

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

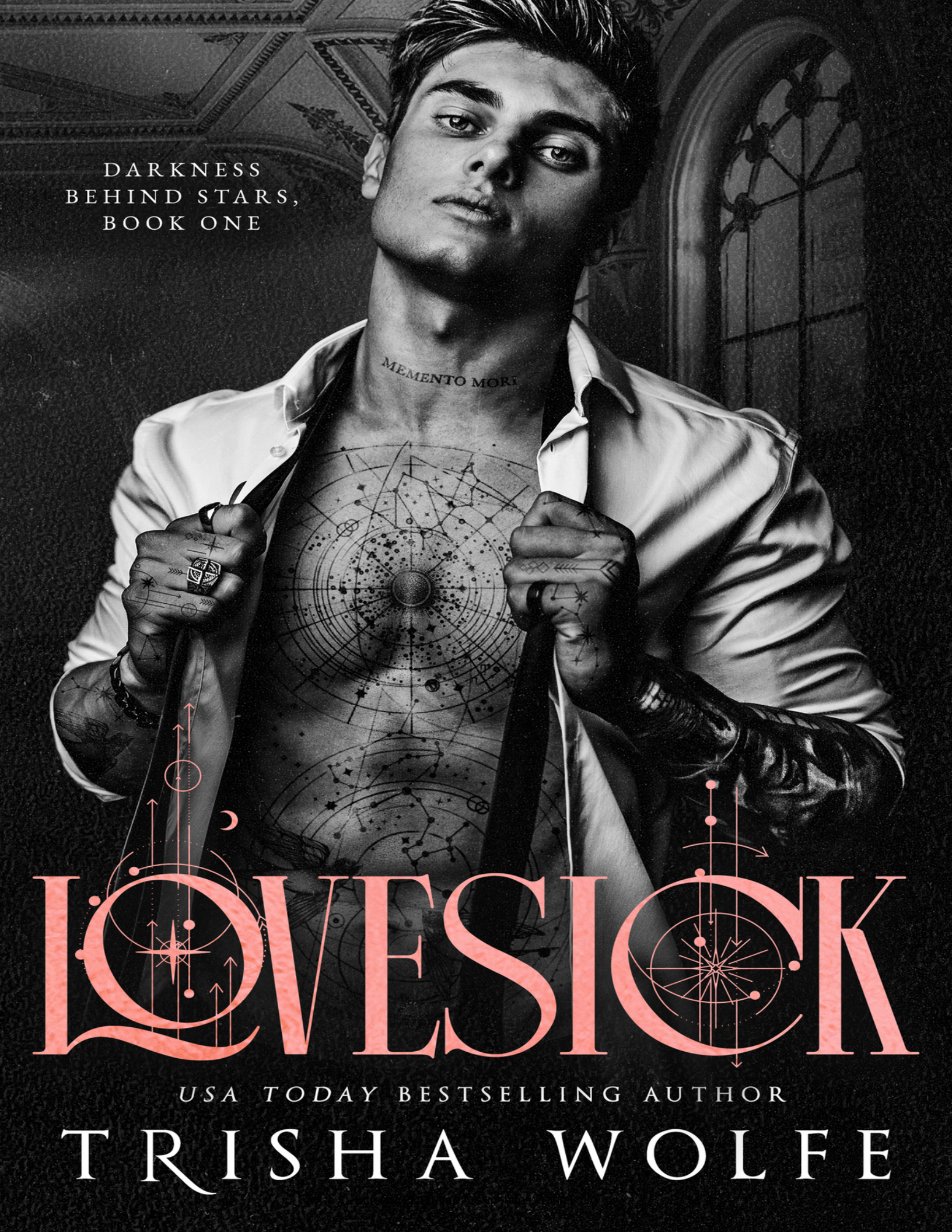
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



DARKNESS
BEHIND STARS,
BOOK ONE

LOVESICK

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TRISHA WOLFE



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

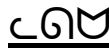
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!



Telif hakkı © 2026 Trisha Wolfe'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Kilit Anahtar Basımı, LLC

ISBN 978-1-963984-14-9

Kapak tasarımı Qamber Designs tarafından yapılmıştır.

Kapak modeli fotoğrafları Michelle Lancaster tarafından çekilmiştir.

İç biçimlendirme Trisha Wolfe tarafından yapılmıştır.

Painted Wings Publishing tarafından baskı kenarları

Tüm biçimlendirme görselleri Adobe Stock'tan alınmış ve Photoshop ile düzenlenmiştir.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zekâ (AI) kullanılarak yazılmamış veya tasarlanmamıştır. Bu kitabın basılı, dijital veya sesli hiçbir bölümü, yapay zekânın geliştirilmesiyle bağlantılı olarak veya yapay zekânın geliştirilmesine katkıda bulunmak amacıyla kullanılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

İÇİNDEKİLER

Başlık

Şiirsel Özgürlük

Çalma listesi

İçerik Yönergeleri

1. Kaderin lanetlediği
2. Ateşböceği
3. Aydınlatıcı
4. Gölge
5. Pusuya Yaslanmak
6. Yerçekimi
7. Kimyasal Çekim
8. Kas Hafızası
9. Antimadde
10. At Hamleleri
11. Donmuş Yıldızlar
12. Olay Ufku
13. Kürelerin Müziği
14. Yerçekimi Dalgaları
15. Azalma
16. Karanlık Gökyüzü
17. Karanlık Uyarlama
18. Memento Mori
19. Syzygy
20. Tam Güneş Tutulması
21. Uzayın Sesi
22. Çarpışma
23. Cassiopeia'nın Hamlesi
24. Boşluğun Çağırısı

Yazarın Notu

Silinmiş Sahne Ekstra

Hollow's Row Serisi

Karanlık, Çılgın Düet

Trisha Wolfe Okuma Sırası

Trisha Wolfe hakkında



ŞİİRSEL ÖZGÜRLÜK

Konuşma veya yazma sırasında etki yaratmak amacıyla, bir olayın gerçeklerinden veya dilin geleneksel kurallarından sapma özgürlüğü.

“Şiirsel özgürlüğü fazlasıyla kullandım. Çokça ayrıldım.”

— TRISH

"Bunu anlamak için bile, bilinen fiziğin rahatlığından vazgeçmeniz gerekiyor. Bilinmeyene, boşluğun ta kendisine uzanmanız ve insanlığın bir nebze de olsa hayatta kalmasını ummanız gerekiyor."

— ORION

*Bazen umut gibi geliyor.
Ve bazen imkansız gibi geliyor.
Gücünü bir canavara kaptırmış her kadına—
Geri al.*

ÇALMA LİSTESİ

Spotify Çalma Listesi

- Interstellar (Ana Tema Cover'ı) – Hans Zimmer; Gacabe (Bölüm 1)
- Eski Din – Florence + the Machine (Bölüm 2)
- Zaman – Tony Ann (Bölüm 3)
- Bana Bir Melek Gönder – DeadStar Assembly (Bölüm 3)
- Gölge – Livingston (Bölüm 4)
- Çeneler – Uyku Jetonu (Bölüm 4)
- Okyanus Gözleri – Billie Eilish, Astronomi (Bölüm 5)
- Gece Tanrıya Ait Değildir – Uyku Simgesi (Bölüm 6)
- Deneyim - Ludovico Einaudi (Bölüm 7)
- Korkunç Aşk – Moda Spira (Bölüm 7)
- Şeytan, Şeytan – SÜT (Bölüm 8)
- Ver – Uyku Jetonu (Bölüm 9)
- Karanlık Şeyler – Yıldız Bataklığı (Bölüm 10)
- Yıldızlar Söndü – Inalery, Lxtra (Kanal 11)
- "Söyle ki, Yapacaksın" - Uyku Jetonu (Bölüm 12)
- Clarity (Akustik) – Foxes (Bölüm 12)
- Kara Dul Pulsar'ın Şarkısı – Seslendirme (Bölüm 13) YT Bağlantısı (Spotify'da Yok)
- Pulsar – Nurali Beisekozha (Böl 13)
- Know – SAYSH, Anderson Rocio (Bölüm 14)

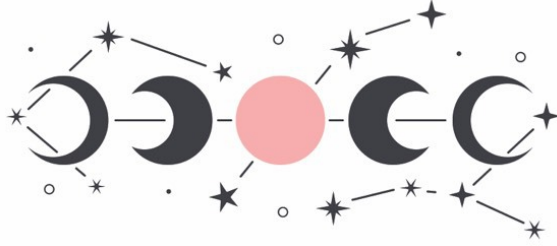
- Beni Altına Çek – Uyku Jetonu (Bölüm 14)
- İKARUS – Tony Ann (Bölüm 15)
- Buldum – Amber Run (Bölüm 15)
- Beni Yut – Cenobia (Bölüm 16)
- Kırk Altı ve 2 – Alet (Bölüm 16)
- Beni Asla Bırakma – Florence + the Machine (Bölüm 17)
- Sonsuz Banyolar – Uyku Jetonu (Bölüm 17)
- Ölü Ruhlar – Nine Inch Nails (Bölüm 18)
- Vahşi Kalp – BÜYÜLER (Bölüm 19)
- Kahraman – Alan Walker, Sasha Alex Sloan (Bölüm 19)
- Winward'a Bakın – Uyku Jetonu (Bölüm 20)
- Telomerler – Uyku Belirteci (Bölüm 20)
- Işık Yok, Işık Yok – Florence + the Machine (Bölüm 21)
- Güneş Katili – Ruh Kutusu (Bölüm 22)
- Half Life – Livingston (Bölüm 22)
- Solmuş (Yeniden Tellenmiş) – Alan Walker (Bölüm 23)
- Suyu Batmış – BÜYÜLER (Bölüm 23)
- Dövme – Loreen (Bölüm 24)
- Kozmik Aşk – Florence + the Machine (Bölüm 24)
- Aşk Acısı – Alan Walker & Sophie Simons

İÇERİK YÖNERGELERİ

Bu karanlık bir aşk romanı ve bu nedenle hikaye karanlık temalar ve olaylar etrafında şekilleniyor. Devam etmeden önce herhangi bir endişeniz varsa, lütfen buradaki kitap sayfasındaki içerik yönergelerini kontrol edin.

I

KADERİN BİR ARAYA GETİRDİĞİ



Tüm gerçekler keşfedildikten sonra anlaşılması kolaydır; önemli olan onları keşfetmektir.

— GALİLEO

ORION: PRELÜD ♪

Rüzgar etrafımda şiddetle esiyor, aşağıdaki sivri kayalıklara dalgalar öfkeyle çarparken kükreyen bir koro oluşturuyor. Yağmur dinse ve gökyüzü açılrsa bile, sisli hava hâlâ fırtınanın enerjisiyle dolu.

Pirinç nesneyi başparmağım ve işaret parmağım arasında tutuyorum, dengeli ağırlığını hissediyorum.

Bazen, önemli bir şeyi kaybetmek zorunda kalırsınız ki onu tekrar bulabilesiniz. Ve onu sonsuza dek kaybetme riskini göze almaya hazır olmalısınız.

Bir şeyi çok şiddetli sevmenin bir bedeli vardır. En çok sevdiğimiz şeyi kaybettikten sonra ancak onun gerçek değerini anlayabiliriz.

Bu acımasız bir paradoks.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı ufka doğru kaldırdım.

Uçsuz bucaksız okyanusta, şiddetim yatıyor. Dalgalar bana ulaşmadan, titreşimler hissedilmeden önce onun öfkesini fark ettim. Birbirinin içinden sessizce geçen yerçekimi dalgaları gibi, asla çarpışmamamız gerekiyordu.

Bu, fiziğin kanunudur.

Düşüncelerim, önümde sonsuza dek uzanan, çalkantılı kara sulara bürünmüş ve solmakta olan ışığı emen huzursuz deniz gibi öfkeyle dalgalanıyor. İki dünya üst üste yığılmış.

Uzaktan bakıldığında, ufuk çizgisinin silik bir şekilde okyanusun gökyüzüyle buluştuğu noktayı geçerek ikisi arasındaki sınırı belirsizleştiriyor.

Işığı görebilmek için karanlığa ihtiyacınız var.

Kayalık çıkıntının üzerinde hareketsiz dururken dalgalar kıyıya çarpıp duruyor, arkamdan Stonehurst'ün yükselen kuleleri beliriyor. Elimdeki pirinç tokmağı sıkıca tutuyorum, parmaklarım soğuktan, bedenim ise kararsızlıktan uyuşmuş durumda.

Çok yakında, simsiyah bir güneşin etrafında alev alev yanan bir korona belirecek ve tam tutulma anı sahili güneş ışığıyla kaplayacak.

Ve ben.

Tam burada, bu iki nokta arasındaki boşlukta sıkışıp kalmışken, yerçekiminin atomlarıma acımasızca hükmetmesiyle oluşan o itme ve çekmeyi hücresel düzeyde hissediyorum. Bu, onun yörüngeme ilk girdiği günden beri beni rahatsız eden kaçınılmaz bir durum.

Sığ sularda haç şekilleri oluşurken, gelgit tehlike işaretini gösterir. Yerçekimi çekimi gelgiti daha da yükseltir ve okyanusa daha güçlü bir şekilde çeker.

Bu örüntüyü tanıyorum çünkü yaptığım işin bilimi buna bağlı. Doğuştan, bu örüntüleri tanımak üzere tasarlanmışız. DNA'mızda kodlanmış durumda. Avdan kaçmak, tehlikeyi tespit etmek için.

Onun içindeki tehlikeyi fark etmeliydim.

Göğüs kafesimi yakıp kavuran ateşin altında, yıldız tutucuyu cebimden çıkarıp yerine yerleştiriyorum ve melodik ezgisi içimde yankılanıyor, sarhoş edici, akılda kalıcı bir nakarat gibi.

Hiçbir şey, yankılanan bir melodinin simetrisi kadar mükemmel bir şekilde ölçülmemiştir.

Uçurumun kenarında durup, uçurumun dibine doğru yaklaşıyorum. Dalgalar kükreyerek daha yükseğe çarpıyor, kayalara vuruyor. Ceketimi çıkarıp kravatımı çözdüğümde, keskin rüzgarın dişlerini tenime geçirmesine izin verirken, kanımda vahşi bir şey kıpırdanıyor.

Yerçekimi, içimizdeki bu daha derin, daha karanlık çekim karşısında ikinci plana düşüyor.

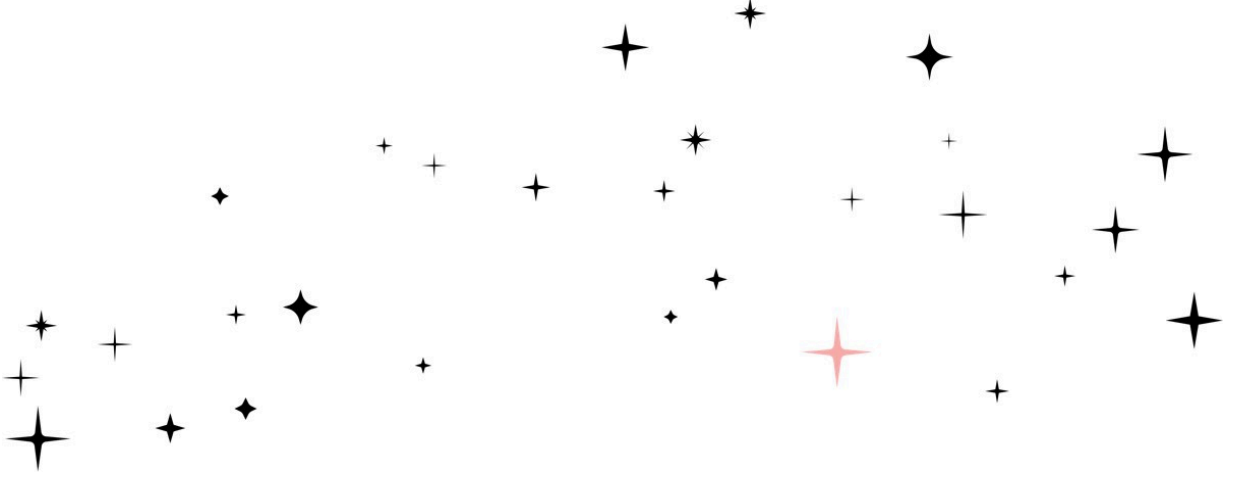
Bir sonraki dondurucu rüzgarla birlikte titreyerek nefesimi içime çektim. Aşağıdaki çalkantılı sulara bakarken ayağım kayalık yamaçta kaydı.

Bu anı sonsuz bir döngü halinde yaşadım.

Uzayda düşme korkusu yok, sadece sürüklenmenin sessiz dehşeti var. Donmuş, hareketsiz.

Boşluk fısıldıyor, atlama dürtüsünü, teslim olma isteğini, kontrol edilemeyen güçlere boyun eğme arzusunu.

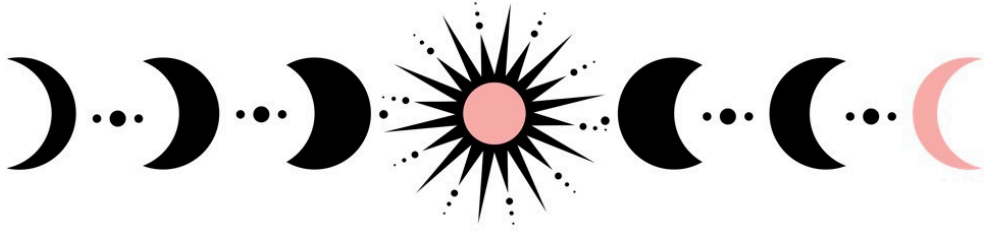
Ve ben de onun çağrısına cevap veriyorum.



Yaşayabileceğimiz en güzel deneyim gizemdir. Bu, gerçek sanatın ve gerçek bilimin beşiğinde yer alan temel duygudur.

— ALBERT EINSTEIN

ATEŞBÖCEĞİ



Evrendeki toplam yıldız sayısı, Dünya gezegeninin tüm plajlarındaki kum tanelerinin toplamından daha fazladır.

— CARL SAGAN

COLLINS

Hayatım, öncesi ve sonrası ile tanımlanır.

Son nefesimi vermeden önce, o da.

Hayatımız boyunca tek bir anın bizi değiştirecek kadar kırılgan olmamalıyız. Ama suç mağdurlarının her birinin farkına vardığı acımasız gerçek bu: Bir fırtınanın şiddetine yakalandığımızda ne kadar hassas ve kırılgan olduğumuzu anlıyoruz.

Kabuğu parçalanana kadar elimi sıktım. Narin, spiral dış iskelet avucumda tebeşir gibi kümeler haline geldi ve kırık parçaların kum tepesine

düşmesine izin verdim.

İçimden bir ah çekerek elimi pantolonumun içine sokup Laurel'e cevap mesajı gönderdim. Bir davayla ilgilenirken onunla görüşmediğimde endişeleniyor. Artık emekli oldu, yıllardır psikiyatristim değil, ama benim için her zaman bundan daha fazlası oldu.

Aile.

Tuvali kenara çekip ciğerlerime yeni bir hayat üfleyen Dr. Laurel Montgomery oldu.

O beni birden fazla yönden kurtardı.

Telefonumu yün karışıklı paltomun içine bıraktım, göğsümdeki baskı biraz hafifledi ve aşağıdaki suç mahalline odaklanabildim.

Böylesine geniş alanları seçmesinin bir nedeni var. Tamamen açıkta, her yere göz önünde.

Bu kasıtlı bir durum.

Ritüel suç işleyenlerin büyük çoğunluğu, kurbanlarını orman gibi ıssız yerlere bırakmayı tercih eder; bu yerler genellikle fail için tanıdık olsa ve onları olay yerine geri götürebilse bile, keşfedilme olasılığının daha düşük olduğuna inanırlar. Ağaçlar onlara yanlış bir güvenlik hissi verir. İssız. Gizli.

Bu düşünce, tozlu yeşil dalların ve toprak kokusunun istenmeyen zihinsel imgesini uyandırıyor.

Ama o öyle biri değil. Kalabalık istemesi de söz konusu değil; övünmüyor ya da zekâsız da değil. Kamusal bir alanı seçmiş olmasına rağmen yakalanmak istemiyor. Bunun bir sebebi var ve bu sebep bu sahil şeridinin bir yerinde yatıyor.

Gözlerimi kurbanların kalıntılarından kaldırıp kararmış kıyıya doğru diktim; gece o kadar yoğun ki, gece gökyüzünü kaplayan yıldızlardan başka bir şey seçemiyordum. Soluk bir hilal ay, puslu bulutların arasında kısmen gizlenmişti. Çarpışan dalgaların kükremesi, sert rüzgarla

yarışıyordu; rüzgar, talaş rengindeki kırılğan kum otlarını ve deniz yulaflarını parçalayarak, gevşek saç tellerimi yüzüme savuruyordu.

Gece oldukça şiddetli geçiyor.

"Lanet olsun, şimdiden spot ışıklarını kurmaya başlamışlar bile." FBI Özel Ajanı Zeke Darby yanıma yaklaşıyor, uzun ve tıknaz yapısı hareketli ortamın gürültüsünü engelliyor.

Bakışlarım hâlâ okyanusa dikili, ufuk çizgisini, okyanusun gökyüzüyle buluştuğu neredeyse görünmez çizgiyi görebilmek için gözlerimi kırıyorum. Optik bir yanılsama gibi, o çizgiye ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar bulanıklaşıyor, kayboluyor.

Darby haklı. Olay yeri inceleme ekipleri o parlak ışıkları açtığında, suçlunun bakış açısını kaybedeceğiz ve değerlendirmemiz ufuk çizgisinin kaybolması gibi bulanıklaşacak.

Göğsümde endişe kabarıyor, kaybolmadan önce bulmacanın yeni bir parçasını ortaya çıkarma aciliyeti var. Onu bulmak için son şansım olabileceği korkusu, kum tepelerinde esen bir sonraki rüzgar gibi nefesimi kesiyor.

Seri suçlular öldürmeyi bırakmazlar. Genellikle bir soğuma dönemi geçirirler veya başka suçlardan hapse girerler; ancak o farklı.

Bir şey arıyor. Ve korkarım ki, onu bulup ritüelini tamamladığında, ona giden yol tamamen soğuyacak.

Darby, kararmış kum tepelerine göz gezdirirken, "En azından çöplerini attığı yerler her zaman manzaralıdır," diye yorum yapıyor.

"Dikkatinden dolayı kendisine teşekkür notu göndereceğimizden emin olabilirsiniz." Alaycı tavrım, temsilcinin kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Lanet olası ukala." Başını salladı. "Sadece, bir çöp konteynerini veya çöplüğü kelimenin tam anlamıyla didiklemek zorunda kalmadığımızı demek istedim. Bunu saymak istemediğim kadar çok kez yaptık."

Etrafımızdaki korkunçluğa rağmen hafif bir tebessüm belirliyor yüzünde, çünkü haksız değil. Suçlunun sahnelerinde bir tür zarafet, bir incelik var.

Bu, onun özgüvenini, kurbanlarını yakalanmaktan korkmadan sergilemesinin nedenini açıklıyor.

O korkusuz, ama pervasız değil.

Bir davanın pislik ve alçaklık dolu yönlerini incelemek, iyi düşünülmüş bir suç, hatta içindeki sanatsal yönü bile takdir etmenizi sağlayabilir.

Sanat her zaman güzel olmasa da, ilgi çekicidir.

Kum çukurunda yatan parçalanmış ceset bunun en önemli örneğidir. Burası sadece failin cesetleri attığı yer değil.

Burası onun öldürme yeri.

Hızlı ve metodik çalışıyor. Her seferinde bir öncekinden daha hızlı ve daha verimli. İşini kusursuz bir şekilde, adeta bir bilim haline getirmiş.

Bu davanın başlangıcından beri, konumun çok önemli olduğunu savundum ve kurban seçiminin, kurbanların kendileri kadar konumlarla da bağlantılı olduğundan eminim. İlk kurban Arizona çölünde gömülü olarak bulundu. Kalıntılar o kadar kötü yanmıştı ki, parmak uçları kopmuştu ve yerel yetkililerin kimlik tespiti haftalar sürdü.

Cinayet kurbanının haberi medyaya yansıdıktan sonra, adam işlediği cinayetleri örtbas etmeyi bıraktı. Çok geçmeden ülke genelinde daha fazla ceset ortaya çıkmaya başladı ve vakaları eyaletler ve yargı bölgeleri arasında birbirine bağlamak iki yıl sürdü.

Gerçek şu ki, herhangi bir bölgeye bağlı değil, bu da bir sonraki durağının neresi olacağını tahmin etmeyi neredeyse imkansız kılıyor.

En son kurban—erkek, ellili yaşlarının ortalarında, beyaz tenli, yerel sakin—dört saat önce kıyı kumulları arasındaki çukurda keşif yapan bir yaban hayatı koruma görevlisi tarafından bulundu. Bu terminolojiyi ancak, federal yetkilileri yaşam alanına izinsiz girmeleri nedeniyle azarlarken sürekli tekrarladığı için biliyorum.

Ceset, uçağımız Salisbury'ye iniş yapmadan önce bile tam olarak ölüm sertliğine ulaşmamıştı. Oradan, kıyı kasabası Bethany Beach'e kırk beş dakikalık bir uçak yolculuğu ve ardından Atlantik Okyanusu'nun bir tarafı,

Rehoboth Körfezi'nin ise diğer tarafı ile çevrili bir bariyer adasının bulunduğu Delaware Sahil Parkı'na doğru on dakikalık bir yürüyüş daha vardı. Görünüşe göre, nadir bulunan Bethany Beach ateşböceğini görebileceğiniz kalan birkaç yerden biri burası.

Bu da düşüncelerimi başa döndürüyor; ellerimi ceketimin ceplerine atıp Darby'ye dönüyorum. "Çevreciyi kullanalım," diyorum.

Kalın kaşları, sivri koyu gözlerinin üzerinde çatıldı, sonra planımı anlayınca kıkırdadı. "Tanrım, sen bir belasın Hol. Burada şu karanlık psikoloji oyunlarına başlama."

"Sana daha önce de söyledim, bu bir sözde bilim," diyorum, sanki yüzüncü kez söylüyormuşum gibi. "Benim yaptığım iş bu değil."

Teknik olarak, karanlık psikoloji sanatı ve taktikleri üzerine doğrulanmış çalışmalar mevcuttur. Manipülasyon, aldatma, ikna veya etik olmayan amaçlarla kullanılan herhangi bir psikolojik teknik; sömürme ve kontrol stratejileri.

Bu tür taktikleri tanımak ve bunlara karşı koymak gerekir.

"Doğru, ama yine de orada herhangi bir inkâr duymuyorum," diye alaycı bir şekilde söylüyor Darby, ama gözlerindeki mizah yumuşamış. "Bana ne sıklıkla büyücülük yaptığını merak ediyorum." Sesi ciddi bir tona bürünüyor. "Dikkatli olmazsan McCallister'ı kızdıracaksın."

Meydan okurcasına kaşımı kaldırdım. "Ancak ona bunun benim fikrim olduğunu söylersen."

Başını sallıyor ama bronzlaşmış yüzündeki sinsi sırıtış hâlâ duruyor. Yaklaşık iki yıl önce bu davada birlikte çalışmaya başladığımızdan beri, saha ajanı hayatımda sahip olduğum en yakın ortak oldu.

"Adı Dr. Lancer," dedim ona. "Bu özel ateşböceğinin nesli tükenmekte olan türler listesine alınması için çaba gösteriyor. Eminim ki devasa spot ışıkları doğal yaşam alanlarını daha da bozacaktır."

Tam o sırada, rüzgar Dr. Lancer'ın tiz sesini bize doğru taşıdı; kendisi Ajan Valdes'e dişi ateşböceğinin, ya da onun deyimiyle "ölümcül yıldırım

böceğinin" çiftleşme alışkanlıkları hakkında bilgi veriyordu. Merakım uyandı, birkaç bilgiyi edinmek için başımı yana eğdim.

Yenilgiyi kabullenmiş bir ses tonuyla Darby, örgülü deri bandı bileğine taktı ve başını salladı. "Ben hallederim. Ben dönene kadar başka bir şey yapmayın sakın," diye uyardı.

İşaret parmağımı göğsümün üzerinde çapraz şekilde tutuyorum.

Kaşlarını çattı. "Kalbinizin yeri orası bile değil."

O yola koyulurken, tuzlu havayı içime çekiyorum ve sözlerinin ironisini düşünüyorum. Doğrusu, biraz kalpsiz olduğum iddialarına rağmen, göğsümdeki o boş organın yeri aklımdan hiç çıkmıyor.

Eğer Laurel burada olsaydı, FBI'ın Şiddet Suçlularını Yakalama Programına kabul edilmemden önceki son görüşmemizdeki gergin sessizliği yansıtan, anlamlı bir bakış atardı bana.

İnce deri evrak çantamı alıp askısını omzuma takıyorum. Ayaklarım gevşek kumda sürünerek, kum tepesinden aşağıya, etrafı çevrilmiş suç mahalline doğru ilerliyorum. Güvenlik şeridi, kum tepeleri arasındaki alçak çukuru ayırıyor.

Nöbet tutan üniformalı memura yaka kartımı gösterdikten sonra, parlak sarı şeridin altından eğilerek geçtim. Siyah takım elbiseli iki federal görevli, baş adli tıp uzmanıyla konuşuyordu; mesleği, taktiksel haki pantolonu ve ilçe adli tıp mührüyle süslenmiş yakalı gömleğinden belli oluyordu.

Dr. Lancer'dan kurtulduktan sonra Ajan Valdes, beni hafifçe çenesiyle selamladı. Geçen yıl kurban sayısı çift haneli rakamlara ulaştığında, bu dava ona BAU'dan atanmıştı.

Bilgi olması açısından, FBI Ulusal Şiddet Suçları Analiz Merkezi (NCAVC) bünyesinde çeşitli departmanlar bulunmaktadır. Bunlardan biri Davranış Analizi Birimi (BAU), diğeri ise ViCAP'tir.

ViCAP suç analisti olarak, derinlemesine analizler yapmak ve istihbaratı Suç Analizi Raporlarına derlemek amacıyla seri suç vakaları bana atanıyor. Coğrafya, suçlu profilleri, şüpheli listeleri, mağdurlar—tüm ilgili veriler

araştırmacılara sağlanıyor ve ayrıca en büyük, en kapsamlı şiddet suçluları veritabanı olan ViCAP-WEB'in güncel tutulmasına yardımcı olunuyor.

Boyun askımı ceketimin altına sıkıştırıp tabletimi çıkardıktan sonra evrak çantamı yere indiriyorum; biliyorum ki bu kum haftalarca peşimi bırakmayacak, derinin her kıvrımında onu bulacağım.

Kurban, rüzgarın vücudun üzerine ince bir kum tabakası sermesine ve kumdan kale duvarı gibi iskeletin etrafını sarmasına rağmen, mümkün olduğunca iyi korunmuş durumda. Bacaklarında yengeç ve diğer kabukluların ısırma ve sıkıştırma izleri görülüyor.

Uzaktan bakıldığında, dik kum tepesinden düşerek öldüğü gibi görünüyor. Yakından bakıldığında ise, korkunç manzara şiddetli bir cinayeti işaret ediyor ve suçu, FBI'ın medyadan uzak tutmayı başaramadığı ve son beş yıldır dokuz eyalete yayılan "Ölüm Meleği" cinayetleriyle ilişkilendiriyor.

Mağdurun kıyafetleri soyulmuş. Elleri ve bacakları çelik şiş benzeri çubuklarla delinmiş, uzuvları bir böceğin tahtaya yapışması gibi toprağa çakılmış. Ancak eksik olan şey, adama lakabını kazandırıyor.

Kafa kesilmiş ve olay yerinden alınmıştır.

Hasat edildi.

Bu, failin sadece yöntemi değil, aynı zamanda imzasıdır.

Kurbanın omurgası boyunca yapılan hassas, klinik kesimleri gözlemledikçe içimde bir heyecan dalgası yükseliyor.

Valdes yandan yaklaşırken, "Griffin Klane Anders," diyor. "Parmak izleri onu teşhis etti. Seri katil. Çok sayıda adam kaçırma ve cinayet suçundan aranıyor. Dürüst olmak gerekirse, hayatımda gördüğüm en rahatsız edici şeylerden bazıları. Büro, üç yıl önce ortadan kaybolduğundan beri onu aktif olarak arıyor, ancak yakalayamadı." Omuz silkerek kuru bir homurtu çıkarıyor. "Şimdiye kadar."

Ay ışığının keskinleştirdiği gergin yüzüne ve rüzgârda savrulan gri saçlarına baktım. "Önceki kurbanlarla bir bağlantınız var mı?"

Başını salladı ve telefonunu çıkarıp güncellemeleri kontrol etmeye başladı. "Kısa bir taramada hiçbir şey tespit edilmedi. Keats şu anda daha detaylı bir analiz yapıyor. Ama pek olası değil."

Başımı bir kez salladım. Karanlık suçlar geçmişi dışında, kurbanlar arasında belirgin bir bağlantı yoktu. Sadece hepsinin iğrenç suçlardan aranıyor olması ve izlerinin bulunamaması gerçeği vardı.

Valdes, hazırlanmış cesede kaşlarını çatarak bakıyor. "Yani..." Tereddüt ediyor, sesi alçalıyor. "Lanet olsun, bu suçlu çöpü dışarı çıkarıyor. Belki de bu adamı yakalamamalıyız bile."

Omurgamdan aşağıya doğru bir endişe dalgası yayıldı ve zoraki bir gülümseme takındım. "Evet, belki."

Bildiğim şu: Eğer suçlu kasten bu aranan suçluları hedef alıyorsa, o zaman sadece becerinin ötesinde bir şey kullanıyor demektir; en gelişmiş güvenlik sistemlerimizi bile aşan bir profil oluşturma ve avlanma yöntemi.

Valdes bir küfür mırıldanıp bir yengeci cesedin yanından uzaklaştırdı. "Kahretsin, bir brandaya ihtiyacımız var."

Boğazım daralıyor ve ani gerginliği yutkunarak gidermeye çalışıyorum. Her suç mahalline adım atmadan önce kendimi savunma duvarıyla donatıyorum. Ama tıpkı çantamın her köşesine sızan kum gibi, travma da her zaman bir çatlak buluyor.

Ellerimi birleştirip başparmağımı bileğimin nabzının üzerine koyuyorum. "Gelişmeler hakkında beni bilgilendirmeye devam edebilir misin?"

"Elbette." Görevli, telefonunu cebine koyduktan sonra adli tıp uzmanının yanına döndü.

Ajanlar olay yerini belgelendirirken, ben kurbanın kendisi burada olma sebebim olmasa da, cesede odaklanıyorum.

Anormal psikoloji ve uyumsuz davranışlar konusunda uzmanlaşmış bir psikopatolog olarak, şiddet suçlarıyla kırktan fazla görüşme yaptım. Buraya gelme amacım, bu kişinin canlı olarak yakalanmasını ve onunla ilk görüşmeyi yapan kişinin ben olmamı sağlamak.

Aradaki bağı fark ettiğim andan itibaren, o benim oldu.

Ben onun için buradayım.

Tabletimi cesede doğrultarak raporum için birkaç fotoğraf çekiyorum. Deri bembeyaz, dokuda kan yok. Geriye kalanlar ise kafa kesme noktasında kumun üzerinde pıhtılaşmış.

Öncelikle kurbanını etkisiz hale getirmek için felç edici bir ilaç verir. Ardından, ortamın gerektirdiği duruma bağlı olarak, boynun tendonlarını ve kemiğini kesmek için ya tel kemik testeresi ya da titreşimli cerrahi testere kullanır.

Kurban hâlâ hayattayken.

Bu eylem özellikle vahşi olsa da, sapkın zevkler için yapılmamıştır. Kurbanın sahnelenmesi, sadist bir işkence niyetini göstermeyecek kadar kasıtlıdır.

Kafanın ganimet olarak mı yoksa daha derin, karanlık bir saplantıyla bağlantılı olarak mı alındığı benim için önemsiz. Federal yetkililerin ilgisini çekebilir ve hatta seri suçluların zihniyetini daha iyi anlamamıza yardımcı olabilir, ancak bu suçlu -bu özel suçlu- çok daha değerli bir şey sunuyor.

Cesedin etrafında dolaşarak farklı açılardan görüntüler yakalarken, duruşu kaydediyorum. Daha önceki her kurban, hatta çöl kumunun altına gömülen ilk kurban bile, benzersiz bir duruşa sahipti.

Bu kurban sol tarafına yatırılmış, ön tarafı okyanusa dönük. Dizleri karnına doğru kıvrılmış. Sol kolu uzatılmış, sağ kolu ise göğsünden kırk derecelik bir açıyla geriye doğru uzatılmış.

Rüzgarın ve dalgaların uğultusunun üzerinde ani bir kargaşa yükseldi ve Dr. Lancer'ın telefonda tutkuyla konuştuğunu duyabiliyordum. Çok geçmeden Darby sarı kurdelenin altından geçti ve kalın saçlarının arasından parmaklarını geçirdi.

"Bu bize biraz zaman kazandırabilir," diyor, omuzlarına ağır bir bıkkınlık çökmüş halde. "Ve açıkça söyleyeyim, bir daha asla ateş böceklerinden bahsetmenizi istemiyorum."

Yüzümü rüzgarın şiddetinden çevirip, gözlerimi kum sıçramalarından korumaya çalıştım. "Bu rüzgarda nasıl dışarıda olabiliyorlar anlamıyorum."

"Ne yazık ki, öyle. Artık istediğimden çok daha fazla şey biliyorum."

Dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Ne gibi?" diye soruyorum, aslında paylaşmak için can attığını biliyorum. Darby sert görünse de, gizlice bilgi yarışmalarından ve -en büyük suç- belgesellerden hoşlanıyor.

Derin bir nefes verdi. Sonra etrafına bakındı ve ateş böceklerinden birini işaret etti. "Bunlar sinek değil, böcek. Doktor Lancer, onlara başka türlü hitap ettiğim için gücenmişti. Yayıkları ışık veya parıltı farklı renklerde olabilir."

Tek başına uçan ateş böceğinin minik kanatlı bedenini rüzgara karşı çırpınısını ve kum tepelerindeki bir çimen yaprağına konmasını izliyorum. Karnının alt kısmı parlak yeşil bir ışıkla aydınlanıyor. Işığın bu parıltısı çok güzel ve içimi yabancı bir duyguyla dolduruyor.

Darby, ellerine eldiven takıp cesedin yanına çömelirken, "Bir kod gibi, belirli bir sırayla göz kırıyorlar," diye devam ediyor. "Türlerine özgü bir desen oluşturmak için ışıklarını yakıp söndürüyorlar."

Dr. Lancer'ın onların çiftleşme sinyalleri hakkında söylediklerini hatırlıyorum; eş bulmak için nasıl bir düzene uyduklarını anlatmıştı. Erkek ışık saçarken dişi bu ışık gösterisinden etkilenmeyi bekler. Dişi bir eş seçtiğinde, onu kendine çekmek için ışıklarını erkeğin ışıklarıyla aynı zamana denk getirir.

Darby, başını yana eğerek parçalanmış boynu incelerken, "Aman Tanrım," diyor. "Hiç tereddüt izi yok. Tertemiz kesilmiş. Çok hızlı çalışmış."

"O zaman kurban uzun süre acı çekmedi," dedim, sesim rüzgardan kısılmıştı. "Ne yazık ki."

Darby düşünceli bir ifadeyle bana bakıyor. Ona hak versem de, gözlerinde en ufak bir acıma belirtisi yok. "Ayrıca dişi ateşböceklerinin avcılar için zehirli olduğunu da öğrendim," diyor. "Ölümde bile kurban direniyor."

Boğazımda zorla bir yutkunma hissettim. Üstlerim dışında, geçmişimi bilen tek ajan Darby'di; bu da istihbarat alanındaki görevinden kaynaklanıyordu. İşe alım sürecimde yapılan güvenlik soruşturması kapsamında kişisel güvenlik görüşmemi gerçekleştiren de oydu.

"Ne yazık ki, intikamı biraz geç geliyor," diyorum.

Darby bakışlarını başka yöne çevirdi. "Böceklerin kendi yöntemleri var, bizim de var. Bizim burada bulunma amacımız bu." Bileğindeki deri banda dalgın bir şekilde dokundu. "Neyse, son kurban teorimi tamamen çürüttü. Aynı suçları işleyen suçluları hedef almıyor. Kurban profili tamamen farklı."

"Onun öldürdüğü yerlerle aynı."

Cinayet tahtasındaki noktalara bağlı ipler gibi, akla gelebilecek her değişkeni birbirine bağlamayı denedik. Bir bağlantı kurulduktan sonra, her zaman sonradan çok açık ve bariz geliyor.

Onun bir sonraki hamlesini nerede yapacağını tahmin edebilmeliyim.

Darby değerlendirmesine kendini kaptırırken, ben de tabletimi uyandırıp raporum için ilk bulguları dolduruyorum; düşüncelerim hâlâ desenlere ve ateşböceklerinin yanıp sönen, ahenkli parıltısına takılı kalmış durumda.

Psikolojide Gestalt prensipleri, zihnin doğuştan gelen örüntü tanıma yeteneğini kullanarak görünüşte rastgele ayrıntıları nasıl düzenlediğini ve kaosu basitleştiren algı yasalarını nasıl uyguladığını açıklar.

Tıpkı bağlantı yasasının ayrı nesneleri tek bir şekle bağlamaya yardımcı olması gibi. Beynimizin, başlangıçta kasıtlı bir desen olmasa bile bir desen görmesinin nedeni de budur. Tıpkı yıldızlarla dolu okyanus gökyüzünün karanlık fonunda parıldayan ateş böceklerinin, geceyi noktalayan yıldızlara benzemesi gibi.

Parlayan bedenleri takımyıldızlara benziyor.

"Aman Tanrım." Bu düşünce aklıma gelir gelmez kolumu yukarı kaldırdım ve parmaklarımla bileğime çizilmiş yıldız şeklindeki noktaları takip ettim.

Yukarıya, dalgalanan okyanusa bakıyorum; ufuk artık puslu bir örtüyle kaybolmuş durumda. Parlayan yıldız kümeleri siyah gökyüzünü dağıtıyor, ışıkları karanlık suyun yüzeyine yansıyor.

Kurbanın etrafında daire çizerek yürürken, yüzümü yukarıya doğru çevirerek yıldızlar arasındaki belirgin şekilleri seçiyorum, aradığımı bulana kadar. Sonra kurbanı, vücudunun duruşuna aşağıdan bakıyorum.

Gördüğüm anda aklımdan çıkaramıyorum. Sonradan çok açık bir şekilde belli oluyor.

"Kahretsin." Cesetten sendeleyerek uzaklaştım, ellerim titriyordu, tablettime bir gökyüzü haritası indirdim, sonra cihazımı gökyüzüne doğru çevirdim. "Kova," diye fısıldadım, heyecanlı titreyen sesim bir rüzgar esintisiyle kesildi.

Darby temkinli bir şekilde yoluma çıkıyor. "Hey, iyi misin?"

Vakit kaybetmeden, sağlam bir kamış bulup kum tepesinden çekip çıkardım. Tabletimi yere bırakıp kuma özensiz bir sembol çizdim. "Bu bir takımyıldız," dedim, gökyüzüne bakıp sapı kullanarak havada parıltıyan noktaları birleştirdim. Ardından, adrenalinin etkisiyle titreyen kolumla kurbanın üzerinde aynı deseni çizdim. "Kurbanı bir yıldız takımyıldızı şeklinde düzenlemişti."

Darby eldivenlerini çıkarıp tertemiz takım elbisesinin cebine koyarken yanıma geldi. "Neyden bahsediyorsun?"

Gölgede kalan yüzüne bakarken, gizlemeye çalıştığı mikro ifadeleri yakalıyorum. Kaşlarının arasına kazınmış derin endişe çizgisi, sıkıca büzülmüş dudakları.

"Kurbana bakın," dedim tabletimi alırken. İnternette bir arama yaptım ve ekranı çevirerek yıldızların çizgilerle birbirine bağlandığı bir görüntü gösterdim, böylece şekli net bir şekilde görebildi. "Kova takımyıldızı. Kurban, takımyıldız gibi poz verdirilmiş. Kollar açık... bacaklar içe doğru kıvrılmış."

Tableti alıp görüntüyü inceliyor, vücutla karşılaştırıyor. Gözlerini bir o bir bu yana çeviriyor, sessizliği tıpkı aşındırıcı kum taneleri gibi derimin altına işliyor.

“Darby—”

“Evet.” Sözümlü kesiyor. “Yani, görüyorum Hol. Ama bunun muhtemelen bir tesadüf olduğunu biliyorsun. Bir milyar farklı yıldız deseni var. Her kurbanla eşleşen birini bulmaya çalışırsan, büyük ihtimalle bulursun.”

Hayal kırıklığı boğazımı düğümledi. Yutkundum, yüzümdeki saçları kenara ittim. "Neden hep böyle yapıyorsun?"

Onun bıkkınlıkla iç çekmesi sinirimi daha da artırdı. Sonunda gözlerime baktığında, orada biriken şüphe beni perişan etti. "McCallister'ın peşini bırakması için," dedi. "Sadece... eğer bir bağlantı bulursak, izin ver de ben ona götüreyim."

Önümde heybetli bir engel gibi duruyor. Siyah ceketinin eteğini aralamak için elini beline dayamış, kravatı rüzgarda savruluyor. Yüzünde, içten içe beni korumaya çalıştığını bildiğim, şiddetli bir bağlılık ifadesi var. Bu onun doğası.

Yine de, midemin derinliklerinde bir alev yanıyor. Bu öfke her zaman yüzeyimin hemen altında kaynıyor. Bazen ona tutunup içimi küle çevirmesine izin veriyorum. En yakınlarımı yakacak kadar alev almasına izin vermemeye çalışıyorum ama o kötücül, her ilişkiyi kirletiyor.

Öfke kabarcığının yükseldiğini hissettiğimde, onu bastırıyorum. Darby'nin endişesini gidermek için, "Elbette, tamam," diyorum.

Derin bir nefes verdi. "Buradaki işimizi bitirdikten sonra geçmiş vakaları inceleyeceğiz, tüm kurbanların pozlarını karşılaştıracacağız. Bunun ne anlama gelebileceğine bakacağız. Tamam mı?"

Tekrar başımı sallayarak cevap verdim, sadece dalgaların çarpma sesini ve rüzgarın uğultusunu duyuyordum. Gecenin yıldızlı fonunda parıltıyan ateşböceklerinin ışıltıyan közlerini görüyordum.

Ama onun önerisine nazıkçe onay verirken bile, zihnim nabzım kadar hızlı çalışıyor.

Darby'den tableti alıyorum, ekranda hala yıldız haritası görünüyor ve bir adrenalin dalgası kanımı ısıtıyor.

Harita.

Bu lanet olası bir harita.

Gerçekleşme o kadar zahmetsizce gerçekleşiyor ki, neredeyse kendimden geçiyorum. Umutsuzluk, tükenmekte olan sabrımı pençeliyor. Zaman her zaman bana karşı işliyor.

"Onu bulabilirim," dedim sesim kısık ve boğuk çıkıyordu.

Darby beni dikkatle izliyor, kaşlarının arasında hafif bir endişe belirliyor, ancak spot ışıkları açılıp karanlık kumsalı aydınlatıldığında tepki vermiyor. Etrafta ajanlar toplanmaya ve bir çadır kurmaya başlıyorlar.

Darby, "Geçen ay Michelangelo hakkında bir belgesel izliyordum," diyor ve ses tonundaki ciddiyeti duyabiliyorum. "Belgesel, onun ham maddeleri sanata dönüştürmeden önce nasıl gördüğüyle ilgiliydi."

Normalde, boş zamanlarını doldurmak için kullandığı her şey hakkındaki dolambaçlı yorumlarını takip edebiliyorum, hatta nedenini bildiğim için ona sempati bile duyabiliyorum, ama zihnim çok telaşlı bir şekilde çalışıyor, sabırsızlık sinirlerimi yıpratıyor.

Darby sözlerine şöyle devam ediyor: "O bunu şöyle ifade etti: 'Her taş bloğunun içinde bir heykel vardır ve heykeltıraşın görevi onu keşfetmektir.'"

Tableti kapatıp tüm dikkatimi ona verdim. "Bana ne demeye çalışıyorsun?"

"Sanatçı asla kendi iradesini taşla dayatmamalıdır." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu ne kadar savunmak istediğini biliyorum, ama kendi iradeni ona dayatamazsın, Hol."

Kemiklerimi saran bir öfke şeridi gibi kaslarım yanıyor. Sonraki sözlerimin havaya uçmasını engellemek için bu öfke alevini yeterince hızlı söndüremiyorum. "Belki de sen daha sert davransaydın, katilini bulabilirdin."

Ani acı şoku yüzünü buruşturdu. Bunun sonucunda ortaya çıkan suçluluk duygusu beni de vurdu, bakışlarım bileğini saran deri bilekliğe kaydı. Göğsümdeki yaralı organda bir pişmanlık sancısı belirdi.

“Kahretsin. Bunu kastetmedim—”

“Biliyorum,” diyor, beni o garip özürden kurtararak. Başını kaldırıp etrafına şöyle bir göz atıyor, sonra eliyle ensesini ovuyor. “Hadi gel. Buraya gelirken bir sahil barı gördüm. Gidip kafamızı dinleyelim.”

O Valdes ile işini bitirirken ben de evrak çantamı kapıp kum tepesinin zirvesine doğru tırmanmaya başladım. Ciğerlerim tam nefes çekemez hale gelmeden ve kulaklarım mücadeleden zonklamadan önce ancak yarı yola kadar gelebildim.

Avuçlarımı göğsüme bastırıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve baş dönmesini bastırmaya çalışarak ölçülü nefesler alıyorum.

Bir, iki, üç.

Saldırı hafifliyor, yerini soğuk bir öfkenin donuk sızısı alıyor. Kum taneleriyle sertleşmiş dişlerimi sıkıyorum ve elimi indiriyorum.

Yukarı tırmanmak her zaman çok zordur. Bizi pes etmeye, teslim olmaya iten de budur. Sonunda karanlığın bizi ele geçirmesine izin vermek isteriz.

Her geçen gün teslim olmak daha kolay geliyor.

Önceki hayatımda bir sanatçıydım. Darby bunu biliyor olsa da, bunu açıkça dile getirmiyor, bunun yerine düşüncesini iletmek için belirsiz metaforlar kullanıyor. Yine de, geçmişte var olanı hatırlamak, kumda dövülmüş tenim kadar acı verici.

Kum tepesinin zirvesine ulaştığımda, rüzgarın soğukluğunu tenimde hissettim ve karanlık yaşam alanına şöyle bir göz attım. Sosyal hizmet görevlileri, ışıklı çadırın içinde hummalı bir şekilde çalışıyorlardı; içerisi adeta bir ateşböceği kavanozu gibi parıltıyordu.

Görünüşte aldatıcı bir güzelliğe sahip, içindeki şiddet gizli.

Gece rüzgarı şiddetlenirken, ateş böceklerinin ışık saçan bedenleri soluyor; sadece deniz yulafı arasında sığınak arayan bir tane yalnız ateş böceği kalıyor. Kum püskürtmesiyle savruluyor, yere düşüyor. Fırtınanın şiddetine yakalanan ateş böceği, acımasız doğanın kurbanı oluyor.

Çimenlerin üzerine eğilip böceği kumdan koparıyorum. Böceği avucumda tutarken ne kadar narin, ne kadar kırılgan olduğunu fark ediyorum. Fırtınayı atlatsa bile, en zayıf anında üzerine çullanacak bir avcı bekliyor.

Başparmağımın üzerinde sürünürken, dişi ateşböceğinin ne kadar kurnaz olduğunu düşünüyorum; nasıl pusuya yattığını, diğer ateşböceklerinin flaş sinyallerini taklit ederek erkeği cezbedip tuzağa düşürdüğünü. Özünde, erkeği kandırıyor, kendisinin de ona benzediğine ikna ediyor ve öldürmeden önce ona yaklaşmasına izin veriyor.

Bakışlarım bileğimdeki yıldız desenine kayıyor, geçmişimle olan tek bağlantım bu—ve işte o zaman onu görüyorum, kumdan parlayan bir işaret fişeği.

Elim titreyerek, pirinç tanelerini kenara itiyorum, nefesim kesilirken pirinç bir nesne ortaya çıkarıyorum. Bir an kararsızlıkla boğuşuyorum, sonra parmaklarımı bu delil parçasının etrafına kıvrıyorum.

Darby, yüzündeki tüm endişe silinmiş bir şekilde kum tepesinin zirvesinde belirdi. "Hazır mısın?"

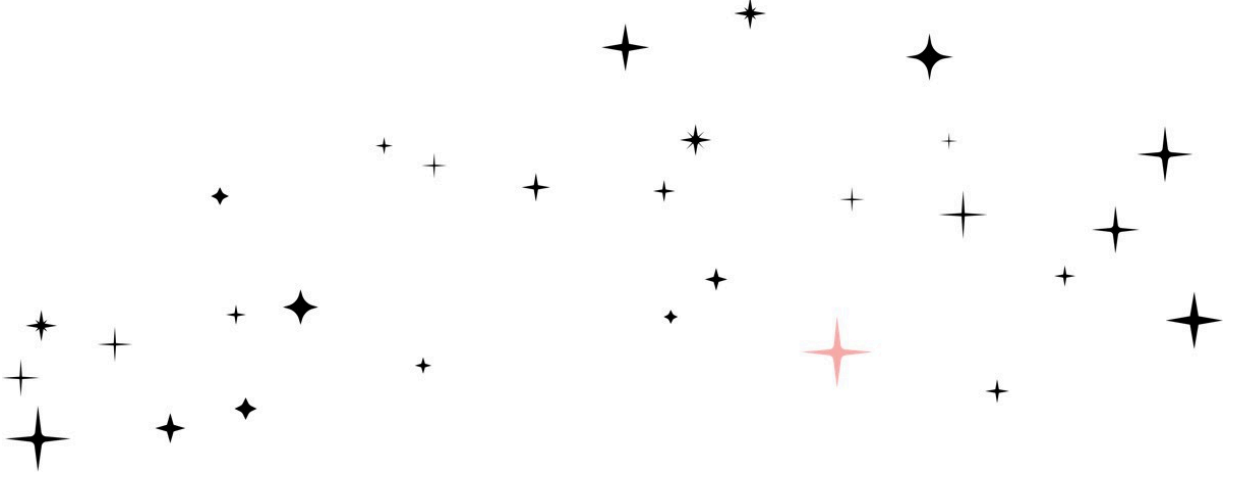
Kararlılığım hiç bu kadar kesin olmamıştı; ince pirinç parçayı avucumda sıkıca kavrayıp başımı salladım. "Evet."

Onu bulacağım.

Ayağa kalkmadan önce ateş böceğini tekrar kuma bırakıyorum ve bir yengeç onu hedef alıyor.

Ancak doğa ona karşılık verme, intikam alma yolu verdi. Damarları zehirle dolu.

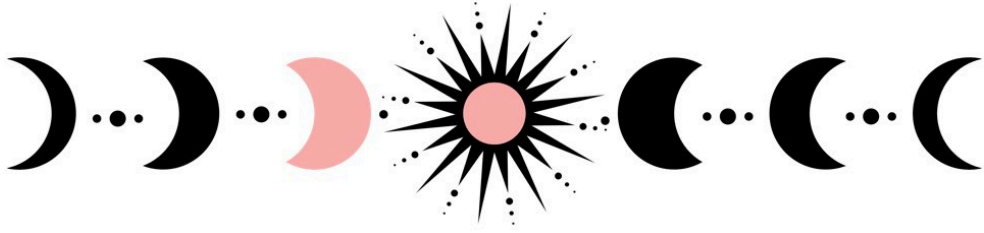
Ölümünde intikamını alacak.



Evren içimizde. Biz yıldız tozundan yaratıldık. Biz, evrenin kendini tanımasının bir yoluyuz. Varoluşumuzun bir parçası, nereden geldiğimizi biliyor. Geri dönmeyi özleyyoruz, çünkü evren aynı zamanda içimizde. Var olmuş, var olan ve var olacak her şeyle bağlantılıyız.

— CARL SAGAN, COSMOS

AYDıNLATıCı



İlk temas (C1): Ay'ın güneş diskine ilk kez dokunduğu an, tutulmanın başlangıcını işaret eder.

COLLINS

"Luminary" kelimesi, var olan en güzel kelimelerden biri olmalı. Eski anlamı, gezegen veya yıldız gibi doğal olarak ışık yayan cisim olarak tanımlanır. Astronomi alanında, eski çağ insanları rehberlik için bu gök cisimlerine bakarlardı.

Aynı zamanda ilham veren veya etkileyen, özellikle belirli bir alanda öne çıkan bir kişiyi de ifade eder. Orijinal anlamından çok da farklı değil, evrimi görebiliyoruz, ancak belki daha az neşeli, lirik.

Hazırlık sürecimde bunun gibi birçok ilginç makaleye rastladım, ancak hiçbir şey -ne kadar hazırlık yaparsam yapayım ya da ne kadar çalışırsam çalışayım- beni Stonehurst Üniversitesi'ne hazırlayamadı.

Topuklarımın pürüzsüz kumtaşı üzerindeki sesi, uzun koridorda yankılanıyor. Mimari, Gotik Canlanma ve Glasgow Stili'nin bir karışımı olup, kemerlerin zarif kıvrımlarına katkıda bulunan tonozlu tavanlara sahip.

Araştırma üniversitesi, Pasifik Okyanusu'na bakan, doğanın ve zamanın yıpratıcı etkisine maruz kalmış engebeli bir uçurumun tepesinde yer alıyor. Yapının karanlık, oyuk dallarının içine tuzlu hava giriyor ve kıyıdaki herdem yeşil ağaçların kokusunu taşıyor. Yüksek ladinler ve canlı asma akça ağaçlar kampüsü çevreliyor; sisli dalları ve ateşli kırmızı-turuncu yaprakları bu akademik limanın dokusuna işlemiş durumda.

Ama Kessinger Kanadı'nda ilerlerken kemiklerime işleyen, tanımlanamaz ve ürpertici başka bir şey daha var; baktığım her yerde gölge düşüren bilinmeyen bir varlık.

PAT 211'e yaklaşırken, küt tırnaklarımı alnımda gezdirerek uzun saçlarımı yana doğru itiyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Ardından konferans salonunun çıkış kapısını açıyorum.

Salonu dolduran derin bir erkek bariton sesi, içimde heyecan verici bir titreme yaratıyor. Adımlarımın boğuk sesine şükrederek, bakışlarımı halı kaplı zemine dikmiş bir şekilde, basamaklı bankların boş arka sırasındaki bir koltuğa sessizce oturuyorum.

Dikkatlice evrak çantamı ayaklarımın yanına yere koydum ve tiyatronun ön tarafına doğru baktım.

Onu görür görmez nefesim kesildi.

Sırtını odaya dönmüş halde, tahtada bir denklem üzerinde çalışıyor, dağınık yazısıyla Yunanca harfler ve cebirsel ifadeler karalıyor. Yumuşak sesi salonu doldururken, hesaplamalarını yüksek sesle söylüyor ve alçak sesle mırıldanmaları akustik olarak daha da belirginleşiyor.

Bakışlarım, kaslı ve fit vücuduna hayranlıkla kaydı. Üzerinde özel dikim, tamamen siyah bir takım elbise vardı; koyu renk gömleği siyah yeleğin altına tam oturmuş, bileklerinde siyah deri eldivenlerle birleştiği yerde manşetleri daralmıştı.

Onu karşımda, canlı canlı görünce kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Alışkanlık gereği avucumu göğsüme bastırdım ve nefesime odaklanarak kalbimin yükseliş hızını yavaşlatmaya çalıştım.

Bir an duraklıyor, sol elini tahtadan açılı bir şekilde tutuyor ve analiz etmek için zaman ayırıyor. Eldivenli parmaklarını orta kalınlıktaki siyah saçlarının üzerinde gezdiriyor, ardından denklemi tekrar çözmeye başlıyor.

“Kara delikler, uzay-zamanın aşırı bozulmalarıdır. İki kara delik çarpıştığında, son derece şiddetli bir olay meydana gelir. Fizikçi Kip Thorne bu birleşmeyi kozmik bir girdaba benzetiyor. Evrenin dokusunda yerçekimi dalgaları yayan, bükülen uzayın iki yoğun girdabı. Zamanda bir fırtına gibi.” Tahtaya bir işaret koyuyor. “Biz burada otururken, şiddetli kozmik olaylardan kaynaklanan bu minik dalgalar bu odadan, bizden geçiyor ve zamanın akışını incelikle değiştiriyor. Thorne'un LIGO Gözlemevi'nde tasarlamasına yardımcı olduğu dedektörler sayesinde, bu zayıf bozulmaları milyonlarca ışık yılı uzaktan tespit edebiliyoruz.”

Sesinin akıcı ritmine kapılmaktan kendimi alamıyorum. Büyüleyici; onunla ilgili her şey büyüleyici. Hedefimi belirleyebilmek için görüntülerini inceledim, ancak onun varlığında bulunmanın, sesini duymanın, aynı havayı solumanın yarattığı içsel etkiye beni hazırlayamadı.

Ve kalbim bir an duraksadığında, bu kuruma onun nüfuz ettiğini anlıyorum. Her taşa ve gölgeye işleyen, onun baskın gücü.

Orion Gecesi.

Öğrencilerin çoğu gibi ben de dikkatimi, haftada üç kez astronomi fiziği üzerine ders verdiği sınıfta gezdiriyorum.

Opak pencereler arasındaki duvarları, siyah süslemelerle bezeli koyu renk kumaşlar kaplıyor. Tiyatronun tamamı taş ve koyu ahşaptan oyulmuş, adeta bir Victor Hugo romanından fırlamış gibi Gotik bir katedrali andırıyor. Mekanı tufan öncesi objeler süslüyor. Pirinç küreler ve dönen kadranlar. Gezegenlerin evreleri ve astrolojinin bir bilim olduğu zamanlardan kalma görseller.

Aklım cebimde taşıdığım ince pirinç parçaya takılıyor, onu eserlerden biriyle eşleştirmeye çalışıyorum. Ama bu noktada, bu sadece zaten

bildiğimi doğrulayacak. Adamı görür görmez, onun aradığım kişi olduğunu anladım.

O benimkisiydi.

Ani sessizliğin farkına varınca düşüncelerim durdu. Keskin bakışlarının beni yakaladığı anı hissettim, odanın ön tarafına doğru bakarken hareketim yakalandı.

Siyah çerçeveli gözlüklerinin ardında, Orion'un delici bakışları çevresindeki değişiklikleri arayarak sıraları tarıyor ve o çarpıcı turkuaz gözleri arka sıradaki bana takılıyor.

Ve zaman sanki çarpıtılıyor, sözlerini daha derinden hissetmemi sağlıyor. Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek tek bir anda birbirine bağlanıyor. Saniyeler aynı anda hem yavaşlıyor hem de hızlanıyor, onun keskin bakışlarının ardından nefesim kesiliyor.

Orada depolanan zekâ şaşırtıcı, ancak beni hazırlıksız yakalayan, arzu ve hayret labirentine hapseden şey, alışılmadık güzelliği.

Tanrı, tek bir bakışla yıkım yaratma gücüne sahip olmak, korkutucu bir yetenektir.

Yılların geride kaldığını, geçmişin onun göz kırpmadan kaydettiği özelliklerimin altında eriyip gittiğini hissediyorum ve aramızda elektriksel bir gerilim oluşuyor, peşinde olduğum adamla elle tutulur bir bağ kuruluyor.

Hem heyecan hem de korkunun tehlikeli bir karışımıyla titriyorum, üzerimdeki etkisini gizleyemiyorum. Cesur bakışları üzerimde gezinirken, yanaklarımda, boynumda, köprücük kemiğimde dokunuşunu hissediyorum ve tüm vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

Cesaretleterek çenemi kaldırdım ve öğrencilerin meraklı bakışlarını görmezden gelerek doğrudan ona baktım. Göz temasını kesmeden önce alt dudağının üzerinden dilini geçirdi ve dikkatini dinleyicilerine çevirdi. Konuşmasına devam etme çabasıyla kekeleydi ve kelimeleri birbirine karıştırdı. Sonra da kendini küçümseyen bir kahkaha attı.

Gülümsemeler.

O gülümseme yüzünü aydınlatıyor ve içimde bir şeyler uyanıyor.

“Lanet olsun, nerede kalmıştım?” diyor Orion, dolgun dudaklarında yavaşça bir sırıtış belirirken ve yüzüm kızardı. “Yerçekimi dalgaları. Aşırı güçlerin devreye girdiği uzayın şiddetli doğası. Çok... yoğun olabilir.” Çarpıcı bakışları tekrar bana döndü ve baş döndürücü bir gülümseme daha sundu. “Kahretsin,” diye mırıldandı, elini saçlarının arasından geçirerek. “Konudan saptığım için özür dilerim.”

Sınıf bu duruma kolayca gülüyor. Ama biliyorum ki bu adam asla özür dilemez. Hiçbir şey için.

Bir erkeğin ders sırasında sözünü kesmesine neden olan kadın olmak, insana güç veriyor gibi hissettiriyor; baştan çıkarma da bir güç oyunundan başka bir şey değil.

Dr. Orion Night astrofizik alanında bir deha olabilir, ama bu benim alanım. Stratejik karanlık psikoloji ve mükemmel zamanlanmış hamleler.

Onun ilgi alanı, evreni anlamayı amaçlayan, yıldızların, gezegenlerin ve galaksilerin yaşamını ve ölümünü araştıran bir uzay bilimi dalı etrafında dönüyor.

Stonehurst Gözlemevi'nin örnek teşkil eden astronomi programının ardındaki deha o ve üniversite rektörü, fonlamaya devam edebilmek için en parlak yıldızlarının parlamaya devam etmesini istiyor.

Ayrıca psikolojik olarak da dengesiz.

Üniversitenin büyük özen göstererek gizli tutmaya çalıştığı bu risk düzeyi hakkında, üniversite için risk değerlendirmesi yapmak üzere kurum içi, gizlilik sözleşmesiyle desteklenen psikiyatrik hizmetler talep edildi.

Kaderin cilvesiyle ve biraz da yardımla, Dr. Collins Holbrook tam da bu amaç için işe alındı.

Ders bittiğinde, öğrencilerin odayı boşaltmasını sabırla bekliyorum. Merdivenlerden inerken, gerçeğin ortaya çıkacağı an geliyor. Göreve gerçekten bağlı kalıp kalamayacağım. Daha önce hiç gizli görevde bulunmadım ve korkarım ki, tıpkı onun bir merceğinden uzaya bakıyormuş gibi, beni tamamen anlayacak.

Geçmişim, en gelişmiş ajans yazılım araçları kullanılarak titizlikle temizlendi. Adımı arattığınızda, özenle oluşturulmuş bir kimlik bilgisi ortaya çıkacaktır.

Orion gözlüklerini çıkarıp yeleğinin cebine koyduktan sonra kollarını kürsüye dayadı ve sanki maskeli yüzünün ardında evrenin tüm sırlarını saklıyormuş gibi, bana doğru yaklaşıırken temkinli ve meraklı bir ifadeyle kayıtsızca beni izledi.

Ve gerçekten de öyle. Bu adam bütün sırları elinde tutuyor.

Kürsüden birkaç adım ötede dururken, evrak çantamın sapını kavrayan elimi gevşetmeye çalışıyorum. Kendimi tanıtmaya fırsat bulamadan, sağdaki kapı açılıyor ve Dr. Banner içeri giriyor.

"Ah, ne güzel. Zaten tanışmışsınız," diye belirtiyor.

"Tam olarak değil," diyor Orion, zengin sesi her heceyi kıvrım kıvrım vurgularken, bakışları bedenimi incelercesine süzüyor.

Yüzüm kızardı ve yüz ifademi kontrol etmeye çalışarak, onu en çok hangi tepkinin etkileyeceğini anlamaya çalıştım. Masum bir kızarma mı? Kendinden emin bir takdir mi? Soğukkanlı bir şekilde gücenme mi?

"Pekâlâ, o halde bana bu ayrıcalığı tanıyın." Dr. Banner beni masum bir gülümsemeyle karşılıyor, ancak cesaretinin ardındaki tedirginliği seziyorum. Çünkü konuşmamız hâlâ üzerinde ağır bir yük gibi duruyor, bu durumun kötü gitmesinden korkuyor. "Dr. Night, size Dr. Collins Holbrook'u takdim edeyim. Kendisi personel için danışmanlık hizmetlerini devralıyor."

Elimi ona doğru uzattım. "Sizinle tanışmak bir zevk, Doktor Night."

Tereddüt ediyor, yüzünde ihanete benzer bir ifade belirliyor. Kürsüye mihlanmış gibi duruyor, eldivenli parmakları kenarına dokunuyor, elim ise aramızda garip bir şekilde uzanmış durumda.

Bakışlarım iki adam arasında gidip geliyor ve Dr. Banner boğazını temizliyor, saniyeler geçtikçe rahatsızlığı artıyor.

Orion vuruşu durdurdu ve dikkatini Banner'a çevirdi. "Personel danışmanlığına artık katılmayacağım konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Yavaşça elimi indirdim. Banner ayaklarını kıpırdattı. "Ne yazık ki, davanın resmi olarak çözüme kavuşması için, İK ve hukuk departmanları zorunlu danışmanlık yoluyla çatışma çözümünü şart koştu," dedi Banner, sesi özür dileyen ama kararlı bir tonda. "Ellerim bağlı, Rye."

Orion'un yüz hatlarına bir gölge düşüyor. "Ve Prescott."

Banner duruşunu düzeltti. "Yönetim kurulunu yatıştırmak için aynısını yapmamız gerekecek."

Orion'un gözlerindeki gerginlik, bakışları bana yönelince yumuşadı. Ardından o parlak, karizmatik gülümseme belirdi. "Sen de terapist olacaksın," dedi.

Çenemi kaldırıp bunun bizi arkadaş mı, rakip mi yoksa komplo kuran mı yaptığını merak ediyorum. "İhtiyacınız olan her konuda size hizmet etmek için buradayım, Doktor Night."

Çenesindeki bir kas gerildi ve gözlerinin derinliklerinde dile getirilmemiş bir meydan okuma belirdi.

Öyleyse rakipler. En azından şimdilik.

Orion, emin hareketlerle eldiveninin manşetini yukarı çekip kürsüden uzaklaştı. Doğrudan bana doğru yaklaştı, uzun boyu başımı geriye doğru eğmeme neden olurken, cesurca yanımdaki elimi kaptı ve avucu, sahiplenici bir kavrayışla benimkine kaydı.

"Bunu bir şekilde çözeceğimizden eminim, Collins." İki parmağı bileğimin iç kısmında dururken, sanki tadını alıyormuş gibi yavaşça adımı söylüyor.

Gülümsememi tatlandırıyorum, eldivenlerinin deri kokusunun kalbimi hızlandırmasını, tenime değdiğinde hissettiğim o soğukluğu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Eminim öyle olur," diye kabul ediyorum, sesimdeki hafif titremeyi bastıramayarak. "Ama lütfen bana Doktor Holbrook diye hitap edin."

Geri çekilmeye çalışırken, tutuşunu sıkılaştırdı, uzun parmakları beni kavrayışına hapsetti. Çok kısa bir an için, yüzündeki ifadede istikrarsız bir değişim yakaladım, ardından sırtışı genişledi. "Bunun üzerinde çalışacağız."

Elimi bıraktı ve Banner'a sert bir bakış attı. "Yine zamanımı boşa harcayacak saçma sapan bürokrasi," dedi ve Banner gözle görülür şekilde geri çekildi. "Merak etme Leo. Bağışçılar için iyi davranacağım."

Parmaklarımı avucumun içine kısıpıyorum, derinin o hafif baskısını hissediyorum. Bir avcı gibi, Orion'un bakışları hareketimi yakalıyor.

"Dinle Rye, hiçbirimiz bunu istemiyoruz, anlamalısın—" Banner kendini toparlamak için sözünü kesiyor. "Bu olay bana pek fazla seçenek bırakmadı."

Orion, buz gibi bakışlarını Banner'a dikti. "Seçim," dedi meydan okurcasına. "Bu kelimeyi benimle kullanmak istemezsin."

Burada sadece bir güç dengesi söz konusu değil; üniversiteye ilk girdiğimde hissettiğim şey buydu, havayı saran o tanımlanamaz unsur, karanlık koridorlarda fısıldayan bilinmeyen varlık. Bana baskı yapıyor, Banner'dan dalgalar halinde yayılıyor.

Korku.

Stonehurst gibi, Orion Night da nefes kesen, büyüleyici ve güzel bir dış görünüme sahip. Ancak asıl korkulması gereken, içerideki gölgelerde gizlenen korkunç ve tehlikeli bir ikiyüzlülüktür.

Bu kısa görüşme sırasında birçok bilgi paylaşıyor ve ben birkaç önemli ayrıntıya tutunuyorum. Banner'ın Orion için kullandığı takma ad. Aralarındaki bariz gerginliğe rağmen aralarındaki samimiyet. Ve tüm bu süre boyunca Orion'un değişen ifadelerini izliyorum.

O, deneyleri kadar dengesiz, yine de risk almadan ona yaklaşmamın başka bir yolu yok.

Ona ulaşmam gerekiyor.

"Burada olmaktan heyecan duyuyorum," diyerek gerginliği yatıştırmaya çalışıyorum. "Bu benim için inanılmaz bir fırsat."

"Uzay araştırmalarıyla ilgileniyorsunuz, doğru mu Dr. Holbrook? Bu yüzden bugün dersimi bldnz." Orion, kanımı donduran, inceleyici bir sakinlikle beni izliyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve kasın göğüs kemiğime hissedilir bir güçle vurduğu yere dokunmaktan kaçınıyorum, en ufak bir zayıflık belirtisi göstermeyi reddediyorum.

Bunun yerine, bir elimi diğerinin üzerine koyup başparmağımı bileğimdeki nabız noktasına bastırıyorum. "Astronomi her zaman büyüleyici bulmuşumdur. Ama daha da önemlisi, alanında bu kadar yetenekli biriyle çalışma fırsatım nadiren oluyor," diyerek egosunu okşamaya çalışıyorum. "Gerçek bir dahi."

Neredeyse fark edilmiyor ama çenesinde hafıf bir seğirme, göz bebeklerinde bir genişleme görüyorum. "yle mi?"

"Kesinlikle. Ama dersinizi bldğm için özür dilerim." Gözlerimi ondan ayırmadan, dudaklarımı yalarken, tıpkı bu salonda göz göze geldiğimiz ilk an yaptığı gibi, en ufak bir özür dileme belirtisi göstermeden bakışlarımı ondan ayırmadım. Ağzının kenarı hafıfe seğirdi, bu zaten aramızda bir sırdı. "Bu benim yöntemim, Doğal Gözlem olarak adlandırılıyor. Bana bir kişi yi kendi ortamında gözlemleme fırsatı veriyor, oysa bir terapi odasının davranışları etkileyebileceği bir ortam var."

Orion, "Teorilerimizi gözlem yoluyla oluşturuyoruz" diyor.

"Kesinlikle." Gülümsüyorum.

Banner minnetle kıkırdar ve Orion'un dudaklarından anlaşılmaz bir homurtu çıkar. "Peki, benim hakkımdaki teoriniz nedir, Doktor Holbrook?"

"Daha fazla gözlem yapmam gerekiyor."

Orion'un yüzünde gerçek bir gülümseme beliriyor ve bunu dizlerimin arkasında hissediyorum. "Demek beni izlemek istiyorsun... bir tür röntgencilik yöntemiyle." Sözlerinin altında gizli bir meydan okuma, gözlerinin parlak mavi-yeşilinin ardında bir tebessüm beliriyor.

Damarlarımdaki hızlı atışı hissederek saçlarımı omzumdan savurdum. "Ne kendi zamanımı ne de başkasının zamanını boşa harcamayı sevmem. Doğal gözlem çok verimli."

Zaman konusu açıldığında Orion kol saatine baktı. Ardından kürsüsünün altından siyah deri bir ceket ve kask çıkardı. Ceket giydikten sonra yakasını ilikledi, dili ağzının kenarında dururken beni süzdü. "Programımda zaman ayırdığımda ofisinizde buluşacağız."

Göğsüm sıkışırken, karşı cevabımı yuttum ve seçeneklerimi dikkatlice değerlendirdim. İhtiyacım olanı ancak onu kendi ortamında gözlemleyerek elde edebileceğimi düşündüm.

O, bunların içinde yaşıyor.

Banner, Orion'a doğru ilerlemeden önce bana zoraki bir gülümseme sunarak, "Öyleyse mesele çözüldü," diyor. "Doktor Holbrook'a ihtiyacı olanı vereceksin."

Orion, Banner'a dik dik bakmadan önce, kibirli ve saldırgan bir şekilde, "Hatta daha fazlasını da," diyor. "Yani şartlarımın yerine getirilmesini bekliyorum. Şimdi, izninle, gözlemevime geç kaldım."

Evrak çantamın askısını omzuma geçiriyorum. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim, Doktor Night."

Orion'un gözleri benimkilerle buluşuyor, bakışları ısındıkça beni içine çeken bir çekim gücü oluşuyor, öyle yoğun bir şekilde bana bakıyor ki nefes almayı unutuyorum. Sonra kaskını kolunun altına sıkıştırarak odadan öfkeyle çıkıyor.

Dudaklarımdan bir nefes hızla geçiyor ve Banner tepkimi rahatlama sanıyor.

"Gözlemevi," diye alaycı bir şekilde mırıldandı. "Sizi temin ederim, Doktor Night tuhaflıklarına rağmen çok zekidir. Sizinle o kadar zorluk çıkarmayacaktır."

Kaşımı kaldırıyorum. "Eğer buna inanmamı istiyorsanız, buradaki gerçek amacım konusunda tamamen şeffaf olmanızda sakınca yok, Dr. Banner."

Dudaklarının arasında gergin bir kaş çatması belirdi. "Anlamanız gerekiyor, bu hassas bir durum."

Para söz konusu olduğunda, her zaman hassas bir konudur.

Olay, gözlemevinin patenti olmayan parçacık hızlandırıcı cihazının deneysel bir test sırasında dengesizleşmesiyle meydana geldi. Bir diğer astrofizikçi Dr. Eugene Prescott, cihazı kapatmaya çalışırken, ikisi arasında çıkan kavganın sonrasında gözlem platformundan düştü.

Dr. Prescott'ın herhangi bir yarası olmadı, incinen gururu sayılmazsa tabii. Arabuluculuk yapmak için işe alınmalıydım ama olayın hukuki yönleriyle başa çıkmak aslında o kadar da zor değildi, çünkü İnsan Kaynakları geçen hafta davayı kapattı. Danışmanlık bir öneri olarak belirtildi, zorunlu bir şart olarak değil.

Burada başka bir amaç olduğunu kanıtlıyor.

Endişeyle elini kravatının üzerinden geçirdi. "Dr. Night çok zeki, bunda şüphe yok ve üniversite için yaptıkları..." Yenilgiyi kabul etmiş bir iç çekişle sözünü kesti. "Yıllarca yalnız başına, alanımızın aşırı baskısı altında çalışmak, en zeki zihni bile zorlayabilir." Sesini alçaltmadan önce etrafına baktı. "Dr. Night'ı tüm akademik kariyeri boyunca tanıyorum," diye devam etti, gözleri hüznle doluydu. "Ve bu süre içinde birkaç aksilik yaşadı. Sadece... onu arkadaşım olarak görüyorum, Dr. Holbrook."

Başımı onaylayarak, anlayışla karşılık verdim. "Elbette. Ona ihtiyacı olduğunu düşündüğünüz bakımı aldığandan emin olmak istiyorsunuz."

"Aynen öyle." Gülümsemesi düşünceliydi. "Güneş Tutulması Gözlemcileri Sempozyumu'na üç aydan az bir süre kala, her şeyin sorunsuz ilerlemesi gerekiyor. Bağışçılarımız Orion'un araştırmalarından sonuçlar görmeyi bekliyor. Ve şunu da söyleyelim, yatırımcılar söz konusu olduğunda zor bir kişiliğe sahip olduğu biliniyor."

Bir de işin optik boyutu sorunu var. Dr. Banner arkadaşını önemsiyor olabilir, hatta ona gerçekten yardım etmek isteyebilir, ancak Orion'un enstitüsünün fonlarını tehlikeye atmasına izin vermeyecektir.

"Hadi, sizi yerleştirelim, olur mu?" diye teklif ediyor Banner. "Yakında Dr. Prescott ile tanışmanızı isterim. Araştırmaları da oldukça dikkat çekici ve

sempozyum için harika pazarlama fikirleri var. Stonehurst'ün sunduklarından çok memnun kalacağınızı düşünüyorum, Dr. Holbrook.” Gururla gülümsüyor ve içimde bir tedirginlik hissi beliriyor.

Kaşlarımı çatarak Banner'ın temkinli beden dilini, zoraki gülümsemesini inceliyorum ve içimden bir aydınlanma anı geçiyor. Banner en parlak yıldızının parlamaya devam etmesine yardım etmek isteyebilir, ancak bu başarısız olursa, yerine geçmeye hazır bir yedek oyuncusu zaten var.

Elini işaret edercesine sallayarak konferans salonundan çıkış yolunu gösterdi. Ben de yavaşça arkasından gittim, koridorda durup hedefimin ters yöne doğru kaçışını izledim; çarpıcı silueti gölgelerin arasında kaybolana kadar giderek uzaklaştı.

Onun peşinden koşma arzusu damarlarımda zonkluyor.

Gökyüzündeki en parlak takımyıldızlardan biri gibi, Orion da kendi alanında parlayan bir yıldız. Herkesin etrafında döndüğü ve benim cinayet tahtamdaki tüm iplerin bağlandığı yer.

Aradığım katil işte burada.

Avcı.

Onu bulmak aylar sürdü ve ona bu kadar yaklaşabilmek için bile, kendim için özenle kurduğum güvenli ve huzurlu hayattan vazgeçmek zorunda kaldım.

Her şeyle, herkesle olan bağımı koparmak zorunda kaldım.

Yakınlık yasası, yakınımızdaki insanlarla ilişki kurma olasılığımızın daha yüksek olduğunu belirtir. Fiziksel olarak bize en yakın olanlarla -sınıf arkadaşları, meslektaşlar, iş arkadaşları- bağlantı kurar ve arkadaşlıklar geliştiririz. Ancak Orion'un yakınında olmak tek başına yeterli değildir.

Onun bana tamamen güvenmesine ihtiyacım var. Ve hiçbir ilişki, samimi bir ilişkiden daha fazla güveni beslemez.

Ancak eğer o benim erişimimden uzak tutulursa bu gerçekleşemez.

Banner'ın hızlı adımlarına yetiştim. "Doktor Night hangi şartları öne sürdü?" diye sordum, aralarındaki gergin konuşmayı hatırlayarak.

Banner, alaycı bir tonla, "Şart koşuldu," diye mırıldandı. "Daha doğrusu talep edildi." Bana yan bakış attı. "Dr. Night, araştırmasını tek başına yürütmek istiyor. Tüm araştırma ekibinin ana gözlemevinden başka bir yere taşınmasını istiyor."

Bu bilgileri iyice değerlendirip, nasıl kendi avantajıma kullanabileceğime karar veriyorum. "Sanırım bu oldukça zorlu bir istek."

Banner onaylayarak homurdanır.

"Ama tamamen kötü bir durum da değil," diyorum, bu da onun şaşkın bakışlarıyla karşılanıyor. "En azından değerlendirme dönemi boyunca, protokollerin yerinde olduğundan, sempozyum için güvenlik önlemlerinin alındığından emin olmak için. Bu bana onu gözlemleme, birebir çalışma ve ihtiyaç duyduğu ilgiyi gösterme şansı verecek."

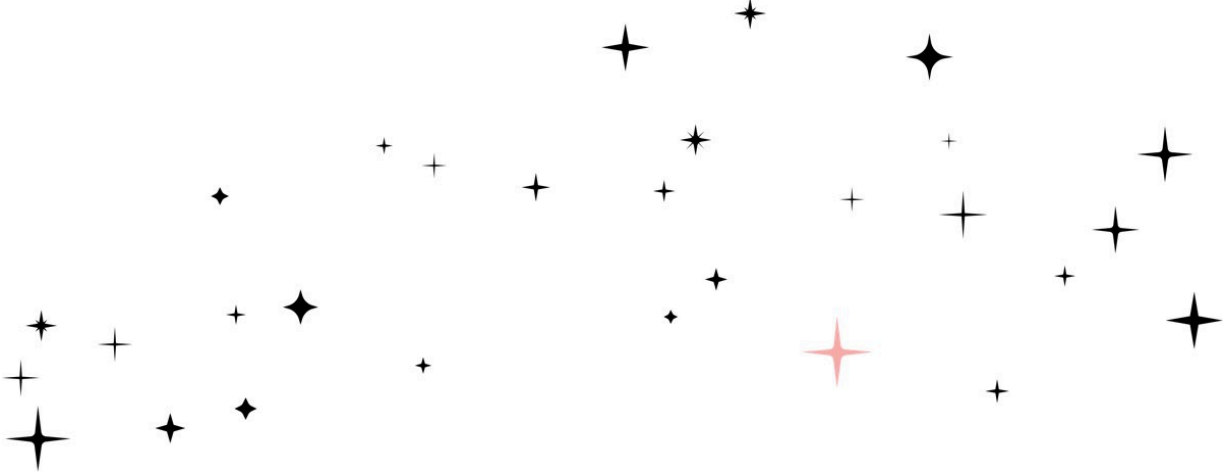
Bu bana üç ay süre tanırdı.

Derin bir iç çekişle, "Evet, elbette. Neler ayarlanabileceğine bakacağım." dedi. Sesinde bir kabullenme tonu vardı. "Teşekkür ederim, Dr. Holbrook. Şimdiden Stonehurst için değerli bir varlık olacağınızı anlayabiliyorum."

Övgülerini mütevazı bir gülümsemeyle kabul ediyorum. "Memnuniyetle, Dr. Banner."

Dişi ateşböceği sadece erkek muadili kadar parlak ışık saçmakla kalmamalı, aynı zamanda diğer yırtıcıların onun ışığını söndürmemesini de sağlamalıdır.

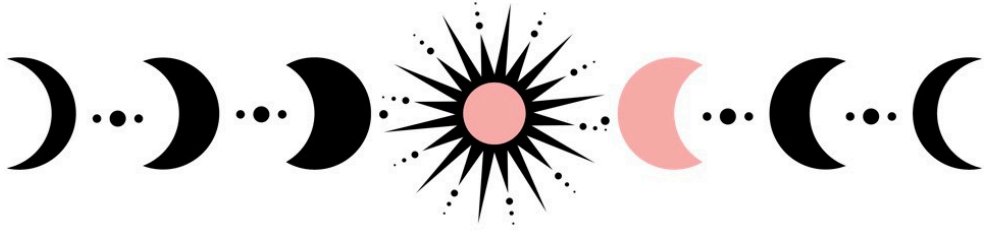
Dişi, erkeğini korumak zorunda kalırken, onu kendine yaklaştırmak için onun ışık saçma hareketlerini taklit ediyor.



Gökbilimciler ilk kez, galaksimizin merkezindeki süper kütleli kara deliğin, yani Samanyolu galaksisinin atan kalbi olan Sagittarius A*'nın bir görüntüsünü yakaladılar.

— MICHIO KAKU, 2022'DE YAYINLANAN EVENT
HORIZON TELESKOPU GÖRÜNTÜSÜ HAKKINDA

GÖLGE



Umbra, bir gölgenin en karanlık, en iç kısmıdır ve tüm ışığın engellendiği yerdir; özellikle güneş tutulması sırasında oluşan gölge için kullanılır.

— CAMBRIDGE

ORION

Triumph'ım fırtınanın sesini neredeyse bastıracak kadar yüksek sesle kükrüyor. Yağmur vücuduma batıyor, lastikler kaygan asfaltı kesiyor. Motora gaz verip, kafamdaki karmaşayı susturarak virajlı yolda motosikletimi daha hızlı sürüyorum.

İleride, Stonehurst'ün yükselen kuleleri kasabanın içinden beliriyor. Tepeye yakın kubbeli yapı, sisin arasından karanlık bir işaret feneri gibi yükseliyor.

Eldivenli parmak boğumlarım ağrıyana kadar gidonları sıkıca kavırıyorum, motosikletin gürültüsü kafamı tırmalayan statik elektriği kovalıyor ve beni makineyi daha da zorlamaya davet ediyor.

Tehlikeye, heyecana ihtiyacım var.

Bu ses artık neredeyse sürekli hale geldi. Gözlerimin arkasındaki hafif zonklamaya karşı gözlerimi kırpıyorum, şakaklarımda dalgaların deniz duvarına çarpması gibi bir baskı hissediyorum.

Her şey bir gölge olarak başladı, farkındalığımın kenarında gizlenen bir silüet. Görünmez, hissedilmez.

Dokunulmamış.

Bu boşluk yavaş yavaş büyüdü, her şeyi yuttu ve sonunda yokluğun kendisi uyumsuz bir yankıyla uğuldamaya başladı.

Yokuş aşağı inerken hızlanıyorum, yol aniden değişene kadar adrenalinin verdiği coşkuyu yaşıyorum. Vites küçültüp, sabah trafiğinin yoğunluğuna dalıyorum, arabaların arasından sıyrılıp geçiyorum. Yavaşlamak zorunda kaldığımda, güneşliğimi temizliyorum ve üniversitenin yüksek kapılarına doğru yavaşça yaklaşıyorum.

Kavak ağaçları rüzgâra karşı eğiliyor, güneş kabarık bulutlar tarafından örtülmüş. Yüzümü gökyüzüne çeviriyorum, aradan sızan ışık çizgisini buluyorum.

Gökyüzüne bakmak bir zorunluluk haline geldi. Hayatım boyunca evrenin en uzak köşelerini araştırdım, uzaya, yıldızlara ve gezegenlere hayran kaldım, ama bu dünyada bakışlarımı gökyüzünden çalacak kadar büyüleyici hiçbir şey bulamadım.

Keşiflerden çok daha fazla aksilikle boğuşan bu iş, gerçekten sinir bozucu bir çaba. Beni takıntılı bir şekilde araştırmaya iten, kuantum mekaniği ve gözlem alanına dalmış halde, aynı dört temel kuvvetle yorulmadan çalışmamı sağlayan o birkaç coşkulu an...

Yine de, evrenin muazzam büyüklüğü, varlığımızı şekillendiren daha büyük bir şeyin, evrenin karanlık köşesinde gizlenmiş, ele geçirilmesi zor bir etkenin olması gerektiğini gösteriyor.

Astrofizikte karanlık olan her şey bilinmezdir.

Yıllarca asıl odak noktam karanlık maddeydi; evrenin bilinmeyen, tüm galaksileri birbirine bağlayan ve uzayın dokusunu görünmez, gizemli bir çekimle saran maddesi.

Araştırmalarım o zamandan beri evrim geçirdi ve kara delikleri çevreleyen daha karanlık bir gizeme ve bilginin asla gerçekten kaybolmadığına dair paradoksal teoriye yöneldi.

Göremediğimiz veya dokunamadığımız bu şeyleri tanımlama çabalarım, saplantının çok ötesine geçti. Akademik kariyerinizin ötesinde, bu her şeyi kapsayan güçlerin amansız takibine kendinizi adadığınızda, açıklayamayacağınız bir özün parçası haline gelirsiniz.

Gizli. Bilinmeyen. Çarpık.

Ve görünüşe göre hayatımda ikinci kez gizemli, her şeyi yutan bir gücün tuzağına düştüm.

Tabelanın yanında durduğumda, bakışlarım kaldırıma çıkan kadına takıldı.

Nefessiz bir an için, onu izlerken donakaldım; dünya daraldı, geriye sadece yağmurla belirginleşen yumuşak silueti ve aceleci adımlarının ritmi kaldı. Onu fark etmemden, onu fark etmeyi bırakamamaktan rahatsız oldum.

Ve şu anda, sırlısıklam ıslanmış halde, evrak çantasının altına saklanırkenki görüntüsü beni çok öfkeliyor. Dağınık haline rağmen hâlâ o kadar güzel ki, kalbimi durduruyor.

Kornanın yüksek sesi beni uyuşukluğumdan uyandırdı.

"Kahretsin," diye mırıldandım kaskımın altından. Tam motoru çalıştırıp ileri doğru hareket ederken, evrak çantası kayıp bir su birikintisine düştü ve içimde mantıksız bir öfke patlaması yaşandı.

Gazı sertçe çevirerek sol şeride geçtim, arkamdaki arabanın sinirli kornasını umursamadan motosikletimi kaldırıma yanaştırdım.

Collins üniversite kapısına doğru su birikintisinin içinden geçerken bakışlarım ondan ayrılmıyor. Damarlarımda öfke dalgalanırken, bisikletin ayağını indirip bacağımı üzerinden atıyorum ve çantamın içine uzanıyorum.

Islak saçlarını, vücuduna yapışmış ince siyah paltosunu inceleyerek ona doğru ilerlemeye başladım. Kararlı adımlarımla aradaki mesafeyi kapatırken, kilitli kapıyı gürültüyle açıp kapatırken çıkardığı boğuk küfürü duydum; nefesi etrafındaki nemli havayı buğulandırıyordu.

Başını eğerek dönmeye başladı ve ben de onun yoluna çıkarak kaçışını engelledim.

Şaşkınlıkla elini göğsüne götüren Collins, bakışlarını siyah vizörüne dikti ve bir ürperti tüm vücudunu sardı. Sırılsıklam olmuştu, koyu renk saç tutamları yüzünü çerçeveliyordu, ten rengi dudakları solgundu ve çok cazip görünüyordu.

Güzel yüzünde beliren korku ifadesi hiç şüphe götürmez ve bu, kanımda ateşli ve pervasız bir şeyi ateşliyor. Eldivenli elim yumruk haline geliyor, kaslarım geriliyor.

Yaklaştıkça, yüzündeki belirsizlik belirginleşiyor. Ağzı aralanıyor, gözleri hafifçe açılıyor ve refleks olarak bir adım geri attığında kalbim hızla atmaya başlıyor.

Sakın kaçma.

Tam elini uzattığı sırada, şemsiyeyi açık avucuna soktum.

Bakışları yukarıya doğru çevrilmişti, ıslak kirpikleri yağmura karşı kırışıyordu; orada, turkuaz bir gökyüzünü delen bir yıldız gibi, altın rengi bir parıltı gördüm. Parmakları yavaşça siyah çelik tutamağı kavradığında, geri çekilip aynı hızla bisikletime doğru kaçtım.

Trafikte ilerlerken damarlarımda bir memnuniyet dalgası yükseliyor, kaldırımda, şimdi siyah şemsiyemin gölgesinde kalan Collins'in yanından geçerken dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor.

Ve kanımda dolaşan adrenalin—inanılmaz bir coşku.

Eğer isteklerimi yeterince beslersem, huzursuzluğu dengeleyebilirim. Onları aç bırakamam; sadece daha da acıkırlar, daha da talepkar hale gelirler, ta ki kafamdaki ağrıdan başka hiçbir şey hissedemeyene, uğultudan başka hiçbir şey duyamayana kadar. Ama küçük dokunuşlar en kötü dürtüleri savuşturur.

Park yerime girdim ve motoru durdurdum. Koltuğa yaslanıp ellerimi uyluklarıma dayarken yağmur düzenli bir ritimle yağıyordu. Parmaklarım alışkanlık haline gelmiş bir şekilde saymaya başladı, Collins'in kapalı sütunlu koridora geçtiğini görene kadar bekledim, sonra indim ve hızlı adımlarla dört bir yanını geçtim, yağmur kaskıma ve ceketime şiddetle çarpıyordu.

Taş kemerleri çevreleyen heybetli gargoyllara doğru eğilmiş yüzümle, giriş kapısına doğru kampüs merdivenlerini tırmanıyorum. Kaskımı çıkarıp eldivenli parmaklarımla saçlarımı tarıyorum, ıslak deri kokusu kıyafetlerime sinmiş durumda. Heykeller ve taş işçiliği, karanlık koridorların labirentinde ilerlerken ağır adımlarımı yankılıyor, ana salona doğru dönüyorum.

Gri sabah ışığı kemerli pencerelerden içeri süzülüyor ve hemen aşağıda, Leo'nun büyük merdivenin yanında, kaskatı bir duruşla nöbet tuttuğunu görüyorum.

Sırtımda sıcak bir gerilim kıvranıyor ve yanından geçerken bileğimdeki ağrıyı ovuyorum. "Bugün olmaz."

"Herhangi bir gün değil," diye karşılık verdi arkamdan. "Doktor Holbrook bana henüz bir seansa katılmadığınızı söyledi."

Sanki sadece adını söylemek bile onu çağıracakmış gibi, Collins sahanlığın başında beliriyor. Yağmur hala saçlarını ıslatıyor. Şemsiyem bileğine bağlı, taş zemine damlıyor. Elinde bir fincan kahve tutuyor, fizik bölümünden Profesör Fallon ile sohbete dalmış durumda.

Konuşmaların ve acele eden öğrencilerin sesleri, durup bir taş sütuna yaslandığımda sustu. Kaskım bacağımda, ona yukarıdan bakıyordum, bakışlarım seksi etekli takımında, ince beline sıkıca sarılmış kolunda dolaşıyordu. Başını geriye doğru eğdi ve gülümsedi, kahkaha attı ve kaburgalarımın altında yabancı bir şey sıkıştı.

"Rye, beni dinliyor musun?"

Leo'nun sabırsız ve hırçın sesi kaslarımı gerdi. "Bilerek yapmamaya çalışıyordum," diye alaycı bir şekilde cevap verdim. Sinirli homurdanması üzerine dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi.

Merakla bakışlarını merdivenlerin tepesine çeviren Leo, "Ah, anladım," dedi ve bu kendini beğenmiş ses tonundaki memnuniyeti hiç beğenmedim.

"Yıllardır hiçbir şey göremiyorsun, yoksa o işe yaramaz VR simülatörüne asla onay vermezdin."

Çağa ayak uydurmakla ilgili anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor, sonra birden canlanıyor. Öğrenciler kadar havalı görünmeye çalışarak, "Gerçekten çok güzel bir kız," diyor.

"Demek zekice planın buydu, beni göz alıcı şeylerle terapiye çekmek." Ona şüpheyle baktım.

Sinirleniyor. "Bunca yıldan sonra denemeye değerci..."

Uyarıcı bakışım onu susturdu ve hemen bakışlarımı kaçırdım. "Onu nerede buldunuz?" diye sordum ve hemen pişman oldum.

"Onu ben bulmadım," diyor. "Pam, işe alım programı aracılığıyla buldu."

"Hım," diye mırıldandım dalgın bir şekilde, bileğinin iç kısmına dağılmış yıldız şeklindeki noktalara takılıp kalmıştım.

"Başvuran tek kişi oydu."

Bakışlarım tanıdık deseni takip ederken homurdanarak karşılık veriyorum; içgüdüsel olarak takımyıldızı ve okunun galaksimizin ateşli kalbindeki karanlık güce doğru işaret ettiğini anlıyorum.

"Beni duydun, değil mi?" diye sordu Leo, elini grileşmiş saçlarının üzerinden geçirerek. "Başka kimse başvurmadı bile. Bunun iyiye işaret olmadığını anlamalısın. Dedikodulardan sonra bir danışman bile zor tutuyorum." Kaşlarının arasında sert bir çukur oluştu. "Onu korkutma, Rye."

Ama artık onu dinlemiyorum. Sanki bakışlarımın onu süzdüğünü hissedebiliyormuş gibi, Collins bana doğru bakıyor, gözlerimiz buluşuyor.

Ve Tanrım, tıpkı ders salonundaki o an gibi, göğsümde acı dolu bir tını yankılanıyor, en tatlı melodiyi çınlatıyor. Kafamın içindeki sürekli uğultu, damarlarımdaki gürleyen nabzın yanında neredeyse fark edilmez hale geliyor.

Ders sırasında asla düşüncelerimi kaybetmem, ancak bakışlarım onunkiyle buluştuğu anda bir değişim hissettim; içimdeki o bilinmeyen madde, çalkantılı bir dalga gibi kabarıp indi, düşüncelerimin okyanusu bir girdaba çekildi.

O zamandan beri ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Sonra bu sabahki gibi saçma sapan şeyler yapıyor, umursamazca soğuk yağmurda dolaşıyor - ve o sıırıslıkla etrafta dolaşırken başka bir şeye nasıl odaklanabilirim ki?

Collins başını öne eğdi, bir iki kez göz kırptı—gülümsemesi yüzünü aydınlattı—ve ardından dikkatini tekrar Fallon'a çevirdi.

Ve kahretsin, Fallon'ın saçmalayan suratını pencereden içeri fırlatma düşüncesi kafamda belirlediği anda neredeyse merdivenlerden fırlayıp çıkacaktım.

Zihnimi rahatsız eden düşünceyi gözlerimle geri püskürtüyorum. Parmaklarımı ritmik bir şekilde kaskıma vuruyorum. Sağ elimde saymaya başlamadan önce iki kez daha göz kırptıyorum.

Bana tekrar baktığında durdum. Şemsiyesini hafifçe sallayarak kaldırdı, dudaklarının narin kenarında hafif bir gülümseme belirdi ve istemeden de olsa dudaklarım seğirdi.

Daha önce onu korkutmak niyetinde değildim ama bu kaçınılmazdı. Ağzımı kapalı tutmak en iyi politika. O karanlık teller zihnimi boğmaya başladığında, ağzımdan çıkanları süzgeçten geçirmek için neredeyse hiç iradem kalmıyor.

“Sana yardım etmeye çalışıyorum,” diyor Leo, düşüncelerimi bölerek. Eli neredeyse omzuma değecekken farkına varıp kaşlarını çatarak elini çekiyor.

"Bağışçılarınızın gözünde daha iyi görünmeye çalışıyorsunuz," diye karşılık verdim, soğuk bir bakışla gözlerinin içine bakarak.

“Evet, çünkü işler böyle yürüyor. Paralarının nereye gittiğini bilmek istiyorlar. Yeni yüksek performanslı bilgi işlem genişletmeleri gibi—” parmaklarıyla sayıyor “—sıvı odaları. Kuantum sensörleri. Açıklamaktan çok paranoyak olduğunuz tüm araştırma giderleri. Onlara, tercihen

sempozyumda, gösterecek bir şeyimiz olacağına dair güvence vermem gerekiyor, ama korkarım ki bu yeterli olmayacak—”

"Yeterli olmalı," diye mırıldanıyorum, aç bakışlarım Collins'in üzerinde geziniyor. Küçük dokunuşlar, çalınmış bakışlar, açlığı dindirmek—yeterli olmalı.

Çünkü bundan daha fazlası asla olamaz.

Göğüs kemiğimin arkasında keskin bir ağrı hissettim ve elimi göğsüme bastırdım. Sanki ilk kez bir teleskoptan bakıp ikili bir yıldız sisteminin ışığının aniden ortaya çıkıp bildiğimi sandığım her şeyi yeniden şekillendirdiğini görmüş gibiydim.

Böylesine güzel, böylesine tarifsiz bir şeye tanık olmanın verdiği o derin hayranlık duygusu, ama yine de onu sadece uzaktan hayranlıkla izleyebileceğinizi bilmek.

Uzaktan gök gürültüsünün sesi duyuluyor. Fırtına vitray pencereleri döverken, cılız ışık daha da gölgelere karışıyor. Eldivenli elimle çenemi ovuyorum, Collins merdivenlerden yukarı çıkıp son ışığı da beraberinde götürene kadar bakışlarımı üzerinde tutuyorum.

İçimdeki boşluk yokluğu hissediyor, düşüncelerimi karartıyor.

Leo sessizleşti. Dikkatli bir ifadeyle, alnında bir parıltıyla beni izliyor, sanki ani bir değişimin farkına varmış gibi. "Eğer danışmanlığı reddedersen," diyor sesi gergin bir şekilde, "yönetim kuruluna boyun eğmek zorunda kalacağım."

Oyunlarından bıktığım için başımı yaklaştırdım. "Biliyorum, terapi zorunlu değil," dedim sesimi ölümcül bir desibel seviyesine indirerek. Aslında Leo'nun benim için gerçekte ne planladığına dair içten içe bir şüphem var.

Eğer beni saf dışı bırakmak istiyorsa, çok daha fazla çaba sarf etmesi gerekecek.

Ağzı açık kalıyor ama başka bir yalanın ağzından dökülmeden önce kapatacak kadar akıllı.

“Beni tekrar Doktor Holbrook ile rahatsız etme. Terapiyle ya da göz zevkiyle ilgilenmiyorum, Leo.” Aniden kafamda şiddetli bir ağrı hissettim ve eldivenli parmaklarımla alnımın kenarını ovdum. Sütundan uzaklaşarak ona, “Açılıştta görüşürüz,” dedim.

Gözlemevine vardığımda, hava ekipmanların uğultusuyla ve altta yatan bir gerilimle doluydu. Çalışma istasyonları arasında ilerlerken, sıvı odalarının ve kuantum sensör dizilerinin yanından geçerken birçok bakış üzerime dikildi. Leo'nun bu kadar endişelendiğı şeylerden bazıları bunlar.

Benim ses kara deliğim.

Dolaşan suyla dolu silindir, Kerr kara deliğinin davranışını simüle eden bir akustik ufuk oluşturuyor. Ses dalgalarının bir akışkan girdabıyla nasıl etkileşim kurduğunu gözlemlemek araştırmam için faydalı ve yatırımcıları tatmin edecek kadar pahalıya mal olmaya yakın. Daha derinlerde yatanın bir ön yüzü.

Yanından geçerken Prescott'ın gözleri bana dikildi ve ben de dudaklarımda yavaşça bir sırtış belirdi. Yaklaşan parçacık hızlandırıcı tanıtımı nedeniyle mesafemi korumam tavsiye edilmişti. Araştırmalarımı çalmaya çalıştığı düşünöldüğünde bu hiç de kolay bir iş değil.

Kubbeye ulaşana kadar sarmal merdivenleri tırmanırken, gözlerinin sırtımı delip geçtiğini hissediyorum.

Oda, konsol ışıklarıyla aydınlanıyor, yukarıdaki büyük panjur kapalı. Kaskımı masaya bırakıp deri ceketimi çıkarıyorum, ıslak kıyafetlerimi hızla değiştirdikten sonra gözlüklerimi takıyorum. Her hareket bir gerilim katmanını çözüyor.

Masanın arkasına geçip monitörleri uyandırıyorum. Sistemim ana tesisten hava boşluğuyla ayrılmış durumda. Gözlemevinin altındaki gizli alt katta, kendi kuantum bilgisayar dizimi oluşturdum. Endüstriyel soğutmalı bir kriyostatın içine yerleştirilmiş süper iletken kuantum bitleri, katmanlarca şifreleme ve biyometrik kilit ile korunuyor.

Erişim yetkisi sadece bende var.

Birileri içeri girmeyi başarsa bile, fotonik rezonans simölasyonlarını, hele ki kuantum kütleçekim modellerini asla anlayamayacaklardır. Burada,

kubbenin içinde, göksel hizalamaları doğrulamak ve teorik parçacık etkileşimlerini çalıştırmak için sistemin yeterli bir bölümünü yansıttım. Meraklı ve ilgili gözleri tatmin etmek için hazırlanmış bir genel bakış.

Ancak saplantımın özü, kuantum teorisi ve yerçekiminin çarpıştığı çok daha karanlık bölgelere uzanıyor.

Varoluşun tekilliğiyle buluştuğu yer.

Beni rahatsız eden, o görünmez sınırdaki fısıldayan soru.

Bilinç çöktüğünde, kalıbı basitçe yok olmaz. Kuantum dolanıklığına işlenir; Hawking radyasyonu gibi kalıcı, yok oluşun eşiğinde korunmuş kodlanmış imzalar haline gelir.

Varoluşun bir izi.

Kimliğin yankısı.

Hafıza—olay ufkunda yakalanmış, sonsuza dek unutulma ve ebediyet arasındaki sınırdaki hapsolmuş.

Kendiniz bile zar zor kavrayabildiğiniz bir şeyi açıklamaya çalışmak imkansız bir şey. Ve biliyorum, bilim duygusuz geliyor. Kökenine kıyasla soğuk ve steril.

Bir zamanlar bulutsulara ve yıldız oluşum bölgelerine bakıp evrenin güzelliğine hayran kaldığım, Tanrı'nın Eli olan teleskopa şöyle bir göz atıyorum. Bu anılar, kopyalanamayan veya kuantumda saklanamayan bir kod gibi yeniden yazılıyor.

Bu teori aklıma geldiği an, yıldızlarla dolu bir gecenin altında, bedenim paramparça, kafatasım çatlamış halde, gökyüzündeki avcıya bakarken, uzay-zaman dokusunun dalgalanabiliyorsa yırtılabileceğini de fark ettim.

Hayatımı paramparça eden şiddetli bir olay.

Evrendeki her güzel şeyin karşısında korkunç bir simetri vardır. Işıltılı ve nefes kesici derecede harika olan her şey, zıttıyla yansıtılır. Yıkım ve çürümeyle dolu, ıssız ve korkunç gölgeler.

Bir yıldız öldüğünde, çekirdeği kendi çekim kuvveti altında çöker. Nükleer yakıtını tükettiğinde, çekirdek o kadar ağır ve yoğun hale gelir ki ezilir ve yıldızsal bir patlamaya yol açar.

Bir yıldızın hayatı son anlarında güzel, parlak ve son derece güçlüdür. Aynı zamanda yıkıcıdır da; enerjisi aniden kesilip kara deliğe dönüşmeden önce şiddetli bir şekilde içe doğru çöker.

Bir zamanlar bu doymak bilmez boşluğun her şeyi geri dönülmez bir şekilde yuttuğu, geride hiçbir şey bırakmadığı düşünülüyordu. Ancak araştırmalarımın karanlık bölgelerinde, hafızanın yankılarının asla kaybolmadığı, en karanlık sınırdaki sonsuza dek korunduğu imkansız bir gerçeğe tanık oldum.

Önümde, üç farklı ekrandan oluşan bir duvar var. Birincisinde, kozmik olayları ve hizalanmaları izleyen karmaşık bir gök haritası yer alıyor. İkincisinde, algoritmaya beslenen derlenmiş veriler bulunuyor: polis raporları, tıbbi geçmişler, psikolojik değerlendirmeler, demografik yaşam tarzı takibi; hatta sosyal medya ve flört uygulamalarından toplanan veriler. Üçüncüsünde ise Kuantum Dolanıklık Entropisi başlıklı bir grafik yer alıyor.

Sistemi kontrol etmek için bir düğümü işaretliyorum: Annihilation 8, Jake Marlow

- Yaş: 64
- Doğum Tarihi: 26 Ekim (Akrep)
- Tahmini ölüm süresi: 6 ay
- Suçlu Profili: Seri tecavüz/cinayet
- Ölüm Anındaki Bağlantı Entropisi: %54,2 rezonans
- Kozmik Olayların İlişkilendirilmesi: Nötron Yıldızı Birleşmesi GW261023 (LIGO/Virgo tarafından tespit edilen yerçekimi dalgaları) ve U Scorpii Patlaması (Tekrarlayan Nova)

Bağlantılı bir makalede Marlow'un sansürlenmiş bedeninin Akrep takımyıldızı şeklinde düzenlendiği gösteriliyor. Bilinci çöktüğü anda, uzaktaki bir nötron yıldızı birleşmesinden kaynaklanan yerçekimi dalgaları

uzayda yayıldı ve bu durum U Scorpii'nin yıldız patlamasıyla aynı zamana denk geldi.

Bu aşırı göksel hizalanmalar, sınırda zaman yankıları oluşturuyor. Yakalayabileceğim, çözebileceğim desenler bunlar.

Simetri çok önemlidir.

O gecenin koşullarını birebir yansıtmayı gereken bir ritüel.

Parmaklarım klavyenin üzerinde gezinirken, en ufak bir suçluluk duygusu hissetmeyi bekleyerek tereddüt ediyorum. Araştırmalarımın ilk günlerinde beni rahatsız eden o içgüdüsel, burkulma hissi...

Şimdi ise hiçbir şey yok.

Pes etmiş bir halde, aramayı başlatıyorum. Veritabanlarını tarıyor. Suçlu profillerini tahmin edilen astronomik hizalanmalarla karşılaştırıyor. Leo ve yönetim kurulunun ele geçirmek için can attığı şey tam olarak bu.

Kuantum algoritmam.

Eldivenlerimi çıkarıp elimi saçlarımın arasından geçirdim, gerginlik ensemdedir.

Takıntı fiziksel bir şey, tıpkı ateş gibi, hücrelerimi saran bir delilik gibi, bedenimde hissettiğim bir şey.

Yine de, merdivenlerin dibinde durup, bakışlarımı ona diktiğim o kısacık an –bu kasvetli, kahrolası kayanın üzerindeki tek ışık oydu– nefes alabiliyormuşum gibi hissettim.

Soldaki monitörü açıyorum ve güvenlik kameralarından gelen görüntüleri sırayla izleyerek onu ekranda görüyorum. Ve işte yine o muhteşem kesinti.

Anlık bir haz duygusuyla açıklığı dindiren bir etki.

Varlığı hipnotik bir melodiyle yankılanıyor. Tenime değen titreşimli bir akım, kafamdaki şiddetli dalgaları yumuşatıyor.

Geçtiğimiz hafta boyunca, sanki çekilen bir gelgitin etkisiyle kendime doğru çekilerek onu izledim. Ve bu duyguyu, ekrandan kaybolana kadar tattım. O kaybolduktan sonra bile, yankılanan notaları, akılda kalıcı bir

melodi olarak kalıyor. Bu dokunaklı ve melankolik bir durum ve işte bu yüzden, ilk kez derslikte onu gördüğümde, o ilk güçlü akorun etkisiyle sarsılmıştım.

Yıllardır hiçbir müzik dinleyemiyorum.

Gözlüklerimi çıkarıp masadan uzaklaşarak kumanda paneline doğru yürüdüm. Panjurlar gıcırtyla açıldı ve okyanusun panoramik manzarası gözler önüne serildi.

Beş yıldan uzun bir süre önce, algoritmam yaklaşan güneş tutulmasını on üçüncü göksel olay olarak tanımladı ve Shorehaven tam tutulma yolunda yer alıyor. Öyle şiddetli ve güçlü bir kozmik olayla aynı hizaya gelecek ki, kaydettiğim her şeyin ötesinde yankılarını yakalayabileceğim.

Ekrandaki isimler o kadar hızlı yanıp sönüyor ki, algılayamıyorum. Algoritmam bunca zamandır arama yapıyor, filtreliyor ve yeniden hesaplıyor.

Ve ben hâlâ son bir ismi bekliyorum.

Fırtınalı ufkun ötesinden bir güneş ışığı huzmesi belirliyor ve ben derin bir nefes alarak döngünün yeniden başlamasına hazırlanıyorum. Her göksel olay yaklaştıkça, çekim gücü yoğunlaşıyor—daha güçlü, daha acil—ta ki gelgit kuvvetinden kaçmak imkansız hale gelene ve irademin daha fazlasını elimden alana kadar.

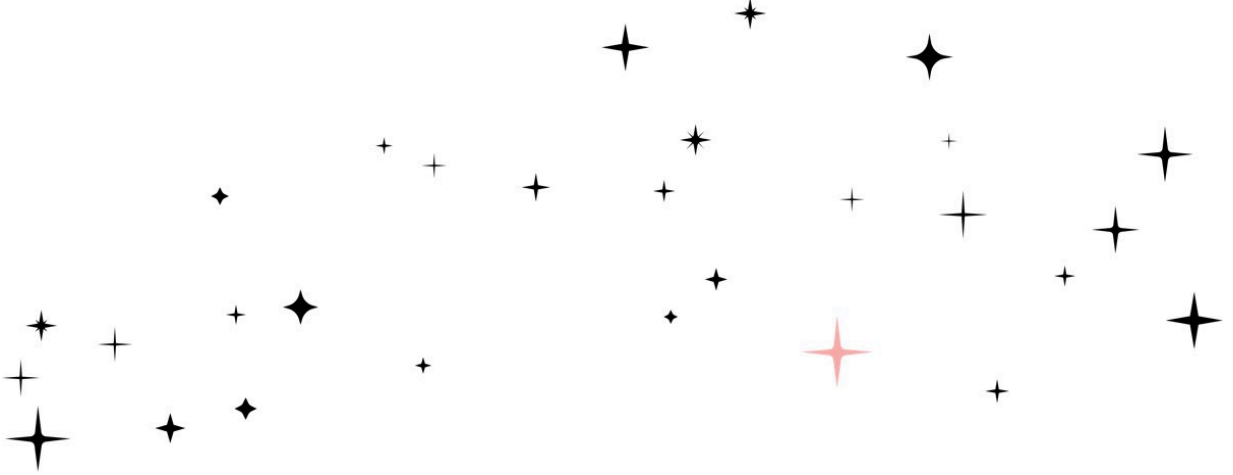
Teslim olmaktan başka çarem yok.

Her şey bir gölge olarak başladı, farkındalığımın kenarında gizlenen bir silüet; ancak her hizalanmayla, her öldürmeyle gölge koyulaşüyor, özümde yoğun bir gölge oluşturuyor.

Yaşam ve yok oluş, ışıltı ve boşluk, madde ve yokluğunun birleştiği etkileşimdir bu. Evrene açılmış bir yerçekimi yarası.

Görünenin ötesine, ufkun ötesine bakmanız gerekiyor.

Bunu kavrayabilmek için, bilinen fiziğin rahatlığından vazgeçmeniz gerekiyor. Bilinmeyene, boşluğun ta kendisine uzanmanız ve insanlığın bir nebze de olsa hayatta kalmasını ummanız gerekiyor.

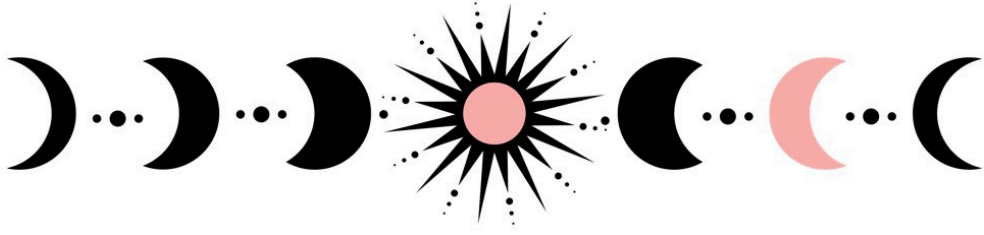


Kendine karşı etkili bir kimyasal savunma geliştiremeyen Photuris adlı ölümcül dişi, zehir ihtiyacını gidermek için gecelerini ateşböceği avlayarak geçirmek zorunda kalır.

Bu böcekler, saldırgan taklit olarak bilinen bir davranış da dahil olmak üzere, şaşırtıcı derecede gelişmiş avlanma taktikleri kullanırlar.

— DR. SARA LEWIS, EVRİMSEL BİYOLOG, SILENT SPARKS

PUSU KURMAK



Böylesine tatlı bir yerden asla zehir çıkmaz.

— SHAKESPEARE

COLLINS

Sisli ve rüzgârlı Shorehaven kasabasında insanı büyüleyen bir şeyler var. Şirin görünümüne rağmen, altında yatan bir melankoli kemiklerine işlemiş durumda. Ciddi bir havası var.

Hatta trajik.

Soluk gri ve siyah tonlarında, soğuk, yıpranmış, solmuş Gotik binalarıyla, kasaba sanki amansız okyanus rüzgarları tarafından çevredeki taşlardan oyulmuş gibi.

Yüksek kapıdan geçerek, diğer görkemli üniversite binaları kadar eski püskü bir kütüphanenin yanından geçiyorum. Yukarıda, kırmızı ve sarı

tepeli ağaçlar, dalları titreyerek, kırık bir gölgelik oluşturuyor.

Her sabah, yurt binasından  niversiteye kadar uzanan yarım millik Profesör Yolu'nu yürüyorum—her ihtimale karşı bileğime Orion'un şemsiyesini takıyorum—ta ki Batı Avlu'daki taş banka ulaşana kadar. Son üç haftadır kendime ait ilan ettiğim yer burası.

Bugün, denizin tuzlu kokusu  r yen yaprakların kokusuyla karışıyor, hava geçen zamanın endişeli notasıyla dolu. Saat kulesinin boğuk tıkırtısı, gelişini haber veren alçak bir motor gürültüsünden hemen önce duyuluyor.

Sarı deri evrak  antam  yere koyup ayak bileklerimi  aprazladım. Kitabımdaki bir sayfayı açıp onu gözümün ucuyla takip ettim. Avluyu ve sütunlu yola doğru ilerleyen öğrencileri geçtikten sonra, bisikletinden indiğini izledim. Kaskını çıkardı, eldivenli eliyle dağınık koyu saçlarını d zelitti ve nefesim kesildi.

Hedefinizden ne kadar korkmanız gerekiyorsa, ona hayran olmanız da o kadar gerekir. Zekasına, becerilerine, hesaplı icraatlarına. Biraz aşık olmalısınız, tıpkı bir sevgili gibi onu incelemeli, her belirleyici detayını ezberlemelisiniz. Onu eşsiz kılan niteliklerini, hatta kusurlarını bile.

Özellikle de kusurları.

Orion, saçlarından bağcıkl  motosiklet botlarına kadar gece gibi giyinmiş; yıldızları ve denizi yansıtan turkuaz gözleri, tek renk izi. Deri ceketinin fermuarını açtığında, koyu gri takım elbisesinin kumaşının kaslı vücudunu nasıl gerdiğini fark ediyorum. Saçları bir gözünün üzerine düşerek alnındaki yara izini gizliyor.

Orion'un güzel olduğu inkar edilemez. Vücudu, yüz hatları, zekası...

Son birkaç haftadır, kısa karşılaşmalarımız birkaç uzun bakış ve geçici gülümsemeyle sınırlı kaldı. Onun alışkanlıklarını, rutinini, davranışlarını öğrenerek temellerimi genişlettim. Onu taklit etmek, kendi flört rit elimiz gibiydi. Onu cezbetmek için küçük teşvikler verdim.

Ben bir tehdit oluşturmuyorum.

Her bakış alışverişi bir mesajdır, gözlerinde, çenesinin gerginliğinde, ağzının ince kıvrımında çok şey anlatılır. Her gergin, neredeyse dokunma

hissi veren temas, tahtamızda bir hamledir; tıpkı karşı karşıya gelen, yavaş yavaş yaklaşan iki rakip gibi.

Yeni boyattığım saçlarımı parmaklarımla gelişi güzel tarıyorum. Saç diplerimi her gün kontrol ediyorum ve iki şişe soğuk tonlu siyah yarı kalıcı boya bulunduruyorum. Açık mavi alt tonları gözlerimdeki turkuaz rengini ortaya çıkarıyor, küçük ama önemli bir detay.

Orion, şeylerin simetrisinde anlam bulur. Tıpkı kulelerin üzerinde uçuşan, dalga gibi akan kuşlar gibi, gökyüzü okyanusu yansıtıyor sanki.

Kitaptaki bir sayfayı çeviriyorum, baş parmağım bileğimdeki yıldızların üzerinde geziniyor. Dövme, geçmişten beri benim bir parçamdı. Mürekkebi kapatabilirdim, ama gerçeği yalanlarla harmanladığınızda bir kılıf uydurmak daha kolay oluyor.

Şimdilik, onun rutinini alt üst etmekle tehdit eden ateşli baştan çıkarıcı olduğuma inanmasına izin verin. Onu biraz olsun alt üst etmek için yeterli.

Psikolojik profil oluşturmanın bir sanatı vardır; tıpkı yıldızların dizilimindeki desenleri birbirine bağlayan takımyıldızlar gibi, cinayet haritası üzerinde bağlantılar kurmak gerekir. İronik bir şekilde, bu durumda, kelimenin tam anlamıyla bir takımyıldız ağı cinayet haritası oluyor.

O gece sahilde Darby, keşfinin bir tesadüf olduğunu, milyarlarca yıldız deseni olduğunu söylediğinde... imkansız gibi geldi. Gerçi teknik olarak, kısa süre sonra öğrendiğim gibi, gök küresinde resmi olarak seksen sekiz takımyıldız var.

Zor.

Ama imkansız değil.

Ekvator düzlemi boyunca cinayet yerlerinin zincirini haritalandırdıktan sonra, kurgulanmış kurbanların sadece zodyak takımyıldızlarını yansıtmakla kalmadığını, aynı zamanda her cinayetin tarihinin bir meteor yağmuru veya gezegen hizalanması gibi kozmik bir olayla örtüştüğünü fark ettim.

Yer. Olay. Kurban. İşte kalıp buydu.

Onun tarzı.

Bir sonraki hamlesinin nerede olacağını belirlemeye yardımcı olan tasarım. Astrolojiye ve -aman Tanrım- astronomiye kendimi kaptırdıktan sonra, tek mantıklı yolum yaklaşan olaylara odaklanmaktı.

Bakışlarım, avluya asılmış ve üzerinde şu yazan pankarta kayıyor:

GÜNEŞ TUTULMASI GÖZLEMCİLERİ SEMPOZYUMU

Yıldız haritasında öngörülen tutulmayı görür görmez, bağlantının yerine oturduğunu hissettim. Astrolojiyle ilgili değil, astronomiyle ilgili. Güneşin gökyüzünde, her bir takımyıldızın içinden geçtiği yol.

Güneş battığında ritüeli tamamlanmış olur.

Bu yüzden, tam tutulmanın öngörülen yolunu her büyük şehir ve kasabadan geçerek takip ettim ve sonunda Shorehaven'a ulaştım.

Elimi ceketimin cebine soktum, parmaklarım Bethany Beach olay yerinden ele geçirdiğim soğuk pirinç esere değdi. Bu küçük delil parçası, beni nihayetinde dünyanın önde gelen astrofizikçilerinden birine götürdü.

Pirinç levhanın üzerine üç tane aşınmış harf kazınmıştır: SUO—bu harfler Stonehurst Üniversitesi Gözlemevi'nin baş harfleriyle mükemmel bir uyum sağlamaktadır.

Bir ipucu elde ettikten sonra, tek yapmam gereken avcımı kendi bölgesinde takip etmektir.

Buradaki yerimi garantilemek için, rakip olan tüm özgeçmişleri değerlendirme dışı bıraktım.

Kanıtlar astronomi bölümündeki hemen hemen herkese ait olabilirdi, ancak adama daha yakından baktıkça, psikolojik profiline daha çok uymaya başladığını fark ettim.

Süreklilik yasası, bir kişinin zihinsel işlevlerinin gelişimini incelemek için kullanılır. Düşüncelerimiz ve eylemlerimiz birbirine bağlı olduğundan, zamanla duygularımız ve davranışlarımız tutarlı kalıplar izler.

Çocukluğumuzun yetişkinlikteki davranışlarımızı nasıl etkilediği veya belirli durumlara verdiğimiz tepkilerin altta yatan kişilik özelliklerini ve geçmiş travmaları nasıl yansıttığı gibi.

Reaper katliamları başlamadan önce, zeki bir adamın hayatında onu değiştiren ve ölümcül bir olaylar zincirini başlatan, nihayetinde daha büyük bir örüntüye dönüşen kışkırtıcı bir olay yaşandı.

Seri katillerden biri.

Omurgamın üst kısmında hafif bir ürperti hissettim ve gözlerinin bana dikildiği anı anladım. Orion'un beni izlediğini her zaman hissedebiliyordum; gözlerinin vücudumu incelerkenki sarsılmaz yoğunluğunu seziyordum.

Bu, avcı ve av arasındaki ilkel çekim, gizlenen tehlikeye dair içgüdüsel farkındalıktır.

Saçımın dağılmış bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak, taş kemerlerin arasından otoparka doğru baktım ve bakışlarımız onunla kesişti.

Orion motosikletine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Bu mesafeden bile, dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını, geceyi yaran bir ışık huzmesi gibi korunaklı ifadesini ele verdiğini görebiliyorum.

Tenimin altında bir sıcaklık dalgası yükselirken nabzım hızlanıyor. Onun karşı konulmaz cazibesine teslim olsam da, o aldatıcı güzelliğin ardında gizlenen tehdidi asla unutmuyorum.

Onun kurnaz, titiz doğası. Kişiliğinin karanlık saplantıları. Bu özellikler, asla çıkarmadığı dar eldivenlerinde, mükemmellik takıntısında, araştırmalarına olan saplantısında açıkça görülüyor.

Yine de, kontrollü dış görünüşünde minik çatlaklar gördüm. İstikrarsızlık, kırılabilirlik belirtileri, pervasız dürtülerin parıltıları. Yüksek, taş gibi duvarlarının ardında alevlenen, özünde kırılmış, hasar görmüş bir şeyi ortaya çıkaran bir acı akıntısı var. Bazen, Orion'a bakmak bile acı veriyor, sanki ne kadar çaresizce çabalasa da asla bütün, kırılmamış olamayacakmış gibi.

Bu çelişki nedeniyle, kendi türündeki diğer yırtıcılardan farklıdır.

Onun bir son kullanma tarihi var.

Saat kulesi çanlarını çalarken ve avcım uzaklaşırken, kitabımı kapatıp banktan kalkıyorum. Dr. Banner görüş alanıma girmeden önce bile bir gerilim dalgası hissederek, sütunlu geçidin kemerlerinin altından geçiyorum.

Ses tonu kadar hızlı adımlarla bana doğru yaklaşıyor. "Doktor Holbrook, bir kelime söylemek istiyorum."

Sinirlerimi saran huzursuzluğa rağmen, yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. Ne yazık ki, neyi konuşmak istediğini biliyorum.

Buraya geldiğimden beri, çalınan öğle yemekleri yüzünden çıkan kavgalara arabuluculuk yaptım. Öğretim üyelerine depresyon ve tükenmişlik dönemlerinde danışmanlık verdim. Orion hariç buradaki hemen hemen her öğretim üyesiyle ilgilendim.

Banner, "Dün geceki tanıtımdan zaten haberdar olmuşsunuzdur eminim," diyor. Tereddüt etmem üzerine ekliyor, "Parçacık hızlandırıcı... bağışçılar için yapılan ilk test çalışması."

"Doğru." Gülümsememi genişleterek başımı salladım. "Umarım her şey yolunda gitmiştir."

Omuzları düşerek nefesini verdi. "Hayır. Aslında"—bakışları kısıldı—"görünüşe göre biri kontrol yazılımıyla oynamış. Bir geçersiz kılma işlemi yapılmış ve bu da Dr. Prescott sistemi açtığı anda sistemin arızalanmasına neden olmuş."

Kahretsin, Orion.

Kalp atışlarımın hızlanması kulaklarımda yankılanıyor. "Bu çok üzücü..."

"Talihsizlik kelimesi bile yetersiz kalıyor." Kısa ve tatsız bir kahkaha atıyor. "Bu numara sadece üniversiteye maddi zarar vermekle kalmıyor, araştırmalarımızı da riske atıyor. Artık... Daha fazla aksiliğe tahammül edemeyiz."

Her zamanki gibi, gözlerinin beni bulduğu anı hissediyorum. Bakışlarım, Orion'un melek heykeline yaslanmış omzunu tuttuğu, miğferini elinde sıkıca kavradığı ve parmaklarıyla bir şeyler tıklattığı yürüyüş yolunun en ucuna kayıyor. Dudakları hafifçe yana kıvrılırken, ilgisini gizlemeye çalışmadan, aramızdaki konuşmayı dikkatle izliyor.

Fırtınadan korunmam için bana verdiği şemsiyenin çelik sapını daha sıkı kavradım. Yağmurda karşımda durduğunu hatırladım. Heybetli. Çarpıcı. Sahipleyici bir şekilde koruyucu.

Dişi ateşböceği bekleme pozisyonundayken, sadece etkilenmeyi beklemiyor; talibini inceliyor. Onun ışık desenlerini öğreniyor. Sinyallerindeki niyetini çözüyor.

Orion'un sinyalleri de aşırı derecede düzensiz. Aleti sabote etmenin daha derin bir amacı yoksa, bu aceleci davranışı, yıllardır profilini çıkardığım titiz avcı profiliyle örtüşmüyor.

Banner, dikkatimi tekrar çekerek, "Doktor Holbrook," diyor. "Bu değerlendirme sürecinin ne kadar daha süreceğini bilmem gerekiyor. Neredeyse üç hafta oldu bile."

Ellerimi bir araya getirip başparmağımla bileğimdeki zayıf nabızı yokladım. "Güvenlik önlemlerini zaten aldım ve Dr. Prescott ile sempozyum için protokolleri tamamladım," dedim ses tonumu nötr tutarak. "Araştırma ekibinin ana gözlemevinden taşınmasında herhangi bir ilerleme kaydedildi mi?"

"Ne yazık ki, yönetim kurulu değişiklik yapmaya pek istekli değil." Duruşunu düzeltip duyulur bir şekilde nefes verdi. "Size açık konuşayım. Dr. Night araştırmasında çığır açıcı bir şey keşfetmiş olabilir, bu da Stonehurst'ü haritaya yerleştirebilir. Yönetim kurulu, Dr. Prescott'u gözlemevinden uzaklaştırmanın ideal olmadığını düşünüyor."

İçimde buz gibi bir huzursuzluk dalgası belirliyor. Onların da gözleri Orion takımyıldızında. "Anladım," diyorum.

Banner, sesini alçaltarak yaklaştı. "Bunu söylemek bana acı veriyor, ama eğer yaklaşımınız işe yaramıyorsa, daha kararlı bir önlem almamız

gerekebilir." Derin bir iç çekerek ceketinin cebinden katlanmış bir belge çıkardı.

Tereddütle kağıdı alıp yavaşça açtım.

"Açık konuşmak gerekirse, ideal senaryo Dr. Night'ın sempozyum sırasında orada olmaması olurdu. Bir şekilde... gözaltına alınsa." Masum bir öneriymiş gibi elini kaldırıyor. "Geçici olarak gözlem altına alınsa."

Sayfayı şöyle bir gözden geçirdim. Zorunlu yatarak tedavi gerektiren bir psikiyatrik değerlendirme için sevk belgesi. Tarihleri de sempozyumla tesadüfen örtüşüyor. Adım ve kimlik bilgilerim en altta yazılı, imzamı bekliyor.

İşte gündem bu.

Banner beni günah keçisi olarak tuttu. Buradaki tek amacım Orion'u sağlıksız ilan edip görevden alınmasını sağlamak.

Banner, kendini haklı çıkarmaya çalışarak, "Bu çok riskli," diye devam ediyor. "Sempozyum sırasında herhangi bir olaya veya müdahaleye tahammül edemeyiz."

Belgeyi evrak çantamın cebine koyarken, midemdeki ateşi bastırmaya çalışırken bakışlarım istemsizce kaldırımdayürüyen Orion'u aradı. "Bunun sizi ne kadar ağır bir yük haline getirdiğini görebiliyorum," dedim, ses tonuma bir nebze olsun sempati katarak. "Özellikle de Dr. Night'ın buraya yaptığı tüm katkıları göz önünde bulundurursak."

Banner bakışlarını başka yöne çevirdi, ama gözlerindeki suçluluk belirtisini görmeden önce değil. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Rye'ın tekrar aklını başına getireceğini ummaya devam ediyorum."

Elimi nazikçe koluna koydum. "Bu alanın ne kadar stresli olabileceğinden bahsetmişsiniz," diye hatırlattım ona.

"Bundan daha fazlası," diyor neredeyse kendi kendine. "Belki de bir insanın üstesinden gelebileceğinden çok daha fazla kayıp var."

Elimi geri çekiyorum. "Anlamadım. Dosyasında bundan hiç bahsedilmiyor."

Acımasız bir kahkaha attı. "Hayır, olmazdı. Bizim alanımızda, istikrarsızlığın en ufak bir belirtisi bile bir kariyeri mahvedebilir." Doğrulup uzaklaştı. "Onu korumak için elimden gelenin en iyisini yaptım, ama bazen Rye'in bu yıkımı gerçekleştirmeye kararlı olduğunu hissediyorum."

Sapı daha sıkı kavradım, kalp atışlarım hızlandı. "Yöntemim etkili olmadıysa, belki de daha doğrudan bir yaklaşım denemenin zamanı gelmiştir."

Banner isteksizce başını salladı. "Kendinizi suçlamamalısınız. Akademik dünya sırlarla dolu." Bakışlarını çantama indirdi, sözünün altını çizmek için, ardından zoraki bir gülümseme sundu. "İyi günler, Dr. Holbrook. Eminim yakında tekrar görüşeceğiz."

Bunun üzerine hızla uzaklaştı ve beni sütunlu koridorda yalnız bıraktı. Yavaşça nefes aldım, şemsiyeyi tutuşumu gevşettim, parmak uçlarımda nabzım gümbür gümbür atıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Arkamı döndüğümde Orion'un öğrenci kalabalığına karşı ilerlediğini ve gözlerinin bana dikilmiş olduğunu gördüm. Yaklaşırken, kanatlarını kopardığı bir böcek gibi merakla beni inceliyordu.

"Rahatsız görünüyorsunuz, Doktor Holbrook," diye belirtti, bana doğru eğilerek, omzuma bir santim kadar yaklaşarak.

Başımı onun gözleriyle buluşturmak için yana eğdiğimde damarlarımda bir sıcaklık yayıldı. "Her zaman çok dikkatlisiniz, Doktor Night."

Gözlerinde hafif bir eğlence ifadesi belirdi. Eldivenli elini ağzının üzerine götürerek uzaklaştı. Kemerli sütuna ulaştığında omzunun üzerinden bir bakış attı.

Gülümsemeler.

Ve o gülümseme... Biraz acımasız, biraz açgözlü. Biraz da fazlasıyla güzel. Kalbimi sıkıştırıyor, kanımın ters yönde akmasına neden oluyor. Seçtiğim erkeğe karşı fizyolojik bir tepki.

Ama baştan çıkarıcı ateşböceği bekleme lüksüne sahip olabilirken, ben artık sahip değilim.

Gözden kaybolmadan önce, onun gülümsemesini taklit ediyorum ve şemsiyeyi göğsüme bastırıyorum, sanki onun koruması benim arzuladığım, ihtiyacım olan şeymiş gibi.

Baştan ıkarma sanatı yalnızca psikolojik bir taktik değildir; kalbin teslimiyetidir.

Banner'a göre, Orion'un başına gelen olay tek bir anı kapsamıyor ve verdiği zarar o küçük çatlaklardan daha derine uzanıyor.

Ona daha çok yaklaşabilmek için sadece onu taklit etmekten fazlasını yapmalıyım. Kendi kusurlarımı da ortaya çıkarmalı, kırık hatlarımı görmesini sağlamalıyım.

Normalde, samimi anlar yaratarak, ince dokunuşlarla onun için bir dayanak noktası haline gelerek onu konuştururdum. Kendimi onun olumlu, keyifli duygularıyla bütünleştirirdim.

Çünkü hedefiniz size güvenip ondan zevk almaya başladığında, ilginizin soğuk bir şekilde reddedilmesi ona acı verir.

Ve acı, en etkili şartlandırma aracıdır.

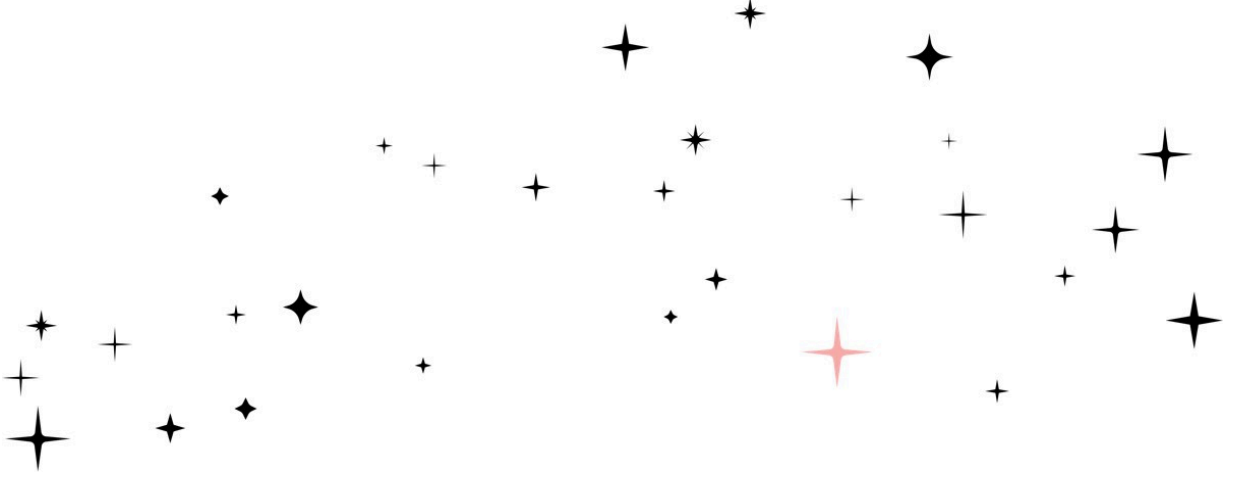
Ancak Orion'un dokunmaya karşı duyduğu tiksinti burada bir karmaşıklık yaratıyor. Bu basit dayanak noktası olmadan, daha yaratıcı olmak zorunda kalıyorum.

Dönüp ofisime doğru yöneldim, topuklarımın kumtaşına vuruşu, kalbimin hızlı atışlarını yankılayan keskin ve staccato bir ses çıkardı.

İster koruyucu ister sahiplenici olsun, avcım bir yırtıcıdır, içgüdüleri tarafından yönetilen ve inkar edemeyeceği ilkel bir dürtüyle hareket eden bir yaratıktır. Orion türünün diğerlerinden farklı olsa da, tüm yırtıcıların aynı doğuştan gelen zayıflığı vardır.

Ve hiçbir şey bir avcıyı yaralı avın kokusundan daha etkili bir şekilde cezbetmez.

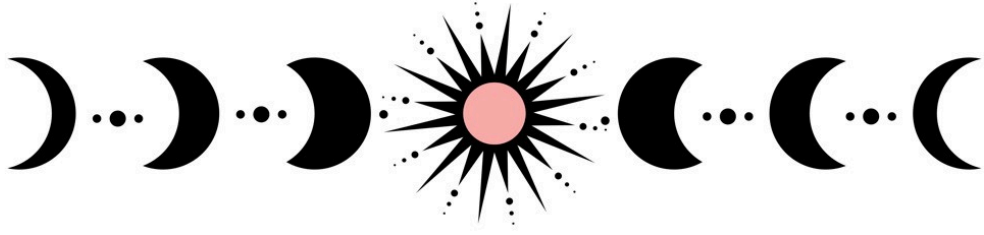
Bir canavarı kendime ektiysem, başka bir canavarı da çekebilirim.



Temel bilgiler dipsiz bir boşluğa kaybolursa, 'geçmiş' kavramının kendisi tehlikeye girebilir; kendi tarihimizden bile emin olamayabiliriz. Anılarımız birer yanılsama olabilir.

— STEPHEN HAWKING, KARA DELİK BİLGİ
PARADOKSU ÜZERİNE

YER ÇEKİMİ



Aşık olmanın suçunu yerçekimine atamazsınız.

— ALBERT EINSTEIN

ORION

Gözlemevimin panoramik penceresinden, yapraklarla kaplı meydanı geçen Collins'e monoküler dürbünümle bakıyorum. Etrafımda berrak okyanus gökyüzü dikkatimi çekmeye çalışıyor, ama gözlerimi aşağıdaki nefes kesen manzaradan alamıyorum.

Omuzumu soğuk pencere camına dayayarak, küçük teleskopu daha sıkı kavradım. Yeni bir mercek taktıktan sonra, görüntü kalitesi eşsizdi; onu neredeyse yakacak kadar yakından görebiliyordum.

Şık eteğinin etek ucunun altında bacakları çıplak; sekiz küçük düğme kumaş kıvrımını sabit tutuyor, takım ceketini ise eteğin etek ucunun bir

santim üzerinde duruyor. Dikkat dağıtacak kadar kışkırtıcı, ama aynı zamanda narin vücuduna profesyonelce dikilmiş.

Koyu dalgalar sırtının kıvrımında sekerek ilerlerken, topukları kararlı bir şekilde yere vurarak onu kemerli sütunlu yola doğru taşıyor; bulutlu öğleden sonra, çarpıcı varlığını hiç de azaltmıyor. Ne kadar çabalasa da, manzaraya karışması imkansız. Sadece nefes alarak bile dikkat çekiyor.

Collins bunun farkında olsun ya da olmasın, varlığı bir karışıklığa neden oldu. Bu enstitüyü, gözlemevindeki her aleti kalibre ettiğim gibi ince ayarladım ve paraziti iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Onun titreşimi, bir arıza gibi içimden geçiyor.

Sesinin yumuşak yankısını her duyduğumda ya da bakışlarını odanın öbür ucunda hissettiğimde, kaburgalarım kasılıyor, göğüs kemiğim çöküyor ve nefes almak bile acı veriyor.

Bu yeterli olmalı.

Taş kemerlerden birinin altından adımlarını izliyorum. Telefonunu çıkarıyor ve dalgın bir şekilde ayağını arkasındaki sütuna bastırıyor, rahat bir poz veriyor, dizleri hafifçe aralık. O kadar baştan çıkarıcı ki, baktığım için neredeyse utaniyorum.

Neredeyse.

Derimin altında karanlık ve tehlikeli bir şeyler kıpırdanıyor. Onu karanlık koridorda tek başına, savunmasız bir halde, sanki meydan okuyormuş gibi görmek... Bu düşünce, içimdeki derin bir kaşıntıyı alevlendirecek kadar derinden etkiliyor.

Rahatlama bulmak giderek zorlaşıyor. Adrenalin patlamalarının peşinden koşuyorum, bisikletimi o kadar hızlandırıyorum ki, damarlarımdaki karmaşayı dindiriyor, kemiklerimdeki kalan ağrıları uyuşturuyorum. Ve yine de içimdeki boşluk derinleşiyor, bu sinsi açlığı gidermek giderek zorlaşıyor.

Çünkü kahretsin, bu sağlıklı değil. Her acı dolu nefesimde bana kontrolü kaybetmeye ne kadar tehlikeli derecede yakın olduğumu hatırlatan bir kadına duyduğum özlem...

Sanki bu düşünceyi pekiştirmek istercesine, Prescott'un yandan yaklaştığını görüyorum. Omurgam kaskatı kesiliyor, onun alanına giriyor ve çok fazla yaklaşıyor; aniden, onu kendi aletleriyle parçalama isteği beni sarıyor.

"Şu kahrolası herif," diye mırıldandım.

"En çekilmez herifler bile ekipmanlarının sabotaja uğramasını hak etmez."

Leo'nun sinirli homurtusu içimdeki öfkeyi daha da körüklüyor. "Bazı ekipmanlar gerçekten yetersiz," diyorum. Onun bıkkınlıkla iç çekmesi üzerine dudaklarımın kenarında bir sırıtış belirliyor.

Pencereye yaklaştığını hissediyorum ve sinirim iyice kabarıyor. Gözlemevinin bu bölümüne sadece Leo'nun girmesine izin veriliyor ve bunun tek sebebi başkan olması—ve ondan kurtulmanın bir yolunu henüz bulamadım.

Henüz.

Monoküleri aşağı indiriyorum, ama o aşağıda ne gözlemlediğimi anlamadan önce değil.

"Biliyorsun, biraz profesyonel rekabet genellikle sağlıklıdır," diye belirtti omzumun üzerinden. "Ama bu sağlıklı değil, dostum."

Prescott'ın bağırsaklarıyla onu boğma isteğiyle dolup taşarak, aleti metal masanın üzerine gürültülü bir şekilde bırakıp uzaklaştım. "Mıknatıslar yanlış hizalanmıştı ve ışının zamanlaması bozuktu," diyerek bir açıklama yaptım. "Güvenli değildi."

"O zaman ışın hizalaması ve mıknatıs akımları için programı yeniden yazmanız, anormallikleri düzeltmeniz gerekirdi," diyor sinir bozucu bir mantıkla. "Açılışı engellememelisiniz."

Herhangi bir anormalliği düzeltin.

Başımın arkasını ovuşturup, şişkinliğin ve baskının azalması için gözlerimi kırıştırıyorum. "Sistem bir anormallik tespit ettiğinde, tamamen kapanma çağrısı yapıyor," diyorum ama artık onunla konuşmuyorum.

Bakışlarım köşedeki ekrana kayıyor. Sürekli yanıp sönen ekrana parmaklarımı vuruyorum—bir, bir, iki, üç, beş—algoritma aramaya devam

ederken düşüncelerim dağılıyor.

Leo beni dikkatle izliyor, kaşlarında endişeli bir çatma var. "Rye..." diye soruyor, sanki bir soru işareti varmış gibi.

"Evet," diyorum başımı sallayarak. "Önemsiz bir şeydi. Bir daha olmayacak." Bunu ona söylüyorum ki gitsin.

"Bunun bir daha olmaması gerekiyor," diye vurguluyor, bir uyarı niteliğinde. Ardından monoküleri alıp aşağıda olup bitenleri inceliyor, bir an duraksadıktan sonra, "Prescott, Dr. Holbrook'u seviyor gibi görünüyor. Felaketle sonuçlanan ifşadan sonra onunla bir görüşme yapmış," diyor. Kışkırtıcı sözünü aramızda havada bırakıyor. "Hatta seanslarının oldukça uyarıcı olduğunu söyledi."

Görüş alanıma koyu renkli iplikler giriyor.

"Yörünge enkazı üzerine bir seminer onun için ilgi çekici olurdu," diyorum, sesimdeki sahiplenme duygusunun farkında olarak, rahatsız edici bir şekilde.

"Şöyle bir gök cismi kampüsün etrafında dolaşırken onu suçlayamayız." Kendi kaba şakasına güldü.

Çenemi sıktım ve dürbünü kalın elinden kaptım. "Buraya boş boş konuşmaya gelmedin Leo. Ne istiyorsun?" diye sordum, ses tonumdaki ölümcüllüğü gizleyemeden.

"Pekala." Ellerini ceplerine indirdi. "Burada size bir teklif sunmak için bulunuyorum, umarım tekrar doğru yola girebiliriz. Şartlarınızı kabul etmeye hazırım." Boğazını temizledi. "Karşılaştığınız engelleri anlıyorum, eğer tamamen yalnız çalışmak araştırmanızda ilerlemenize yardımcı olacaksa, ekibi RC bölümüne taşıyacağım."

Kaşımı kaldırıyorum, bir tuzak olup olmadığını bekliyorum.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Tek gereken Dr. Holbrook ile tek bir değerlendirme." Elini kaldırdı. "Sadece bir tane. Tek istediğim bu, Rye. Hayır, zorunlu değil, ama endişeleri olanları yatıştırmak için çok yardımcı olacaktır."

Onunla yalnız kalma ihtimali bile kafamda karanlık bir akıntıya neden oluyor. İçimde derinlerde bir şey pençelerini sıkıyor, dişlerini gıcırdatıyor. Hafif bir takip faaliyeti biraz mazoşistçe bir eğlence olsa da, sonuçta zararsızdır. Ama onu doğrudan ulaşabileceğim bir mesafeye yerleştirmek—

Bu, tehlikeden de öte.

Leo duyulur bir şekilde nefes verdi. "Bunu bana borçlusun," dedi.

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor. Ve işte, bana borçlu olduğumu düşündüğü bir şeyi tahsil ediyor. Ama tek bir değerlendirme için... Bu, teraziyi dengelemek için yeterince yüksek bir talep değil. Eski meslektaşımı çok uzun zamandır tanıyorum, bu yüzden gizli bir amacı olduğundan şüphelenmemem mümkün değil.

Sessizce reddetmem üzerine, kendi kendine küfretti. "Tanrı aşkına. Ne düşünürsen düşün, yardım etmeye çalışıyorum. Kendi ders materyalini hazırlamanı bile istemiyorum. Lanet olası asistanın her şeyi hallediyor, kağıtları notlandırmaya kadar. Neredeyse cinayet işlemene göz yumuyorum."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Çok düşüncesiz ve dürtüsel davranmaya başladın," diye devam ediyor, yılmadan. "Öğretim üyelerinin ve öğrencilerin senin hakkında ne söylediğinin farkında mısın? Akıl sağlığının yerinde olmadığını söylüyorlar."

Hafifçe gülüyorum. "Bugünün en çok konuşulan kelimesi bu mu?"

Hassas egosuna tam isabet eden bir darbe gibi, öfkeyle irkildi. Yaşlandığının, eskidiğinin hatırlatılmasından hoşlanmıyor.

Aslında hepimiz öyleyiz.

Ama Leo'nun bir türlü kavrayamadığı şey şu: Empatimiz, övülen insanlığımız, bizi tek bir ömürde imkansız olanı başarmaktan alıkoyan bir zayıflık.

Leo derin bir iç çekiyor. "Onlar sadece resmi olarak onay almak istiyorlar," diyor.

Sinirim giderek artarken başımı salladım. "Lanet olsun, bunu sana iki yıl önce zaten vermişim—"

"Evet, ama en son olaydan sonra," diye araya giriyor, "buradaki konumumu anlamanız gerekiyor. Bu risk azaltma meselesi." Sesi biraz yumuşayarak, "Bu durum içeriden halledilecek. Senin iyiliğini düşünüyorum, Rye. Sadece seni burada tutmaya çalışıyorum." diyor.

Platformun altına monte edilmiş pirinçten yapılmış gezegen modeline göz atıyorum ve her mekanik yörünge hareketinde o acil çekimi hissediyorum. Güneş tutulmasına sadece iki ay kaldı ve ben bunca zamandır burada bekliyorum.

"Pekala," diye kabul ettim, acı taviz dişlerimin arasında eziliyordu. "Bir değerlendirme."

Leo rahatlamış bir şekilde başını salladı. "Pekala. İyi." Merdivenlere doğru yöneldi, sahanlığa geldiğinde durup arkasına baktı. Gölgele gözlerinin etrafındaki çizgileri daha da derinleştirdi. "Altı yıl oldu," dedi sessizce, sesi pişmanlıkla doluydu. "Bunca zamandır bundan kaçındık ama... Emma'ya olanlar trajikti. Korkunç derecede adaletsiz ve trajikti. Ama bu senin suçun değildi. Bunu önlemek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Kubbe etrafımda eğiliyor, dengemi bozuyor. Eski kırıklarım aniden şiddetli bir ağrıyla zonkluyor, solmuş bir anı zihnimde yankılanıyor. Sesindeki panik. Ezici çaresizlik. Bedenim yıldızların altında paramparça, işe yaramaz halde yatarken hissettiğim acımasız suçluluk duygusu.

Kulaklarımda uğuldayan karanlık dalgaya karşı koyarak kendimi yere sağlam basmakta zorlanıyorum.

Leo bıkkın bir nefes verdi. "Demek istediğim şu ki, kendini sonsuza kadar cezalandıramazsın. İlerlemek, unutmak anlamına gelmez."

"Unutmak," diye tekrarlıyorum acı bir tonla parmaklarımı bükerek, kırık kemiklerin hayaletimsi ağrısını daha da şiddetlendiriyorum. Unutmama izin vermeyen acı bir hatırlatıcı.

Bir an daha oyalanıyor, sonra ciddi bir şekilde başını sallayıp merdivenlerden iniyor ve beni tiksintiyle baş başa bırakıyor.

Ve birdenbire, bana can simidi uzattığı, Stonehurst'te kendi Fizik ve Astronomi Bölümümün başına geçme şansını sunduğu güne geri döndüm.

Leonard Banner, teorilerim yüzünden alay konusu olup, itibarım zedelenmeden önce beni tanıyordu. Hatta, gözleri hırsla parlayarak beni araştırmalarımın karanlık bölgelerine girmeye teşvik eden de oydu.

Aslında teknik olarak bu, Leo'nun değil, daha çok intikam duygusundan kaynaklanıyordu.

Hiçbir şey, başarıya ulaşma arzusunu kin kadar körüklemeyiz.

Yine de, soğuk kararlılığımın altında bir nebze de olsa duygu kalmış olmalı, çünkü belki de onu Prescott'un bağırsaklarıyla boğmayacağım diye düşünüyorum. Sadece etrafta bırakıp, takılıp düşmesini bekleyeceğim.

Sanki bir yerçekimi kuvveti tarafından çekilmiş gibi, panoramik cama geri döndüm ve Collins'in hâlâ Eugene-lanet-Prescott ile meşgul olduğunu gördüm.

Hafif bir esinti esiyor, gürleyen dalgaların yumuşak bir korosunu taşıyor. Collins titriyor ve bunun sert sonbahar havasından mı yoksa teninde hissettiği yırtıcı bakışlardan mı kaynaklandığını merak ediyorum.

Her geçen gün, zihnimi biraz daha karartan bir gölge hissediyorum. Beni uğursuz bir etkinin pençesine daha da çekiyor. Kemerin önündeki silüet halindeki kadın gibi, farkında olmadan tehlikeyi davet eden, tehditkar ve ezici bir şeyi kendime çektim.

İlk günkü neredeyse dokunuşunun yankısıyla boğuşarak elimi cama yumruk yapıyorum. Bu yankı, kafamda sağır edici bir melodi gibi çınlıyor, endişelendikçe kanıma sızan bir enfeksiyon gibi geliyor.

Bir dürtüyle elimi cebime sokup oradaki pirinç enstrümana dokundum; açık panjurdan esen rüzgar tenimin altında biriken sıcaklığı biraz olsun dindirirken, enstrümanın serinliğini hissettim.

Collins, sanki ortasında bir avcı olduğunu hissedebiliyormuş gibi yukarı bakıyor. Prescott'a küçümseyici bir şeyler söylüyor ve Prescott da ona kibirli gülümsemesinin tüm gücünü gösterdikten sonra uzanıp elini sıkıyor.

Burun deliklerim genişliyor, bakışlarım birleşmiş ellerine kilitleniyor. Teninin onun tenine değmesiyle içimde bir şiddet dalgası yükseliyor, nefesim göğsümün acıyan boşluğunda sıkışıp kalıyor, ta ki o benden uzaklaşıp sütunlu geçidin derinliklerine doğru kaybolup beni serbest bırakana kadar.

Gergin bir nefes verip boynumun arkasını ovdum.

"Kahretsin, bu hiç sağlıklı değil," diye mırıldanıyorum, avucumu cama dayayarak kampüse doğru bakıyorum.

Tepelerin üzerinde sığırcıklar ritmik bir düzen içinde uçuyor. Karmaşık bir zamanlamayla ilerleyen kuş sürüleri dalgalar gibi yuvarlanıyor, her hareket alacakaranlık gökyüzünde okyanusun yankısı gibi iz bırakıyor. Desenleri kusursuz sarmallar ve dalga biçimleri halinde açılıyor, altın oran ve Fibonacci dizisi kadar yakından ilişkili.

Sanki tetiklenmiş gibi, parmaklarım içgüdüsel bir şekilde, nefes almak gibi, tenimin altında sürünen gerginliği hafifletmek için cama istemsizce vuruyor. Denge ve kontrol duygusunu korumak için on iki vuruş.

Buradan, tepenin yamacında, en yüksek kulelerin hemen altında yer alan gözlemevinden, kendi yarattığı dünyayı izleyen bir tanrı gibi hissediyorum.

Stonehurst ise benim eserim.

Akademik dünyanın unutulmuş bir kalıntısı olan üniversite, ben Stonehurst Gözlemevi'ni restore edip astronomi bölümünü yatırımcılar tarafından en çok rağbet gören bölümlerden biri haline getirmeden önce harabe halindeydi.

Doğrusu, ikimiz de çürüme halindeydik; çökmeye hazır, hareketsiz bir ceset gibiydik; kariyerim ise harabeler gibi denize doğru ufalanıyordu. İkimiz de ihmal edilmiş, unutulmuştuk. Çürümeye mahkumduk.

Adınız olağanüstü şeyler başarmak için anıldıktan sonra, feci şekilde başarısız olursanız, bir kenara itilir, gömülürsünüz. Unutulmuşluğun en uzak köşelerine atılırsınız.

Leo'ya o can simidi için minnettar olsam da, borcumu fazlasıyla ödedim. Ayrıca, buraya gelmek konusunda pek bir seçeneğim yoktu. Ve onun

yardımseverliği de hiç de özverili değildi.

Çaresizlik bizi aşıırı riskler almaya itebilir.

Eski meslektaşım bir zamanlar bağışçıları etkilemekten çok çığır açan buluşlara ve keşiflere önem verirdi.

Stonehurst artık prestijli bir şekilde tanınıyor, fonlar ve takipçiler akın ediyor, salonların tozlu damarlarına taze kan doluyor; oysa o, enstitüsü için bir kanat daha güvence altına almak için beni bile satardı.

Aldığı risk karşıılığını verdi.

Artık çok büyük bir yük haline geldim.

Çenemi sıkıca kapatarak, Feynman'a ve onun sayı takıntısına bir gönderme olan "Tanrı'nın Eli" adlı yapıya doğru döndüm. Kubbenin merkezinde, elli yıldan fazla bir süre önce  niversiteye hediye edilen 14 inçlik Clark refrakt r teleskobu bulunuyor.

Pirinçten ve hassas kesimli camdan yapılmış boru, kendi tasarımıım olan dişli çarklar ve karşı ağırlıkların dengesiyle desteklenerek açık panjura doğru yöneliyor. Alüminyum merdivene tırmanıp, dişli çarkların tanıdık dönüşüyle rahatlayarak montajın kontrollerini ayarlıyorum. Doğru hissedene kadar sürekli tekrarlamak zorunda olmadığım bir işlem bu.

Buraya gelmeden önce, teleskop bir müzeye bağışlanacaktı; Leo, RC teleskobu için bölümün fonlarını neredeyse tamamen tüketmişti. Ancak ben Clark teleskobunu sadece restore etmekle kalmadım, kapasitesinin de ötesine taşıdım.

Elim tüpün üzerinde kayıyor, Collins'in uyandırdığı hararetili düşünceleri daha da uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu, rahatsız edici düşüncelerden bir nebze olsun huzur bulabildiğim tek yer.

Sanki benimle alay edercesine, bu sabah bankta otururken, güzel turkuaz gözlerinin benimkine dikilmiş bir şekilde parmağını yalayarak kitabındaki bir sayfayı çevirdiği anın görüntüsü gözümün önünden geçti.

Dengesiz hissederek elimi dağılmış saçlarıma daldırdım. Karanlık bir kakhaha ağzımdan kaçtı, neredeyse beni şok etti. Ne kadar gelişmiş olmaya

alıřırsak çalıřalım, evrimimize ne kadar adanmıř olursak olalım, yine de sadece bu ilkel, řehvet dűřkűnű hayvanlarız.

Dűrűst olmak gerekirse, bu geliřmeye řařırmamalıydım. Kendinizi yeterince uzun sűre herhangi bir besinden mahrum bırakırsanız, vűcudunuz ihtiyaç duyduėu řeyi elde etmenin bir yolunu bulacaktır - ne pahasına olursa olsun.

Merdivenden inip konsolun arkasına oturduėumda omurgamda karanlık bir űrperti hissediyorum. Gűzlűklerimi takıp, řifreli uygulamamda gezinmeye ve teleskobun konumunu ayarlamaya bařlıyorum. Teleskop yerine kilitlenmeden űnce odada sakinleřtirici bir uėultu yankılanıyor.

Gűneř ufuk çizgisinin altına inerken, o nadir huzuru yeniden yakalamaya çalıřıyorum. Saatler akıp gidiyor, karanlık pencereleri kaplıyor, lamba ıřıėının yansıması manzarayı űldűrűyor. Boynum tutulmuř, gűzlerim monitűr parlamasından bulanıklařmıř, kafamda zonklayan migrene karřı kendimi hazırlarken, sa izgimin altındaki yara izini ovuyorum.

űfkem doruk noktasına ulařtı ve bilgisayardan uzaklařtım. Ne yaptıėımı fark etmeden űnce, sandalye odanın diėer ucuna fırladı ve duvara çarparak bűyűk bir gűrűltű çıkardı.

"Kahretsin."

Gűzlűklerimi çıkarıp ellerimi yűzűmden ařaėı doėru indiriyorum. Sonra yukarı bakıp, kararmıř camın ardındaki yıldızları arıyorum.

İřte tam da bu yűzden arařtırma ekibinin yeri deėiřtirilmeli. Rahatsız edici dűřűnceler eskiden sadece dűřűncelerdi.

Bir saniye űnce Prescott'ı yerde paramparça olmuř bir halde hayal etmiřtim; bir sonraki saniye ise laboratuvar zemininde, altımda uzanmıř haldeydi.

Derin bir nefes vererek ellerime eldivenlerimi geçirdim ve gűvenlik kapısına doėru ilerledim. Metal basamakları kavrayarak merdiveni tırmandım, kendimi yűrűme yoluna çektim ve kapıyı iterek kubbeyi saran dar gűzlem gűvertesine adım attım.

Derin bir nefes alarak ciėerlerimi serinletici, arındırıcı tuzlu okyanus havası ve am aėaçlarının kokusuyla dolduruyorum, gűėřűmdeki ateři

söndürüyorum.

Yıldızlar simsiyah gökyüzünün üzerinde parıldıyor. Atomları parçalayabilecek o karanlık enerjinin kinetik çekimini hissedebiliyorum; kemiklerime ve organlarıma yönelik bir tehdit, o ele geçmez maddeyle zar zor bir arada tutuluyorlar.

Aşağıdaki sisli kıyıda, dalgalar hipnotik, acımasız bir ritimle çıkıntılı kayalara çarpıyor. Çarpıyor ve geri çekiliyor. Başımı saran zonklama gibi, aynı amansız taleple kumsalı dövüyorlar.

Cebime uzanıp usturlabı çıkarıyorum; kompakt tasarımı, eski gökbilimcilerin yıldızların ve gezegenlerin sırlarını çözmek için kullandıkları yıldız ölçer aletini andırıyor.

Başparmağım oyulmuş ekliptik plakayı tararken, kalibre edilmiş kadranı takip ederken damarlarımda ağır bir nabız yükseliyor. İçgüdüsel olarak, başparmağım cetvel üzerindeki nişan alma çubuğunu çevirmek için hareket ediyor—ama artık orada olmadığını hatırlıyorum. Çenemi sıkıca kapatarak, huzursuzluğu gidermek için başparmağımı rete'ye vuruyorum.

Bakışlarımı geceye çevirdim ve hemen Orion'u fark ettim. Kuşağı işaretleyen üç parlak yıldız—Alnitak, Alnilam, Mintaka—bakışlarımı kılıç üzerindeki daha sönük bir yıldız kümesine yönlendirdi; burada bulutsu hafifçe parlıyor, karanlığa karışan ince bir beyaz çizgi gibi.

Gözle görülemeyen mavi, yeşil ve altın renklerin girdap gibi dönen tonlarını, toz bulutunu ve yıldız ışığını çoktan ezberledim.

Gözlerinde de aynı güzel renkler vardı.

"Kahretsın."

İlerlemek, unutmak anlamına gelmez.

Leo'nun sözlerinin ezici baskısı altında kaburgalarım geriliyor. Her gün, araştırmalarımın sonuçları, anıların yakıcı ağırlığıyla savaşıyor. Onlara tutunmak için mücadele ediyorum, bırakmak için.

Eserlerimi tanımlayan acımasız paradoks.

Aleti aşığı indiriyorum, kenarları deriyi bile delemek kadar sıkıca kavıyorum, sonra cebime sokuyorum.

Sonra demir korkuluğa sıkıca tutunuyorum, kaslarım kemiklerim ve kırışlerim etrafında geriliyor. Sadece bir düşünce—ya atlarsam—sonra aniden tırmanmaya başlıyorum, sırtım korkuluğa yapışmış, parmak uçlarım pürüzlü metal dudağa kenetlenmiş. Beni aşığı düşmekten alıkoyan tek sağlam şey bu.

Çoğu insan, saplantılı düşüncelerini asla eyleme dökmez.

Çoğu insan korkunun kendilerini akıl almaz şeyler yapmaktan alıkoymasına izin verir.

Bu anlatılmaz şeyler, kâbusların lanetlileri nasıl rahatsız ediyorsa, benim de uyanık dünyamı da öyle rahatsız ediyor.

Daha da öne eğiliyorum, yerçekiminin beni kavramasına izin veriyorum, parmak uçlarım birazcık bükölüyor. Adrenalin kalbimin odacıklarını dolduruyor, statik bir çılgınlık kanımı alev alev yakıyor.

Bu heyecan verici bir duygu. Bırakma olasılığı. Teslim olma. Yerçekiminin beni bir anda, parmaklarımın kanlı bir kaymasıyla ele geçirmesi. Kayalara çarpmak.

Yıldız tozuna geri döndü.

Rüzgarın uğultusu ve dalgaların kükremesi arasında, karanlığı yarıp geçen bir ses duyuluyor. Ensemde bir ürperti hissediyorum. Yoğun gece sisinin görüşümü engellediği uçurumun ötesini görmeye çalışıyorum—ta ki ses tekrar gelene kadar.

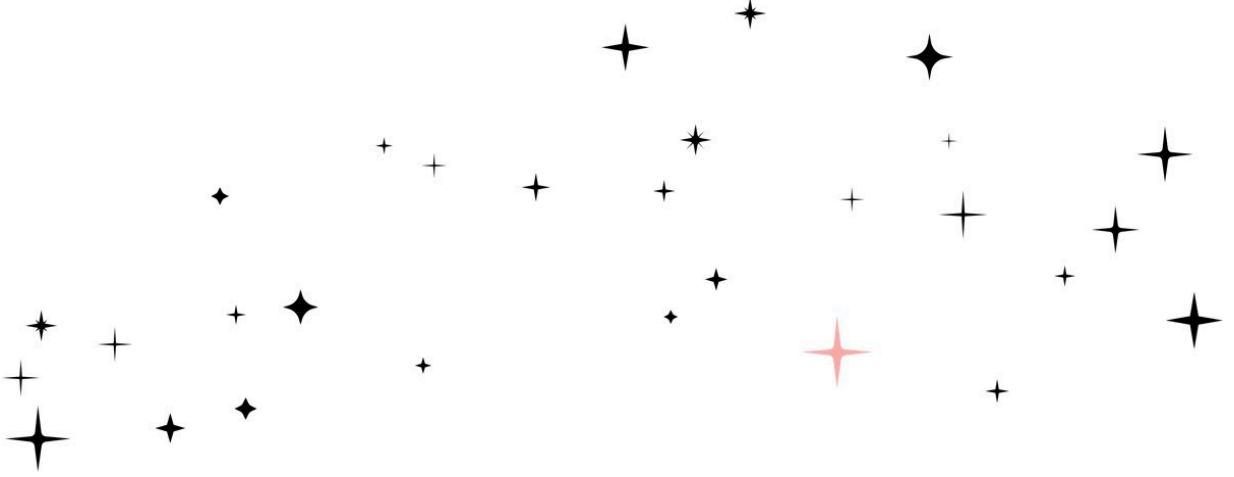
Bu sefer her şey açıkça belli. Bir yardım çağrısı.

Bu sıradan bir ağlama değildi.

Onun.

Korkunun beni engellemesine izin vermeden, tarif edilemez olanı yapıyorum.

Ve atla.

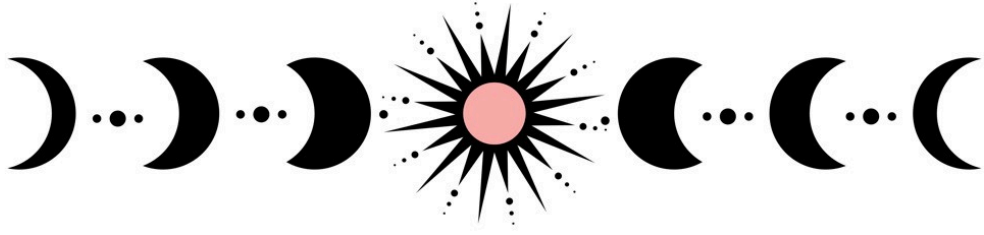


İnsan beynindeki nöronal hücre ağı ve galaksilerin kozmik ağı.

Yukarıdaki iki sistemdeki ilgili fiziksel etkileşimler tamamen farklı olsa da, mikroskopik ve teleskopik tekniklerle yapılan gözlemler, kozmik ağ ile nöron ağının birbirine benzediği şeklinde sıkça dile getirilen, büyüleyici derecede benzer bir morfoloji ortaya koymuştur.

— FRANCO VAZZA & ALBERTO FELETTI, SİNİR
AĞI VE KOZMİK AĞ ARASINDAKİ NİCEL
KARŞILAŞTIRMA

KİMYASAL ÇEKİM



İkinci temas (C2): Güneş tutulmasında ayın güneşi tamamen örttüğü ve tam tutulmanın başlangıcını işaret eden an.

ORION

Yarı yolda, bakım halatına tutunuyorum, ani sarsıntı kaslarımı kasıyor. Ellerim halat üzerinde kayıyor, sürtünme avuç içlerimi ısınmış deri üzerinden yakıyor, ancak sonunda sağlam bir şekilde kavrayabiliyorum.

Açık havada sallanıyorum, gözlemevinin dışına vidalanmış metal halka ağırlığım altında gıcırıyor. Kaslarım gerilmiş, avuçlarım yanıyor, duvardaki merdivene öfkeyle bakıyorum. Sonradan düşününce, çok daha mantıklı bir seçenekmiş.

"Kahretsin."

Varış noktası kaçınılmaz, ipi bırakmadan önce son adrenalin patlamasını tadıyorum ve kalan on beş metreyi aşağıya bırakıyorum. Ellerim ve dizlerim darbenin şiddetini emerken homurdanıyorum, kum neredeyse beton bir levha kadar yumuşak. Eski kırık yerimden bacağıma doğru ani bir ağrı saplanıyor.

Vücudum acıdan kıvransa da, Collins'in hafif sesi beni uçurumun kenarına doğru yönlendirdi; oradaki dik yamaç o kadar dik değildi.

Bir yarık arayarak botumu kaya yüzeyine sıkıştırdım ve yamaçtan aşağı doğru inmeye başladım. Elimin altında gevşek bir kaya parçası yerinden oynadı ve ayaklarım büyük bir kıyı kayasına tutunmadan önce çıkıntılı bir taşa tutundum.

Gelgit yükselmiş, deniz kayalıkları arasındaki dar yarıkları doldurmuştu. Azgın dalgalar arduvaz taşlara çarpıyor, Collins bir kayaya tutunurken üzerine vahşi bir okyanus spreyi savuruyordu.

"Dayanın bir dakika!" diye bağırdım, sesim kayalara sürekli çarpan vahşi dalgaların şiddetiyle kısılmıştı.

Buz gibi suya hazırlanarak, derin kayalıklardan birine atladım ve tuzlu su uyluklarıma ulaşırken keskin bir nefes aldım. Dalgaların yükseldiği çukurlardan akıntıya karşı mücadele ettim, neredeyse beni devirecek gibiydi, ta ki ona ulaşana ve kendimi kayanın sivri kenarına çekene kadar.

Griye bürünmüş karanlığın içinde, sadece köpük bulutlarından yansıyan gümüş rengi yıldızların ışığıyla aydınlanan ortamda, gözlerim onun gözleriyle buluştu.

Ve ciğerlerim kasılıyor, onu her gördüğümde hissettiğim aynı tedirgin edici duyguyla delinip duruyorum. Sis ve ürkütücü ışıkla yıkanmış, koyu saçları su püskürtmesinden dağılmış, kıyafetleri sıırıslam ve vücut hatlarına yapışmış—kahretsin, o kadar güzel ki, acı veriyor.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu, tam da bir dalga üzerimize çökerken. Kayaya iyice çömeldi ve bir kez daha o dünyevi olmayan turkuaz gözleriyle beni süzdü; gözlerindeki korku, bakışlarının yoğunluğunu daha da artırıyordu.

“Aslında bunu sana sormam gerekiyor.” Aniden yükselen öfke patlamasıyla dişlerimi sıktım. “Neden kendini tehlikeye atıyorsun?”

Şok olmuş bir ifadeyle dudaklarını araladı ve telaşla ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Hava ılıktı. Yürüyüşe çıktım," dedi sakın bir sesle.

Ayakları çıplak, ayakkabıları yok. Ceket giymemiş, sadece ince beyaz bir bluz ve aynı dar eteği giymiş. Öfkenin bir başka dalgası sesimi keskinleştirirken kayanın üzerine yerleştim. "Yalnız mısınız?"

"Ne yani, bana mı kızgınsın? Saniyeler içinde böylesine yüksek bir gelgitin geleceğini nereden bilecektim ki?"

Eldivenli parmaklarımı kayanın pürüzlü yüzeyine bastırıyorum ve avucumda tatmin edici bir acı hissediyorum. Bu şiddetli tepkimi damarlarımda hala dolaşan adrenaline bağlayabilirdim, ama birdenbire onun ne kadar kırılgan olduğunu fark ediyorum.

Ve göğsüne yapışan o neredeyse saydam bluz da hiç yardımcı olmuyor.

“Bahar gelgiti,” dedim daha kontrollü bir ses tonuyla. Ağzı şaşkınlıkla büzülürken, siyah gökyüzüne doğru işaret ettim. “Yeni ay ile birlikte aşırı yüksek gelgitler gelir.” Bulanıklığı gidermeye çalışırken bir yandan da küfrederek saatime baktım. “Sanırım saat ona yaklaşıyor. Gelgit gece yarısından sonra çekilmeye başlayacak.”

“Bekle... İki saat boyunca burada mahsur mu kalacağız?” Narin bedenini kayanın yükseltilmiş kenarına yasladı, bacaklarını altına çekti ve şiddetli bir titreme tüm vücudunu sararken beline bir kolunu doladı.

Göğüs kafesimin içinde yabancı bir duygu çatlıyor. Beni bir anda kırk metreden fazla aşağıya düşüren aynı yerçekimi, şimdi de ezici ağırlığıyla beni altüst ediyor.

Nemli saçlarımın arasından parmaklarımı geçirirken içimde bir alarm dalgası yükseldi. Yaralanmayı incelemeden önce ellerimi yumruk yaptım. Islak deri neredeyse paramparça olmuştu, tuzlu su ip yanığına karşı ateş gibiydi, sadece avuç içlerimin hasar gördüğünü görünce rahatlardım.

Kahretsin. Onun için, hiç düşünmeden, gözlem güvertesinden atladım.

Ona doğru engebeli taşların üzerinden sürünerek yaklaştığımda, kaslarını saran titremeleri kontrol edemez hale gelmişti. Üzerimde sadece Oxford gömleğim vardı, onu ısıtmak için sunabileceğim hiçbir şeyim yoktu.

"Bana duymak istemediğim bir şey söyleyeceksin," diyor sesi titrek ve hırıltılı bir şekilde.

Yüzümü gökyüzüne çeviriyorum, karanlığın derinliğini ölçüyorum. Bu kaya bir saatten kısa bir süre içinde sular altında kalacak.

Şiddetli bir su püskürtmesiyle üzerimize su parçaları yağarken, elimi işe yaramaz bir kalkan gibi kaldırdım. "Hadi gel," dedim ona. "Sudan geçmene yardım edeyim."

Collins avucunu köprücük kemiğinin altındaki boşluğa bastırdı, soluk yıldız ışığı altında gerçek bir korku yüzünü solgunlaştırdı. "Yapamam... Üzgünüm."

"Yapabilirsin. Henüz o kadar derin değil."

İnatla başını salladı.

"Ateş burçlarının daha cesur ve maceraperest olduğunu sanıyordum," diyerek onu kışkırtmaya çalışıyorum.

Güzel bakışları bana dikildi, altın rengi çizgilerin arasında gizlenmiş bir suçlama vardı.

"Dövmeniz," diye açıklıyorum, gözlerimi onun dövmeli bileğine indirerek. "Takımyıldız desenindeki noktaları birleştirdim. Sanırım ya siz ya da size yakın biri Yay burcu."

Tereddütlü bakışları bir an daha gözlerime takıldı, sonra başını aşağıya eğip kolunu yukarı sıyırdı ve iç bileğindeki yıldız desenli işlemeleri gösterdi. "Yakınımdaki kimse yok."

Başını kaldırdığında, o parlak gözlerin ardında kırılğan ve savunmasız bir şey beliriyor ve bu, kaburgalarımın altındaki kası kasarak, yakalanamayan, çalınamayan bir tür hüznü damlatıyor.

Tutulmuş.

Bileğini eliyle kapatıyor. “Ama sanırım suyla aram iyi değil. Yüzmeyi bilmiyorum.” Yumuşak sesi sağır edici rüzgar tarafından kesiliyor. “Gelgit çok hızlı yükseldi, beni kayalıklara doğru itti. Kayalıkların arasından yürüyerek iskeleye geri dönebileceğimi sandım...”

Kaşlarımı çattım, açıklamasının geri kalanına ihtiyacım yoktu. Kıyıdaki kayalıkların arasından sürünerek geçmek çok yavaş, yüksek dalgalardan kaçmak için çok yavaş. Özellikle de sudan korkuyorsanız.

Gözlerimdeki bozukluğa rağmen, durumun ham kırılğanlığı, onun güzel yüzüne kazınmış titrek utancı gizlemesini imkansız kılıyor. Onu kendime çekme arzusu o kadar yoğun ki, dürtüsel düşüncelerimden, herhangi bir gelgit dalgasının tehlikesinden daha çok korkuyorum.

Ona bu kadar yakinken—karanlıkta yalnızken—şeytani arzular kafamı tırmalamalıydı. Yine de onun yakınlığı, kafamın içindeki gürültüyü, bir nebze de olsa kontrolümü koruyacak kadar susturuyor.

Bu gerçekten sinir bozucu.

Onu sıkıştırmıyorum. Bazı şeyler karanlıkta kalsa daha iyi olur. Bunun yerine, kayaya yaslanıp vücudumu ona daha da yaklaşıtıyorum ve titreyen bedeninden çekilen sıcaklığın yerini doldurmak için elimden gelen azıcık ısıyı veriyorum.

"Gelgit dalgası herkesi hazırlıksız yakalayabilir," diyerek sonunda onu rahatlatmaya çalıştım.

“Doğru.” Titrek bir şekilde başını salladı. “Öyleyse yeni aydan sakınmalıyım.” Bakışları profilimi taradı.

Başımın arkasını ovuşturuyorum. "Ayın tüm evreleri gelgitleri etkiler, ancak göksel hizalanmadan endişe etmeniz gerektiğini söylemek garip olurdu sanırım." Uzun süren sessizliği üzerine boğazımdaki ağrıyı gideriyorum. "Dünya, ay ve güneş aynı hizaya geldiğinde okyanuslar üzerinde artan bir yerçekimi etkisi olur."

Kaşını hafifçe kaldırarak, "Evet, kulağa tuhaf gelebilir Doktor Night. Ama yine de söylediniz," dedi.

Kendime de şaşırarak kıkırdadım. "Belki de bir Tide uygulaması indirmek daha kolay olur." Onu baştan aşağı süzdüm ve telefonunun yanında olmadığını fark ettim.

"İşten sonra kafamı dağıtmayı seviyorum," diye yanıtlıyor dile getirmediğim soruma. "Bekle. Seninki nerede?"

"Hiç yok. Hiç yok." Yüzündeki umut kayboldu, yerini sorgulayan bir bakış aldı. Derin bir nefes verdim. "Dikkat dağıtıcı şeyler. Mikroplar." Vurgu yapmak için eldivenli parmaklarımı oynattım.

"Eski tip tuşlu telefonlardan birini alabilirsiniz. Dokunmatik ekranı yok."

Dişlerimin üst kısmını alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum, ondan oldukça keyif alıyorum. "Dikkat dağıtıcı şeyler," diye tekrarlıyorum.

Dalgaların çarpışmasının sessizliği doldurduğu sırada, onu panik halinden kurtaracak kadar sıkma umudum, bakışlarımı yakaladığı ve yıldız ışıısıyla parıldayan iri gözleriyle suya düşüyor. Beni daha da yakına çeken büyüleyici bir olgu; göz kırpma düzenine kapılmış durumdayım—bir, bir-iki, bir, iki—

"Başka ne bilmeliyim?" diye soruyor, takıntılı düşüncelerimi bölerek. "Sanırım buradaki şu ölüm tuzağından nasıl geçeceğimi öğrenmeliyim."

Dudaklarımı yaladım, tuzun ve vanilya ile amberin sıcak karışımının tadını, onun rahatlamasıyla birlikte hissettim. "Gelgitler her altı saatte bir değişir." Bacağımı yukarı çekip kolumu dizimin üzerine koydum. "Her yirmi dört saatte bir iki yüksek ve iki alçak gelgit olur."

Gülümsemesi, şiddetli rüzgardan daha nefes kesici. "Belki de sahilde dolaşmamak benim için daha akıllıca olur."

"Korku içinde yaşayamam."

"İşte böylece insan kendini bir kayanın üzerinde mahsur kalmış halde buluyor."

"Son derece çekici bir astrofizikçiyle," diyorum, bu da onun teninde hafif bir kızarıklığa neden oluyor ve dudaklarımda istemsizce bir gülümseme belirliyor.

Gölüşünün boğuk sesi göğsümün ortasında bir sıcaklık hissi uyandırıyor. "Tanrım, hiç filtren yok," diyor.

Gülümseyerek omuz silktim. "Henüz tuzağa düşmedik."

Endişe gözlerini kısıyor ve dikkatini çalkalanan suya, sonsuz bir karanlık perdesiyle örtülü okyanusa çeviriyor. "Yine de," diye fısıldıyor. "Ama gelgit geri çekilmeden önce yükselmeye devam edecek."

Şiddetli rüzgar yüzümü tekrar onun yüzüne doğru yönlendirdi. "Evet."

Titreyen dudaklarından bir nefes sızdı, dudaklarıma en yumuşak dokunuşla. "Şu anda gerçeğe ihtiyacım olduğundan emin değilim."

Bakışlarının ağırlığı aramızdaki atmosferi yoğunlaştırıyor, sözlerinin yankısı bu kayayı parçalamaya çalışan dalgalardan daha güçlü bir şekilde göğsüme çarpıyor.

"Neye ihtiyacınız var?" diye sormaya cesaret ediyorum.

Bana bakarken kollarını belinin etrafına daha da sıkıca sardı. "Bir dikkat dağıtıcı."

Boğazımın dibinde bir ağrı hissediyorum ve ona bunu verebileceğime karar veriyorum. "Benzer bir durumda kalan bir hastaya ne söylediniz?"

Hafifçe bir kahkaha daha attı. "Zekice. Ama bence en başından beri, son derece çekici astrofizikçilerle kayalıklarda mahsur kalmamaları konusunda onları uyarırdım."

Benden çok kolay bir şekilde gülümseme koparıyor. "Peki, seni yalnız yakalamanın daha iyi bir yolu var mı?"

Gözlerinde bir anlık bir parıltı belirdi, ama ben bunu analiz edemedim, sert bir dalga üzerimize vurdu ve Collins kendini yanıma gömdü.

Saçlarının yanağıma değmesi, tenimin altındaki yakıcı kaşıntıyı körüklüyor ve bir anda adrenal bezlerim alarma geçiyor. Hem kendimi hem de onu oyalamak için yukarıdaki yıldızlı gökyüzüne bir göz atıyorum. "Ay dolunay olsaydı, zirveye ulaştığını görebilir ve böylece gelgitin çekilmesini daha iyi hesaplayabilirdik."

"Bütün bunlar uzaydaki kayaları incelemekten kaynaklanıyor," diyor dalgın bir şekilde, ama hiç de inanmaz bir tavır takınmadan.

"Kabul etmeliyim ki, okyanusu yıllardır izleme avantajına sahibim."

"Nedense, bu avantaja ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum." Bana doğru bakıyor, gülümsemesi tatlı ama anlamlı. "Mütevazı olmaya çalışmayın, Doktor Night. Size yakışmıyor."

Göğsümde bir çarpıntı hissediyorum. "Not aldım, Doktor Holbrook."

"Adımı kullanabilirsiniz."

"O şarttan vazgeçtin." Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Tehlikeli bir hayatın böyle bir etkisi oluyor," diyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş.

Okyanus etrafımızda yükselirken, bakışlarımı ondan ayırmadan, dalgaların ritmik çarpışması ve keskin, uluyan rüzgarla kendimi köksüz hissediyorum. Kalp atışlarımın gürleyen davulu. Atmosferi sis gibi kaplayan, uhrevi ve puslu deniz spreyi. Tüm bunların altında, kalbinin şiddetli, düzensiz atışını, etrafımda, içimde dolanan, ruhumun derin ve belirgin kayalıklarına okyanusun kayaların oyuk damarları arasındaki dalgalarından daha şiddetli bir şekilde hücum eden yükselen bir akor ve vuruş korosunu hissedebiliyorum.

Atom düzeyinde, kimyasal çekim mutlak bir gerçektir, bir kuraldır. Bağ oluşumu süreci, evrenin dokusuna işlemiş bir kanundur. Yıldızları besleyen füzyon da bunun bir örneğidir.

Bilimi çürütmenin imkanı yok. Anlık kimyasal çekim sadece nükleer ölçekte var olmakla kalmıyor, bir hipernovayı harekete geçirecek kadar da güçlü.

Bunu teleskobumun merceğinin dışında deneyimleyebileceğime hiç inanmamıştım.

Onun yanında dururken, gözlerinin büyüleyici derinliğine dalmışken, tamamen savunmasız olduğumu fark ettiğimde boğazımda yakıcı bir acı hissediyorum.

Bu cazibe merkezi yanıyor.

Yüklenmiş bağlantıyı keserek yutkunuyorum ve bakışlarımı karanlık boşluğa çeviriyorum. Elde edebileceğim bir avantaj var; utanç verici bir şekilde karşı çıkmam gereken bir avantaj.

Ancak içimde yükselen karanlık dalga kendi taleplerini ortaya koyuyor.

Gözlerim ona, dağınık ve savunmasız halindeki, delilik derecesinde güzel görüntüsüne kayarken, saplantı içimi kemiriyor, her geçen gün daha da sıkılaştıran karanlık dallar gibi etrafımı sarıyor.

“Collins, burada ne işin var?”

Yanımda vücudu gerildi. "Sana söylemiştim, yürüyüşe çıktım..."

“Stonehurst’te.”

Onu böyle, dalgaların ortasında, kaçamayacağı, savunma duvarı örmeye bile cesaret edemeyeceği bir kayalıkta köşeye sıkıştırmam benim açımdan haksızlık.

Ama korkunun savunma mekanizmalarımızı zayıflatma gibi bir özelliği var. Bizi dürüst olmaya zorluyor.

Doğrulup kollarını göğsüne doğru çekerek, bir sonraki saldırgan elektrik akımına karşı kendini korumaya çalışıyor. "Arabuluculuk yapmak için çağrıldım," diye açıklıyor kısaca. "Dr. Banner, ihtiyacınız olan ilginin size gösterildiğinden emin olmak istiyor..."

“Yapma.” Çenem kasıldı. “Gerçeği.”

Dudaklarındaki suyu yaladı, bu şehvetli hareket kararlılığımı yok etme tehdidi oluşturuyordu. "Çabuk sinirleniyorsunuz, Doktor Night."

"Yalanları hemen fark ederim, Doktor Holbrook," diye karşılık veriyorum.

Karanlık gece, aramızda titreşen elektriksiz nabızla ağır ve iç içe geçerek üzerimize çöküyor.

Pozisyonunu düzeltip daha dik oturuyor. Sonunda, "Buraya risk değerlendirmesi yapmak için geldim," diyor. "Ama amacım size yardımcı olmak, Doktor Night."

Söyleyiş biçimindeki bir şey, ona inanmamı sağlıyor.

Başımı bir kez salladım. "Leo'nun benden nasıl kurtulmayı planladığını söyleyerek bana yardımcı olabilirsin," dedim, karanlığın umutsuzluğumu bir katman halinde ortaya çıkarmasına izin vererek.

Dudaklarını tekrar yavaşça, şehvetle yaladı ve Tanrım, kurduğum her barikat, onun ağırlıklı bakışları altında acımasız dalgaların saldırısına uğrayan tortu gibi paramparça oldu.

Omuzlarını dikleştirerek, "Sanırım Doktor Banner sizi değerlendirme altına almak istiyor. Psikiyatrik gözaltına alınmanızı istiyor," dedi.

"Hım." Şimdi inanıyorum. Bu yüzden sadece bir seansa katılmam için bu kadar ısrar ediyordu. Beni tehlikeli ilan edip uzaklaştırılmasını sağlayacak gerekli yasal belgeleri imzalayabilecek bir profesyoneli işe almak, aletlerimi ve araştırmalarımı tamamen üniversiteye bırakmak. O nankör herif. "İtiraf ediyorum, bu onun açısından özellikle zekice bir hamle."

Cevabımı aldım, yine de oyalanıyorum, onu bu kayanın üzerinde hapsedilmiş halde tutmak için bir bahane arıyorum. Huzursuzluğumu dindirmek için parmaklarımı taşa ritüel bir sayımla vuruyorum.

"Doktor Banner sizin için endişeleniyor," diyor sesi yumuşayarak.

"Dürüstlüğüne çok iyi iş çıkarıyordun. Onun için bahaneler uydurma."

Collins, başını sallarken kolunu ovuşturdu, üşümesini savuşturmaya çalıştı. "Evet, haklısın. Niyetini anladığımda dehşete düştüm."

Gözümün ucuyla dudaklarının sıkışmasını, incecik boğazından aşağıya doğru inen zor yutkunmayı inceliyorum; bakışlarım çaresizce teninin altındaki düzensiz titremeye takılıyor. Vuruşlarım hızlanıyor, onun hızlanan kalp atışıyla senkronize oluyor—göğsüm neredeyse patlayana kadar yükselen vuruşların ve notaların Öklid ritmi.

Belki de Leo'nun planının bir parçası değil, ama bu sonucun değişmesine pek bir şey yapmaz.

Yapılması gerekenler.

Rahatlamak için pozisyonunu değiştirirken, dar eteği uyluklarında daha da yukarı çıktı ve bu da kararlılığımı biraz daha zayıflattı. Eęer dalgalı bir okyanusun kıyısında mahsur kalmamış olsaydık, beni kasten dikkatimi dağıtmaya çalıştığını dūřünebilirdim.

"Değerlendirmeyi bana bırakmalısınız," diyor birden.

Alaycı bir sırıtış dudaklarımda belirdi. "Zaten yapmadın mı? Adını ne koymuştun... Doğalcı Gōzlem?" Başımı yana eğip homurdandım. "Tabii ki, beni izlerken yakalandığında yüzünde beliren o uzun bakışlar ve kızaran gülümsemeler, aslında çok çekici olduğum için değilse."

Dudakları hafifçe aralandı, göz kırpmaları hızlandı ve cevabını beklerken nefesimi tuttuğumu fark etmek beni biraz rahatsız etti.

Cevap vermesi çok uzun sürdüğünde, daha kararlı bir şekilde tekrar başımı sallıyorum. "Özür dilerim, Dr. Holbrook. Ancak bu yeni bilgiler ışığında, sizin tarafınızdan bir değerlendirmeye tabi tutulmanın etik dışı olacağını dūřünüyorum."

Eli kayaya karşı yumruk haline geldi ve havada sıcak bir gerilim dalgası yayıldı. "Davranışlarınızın ne kadar etik dışı olduğunu dūřünürsek, sizden böyle bir řey duymak oldukça ikiyüzlüce."

Eğlenerek kaşımı kaldırdım.

Başını meydan okurcasına yukarı kaldırdı. "İlk görüşmemizdeki uygunsuz sözler. O sinsi ve gizli sırıtışlar ve gözdağı verme taktikleri..."

"Evet, size şemsiye teklif etmenin ne kadar şeytani bir fikir olduğunu anlıyorum."

Alt dudağını ısırđı, bakışlarını kıstı. "Beni manipüle etmeye çalışmayın, Doktor Night. Bana nasıl baktığınızı görüyorum..." Sözleri yarım kaldı, ima ettiği şey açıldı.

Çeneme elimi sürdüm. "Hayatımın eserini sabote etmek için buraya geldiğinizi keşfetmeden önce..."

Hiç yılmadan çenesini yukarı kaldırdı. "şimdi bana nasıl baktığınızı görüyorum."

Bir dürtüyle bakışlarım açıkta kalan uyluklarına kaydđ ve yavaşça yukarı doğru bakışlarımı gezdirdim. Islak bluzunun altından belirginleşen meme uçlarını görünce buz gibi tenimin altında sıcak bir kor alevlendi.

Göğsü içe doğru çöküyor, nefesi sıkışıyor, sanki ateşli bakışlarımın altında her nefes alışına konsantre oluyor. Bakışlarımı onun gözleriyle buluşturduğumda, gözlerimdeki kötü niyeti okumasına izin veriyorum.

Korkunun bir tadı, havada asılı kalan bir kokusu vardır. Ondan beslenenler için sarhoş edicidir. Ve şu anda, Collins'in etrafında yoğun ve cezbedici bir şekilde dönüyor.

Bir an için, onu korkutup kaçırmanın ne kadar zor olacağını merak ediyorum.

Ani düşünce göğsümü sıkıştırıyor, ciğerlerim yanıyor. Yapabilsem bile, gözlerimi ondan ayıramazken, onun öylece yok olmasına nasıl izin verebilirim bilmiyorum. Bu kaya parçası dengesizleşmeye başlıyor, beni en derin, en karanlık sularda alabora olmuş bir gemi gibi alt üst ediyor.

Titriyor ve ben de ona doğru eğilip dudaklarının yanındaki boşluğu ele geçirirken kendimi çaresiz hissediyorum. "Merak etme Collins," diyorum, sözlerim dudaklarının üzerinden dökölüyor. "Sana dokunamam."

Bakışları eldivenli elime kaydıktan sonra bana anlamlı bir bakış fırlattı ve şu anda kendi sözlerime karşı gelmeyi hiç bu kadar çok istememiştim.

Gözbebeğindeki altın rengi bantları saymaya, pürüzsüz yanaklarındaki çillerin ışık desenini ezberlemeye çalıştığım uzun bir duraksamanın ardından, kendimi zorla uzaklaştırıyorum.

Kadın tereddütle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu durum iki yönlü mü geçerli?"

Onun sorusu, aramızdaki yüzeysel şakalaşmanın ötesine geçmeyi amaçlıyor ve sadece dokunuşunun tehdidi bile omurgamda bir çakmaktaşı darbesi gibi bir kıvılcım yaratıyor.

Çenemi oynatıyorum. "Bu bir seans değil, doktor."

"Öyle olmalı."

Boğazımın derinliklerinden bir inilti koptu ve parmak boğumlarımın üzerinden sıkıca geçirilmiş deri kayışla elimi sıkıp gevşettim. İltihaplı avucuma sürtünen aşındırıcı his tatmin ediciydi.

"Yapmak istediğim son şey işinizi sabote etmek," diyor, daha önceki suçlamama atıfta bulunarak. "Bunu size garanti edebilirim."

Gözlerine bir kez daha bakmaya cesaret ettim ve orada saklı olan gerçeğin ağırlığıyla irkildim.

Collins başını yana eğdi. "Satranç sever misin?"

"Bundan nefret etmiyorum."

"Tek bir oyun," diye öneriyor. "Benimle görüşürseniz, özellikle bir şey konuşmamıza gerek yok. Sadece basit bir maç oynayın."

Zeki bir sığırcık kuşu, hakkını vermek lazım—ama bunların hiçbiri kolay görünmüyor. "Tabii bu kayalıktan sağ salim inebilirsek."

Ve bazen gerçekten çok kaba olabiliyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Ciddi misin?" Gözlerini hızla kırptıştırırken etrafına bakındı, sanki okyanusun ne kadar yükseldiğini ancak şimdi fark etmiş gibiydi.

Bu desene kapılmaya karşı koyamıyorum, her defasında yanaklarına değen koyu kirpiklerinin çizgilerini saymaya çalışıyorum. Orada, içimdeki şiddetli huzursuzluğu yatıştıran bir simetri var, kendimi ona kaptırma isteği uyandırıyor.

Gökyüzünde gök cisimleri simsiyah yanarken, okyanus kıyıya yaptığı saldırıdan bir anlığına yorulmuş bir halde sakin bir nefes alıyor.

Bu yorgunluk, yanımda oturan kadının vücuduna da yansıyor; her nefes alışında göğsünün yükselme çabası, her yavaş göz kırptışından sonra gözlerinin açık kalma mücadelesi... Hipotermi gerçek bir endişe kaynağı olmasa da, onu burada daha uzun süre tutmak acımasızlık olur.

Derin bir iç çekerek kayadan aşağı kaydım.

Yalnız kalma korkusuyla panik içinde beni dikkatle izliyor.

Soğuk su belime kadar yükseliyor ve ona elimi uzatıyorum. "Buraya gel."

Bir dalga daha çarpıyor, yüzüne su sıçratıyor ama o hâlâ donup kalmış durumda. "Sudan gerçekten çok korkuyorum."

"Seni taşıyacağım."

Bakışları uzattığım elime kaydı. Söylenmesi gerekeni söylememek için çabaladığı, ağır bir tereddüt anı yaşadktan sonra, dikkatlice bana doğru yaklaştı ve titreyen elini benimkine uzattı.

"Nereye dokunabilirim?" Sorusunun tereddütlü, nefes nefese gelen tınısı, kollarımı ona doladığım anda aramızda bir patlama etkisi yarattı.

Ağırlığı üzerime çökerken, yumuşak kıvrımlarının sert bedenime kusursuzca uyum sağlamasının verdiği his... Tanrım, yemin ederim kalbimi saran adrenalin atomlarımı parçalayacak kadar güçlü.

En karanlık enerji iş başında.

Omurgamdaki her bir omur yerine kilitleniyor, bir sonraki nefesimi almadan önce kemiklerimi sarsacak kaçınılmaz alarmı beklerken kasılıyor. Çenemi sıkıca kenetleyerek onu kayadan uzaklaştırıyorum, duyularım gelgitten daha şiddetli yükselen hislerin saldırısına uğruyor.

"Kollarını boynuma dola," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum onu göğsüme doğru çekerken.

Ayaklarım kuma batarken, bedenim hızla akan suya yapışmış halde, kollarımın arasında, hareket edemez halde olmanın doğruluğunu fark ediyorum. Ama bir şekilde, kolları nazikçe omuzlarıma dolandığında, bataklıktan ilk adımı atıyorum.

Yanağını omzuma yaslıyor ve o an her şey yok oluyor. Vücudunun dokunduğu her yerde kıvılcımlar saçılıyor, kanımdaki adrenalinini kovalayan ateşli akımlar çılgıncasına bir enerji seli oluşuyor.

Duyduğum tek şey, nefesinin ahenkli sesiyle dalgaların korosunun karışması. Yumuşak nefes verişlerinin akorları boynumda nazik bir okşama gibi yankılanıyor, titremeleri göğsümün boşluğunda yankılanan estetik bir giriş müziği gibi.

Dalgalar şiddetle çarpıyor, her şiddetli kabarmayla bedenlerimize vuruyor. Neredeyse suyun altına çekiliyoruz, ama onu kollarımda sıkıca tutuyorum, karanlık sulara kaptırmayı reddediyorum.

Tehlikeli bir labirentte yol almak gibi, azgın dalgalardan kurtulana kadar kayalar arasındaki dar geçitlerden ilerliyorum.

Kıyı boyunca ilerlerken karanlık etrafımızı uğulduyor, yolumu uçurumun tepesindeki heybetli yapının yansıttığı soluk ışık belirliyor. Sahili geçmeye devam ediyorum, okyanus, şiddetli rüzgarın altında boğuk bir uğultu çıkarıyor ve tehlikeli, dikkat dağıtıcı düşüncelerimi merhametle susturuyor.

Gevşek kuma çarptıktan sonra bile, zayıflamış haliyle iskeleye ulaşamayacağımızdan emin olarak onu sıkıca kucaklıyorum. İleride, dalgaların tepesine uzanan yüksek kazıkların yakınında sallanan Eventide'ı (Zodiac araştırma gemisi) zar zor seçebiliyorum ve adımlarımı yavaşlatıyorum.

"Beni yere indirebilirsin," diyor Collins ve elinin yerleşimine son derece dikkat ediyorum. Bileğini bir milimetre bile yukarı kaydırsa, teninin benimkine temas edeceğinin farkındayım.

Nefeslerim daralmış ciğerlerimden dışarı fırlıyordu. "Yurtta mı kalıyorsunuz?"

Onu karanlıkta kasabada yürürken düşünüyorum. Islak, yalnız. Savunmasız. Ve o mantıksız öfke alevi, sıcak ve şiddetli bir şekilde içimi yakıyor.

"Ofisimde kalabilirim," diyor. "Orada yedek kıyafetlerim ve bir kanepe var. Bu gece için sorun olmaz herhalde." Başını geriye doğru eğerek endişeli bir bakış atıyor. "Doktor Night, iyi misiniz?"

"İyiyim," diye yalanı yutkunarak iskeleye çıkan merdivenleri tırmandım. "Sizin daireniz hangisi?"

Gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Beni oraya kadar taşıyamazsın."

"Bu bir meydan okuma mı?" Onu daha sıkıca göğsüme bastırıp yüzüne bakıyorum, dudaklarımda sinsî bir sırıtış var.

Yemin ederim, gerekirse onu karşıya geçirmek için okyanusla bile savaşırdım.

"Lütfen durumu daha da garip hale getirmeyin," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Zaten yeterince utanıyorum."

Yutkunarak, çıplak ayaklarını iskelenin yıpranmış tahtalarına indirdim.

Elbisesini düzeltmek için yanımdan sıyrılıp uzaklaşıyor ve ben de onu net bir şekilde görebileceğim bir yere çekilerek, o felaket getiren bluzla olan görüntüsünü utanmadan zihnime kazıyorum.

"Utanmana gerek yok," diyorum ona. "Okyanusun çevresinde zaman geçirmediyseniz, davranışlarını tahmin etmeniz beklenemez."

Yüzüne dolanmış saç tutamlarını eliyle yana iterek, dağınık saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Davranışları tahmin etmek genellikle iyi olduğum bir şeydir, ama yine de teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme," diyorum, gözlerini zorla gözlerimle buluşturarak. "Ben şövalye ruhlu değilim. Leo ile işbirliği yaparak genç kızları kurtarmanın bir bedeli var ve ben bu bedeli tahsil etmeyi planlıyorum."

Zarif bir şekilde kaşını kaldırır. Bir an önce hissettiği o neşeli rahatlama duygusu yüzünden silinir. "Sizinle paylaştığıma pişman olacağımdan eminim, Doktor Night."

"Bana Orion deyin." Nemli göğsümün üzerinde kollarımı kavuşturdum. "Birlikte ölümden döndüğümüze göre, resmiyeti bir kenara bırakabiliriz."

Yorgunluğuna rağmen, dolgun dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi, ardından bana şüpheci bir bakış fırlattı. "Orada—" karanlık kıyıya doğru başını salladı, "—tüm bunların beni kasten kızdırmak için yapıldığına inanmak istiyorum."

"Bir oyalama istedin," diyorum, ona tamamen yalan söylemek istemeyerek. "Seni okyanus gelgitleriyle sıkmak ya da sevimli yumruğunun yüzüme çarpma riskini göze almak arasında bir seçim yapmam gerekiyordu."

Gözlerini kısıyor ve ben de ona göz kırpıyorum.

Güzel gülümsemesi kalbime dokundu. "Artık dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım yok, teşekkür ederim." Dişleri takırdatmaya başladı ve geçerken ıslak bluzunu kollarıyla sıkıca kavradı. Bir elini korkuluğa dayayarak, uçurumun basamaklarından yukarı çıkmaya başladı.

Yavaş ilerleyişine kaşlarımı çattım. Ona kolayca yetişerek birlikte sahanlığa ulaştık; burada demir bir kapı, üniversite arazisine doğru uzanan kıvrımlı bir yola açılıyor.

Collins, omuzlarında ağır bir yorgunlukla kapının önünde duraksıyor. Gotik işlemelerle çerçevelenmiş bu uhrevi görüntü karşısında, esen rüzgar bedenini savururken nefesim kesiliyor.

"Ama yazık oldu," diyor ve ben merakla başımı yana eğiyorum. "Okyanusun ortasında, karanlığın bizi izole ettiği, tepemizde yıldızların gökyüzünün olduğu yerde... Bana takımyıldızlarla ilgili hikayeler anlatarak beni etkileme fırsatını kaçırdın."

"Hım..." Yaklaşıyorum. "Seni baştan çıkarmak isteseydim, Collins, yıldızlar gibi klişe bir şeye başvurmazdım."

"Etkilemek dedim, baştan çıkarmak demedim." Arkasını dönüyor ama duraksayarak, "Siz ne kullanırdınız?" diye soruyor.

Bakışlarım yavaşça vücudunda aşağı doğru kayarken, dilimi alt dudağımın üzerinden geçirdim. "Söz değil."

Aramızdaki gergin havada bir meydan okuma kıvılcımı çakıyor, beni bir adım daha atmaya zorluyor; ondan uzak durmanın daha fazla enerji gerektirdiğini fark ediyorum.

Aramızda alevlenen kimyasal çekim, bir yıldızın kalbindeki çarpışan atomlardan daha şiddetli yanıyor. Göğsümde bir tedirginlik hissi yükseliyor ve bunu durdurmam gerektiğini biliyorum—ama burada, sırlı sıklam kıyafetlerimle, rüzgar tenimi buz gibi dondururken, bedenim yanıyor.

Boğazı yutkunarak çalışıyor. "Dr. Banner'la yüzleşmeden önce, bana bir seans izni verin," diyor, rica sesi yumuşatarak.

Öne eğilip elimi kapı mandalına koydum. "Ama eğer içeri giremezseniz"—şakağıma dokundum— "benim için bir tehlike bulma ihtimaliniz de yok."

Yakınlığımız onu ürpertti. "Eğer tehlike arz etmiyorsan, endişelenecek bir şeyin yok demektir." Parıldayan bakışları benimkileri aradı. "Peki sen de mi tehlike arz ediyorsun, Orion?"

Bana öyle bakmamalıydı, çok cazip bir şekilde - sanki uzun süredir aç kalmış, aç bir hayvanı baştan çıkarmak gibi. Parmaklarım mandalı sıkıca kavradı. "Bu tamamen neyi tehlikeli olarak gördüğünüze bağlı."

Damarlarımda yıkıcı bir ateş yanıyor. Ani bir dürtüyle hareket etmeden önce, güzel gülümsemesi beliriyor ve "İyi geceler, Orion," diyor.

Nefes nefese söylediği sesle adımı duymak... Kahretsin, iş işten geçti.

Bu asla yeterli olmayacak.

Kapıyı daha da açmak için bir kademe daha bastırıp mandalı açtım ve kafamı saran rahatsız edici dürtüleri yatıştırmak için kapıyı üç kez kaldırdım. "Açıkça söyleyeyim," dedim, bakışlarını tekrar onun gözlerine çevirerek. "Bana nasıl baktığını görüyorum, Collins."

Nefes alışverişinde çok hafif bir aksama var. Elini göğsüne götürüyor ve bileğindeki narin yıldız desenini görüyorum.

Ateşle oynamak.

Bana beklenti dolu, umutlu bakışlarıyla beni pervasız hissettiriyor. Toz ve yıldız ışığıyla dolu o gözlerde kaybolmuş bir halde, zorla yutkunuyorum.

"İyi geceler, Collins," diye sertçe kulağına fısıldadım ve kapıyı iterek açtım, böylece kaçabildi.

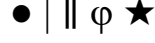
Göğsüm sıkışmış halde, onun uzaklaşmasını izliyorum; gece onu görüş alanımdan alıp götürüyor, ta ki karanlığın içinde kaybolana kadar.

Astrofizikte karanlık olan her şey bilinmezdir.

Collins Holbrook ise karanlık, son derece bilinmeyen bir isim.

Kafamın içinde şiddetle çakan uyarı, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bana hatırlatıyor, yine de bu duyguyu en dik uçurumun üzerinden kovalamak istememe engel olmuyor.

Lanet olsun, o seslenmeden çok önce bile, ben zaten uçurumun kenarındaydım, zar zor parmak uçlarımla tutunuyordum.



Gözlemesine d nd    de çok geç olmuştu. Her şey bıraktı ım gibiydi, ama hiçbir şey aynı hissettirmiyordu. Tek bir an, uzay ve zamanı bozacak kadar güçlü bir olay, her şeyi geri dönülmez bir şekilde de i tirmi ti.

Astrolabı masaya koydum ve yıpranmış eldivenimi çıkardım; tam o sırada monitör dikkatimi çekti ve durdum.

Ekran karardı; soluk bir yazı satırı dışında her şey görünüyordu. Nefesimi kesen, ı ıklandırılmı  bir isim.

"Kahretsin," diye fısıldadım, kalbim damarlarımda gümbür gümbür atıyordu.

Uzun, hissiz bir an boyunca, sadece bakakaldım; inanmazlık ve korku beni olduğum yerde dondurdu, ta ki bo azımdan inanılmaz bir kahkaha çıkana kadar. Şüphe pençelerini bana sapladı, kimyasal çekimi, yerçekimini ve kendi lanet olası aklımı sorguladı. Hissetti im şeyin gerçek olup olmadığını, yoksa sadece çok yaklaşmaya cüret eden her şeyi yutan bu a   zl  bo lu un bir parçası olup olmadığını sorguladı.

Kaslarımda   ke birikmiş halde,  ne e ilip ekrana vuruyorum.

Diğer eldivenimi çıkarıp, yıldız yakalayıcı eldiveni tekrar elime alıyorum; rahatlatıcı ağırlığı harap olmuş avucuma yerle iyor. İlk defa gökyüzündeki avcıya bakmamak için kendimi zor tutuyorum ve bakışlarımı Ophiuchus'un yükseldiği yere dikeyorum.

On    nc  takımyıldız.

Ba parma ım, cetvelin yıldız tutucunun üzerinde durması gereken boş olukta gezinirken, yokluğunu acımasız bir sancıyla fark ediyorum. Melodisinin yankısı, çarpan dalgalar, uluyan rüzgarlar ve kalp atı ının kesik kesik ritmiyle birle irken, enstrümanı daha sıkı kavrıyorum.

Biraz düzen arayışında, parmaklarım pirinç enstrümanlara sert bir şekilde vuruyor. Ardı ardına on iki vuruş. Bu dürtüyü tekrarlamaya başıyorum—ta ki yüzük parmağımın seğirmesi hafif bir vuruş daha ekleyene kadar.

On üç.

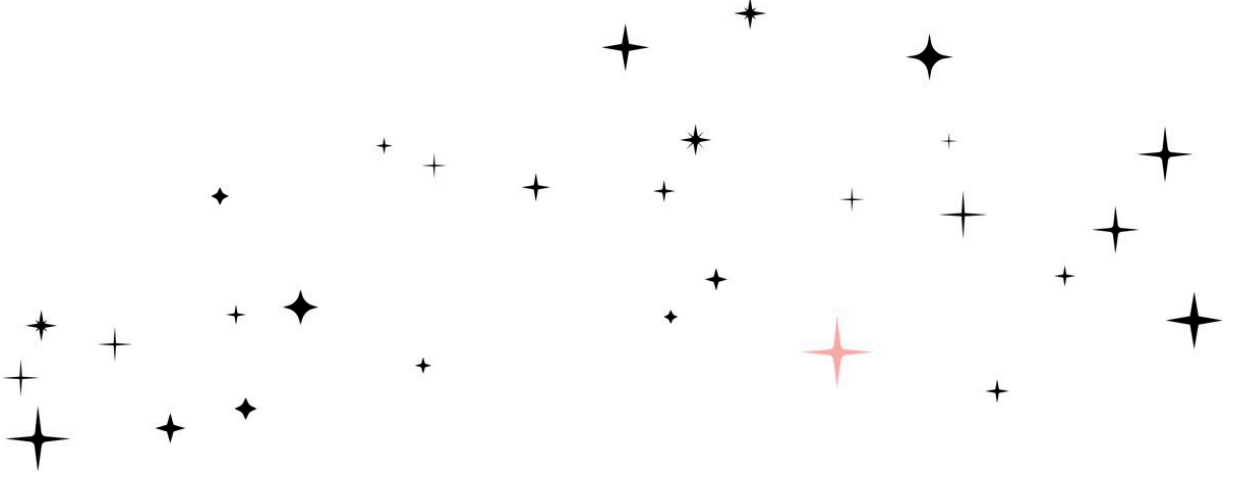
Bu kırık ritimle senkronize olan, inkar edilemez bir anormalliğın varlığı.

Pirinç tenime saplanıyor ve kan sıcak sıcak avucuma akarken acıyı davet ediyorum.

Astronominin acı tatlı bir gerçeğı var: Bir yıldızn parlaklığına bakabilir, sonsuz güzelliğini gözlemleyebiliriz, ancak ışığının kaynağı söndükten çok sonra bize ulaşan sadece bir yankı olduğunu fark ederiz.

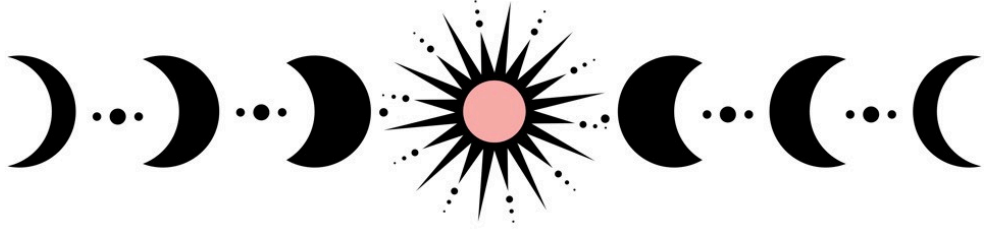
"Kahretsin," diye kfrediyorum, yakıcı acı beni tüketirken.

Eğer Collins yanımdayken aklımdan sadece onu öpmek geçiyorsa, onu nasıl öldüreceğim ki?



Apofeni (isim): Birbiriyle ilgisiz veya rastgele şeylerde anlamlı kalıplar ve bağlantılar algılama eğilimi; örneğin bulutlarda yüzler veya gölgelerde tanıdık şekiller görmek gibi. 1958'de psikiyatrist Klaus Conrad tarafından ortaya atılan bir kavram.

KAS HAFIZASI



Ruh ancak gizem ve delilik yoluyla açığa çıkar.

— THOMAS MOORE

COLLINS

Kimse kalp atışlarını saymaz.

Kaslar çalıştığı sürece, geriye kalan sınırlı sayıdaki kas kasılması hakkında bilinçli olarak düşünmek istemeyiz. Bir gün duracak.

Elim titreyerek ceketimin cebine uzandım ve sıradan bir pudra kutusuna benzeyecek şekilde tasarlanmış gümüş renkli ilaç kutusunu çıkardım. Kapağını açıp beyaz tabletleri saydım; takip ettiğim tek sayı buydu. Birkaç ay yetecek kadar ilaç stoklamam gerekiyordu.

Kemerli geçitten şiddetli bir rüzgar esintisi geçerken kuru bir hapı yuttum. Rüzgardan dağılmış saçlarımın uçları yanağıma çarptı ve içimde bir öfke

patlaması oluştu. Öfke o kadar hızlı kabardı ki, kontrol altına alamadım ve hap kutusunu taş sütuna çarptım, boğazımdan yükselmeye çalışan çığlığı bastırmak için dudağımı ısırdım.

Bir. İki—

Saldırı boyunca vücudum titriyor, ta ki dilime kanın bakırımsı tadı değene ve midemdeki ateş sönüp küle dönüşene kadar.

Titrek bir nefesle acıyı dışarı atıyorum, acı artık göğüs kemiğimde hafif bir sızıya dönüşmüş durumda. Elimle taşı sıkıca tutarak, mide bulantısının geçmesini ve baş dönmesinin yavaş yavaş azalmasını beklerken parmaklarımı taşın etrafına kıvırıyorum.

Üç.

"Kahretsin." Bu, hayatımda yaptığım en riskli, en aptalca şey olabilir.

Darby'nin kaşlarını çattığını, başını şiddetle salladığını ve bana ders vermeye hazırlandığını adeta duyabiliyorum.

Onu düşündüğümde yüzüme zoraki bir gülümseme yerleşiyor, ancak soğuk kemiklerime o kadar derinden işliyor ki, bir daha asla ısınamayacağımdan korkuyorum. Ofisimden yedek kıyafet ve ayakkabı almayı başardım, ancak kendime toparlanma fırsatı vermeden hızlı davranmak zorunda kaldım.

İlaç kutusunu çantama atarken, Orion'un artık beni izlemediğinden emin olmak için kontrol ediyorum. Gece saatlerinde üniversiteyi boş bir sessizlik sarıyor, karanlık köşelerde gizlenen fiziksel bir varlık gibi.

Ani bir rüzgar esintisi daha beni sütunlu koridordan dışarı savurdu ve ilaç damarlarımda yavaşça etkisini gösterirken kollarımı belime sardım.

Loş sokak lambaları, düzensiz kaldırım boyunca sıralanarak beni kampüs alanından uzaklaştırıyor. Uzaktan gelen dalgaların çarpma sesi, alay edencesine peşimden geliyor, bedenimi sarsan buz gibi dalgaların hissini ve beni sabit tutan gözlerinin sakın mavi-yeşil sularını çağırıştırıyor.

En çekici ve karizmatik suçluların bazılarıyla röportaj yaptım. Psikopatların ustaca manipölasyonlarını inceledim. Ama bu geceki karşılaşmamızdan sonra, beni en çok sarsan kişi Orion oldu.

Kollarının bedenimi sardığı o hayaletimsi his, bir damga gibi hâlâ aklımda. Kalbinin davul gibi atan güçlü atışını hâlâ duyabiliyorum, beni güvenli bir yere taşıırken yanağımda hissettiğim o güçlü nabzı hâlâ hissedebiliyorum.

Tehlikenin kollarıyla tehlikeden korunmuş.

Geçtiğimiz ay onu izledikten sonra, zihin oyunlarına hazırlıklıydım ama duygusal zekasına değil. Orion, incelediğim tüm psikopatlardan daha iyi bir şekilde kendini yansıtıyor. Kişiliğini benimkine, korkularına nasıl uyarladığını, beni nasıl rahatlatacağını çok iyi bildiğini gördüm.

Cinsel çekiciliğinin tamamen farkında olan bu kadın, cilveli, cilveli göz kırpmaları ve alaycı gülümsemeleriyle bunu kendi avantajına kullanıyor. Başka birinden gelseydi, bu filtrelenmemiş düşünceler kaba ve itici olurdu.

Çok çabuk öğreniyor, zirvedeki bir avcı gibi, zahmetsizce şakaya giriyor ve benimle bir bağ kurduğumu hissettiriyor.

Sana dokunamıyorum.

Sesinin boğuk tınısı zihnimi istila ediyor, tıpkı nefesinin boynumdaki sıcaklığı gibi bedenimi okşuyor. Beni etkisiz hale getirmek için kullandığı o dört basit kelime...

Ancak şiddetinin sonuçlarını bizzat gördüğüm için, bana zarar verebilmesi için teninin temasını hissetmeme gerek olmadığını biliyorum.

Avucumu göğsümün çukuruna yaslayarak nefesimi düzenliyorum ve adımlarımın yavaşlamasına izin veriyorum. Bu geceki korkum tamamen bir aldatmaca değildi; bir zamanlar iyi bir yüzücüydim, ama savunmasızlığım gerçek olmalıydı.

Sadece kurban rolü oynayamam. Boğazımı avcıya açmalı, dişlerini şah damarına geçirmesine ve korkumu tatmasına izin vermeliyim.

Teslim olmanın, çaresizce avcıya yukarıdan bakmanın, ısırtığı beklemenin, kontrolün onlarda olduğuna inanmalarına izin vermenin bir gücü var. Dişlerinin derine batmasını beklemek—

Sonra zehrin o acı tadını alırlar.

Damarlarım bununla dolu.

Rüzgar ağaçların iskelet dallarını hışırdatırken, kasabanın üzerine düşen gölgeler daha da derinleşiyor ve daha da uğursuz bir hal alıyor. Dünyada yalnız başına hareket etmeye alışmış olsam da, yalnızlıktan korkmayı çoktan bırakmış olsam da, karanlık yine de içgüdüsel bir korku uyandırıyor.

Burası canavarların cirit attığı yer. Yaralayacak kadar yaklaşıp kadar geldiklerini göremezsiniz.

Biliyorum, Orion beni kolayca boğabilirdi ya da boynumu kırabilirdi. Bir katilin koruyucu doğasına hitap etmek, riskli olduğu kadar da zor bir iştir. Ancak son derece zeki bir suçlu için koruyuculuk, sahiplenmeyle eş anlamlıdır. Orion doğası gereği bölgeseldir ve Stonehurst'ü de sahiplenir.

Üniversitede yaşanacak trajik bir ölüm, yaşam alanına büyük bir dikkat çekecek ve yetkililerden istenmeyen bir ilgiye yol açacaktır. Avcı, soruşturma riskini göze almayacaktır. Ritüelini tamamlamaya bu kadar yakinken bunu asla yapmayacaktır.

Bu onun alışkanlığı: Shorehaven. Güneş tutulması. Ve kurban...

Sessiz kasabaya şöyle bir göz atıyorum, kurbanının şu anda nerede olduğunu merak ediyorum. Ne için aranıyorlar, hangi karanlık suçtan suçlular? On iki göksel takımyıldızdan on biri ele geçirildi, geriye sadece İkizler kaldı - haritasındaki son burç.

Birimime vardığımda ellerim uyuşmuştu, ciğerlerim soğuktan yanıyordu ve titreyerek anahtarı sürgüye soktum, neredeyse eşikten düşecektim.

Tek ışık kaynağı mutfak aletlerinin yumuşak ışığı. Hemen lambayı açıp, karanlığı uzaklaştırmak için mekanı aydınlatıyorum.

Ayakkabılarımı çıkarıp, koltuğa uzanıp yumuşak bir battaniyeye sarındım, dişlerimin takırdamasının kemiklerime mi yoksa sinirlerime mi işlediğinden emin olamasam da sesin geçmemesini sağlamaya çalıştım.

"Kahretsin." Telefonumu sıkıca kavradım, bu görevi ilk üstlendiğimden beri yapmaktan korktuğum aramayı yapma cesaretini toplamaya çalıştım.

İçimden bir ah çektim, telefonumun zamanlayıcısını ayarladım, sonra da kişisel numarasını tuşladım, boşta kalan elimi göğsüme sıkıca bastırdım.

Numaramın izlenmesini engellemek için bir uygulama kullanıyorum. Üç zil sesinden sonra cevap gelmezse, aramayı sonlandırmak zorundayım.

"Bu kim?"

Boğazım düğümlendi, zorla yutkundum. Darby'nin sesini duyalı çok uzun zaman olmuştu. "Buradayım. Onunla birlikteyim."

Sonunda "Güvende misin?" diye sormadan önce gergin bir sessizlik oluyor.

Rahatlamış bir şekilde telefonumu gevşettim ve yaşam alanıma şöyle bir göz attım. Bakışlarım, kendimi güvende hissetmemi sağlamak için odaya yerleştirdiğim birkaç kişisel eşyaya takıldı. "Evet, güvendeyim."

Nefes verişinin sesi duyuluyor. "Tanrım, neredesin?"

"Bunu sana söyleyemem. Sadece iyi olduğumu bilmeni istedim." Ve arkadaşımın sesini duymak, hâlâ bir umut ışığım olduğunu hissetmek.

"Ama değilsin. Ses tonundan anlıyorum," diyor, sözleri kararlılığıma sert bir darbe gibi iniyor. "Bana ne olduğunu anlat."

Dudaklarımın kenarını ısııyorum, içimden kendime lanet ediyorum. Tabii ki Darby sinirlendiğimi anlayabiliyor.

"Hol, eğer bu bizim adamımızsa, kendini ciddi bir tehlikeye atmışsın," diye devam ediyor. "Seni oradan çıkarmama yardım edeyim."

Ani öfke patlamasını bastırıp battaniyeyi göğsüme bastırdım. "Ne yaptığımı biliyorum," diye onu temin ettim. "Aylar boyunca onun dünyasına dalıp onu araştırdım..."

"Onu takip ediyor."

Öfke alevleniyor. "Bunu yapabilecek tek kişi benim."

Darby'nin bu kararı vermede söz hakkı yoktu.

"Bana bir isim ver," diye emrediyor.

"Bunu da sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Bak—" Kaburgalarımın altındaki baskıyı hafifletmek için öne doğru eğildim. "Sadece... bir kerecik olsun bana güvenmek zorundasın."

“Sana her zaman güvendim. Bu saplantı kontrolden çıktığında bile.” Uzun bir sessizlik daha. “Biliyorsun, Laurel bunu asla onaylamazdı. Senin bu alanda çalışmanı asla desteklemedi—” Yorgun bir iç çekişle sözünü kesti.

Sözleri midemde asit gibi damlıyor.

Aramızda sessizlik oluşuyor, nefes alışverişlerim telefonda cızırtılı bir şekilde yankılanıyor. Boğazımdaki acıyan yanma hissini yutkunarak bastırıyorum. "Yıldönümünde Haylie'yi düşündüm. Bu sefer orada olamadığım için üzgünüm."

Darby'nin, kızının bu dünyadan güzel ışığını söndüren canavar tarafından kaçırılmadan önce ona verdiği deri bileziği bileğinde çevirdiğini hayal ediyorum.

Belki onu bu şekilde kullanmam acımasızca, ama eğer o Laurel'ı bana karşı kullanacaksa, bu benim tek savunmam.

"Görüyorum ki hâlâ kalbini bulamıyorsun," diye karşılık verdi öfkeli ses tonuyla.

Omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. "Bunu hak ettim."

Her savunma mekanizmasında olduğu gibi, kalbimi korumak için etrafına bir nasır tabakası oluşturdum ve çoğu zaman bu aşındırıcı tabaka en çok değer verdiğim kişilere zarar veriyor.

“Darby...” Sesim kısıldı, acı dolu bir nefes verdim. Ona yalan söyleyemedim ve motivasyonumun tamamen bencil olmadığını iddia edemedim. “Fazla zamanım yok. Ama iyiyim. Bunu sonuna kadar götürmeliyim.”

"Daha önce söylediklerimi, iradenizi dayatma konusunu hatırlayın," diyor ciddi bir ses tonuyla. "İntikam geçmişi değiştirmeyecek."

Zamanlayıcıdan uyarı sesi geldi. Göğsümde bir panik dalgası belirdi. "Yakında tekrar iletişime geçmeye çalışacağım," diye söz verdim ona. "Ve Darby, bu aramayı takip etmeye çalışma. Sahte arama yapmak için senin teknolojisini kullandım."

Telefonu kapatıyorum.

Adrenalin vücudumdan çekilir çekilmez yorgunluk beni neredeyse anında sarıyor. Kendimi güçsüz hissediyorum, kaslarım ağrıyor ve sızlıyor.

Telefonu bir kenara fırlattım ve koltuğa geri çöktüm, sivri kemerli cam kapılardan içeriye baktım. Yükselen kulelerin arasında, gözlemevi gece gökyüzüne karşı parıldıyordu. Kubbeli yapı, sırlarını saklayan tehditkar bir kale gibi kasabanın üzerinde yükseliyordu.

Üniversite de ben de aynı şeyi istiyoruz.

Onun araştırması.

Beni tüketen yorgunlukla mücadele ederek ayağa kalktım ve balkon kapılarına doğru ilerledim. Düşünmeden parmak uçlarıma yükseldim ve loş, çift camlı pencereden içeri baktım.

Kas hafızasının özelliği de bu zaten; zamanla hareketlerimiz o kadar tanıdık, o kadar içimize işlemiş hale geliyor ki, onları çok az çaba harcayarak yapıyoruz. Bu bir rahatlık kaynağı olabilir.

Aynı zamanda bir kabus da olabilir.

Vücudumuz travmatik bir deneyimin hafızasını saklama yeteneğine sahiptir; en ufak bir tehlike belirtisi bile savaş ya da kaç tepkimizi tetikler.

Bu gece, bedenimde yankılanan alarmı sadece kucaklamakla kalmadım, onu şarkım haline getirdim. Her tehditkar, gürleyen dalga çarpması, tiz bir nota oldu. Korkudan kemiklerime yapılan her darbe, onun güçlü kalbinin ritmine göre ayarladığım vurmalı bir ritim haline geldi.

Bakışlarım onun gözlemevinde gezinirken, onu orada, derinliklerde, takımyıldızlarını haritalandırırken hayal ediyorum.

Bir sonraki öldürme planını yapıyor.

Elim boynumda geziniyor, nazikçe kazağımın düğmelerine kadar iniyor. Birini açıyorum, sonra diğerini, parmak uçlarımla geziniyorum. Ellerinin, tıpkı yıldız haritalarını çizdiği gibi, bedenimi haritalandırdığını hayal ederken tenim ürperiyor.

Ölümün ellerine dokunulmuş.

Ölümün acımasız elleriyle canınız pahasına ele geçirildiği, son nefesinizin ciğerlerinizden alındığı, ölüme bu kadar yaklaştığınızda, neredeyse onun zalim okşamasını özlüyorsunuz.

Ondan korkmaktan yoruluyorsunuz.

Elimle boğazımı kavrayıp, baskı artana kadar sıkıyorum. Vücudumun en mahrem bölgelerine dokunurken, gözlerimi onun görkemli sığınağından hiç ayırmıyorum. Sinir yollarımı yeniden düzenliyorum. Çalınan gücü geri alıyorum.

Onun karanlık gözlerinde uyandıracığım korku beni heyecanlandırıyor.

Eteğim ayaklarımın etrafına düşerken, kendimi desteklemek için bir elimi cama dayıyorum, diğer elim ise bacaklarımın arasına kayıyor. Tahrik kanımı kaynatıyor, kaslarım geriliyor.

Avcım şu an bekleme döneminde olabilir, ama yaklaşan değişimi hissedebiliyorum; tıpkı dalgaların kırılmasından hemen önce okyanusun geri çekilmesi gibi, yaklaşan dalgayı hiçbir şeyin durduramayacağını biliyorum.

O güzel gözlerin en mavi korla nasıl parladığını gördüm. Orion'un açlığı yükselen bir gelgit dalgası gibiydi.

Ve o çöktüğünde ben de orada olacağım.

Alnımı soğuk cama yaslayıp elimi boynuma kenetledim, künt tırnaklarımı derime batırarak boğazımda morluklar bıraktım. Ani bir haz duygusu sırtımı gerdi ve titreyen zevkin içinden inledim, nefeslerim kesik kesik ve hırıltılı bir halde ay ışığı olmayan geceye baktım.

Her canavarın içinde küçük bir sapkınlık barındırır. Benim yapmam gereken tek şey, avlanma zamanı geldiğinde bile dışarı çıkmasına izin vermediği o gizli açlığı, kontrol altındaki yüzeyine çıkarmak.

Yıldızlar karanlığa karşı parıldıyor, bana Orion'un o kadar yakınımda süzüldüğünü, gözbebeklerinin turkuaz denizinin etrafındaki gri halkayı takip edebildiğimi hatırlatıyor. Nefes kesici, tıpkı bir galaksi kümesine, yıldızların cehennemine bakmak gibi.

Eğer Orion'un kullanmak için bir bedene ihtiyacı varsa, benimkini alabilir. Bu beden çoktan bana ait olmaktan çıktı.

En savunmasız, hatta çaresiz olduğum yerde, bu zayıflık bana korkuyu ortadan kaldırıyor. Orion beni o kayada boğsa bile, tek bir pişmanlığım olurdu.

İntikam geçmişi değiştirmeyecek.

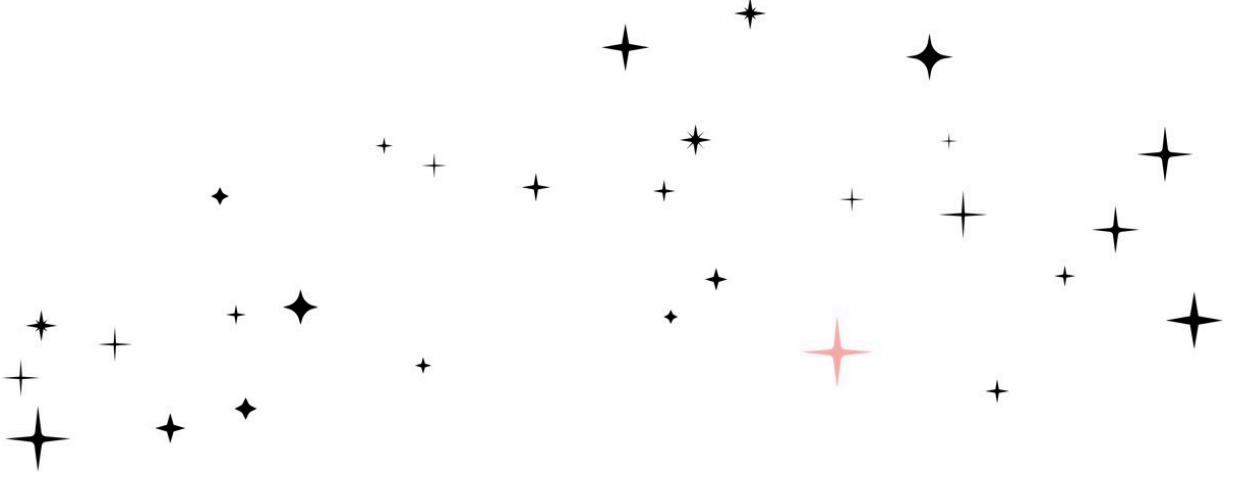
Hayır, olmayacak—ama ben tarihi yeniden yazmaya çalışmıyorum.

Eğer heykeltıraşın görevi taş bloğun içindeki heykeli keşfetmekse, o zaman ben o lanet olası heykeltıraş olacağım. Orion'un taşını yontup sırlarını ortaya çıkarana kadar çalışacağım.

"Bir daha şansım olmayacak," diye fısıldadım titrek bir nefesle.

Vücudum gerilene kadar kendime dokunuyorum, zevk beni kasıp kavuruyor. Kan akışı kulaklarımda kükreye kadar boğazımı sıkıyorum, ta ki duygu dalgalarının altında boğulana kadar—

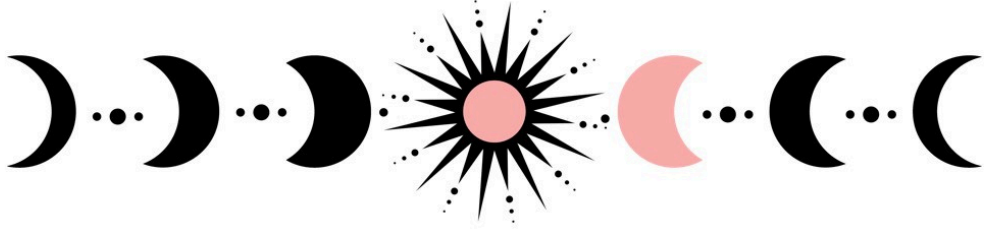
Kalp atışlarım sayılabilecek kadar güçlü hale gelene kadar.



Şu anda dünyada tahminen iki bin aktif seri katil var ve bunların yaklaşık ellisi yalnızca ABD'de bulunuyor. Çoğu asla yakalanmıyor. Ya hastalanıyorlar, ya iş göremez hale geliyorlar ya da başka suçlardan hapse giriyorlar; ancak öldürmeyi asla bırakmıyorlar. Kurban etme ve güç çalma dürtüsü asla ölmez.

— COLLINS HOLBROOK

ANTIMADDE



Ruh, gökyüzüyle aynı anda var oldu.

— PLATON

ORION

Stonehurst'ü sürekli melankolik bir kasvetle örten koyu bulutların ardına güneş batarken, öğrenci akışı azalmaya başlıyor. Gruplar halinde sütunlu koridordan ayrılıp kütüphaneye ve profesörlerin ofis saatlerine doğru ilerlerken, ben de günümü mahvedecek olan kişiyi bekliyorum.

Park ettiğim yerden Batı Meydanı'nı net bir şekilde görebiliyorum. Ortada, Urania'nın etkileyici beton çeşmesinin etrafında, turuncu tonlarındaki yapraklar yere serpilmiş durumda.

Collins her akşam saat gibi bu avludan geçiyor. Onu bir anlığına da olsa görebilme umudu, son iki haftadır rutinimi alt üst etmekle kalmadı, sürekli aklımı meşgul ettiği için uyanık olduğum her anımı da ele geçirdi.

İçgüdüsel olarak elimi yumruk yapıyorum ve iyileşmekte olan birinci derece ip yanığını daha da acıtıyorum. Acıyı tetiklemek, onu kollarımın arasına aldığım, bedeninin benimkine değme hissini yaşadığım o anı yeniden yaşamamanın verdiği azabı hafifletmek için bir zorunluluk haline geldi.

Takıntılı döngüler, kusurlu gri maddemin bir sonucu. Birlikte yaşamayı öğrendiğim bir aksaklık. Yine de, bu, beynimi cerrahi bir testereyle kesip, bulaşıcı bir hastalık gibi ortadan kaldırmak ve onunla ilgili saplantılı düşüncelere son vermek istediğim ilk sefer.

Kemerli geçitten çıktığını gördüğümde, tatlı bir rahatlama hissiyle ödüllendiriliyorum. Tıpkı çok uzun süredir bir uyuşturucuya duyulan işkence gibi, sonunda o uyuşturucuya kavuşmak gibi.

“Aman Tanrım,” diye mırıldanıyorum nefesimin altında, elimi yüzüme sürerken. O kadar güzel ki, fiziksel olarak canım acıyor. Seksi, dar bir etek, eşarp ve çorap giymiş. Siyah şemsiyem bileğinden sallanıyor, bu da içimde bir memnuniyet dalgası daha yaratıyor.

Onu görmenin artık o kadar da şaşırtıcı gelmemesini bekliyorum, sanki yeterince işkenceye maruz kalırsam bir tolerans geliştirecekmişim gibi—ama onu doğrudan damarıma enjekte etmeyi tercih ederim.

Bu yeterli değil.

Akciğerlerimdeki acıyı atmak için kaskımı sırtıma yaslayıp Triumph motosikletimi çalıştırıyorum ve onun acı dolu melodisinin notalarını bastırıyorum.

Yüksek gürültü dikkatini çekiyor, omuzlarının hafifçe sıçramasından belli oluyor ve gözlerimiz buluştuğunda yüzümde beliren sinsi gülümsemeye engel olamıyorum. Onu izlerken yakalandım ve bunu bırakmaya hiç niyetim yok.

Leo ile henüz yüzleşmedim ama onun saçma sapan değerlendirme planına katılmaya hiç niyetim yok.

Collins'in ofisine gelmediğimde bu mesajı aldığından emindim. Ama sonra bugün öğleden sonra yine oradaydı, salonumun arka sırasında oturmuş, güzel dudaklarında meydan okurcasına kıvrılmış bir gülümsemeyle.

Kalbim duracak gibi oldu.

O keskin bakışlarıyla beni izliyor, sanki yarattığı yıkımın farkında değilmiş gibi dalgın dalgın dudaklarını yalıyor. Sadece varlığı bile üzerimde bir çekim gücü oluşturarak derslerimin, düşüncelerimin gidişatını etkiliyor.

Kaçınılmaz.

Bisikletin üzerinde ağırlığımı dengeleyerek kaskımı başıma geçirdim ve ayaklığı geriye doğru ittim, bakışlarım Collins'e kilitlenmişti, o da öğrencilerin arasında avluyu geçiyordu.

Debriyaja basıp birinci vitesine geçiyorum, motoru iyice gazlıyorum ve sonra yavaşça park yerinden çıkmaya başlıyorum. Gözümün ucuyla, kaldırımdan ayrılıp bana doğru yaklaştığını izliyorum.

Göğsümün derinliklerinde istenmeyen bir sıcaklık yayılıyor. Kalp atışlarım gümbür gümbür atarken, motoru durdurup ayaklığı indiriyorum; motosikletin titreşimi damarlarımda yankılanıyor.

Yanıma gelirken, "Seansımıza hiç gelmedin," diye suçladı beni.

Renkli güneşliği indiriyorum. "Hayatını kurtarmanın bana bu saçmalığı sonlandırmak için yeterli puan kazandırdığını varsaydım."

Gözlerinde bir anlık suçluluk duygusu beliriyor, sonra bu duyguyu hemen siliyor. "Tekrar teşekkür ederim," diyor. "Ama sanırım bir anlaşmaya varmıştık. Daha fazla sabırlı olamam. Bir şekilde değerlendirmeyi yaptıracağım, bu da derslerinize katılmaktan başka seçeneğim kalmadığı anlamına geliyor..."

"Güzelsin."

Ağzı aralanıyor ve yüzündeki ifadenin şaşkınlık ve kırgınlık arasında gidip gelmesini, sanki hangi duyguyu hissedeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi görünmesini izlemekten keyif alıyorum.

"Demek istediğim şu ki... derslerimde dikkatimi dağıtıyorsun," diyorum ama itirafım içimde yanan mutlak gerçeği yansıtmıyor. Gözlerinde gördüğüm parlak bantların yanında bir kuasar bile nasıl sönük kalıyor.

Hayatımda bir kez olsun, ders salonumda o güzel, yıldız gibi gözlerle karşılaşıma kadar dilim tutulmamıştı.

"Gerçekten de hiç süzgecin yok."

"Hiçbiri," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Sen benim koridorumda otururken, Collins, senden başka hiçbir şeye odaklanmakta zorlanıyorum. Bu bir ikilem."

Asıl sorun şu ki, algoritmayı kaç kez yeniden çalıştırırsam veya tahmine dayalı modellemeyi kaç kez yeniden kalibre edersem edeyim, sonuç değişmiyor.

30 Kasım'da Shorehaven'da, güneş tutulmasının gölgesi altında, Collins Rayne Holbrook'u öldüreceğim.

Bilim adına işlediğim korkunç eylemlerin farkında olsam da, öncesinde onunla vakit geçirmek zorunda kalmak özellikle iğrenç, sapıkça bir kefaret gibi geliyor.

Yanaklarına hafif bir kızarıklık yayılırken gri atkısını boynuna doladı. "Bu son derece uygunsuz ve cinsiyetçi. Düzgün bir ders verememenizden dolayı bir kadını suçlamak kabul edilemez."

Sesinin tatlı tınısının altında beni kışkırtan, aramızdaki bu sıkıcı yapmacıklığı yırtıp atma ve bu sinir bozucu duyguyu her neyse ona isim verip sahiplenme konusunda umutsuzca bir özlem uyandıran bir keskinlik var.

Onu boğ.

"Derslerimin yetersiz olduğunu mu düşünüyorsun?" Eğlenerek, dudaklarımda çarpık bir gülümseme belirdi.

Tek tepkisi kaşlarını hafifçe kaldırmak oldu.

"Sanırım yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında, dalgaların çarpıştığı bir ortamda yaşananlara kıyasla öyleler. Hayat tehlikede, ve tüm bunlar."

Güzel bir gülümseme kazandığımda egom tavan yapıyor. "Tehlikeli koşullar altında son derece çekici bir astrofizikçi tarafından etkilenmek, çıtayı oldukça yükseğe koyuyor."

Bütün vücudum bembeyaz bir alev gibi yanıyor. "Lanet olsun, hep kendi kendimin en büyük düşmanı oldum." Omuz silkiyorum. "Ne olursa olsun, mesele sadece fiziksel görünüşün değil. Mesele sensin, sığırcık kuşu."

Bana öyle güzel ve kırılgan bir bakış atıyor ki, yemin ederim ki bu iddiamı destekleyecek şekilde havada elektriklenme oluyor.

"Kaskınızı çıkarın," diyor.

Vizörün ardındaki yoğun bakışlarına karşılık veriyorum, pes etmeden önce üç saniye daha sabırla bekliyorum. Doğrulup kaskı başımdan çıkarıp yakıt deposunun üzerine koyuyorum, sonra eldivenli avucumla dağılmış saçlarımı düzeltiyorum.

Yüzümün hatlarını açıkça inceliyor ve sanki bana dokunmak için uzanıyormuş gibi bakışlarının baskısını hissediyorum.

Hafif rüzgar, saç tutamlarını gözlerinin önüne savurarak aralarındaki bağı koparıyor, ardından saçlarını kulağının arkasına takıyor ve bilekliğindeki okçuluk sembolü yukarı kalkarak ortaya çıkıyor. "Beni dersine geri dönemeyecek kadar rahatsız etmek için mi bunları söylüyorsun?"

"Rahatsız mısınız?"

Hemen cevap vermiyor. "Hayır."

Kollarımı kaskımın üzerine doladım. "O halde durmanın pek bir anlamı yok."

"Yapamaz mısın?" Bakışları eldivenli elime indi ve keskin sözü beni adeta delip geçti. "Daha ileri gidemeyeceksen beni baştan çıkarmanın ne anlamı var?"

"Kahretsin, acıyor." Elim kaskımın arkasında sıkı bir yumruk haline geldi, yanmayı daha da şiddetlendirdi. "Böyle bir hamleyle vurabiliyorken satranç oynamaya gerek yok," dedim, öfkenin yaramı yalamasına izin vererek.

Çıplak dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kalbim göğsümde sıkıştı. "Yarın ofisimde olman gerekiyor." "Gerekli" kelimesini kullanış biçimi içimi burktu. "Eğer derslerine katılmamı istemiyorsan, tabii."

"Ültimeum verme tehdidinde bulunacak durumda olduğunuzdan emin değilim."

"Kendinizi tehdit altında hissediyor musunuz?"

Dilim alt dudağımın üzerinden geçiyor. "Şu anda neler hissettiğimi duymak istemezsin, Collins."

Sözlerim onda bir ürpertiye neden oluyor ve kendimi tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, bakışlarım ağılıkla onu tırıyor ve bastırılmış bir arzuyu uyandırıyor.

Ondan kesinlikle tehdit altında hissediyorum.

"Rahatsız edici düşünceler sessiz kalmak içindir, Orion."

"İnanın bana, en kötülerini elimde tutuyorum."

O turkuaz gözler yoğun bir şekilde parlıyor, içimde ürpertici bir melodi yankılanıyor ve birdenbire bu durum çok tehlikeli geliyor.

Bir olayı gözlemleyen kişi, olaya müdahale edemez.

Bakışlarından sıyrılıp, parmak boğumlarımın üzerinde gerilmiş deriyle, "Leo'nun planının başarısız olduğunu söyleyebilirsin," dedim, çenem gergin bir şekilde. "Derslerimde daha fazla oyalanmana gerek yok, Dr. Holbrook. Bu yükümlülüğün ortadan kalktı."

Sözlerim, göğsüme ezici bir ağırlık gibi çöken bir kesinlik kokuyor. Aramıza mesafe koymak için çaresizce debriyaja basıp motoru çalıştırıyorum.

Elini uzatıp kontağı kapatıyor. Kolunu takip ederek yüzüne kadar uzanıyorum. Egzoz dumanının altında yatan hafif vanilya kokusu ve baharatlı çiçeksi notayı içime çekerken burun deliklerim genişliyor.

Bakışları eldivenli ellerimde oyalandı ve bana dokunmaktan kasten kaçındığını fark ettim. "Bu tehlikeli bir şey," dedim ses tonum biraz alçalarak. "Bir erkeğin bisikletine dokunmak."

Elini geri çekip atkısını daha yukarıya doğru ayarlıyor ve kumaşı sıkıca kavrayıp sarmak gibi sapkın bir düşünce içimde bir alev yakıyor.

“Evet, birisi bana bir zamanlar kelimelerin daha az etkili olduğunu söylemişti, ya da buna benzer bir şey,” diyor, beni aşağılık düşüncelerimden çekip çıkarırken ve dudaklarımda sinsi bir gülümseme beliriyor. “Ben Banner’ın kuklası değilim. Onu senin şartlarını kabul etmeye ikna etmenin, bana güvenmen için yeterli puan kazandıracağını düşündüm.”

Boğazımın arkasında bir eğlence sesi çıkarıyorum. Demek Collins, Leo'nun araştırma ekibini başka yere taşımasının arkasında. Acaba Leo'nun onun şartlarını kabul etmesinin de benimkileri kabul etmesiyle aynı nedenden kaynaklandığının farkında mı? Yani sonunda istediğini elde etmek için.

Collins'in onu bir şekilde kullanmaya çalışıyor olabileceği düşüncesi birden içimde tuhaf bir merak uyandırdı ve parmaklarımı kaskıma vurdum. "Sen Yay burcusun ve yüzmeyi bilmiyorsun. Senin hakkında bildiğim tek şey bu."

Ancak bunları söylerken sözlerim yanlış geliyor. Uzay boşluğunda bile, bir yıkıcı güç diğerini tanır. Her parçacığın zıt yüke sahip bir ikizi vardır. Karşılaştıklarında, temas anında birbirlerini yok ederler. Bu süreç şiddetlidir ve bir kez başladıktan sonra durdurulamaz.

Collins şemsiyeyi evrak çantasına koyup kollarını kavuşturdu. "Demek bir sonuca varmak için hayatımla ilgili her sıradan ayrıntıyı bilmeniz gerekiyor, Doktor Night?"

“Her sıradan ayrıntı değil,” diyorum, dudaklarımda yavaşça bir sırıtış belirerek. “Sadece umutların, hayallerin. Hayattan en çok arzuladığın şeyler.”

"Ha, hepsi bu mu?" diye alaycı bir şekilde başını yana eğerek karşılık verdi. "En çok istediğim şey, işimi yapmama izin vermeniz."

"Bensiz bu zor olacak."

“Açıkkçası,” diye mırıldanıyor. “Bu yüzden meslektaşlarınızın transferi sadece değerlendirme dönemi boyunca geçici bir durum.”

Gülümsememi gizlemek için elimi ağzımın üzerine sürdüm. "Zorlama girişimin seksi."

Duruşunu sertleştirdi. "Bu benim etik değerlerime aykırı olurdu."

"Ve sizin ahlak anlayışınız bozulmaz."

Bana ilk başta beni büyüleyen, ders salonunun her yerinden nefesimi kesen o şeytani, günahkar gülümsemeyi atıyor. "Kesinlikle."

Onun ne kadar yozlaşmaya yatkın olduğunu keşfetme cesareti, aramızdaki gergin boşlukta asılı duruyor; kafama çarpan, karanlık bir dalga gibi tehlikeli bir ayartma.

Ve bir kez daha, adının neden ekranda belirdiğini sorguluyorum. Günlerdir kodları didik didik inceleyerek, verilerde bir kusur, adının geçmesine izin veren gizli bir bozulma arıyorum.

Ama ortada bir şey yok. Collins diğerlerinden farklı. Algoritmamın onu kalın harflerle etiketlemesi de bu gerçeği doğruladı:

ANOMALİ.

"Etkilendim," diyorum. "Gözlemeyimi yem gibi kullanarak beni değerlendirmeye zorlamanız. Tabii ki etik kurallara uygun bir şekilde."

Zorlu bir nefes vererek, "Şey, bu durumda nasıl davranacağınızı biliyoruz. Size yumruk atmak tatmin edici gelebilir ama ciddiym, size gerçekten yardım etmek istiyorum, Orion." dedi.

Aman Tanrım. Şimdi onu nasıl memnun edebileceğime dair her türlü düşünceye kapıldım. "Sizde biraz şiddet eğilimi var, Doktor Holbrook."

Kışkırtıcı sözlerimi görmezden gelerek, "Bak, beni görevden aldirmayı başarsan bile, Banner başka bir profesyoneli getirecektir; bu profesyonelin senin çıkarlarını gözetmesi olası değil," dedi.

"Ve öyle yapıyorsunuz."

"Evet," diyor hızla. "Sizinle Dr. Prescott arasındaki anlaşmazlık çözümsüz kalamaz. Değerlendirme haftalar, hatta aylar sürebilir. Bu süre zarfında gözlemeyiniz tamamen size ait olacak. Sonuca bağlı olarak belki daha da uzun sürebilir." Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirliyor. "Dediğim gibi, değerlendirmeyi bir şekilde tamamlayacağım. Ama benimle çalışmanız sizin çıkarınıza. Peki, bana ihtiyacım olanı verecek misiniz, Dr. Night?"

Kahretsin, hem de fazlasıyla.

İnleyerek debriyajı bıraktım ve koltuğa geri yaslandım. Bir ders beni hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı. Çektiğim azaba razı olmuş bir şekilde kol saatime baktım. "Bana yardım etmek istiyorsun."

Başını bir kez salladı. "Evet."

"Peki ya şimdi?"

İnce kaşları çatıldı. "Şimdi mi?"

"Ve bu, benim seçtiğim bir yerde olmalı."

Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Pekala."

Bir içgüdüyle kaskı ona uzattım, dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme belirdi.

Dudaklarından gergin bir kahkaha döküldü. "Hayır, öyle bir şey olmayacak."

"Kabul ettin," dedim ona, ses tonumda bir meydan okuma sezgisiyle.

Sadece bir anlık bir görüntü ama omuzundan saçlarını savurmadan önce yumuşak yüz hatlarında acıya benzer bir ifade belirliyor. "Bisikletine binmeyeyim."

"Şimdiden çıkmaza mı girdiniz?" Miğferi indiriyorum. "Yazık. Okçu, sende biraz daha ateş olduğunu sanıyordum."

Başparmağını bileğindeki yıldız şeklindeki noktalarda gezdirirken, gözlerinin ortasında meydan okuyan bir alev parladı. "Beni yalnız bırakmanın, hayatımı tehlikeye atmaktan başka yolları da var, Orion."

Bakışları cesurca gözlerime kenetlenirken, aramızdaki meselenin gerildiğini, bilinen ve bilinmeyen güçlerin çarpıştığını hissedebiliyorum.

Sarhoş edici.

"Kahretsin, Doktor Holbrook. Belki de sizin tarafınızdan yozlaştırılmaktan endişelenmeliyim."

Sevimli bir somurtmayla kolunu beline doladı. Sert dış görünüşünün altında, çantasının askısını sıkıca kavrayan elinin altında huzursuz ve

umutsuz bir şey sezdim.

"Şu şeyin arkasına bacaklarımın arasına oturacak şekilde giyinmedim," diye açıklıyor.

Sözleri, koltuğa oturmuş, dar eteği uyluklarına kadar sıyrılmış, kollarını belime dolamış halinin görüntüsünü zihnimde canlandırıyor ve düşüncelerimin ani, acımasız doğası saldırgan bir şekilde alevleniyor.

Deri ceketimin yakasını açtım, kravatımı isteksizce takım yeleğimden çıkardım. Sonra kaskımı gidona sabitledim ve indim. Ona doğru yaklaşırken, burnunun üzerindeki hafif çilleri, göz bebeklerinin içine gömülmüş sıcak çizgileri seçebiliyordum; Stonehurst'ün kasvetli ortamında, bu çizgiler o kadar parlaktı ki, tezat oluşturarak parıldıyorlardı.

Geçen zaman içinde, alan temizlendi. Öğrenciler artık avluda dolaşmıyor, otopark neredeyse bomboş. Gökyüzü koyu bir kehribar rengine büründü ve uzaktan gelen dalgaların yankılı sesi sisin üzerinde yankılanıyor.

Ona dik dik bakarken seçeneklerimi tartıyorum; bisikletimle kaçmakla, şu anda kafamdaki kaosu dindiren hipnotik melodisine teslim olmak arasında gidip geliyorum.

Kararımı verdim, avluya doğru işaret ettim. "Şurada bir bank var."

Keskin bakışları beni süzüyor. Her sabah o bankta onu izlediğimi biliyor. Gözlerinde bir anlık tereddüt belirliyor ve acaba karanlıkta benimle yalnız kalmaktan birdenbire çekiniyor mu diye merak ediyorum.

Bu düşünceyle içimde sapkın bir şeyler uyanıyor.

"Bunu bilmenizi isterim, seanslarımı böyle yürütmüyorum." Çeşmeye doğru dönerek, uzaklaşırkenki günahkar görüntüsünü bana bahsetti.

"Bunun anlamı, özel biri olduğumdur," diyorum, çaresizce onun peşinden sürüklenerek.

Collins deri evrak çantasını kuru çimenlerin üzerine bıraktıktan sonra ellerini sırtında gezdirip beton zemine oturdu. Beklentili bir şekilde bana bakarken bir ürperti kollarını göğsünde kavuşturmasına neden oldu.

"Oturun lütfen." Başını sallayarak banka işaret etti.

"Gereksiz ön sevişmeden kaçınan bir psikiyatrist," diyorum, yanındaki boşluğa otururken. "Ve şunu da belirtmek isterim ki, Prescott'a asla yumruk atmadım."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Onu pencereden dışarı itmeye çalıştım."

Yüzündeki rahatlama ifadesi kayboldu. "Bu, davanıza yardımcı olmuyor."

Avluya sert bir rüzgar esiyor ve saçlarının bir tutamı yüzüne doğru savruluyor. Yuvarlak tırnaklarını dudaklarının üzerinde gezdirerek saç tutamlarını düzeltirken büyüleniyorum ve bakışlarım karşı konulmaz bir şekilde dudaklarına kayıyor.

Düşüncelerime bir gölge sızıyor, anı zehirliyor.

Gözlerimin arkasında donuk bir ağrı zonkluyor, bu yüzden avucumun topuğunu şakağıma bastırmak zorunda kalıyorum. Acıyı bastırmak için gözlerimi kırıştırıyorum. Kaşlarını çatan, dile getirilmeyen endişesine karşılık olarak, "Baş ağrısı," diyorum.

Başını hafifçe salladı. "Kaza yüzünden," dedi her şeyi biliyormuş gibi.

İçgüdüsel olarak, saç çizgimin altındaki alnımın yan tarafına dokunuyorum. Derinin üzerinden bile, kabarık yara izini hissedebiliyorum.

O gecedan beri altı yıl geçti. Bir bilim insanı olarak, karma veya sonuçları belirleyen her şeye gücü yeten varlıklar gibi kavramlarla ilgilenmiyorum. Kozmik bir teraziye dengeleyen intikamcı tanrılar yok. Ve birçok memnuniyetsiz meslektaşım kibirli tavrımın bunu hak ettiğini iddia etse de, meselenin gerçeği trajik bir şekilde, acı verici derecede basit.

Tehlikeli hızlarda giderken virajı çok hızlı aldım. Motosikletim birkaç kez takla attı ve bunun sonucunda üç kaburgam kırıldı, köprücük kemiğim çatladı, bileğim paramparça oldu, ön kol kemiğim kırıldı ve ciddi bir kafa kırığı geçirdim. Aylarca hastanede kaldım, ardından bir yıl süren yorucu bir rehabilitasyon süreci yaşadım.

Sol bileğimi çeviriyorum, kalan ağrı hep mevcut. Adrenalin arayışı eski kırıkların ağrısını biraz hafifletiyor. Ama hiçbir şey suçluluk duygusunu

dindirmiyor.

Emma hâlâ nefes alırken yanına ulaşmış olsam bile, o kahrolası Leo haklıydı. Emma'ya yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Teşhis edilmemiş subaraknoid kanama aniden olmuştu. Ambulans ekipleri gelmeden önce, hatta biz bir şans bile bulamadan beyin kanaması onu alıp götürmüştü.

Collins'in gözlerinde bir nebze acıma belirtisi belirmesini bekliyorum, ama gördüğüm tek şey, göz bebeklerinin etrafındaki sonbahar renklerini yansıtan ışıltılı parıltısı.

Collins, "Üniversite dosyanızda kaza sonrasında uzun vadeli bir hasar olmadığı belirtiliyor" diyor.

Kaç uzman onay verirse versin, gerçek şu ki: Ben artık hasarlı biriyim. Karanlık maddeyi onlarca yıl öncesinden, benim ömrümde tanımlayacak araştırmayı yapacak olan bir zamanlar parlak bir astrofizikçi, yıkıcı bir darbe aldı.

"Ve yine de, işte buradayım, bu cehennemvari ortama hapsolmuş durumdayım." Gülümsemem sözlerim kadar acı. Bursumu, kadromu ve araştırma fonumu kaybetmenin acısıyla hâlâ kan ağlıyorum.

Gerçeğim karanlığın içinde terk edilmiş halde asılı duruyor, gerçekliği akşam gökyüzünde beliren yıldızların ateşli noktaları gibi kabarıyor, atmosfer aramızdaki bu an kadar şeffaf hale geliyor.

"Zor bir durum olmalı," diyor Collins incelikle. "Hafefobi, ya da bizim dokunma tiksintisi dediğimiz şey, zorlu bir rahatsızlık." Sözlerine devam etmeden önce bir sonraki kelimelerini tartıyor gibi görünüyor. "Ben de obsesif-kompulsif bozukluk konusunda uzmanlaşmış biriyim."

İnleyerek, yumruk yaptığım elimi ağzımın üzerine götürdüm. "Elbette."

"Hey, sadece konuşuyoruz," diyor, benim umursamaz tavrıma yumuşak bir güvenceyle karşılık vererek. "Orion, lütfen bana bak."

Evet, yapıyorum, hem onun hem de benim sınırlarımı zorlayacak kadar cesurca bir santim daha yaklaşıyorum. "Senden başka bir yere bakmakta zorlanıyorum," diyorum ona, bakışlarım utanmadan vücudunda gezinirken.

"Hâlâ beni rahatsız etmeye çalışıyorsun." Nefesindeki hafif bir duraksama onu ele verdi.

"İşe yarıyor diyebilirim." Sesimin boğuk, hırıltılı tonu aramızdaki havayı tırmalıyor.

Tereddüt ediyor ve ben o tek duraklamada bilmem gereken her şeyi anlıyorum. "Hayır, değil. Çünkü cinsel içerikli saplantılı düşüncelerin bu rahatsızlığın bir belirtisi olduğunu anlıyorum. Ve bu düşünceler genellikle takıntılıdır ve nadiren eyleme dönüştürülür, ancak yine de yaşamı olumsuz etkileyebilirler."

Çöküş geçiren karanlık, onun keskin bakışlarının beni delip geçmesine engel olamıyor. Küçük okçum, savunmamın en zayıf noktasından iki kez süzülerek okunu saplamayı başardı.

"Belki de bana yumruk atsan daha az acıttırdı," diye mırıldanıyorum somurtarak. Yine de, o bana, içimdeki hasta ruhumun derinliklerine kadar bakarken bile, gözlerimi ondan alamıyorum.

Narin kaşları çatıldı, dudaklarında hafif bir somurtma belirdi. "Terapi acı verici olabilir, ancak psikanaliz ve doğru ilaçlarla..."

"Kontrol altındayım." Her kelimesini zihnimde kemirirken, bir yandan da onun sözlerini tekrar tekrar söylüyorum; bu, zihnimde yankılanan piyano akorları gibi gümbür gümbür bir yankı. Kontrol, kontrol, kontrol.

Sırayla, bir, bir, iki, üç, beş, bir diye vuruyorum; her vuruş göz kırpmamla aynı zamanlanmış, sol ayağım yere aynı anda basıyor. Ve her zaman simetriye ihtiyaç duyulduğu için, aynı ritüeli sağ ayağımla da tekrarlıyorum.

Gülümsemesi teselli etmeye çalışıyor ama beni doktorların yaptığı gibi değerlendirmiyor.

Şefkatli. Acıyan.

"Bu durumu iyice araştırdığınızdan hiç şüphem yok," diyor. "Ancak bu hiçbir zaman tek bir semptom veya tek bir takıntı kadar basit değildir. Korkarım ki sizin gibi bir zihin işkence görüyor."

"İsa," diye sertçe fısıldadım, kısık bir kıkırdama eşliğinde. Dudaklarından bu kelimeyi duymak, içinde uyandırdığı duyguları tarif etmek için işkence bile yetmez.

Kaşını kaldırarak, "Komik bir şey mi söyledim?" diye sordu.

"Hayır, kesinlikle hayır," diyorum, ama onun yanında dürtülerimi kontrol altında tutmak giderek yorucu hale geliyor. Kaslarım gerilmiş, kemiklerimin üzerinde çok fazla sıkışmış gibi hissediyorum.

Keşke şu anki karanlık düşüncelerimin korosunu duyabilseydi. Aklımdan geçen tek şey o sinir bozucu atkıyı kapıp onu kendime doğru çekmek, dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmak. Elimi eteğinin altına sokup, parmaklarımı ne kadar sıkı kavrayabileceğini hissetmek ve o da ağzımın içine hafifçe inlemek.

Gözlerimi kırıyorum, zihnimin karanlık köşelerine itmeye çalıştığım saldırgan imgelerle mücadele ediyorum. Hayal kırıklığı derimin altında eriyor, adeta sıvılaşıyor.

"Son zamanlarda öfke patlamalarınızın daha sık yaşandığı bildiriliyor."

"Kim tarafından?"

"Herkes," diyor acımasızca. "Dr. Prescott olayı ve parçacık hızlandırıcıyla ilgili söylentilerden önce bile meslektaşlarınızı rahatsız ediyordunuz."

"Tek başına çalışmak bunu düzeltiyor, değil mi?" diyorum, kıyafetlerimin altında alev alev yanan sığağa karşı dişlerimi sıkarak.

"Evet, kendini izole etmek bir süreliğine işe yarayabilir," diyor konuyu ısrarla vurgulayarak. "Ancak bu muhtemelen sadece takıntılı düşüncelerin artmasına, korkular üzerinde daha çok kafa yormaya, kompulsif davranışları pekiştirmeye ve hatta gerçeklikten kopmaya yol açacaktır."

Bu sözlere gülümseyerek yakamdaki düğümü kavrayıp kravatımı gevşettim. "Mekânın kendisinin incelenmesi kasvetli, yalnızlık dolu. İzole edici." Bakışlarını gereğinden uzun süre gözlerimize diktikten sonra dikkatimi çeşmeye çevirdim.

"Ayrıntıları açıklayabilir misiniz?"

Urania'nın üzerinden süzülen suyu izlerken, yol gösterici ilham perisinin düşüncelerimi yönlendirmesine izin veriyorum. "Okyanusta, yalnız denizciler deniz kızları gördüklerine yemin ettiler. Yalnız başına gözlem yapmak zorunda kalan ilk astronomlar, uzayda melekler gördüklerine inandılar. İster denizde sürükleniyor olalım, ister uçsuz bucaksız kozmik okyanusta, takıntılarımız bizi biraz kopuk hale getirme eğilimindedir."

Başını yana eğdi. "Uzayda halüsinasyonlar görüyor musun, Orion?"

Ona ifadesiz bir şekilde bakıyorum. "Bugüne kadar sadece bir melek gördüm."

Bakışlarını aşağı indiriyor, saçları yüzünün yanlarına düşerek profilini örtüyor. Boynunu kavrayıp o parıldayan gözleri tekrar bana çevirme isteği, damarlarımda düşmanca bir talep gibi yankılanıyor.

"Hem de," diyorum, "çıldırmaalarına da pek kızamam. Bir kadın en akli başında erkeği bile çıldırtabilir."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Cinsel yoksunluk bir erkeğin aklını kaçırmasına kesinlikle neden olabilir," diye karşılık verdi, pek de resmi bir tavır sergilemeden.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirirken onu izledim. "Dikkatli ol küçük okçu, o ateşli doğan ortaya çıkıyor." Kendinden emin bir memnuniyetle sırttım.

Dudakları sıkıca kapanıyor, o güzel gözlerindeki ışıltı biraz sönüyor. "Bak," diyor. "Banner, bir kayıp yaşadığını söyledi. Ayrıntıları bilmiyorum ama kendini izole etmenin seni bu acıdan koruyamayacağını biliyorum. Aksine, iyileşme sürecini sadece uzatır."

Çenem kasıldı, öfke şiddetli bir dalga gibi içimi kapladı. "Kahrolası Leo. Her zaman çok yardımsever," dedim alaycı bir tonda.

Collins kaşlarını çatı. "Sınırı aştım," dedi özür dileyerek.

Gergin nefesimi yavaşça veriyorum. Başından beri o bir anormallikti. Şimdi onunla burada olmak, merakımı gidermek içindi; yaralarımı kurcalamasına izin vermek için değil.

“İşte bu yüzden güzel şeyler uzaktan hayranlıkla izlenir,” diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Kafası karışmış, kaşları çatılmış, gözlerindeki meydan okuyan ateşin altında pişmanlık belirliyor. Parlak bir şekilde yanıyor olsa da, öfkesinin içinde bir hüznün olduğunu fark ediyorum; karanlık tellerin ışığa doğru süzüldüğü incecik saç teli çatlakları gibi.

Ve onun hakkında başka hiçbir şey öğrenmemenin daha iyi olacağına karar veriyorum.

“Demek istediğim şu ki, her büyük keşif yalnız başına yapılır, Dr. Holbrook. Yalnız çalışmak sadece pratik değil, aynı zamanda gereklidir.” Demek istediğimi etkili bir şekilde ifade ettiğime göre, ayrılmaya hazırım.

“Durun bir dakika, işimiz henüz bitmedi.”

“İşimiz bitti.”

"Kızgınsın," diyor beni durdurarak.

"Sıkıldım."

"Yalan söylüyorsun."

Onunla yüzleşmek zorunda kaldım, gözlerimi ona diktim, içimden bir alev geçiyordu. "Benim saplantılı düşüncelerimin doğasını anlamış olmalısın ki bunun pek olası olmadığını bilesin," diye öfkeyle tısladım ona.

Kadın öne doğru eğilir. "Orion, senin ne istediğinle ilgili bir teorim var."

“Kaba görünmek istemem ama Collins, senin ne hakkında hiçbir fikrin yok ki—”

"Bana dokunmak istiyorsun."

Bu durum ima dolu bir şekilde çerçevelenmemiş olsa da, bizi ayıran o incecik atmosfer yine de bir kıvılcım yaratıyor. Yutkunuyorum, elim bu düşünceyle kenetleniyor ve yanıyor. Uzanıp atkısını kavriyorum, gözlerim onu adeta yutarcasına inceliyor ve boğazımın dibinde sıkışıp kalan kelimelerin yakıcı etkisine izin veriyorum: Endişe verici derecede öyle.

Vücudunda hafif bir titreme belirliyor ve hemen altında dengesiz bir akımın titreştiğini hissedebiliyorum.

“Sahilde, bana dokunamayacağını söyledin. Dokunmak istemediğini değil. Arada çok büyük bir fark var,” diyor sesi yumuşak bir tonda. “Deneyebileceğinden endişelendiğimi sandın. Ama beni yanlış anladın.” Yutkunuyor. “Aslında, gerçek bundan çok uzak.”

Eşarbını bırakıyorum.

“Yaklaşımım biraz korkutucu olabilir,” diye devam ediyor, “ancak maruz kalma terapisi dokunma tiksintisi için oldukça etkilidir. Sizi takıntıları tetikleyen şeylere kademeli olarak maruz bırakmak, başa çıkmak için kullanılan zorlayıcı davranışlara karşı koymanıza yardımcı olur.”

Gözlerim onun göz kırpma hareketlerine takılıp kalıyor ve ona karşı koymaya çalışırken göğüs kemiğimin altında bir düğüm oluşuyor.

Kahretsin, o tam anlamıyla beni işkence etmek için gönderilmiş bir Poena Aeterna (ebedi aşk) figürü gibi.

Üzerine eğilebilirim, eğiliyorum da. Onu banka sıkıştırabilirim, sıkıştırıyorum da. Elimle boğazını kavrayıp dudaklarının tadına bakabilirim...

Çenem, baskıdan acıyana kadar kasılıyor. "Sana dokunamayacağım diye bir şey yok. Dokunmamam gerektiği için böyle düşünüyorum."

Bu sözleri yüksek sesle söylemek göğsümü paramparça ediyor. Collins benim ona dokunmamdan dehşete düşmeli.

Eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bir santim kadar yaklaştırdım ve atkısının uzunluğunu kavradım. Burnuma götürüp baştan çıkarıcı kokusunu içime çektim, sonra boynundaki yumuşak kumaşı yavaşça çözdüm. "Lütfen bu kadar baştan çıkarıcı olmamaya çalış, meleğim."

Giysiyi ceketimin içine tıktırırken göz kırparak uyarıda bulundum. Geri çekilmeden önce bakışlarım boynunun sıcak kıvrımındaki hassas bir morluğa takıldı. Damarlarımda karanlık bir tını yayıldı ve vahşi, sahiplenici bir şey gerildi.

Boğazıma dayanan pençelerindeki o izleri kimin bıraktığını bilme isteği. Bir bedenden omurgayı koparma vahşi dürtüsü beni ele geçirirken görüşüm kararıyor.

Collins bluzunun yakasını düzelterek beni şiddet dolu düşüncelerimden kurtardı. "Dokunma tiksintisini yenmenin tek yolu dokunmaktır." diye ekledi, sesi nefes nefese bir tona bürünerek, "Yakından."

Zihnimin karanlık bir köşesinden acımasız bir arzu fısıldıyor, kafatasımı acı verici bir şekilde dövüyor. Kasıklarına kan hücum ediyor, şu anda karanlıkta ona yapabileceğim sapkın şeyler yüzünden düşüncelerim zifiri karanlıklaşıyor.

Geriye doğru hafifçe çekilmesi, dudaklarının aralanması, tehlikeli bir değişimin habercisiydi.

"Benden ihtiyacın olanı aldın mı?" diye soruyorum, sesim sert ve buyurgan bir tonda.

Yutkunuyor, parlak bakışları benimkine kilitlenmiş durumda. "Yakın bile değil."

Dudaklarımda acımasız bir gülümseme belirdi. Acımasız dürtülerimi dizginlemek için yeterli iradeyi toplayarak, kendimi onlardan ayırdım ve hızlı adımlarla bisikletime doğru ilerledim.

Geriye bakmama gerek yok, hâlâ o bankta oturuyor olduğunu biliyorum. Düşünüyor. Nefes alıyor. Sadece varlığıyla bile benim düzenli dünyamı paramparça ediyor.

Bazen, anormallikler gerçekten insanın kafasını karıştırabiliyor.

Takıntı için başka bir kelime daha var:

Ezmek.

Bilinmezlik, antimadde çarpışmasının ardından yok olana kadar inanılmaz derecede güzel ve çekicidir.

Bir kere başladıktan sonra, süreç şiddetli ve durdurulamaz hale gelir.

Kaskımı takıp motoru kükreyerek çalıştırdım, onun hüzünlü melodisinin yankılarını bastırdım. Onu uzakta tutabilseydim belki bunu başarabilirdim. Ama onu yakınımda tuttuktan sonra, bedeninin benimkine ne kadar doğru geldiğini bilerek, boğazımı yakıp onu tatma arzusuyla dolduran bağımlılık yaratan kokusunu içime çektikten sonra...

Kahretsin, önümüzdeki altı haftayı atlatamayacağım. Güneş batana kadar onun yanında olmak zorunda kaldığım, onu özlediğim her saniye, tam bir azap olacak.

Gazı sonuna kadar açıyorum ve motosikletim ileri fırlıyor.

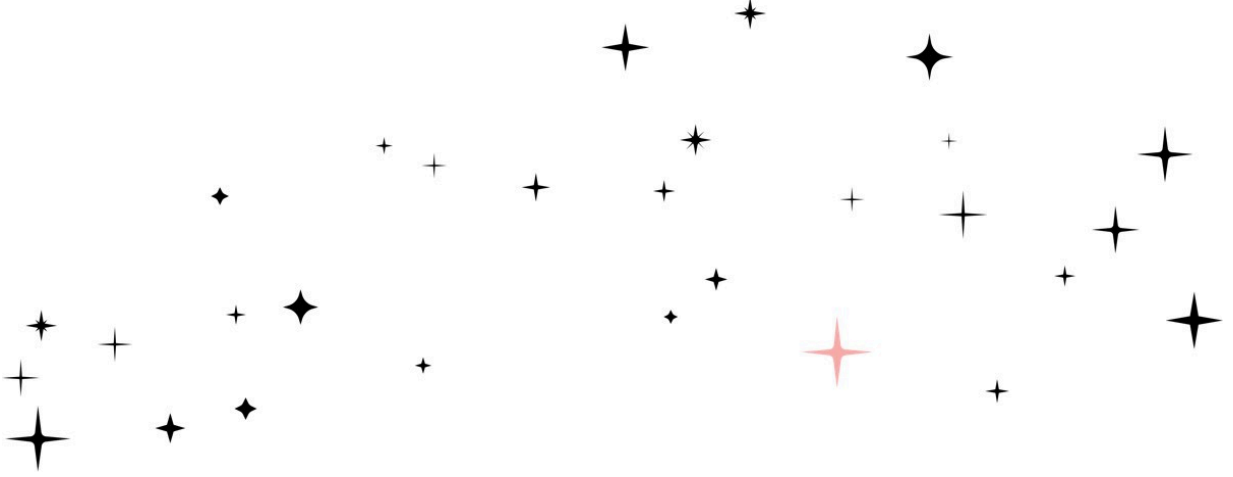
Belki de bu beni güçsüz gösteriyor ama Collins o zamana kadar Stonehurst'te kalamaz. Bana başka seçenek bırakmıyor.

Yine de, inatla, hatta meydan okurcasına, içimdeki bilim insanı onun teorisini test etmek istiyor; biraz terapi ve ateşli bir seksle zihnimi taramanın bu kadar basit olup olmadığını görmek istiyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, düşüncelerimden kurtulmak için motora daha sert basıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, sonuca ulaşmak oldukça kolay olurdu. Ya keşfin eşiğindeyim—

Ya da ben bir katilden başka bir şey değilim.

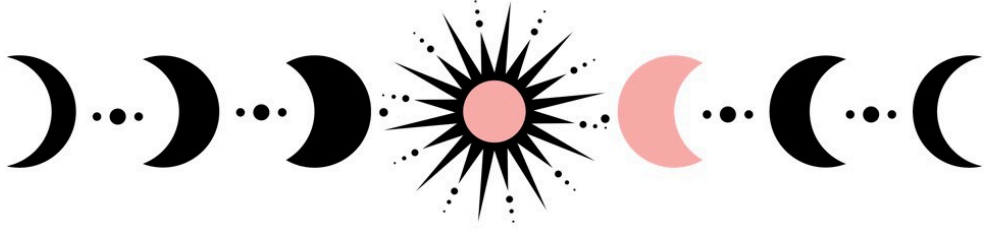


Birçok yıldızın bir eş yıldızla birlikte olduğu fikri daha önce de öne sürülmüştü, ancak soru şu: kaç tane? Basit modelimize dayanarak, neredeyse tüm yıldızların bir eş yıldızla birlikte olduğunu söyleyebiliriz.

— DR. SARAH SADAVOY, QUEEN'S ÜNİVERSİTESİ
FİZİK VE ASTRONOMİ PROFESÖRÜ

IO

ŞöVALYE HAREKETLERİ



Zaman, doğanın her şeyin aynı anda olmasını engelleme yöntemidir.

— JOHN ARCHIBALD WHEELER

COLLINS

Laurel bir keresinde bana psikolojinin karanlık tarafının çok daha incelikli olduğunu, zihnin derin sularında yol alırken hassas olmamız gerektiğini söylemişti.

Ona aydınlık taraf hakkında sorduğumda gülümsedi ve "Hangi aydınlık taraf?" dedi.

Zihin söz konusu olduğunda, gölgelerin dokunmadığı hiçbir bölge yoktur; yalnızca karanlığın farklı derinlikleri vardır.

Bazılarının kökleri çok derine iner, üzerine basmak imkansız.

Psikoterapi yoluyla hastanın geçmişini keşfetmek sabır ve incelikli, saygılı bir yaklaşım gerektirir. Travmanın katmanlarını aralamak, yanık kurbanının hasar görmüş sinir uçlarında aniden his kaybını telafi etmesine benzer. Zihni paramparça etmemeye özen göstermeliyiz.

Ancak aynı zamanda, içinden getiğımız çamurdan bulaşmaktan da kendimizi korumamız gerekiyor.

Duyarlılık iki yönlü işleyebilir.

Meleğim, lütfen bu kadar baştan çıkarıcı olmamaya alış.

Orion'un uyarısı zihnimde yankılanıyor, sert tonunun hatırası bende cezbedici bir heyecan uyandırıyor. Onun sinirini bozduğumun yeterli bir teyidi bu.

Bu sırada Dr. Eugene Prescott, ofisimdeki bej renkli kanepede oturuyor. Kirli sarı saçları düzgünce kesilmiş ve geriye taranmış, sakalsız ve pahalı bir kolonya kokan Prescott, şık akademik kıyafetini adeta bir mesaj gibi taşıyor.

Ben karşısındaki kanatlı koltuğā otururken, telefonunu ekranı görebileceğı bir açıyla tutuyor. Ofisi incelercesine süzerek, "Banner seni güzelce hazırlamış," diyor. "Görünüşe göre seni meşgul tutuyorlar."

Yapmacık bir gülümsemeyle, altında yatan anlamı anlıyorum. Güzel bir pozisyona getirildim.

Verilen her şey geri alınabilir.

"Dekorasyona pek önem vermem." Sanat eserlerim duvara asılı değil, sıralanmış durumda. Raflar ise buraya geldiğimde zaten burada olan kitaplarla seyrek bir şekilde dolu.

"Eminim Night'ın saçmalıklarıyla uğraşmak sizi oldukça meşgul ediyordur," diyor alaycı bir tonla. "Peki, size nasıl yardımcı olabilirim, Doktor Holbrook?"

Öncelikle, her zaman olduğı gibi bu konuda da iş birliğine açık olduğunuz için teşekkür ederim.

"Elbette." Kendinden emin bir şekilde başını salladı.

Dizlerimin üzerinde parmaklarımı birbirine kenetleyip ayak bileklerimi çaprazladım; onun hevesli bakışlarının bacaklarımda gezindiğini fark etmeden edemedim. Eğer bu gerçek bir seans olsaydı, onu azarlamak için seslenebilirdim.

Ama ben buraya çamurda yüzmek için geldim.

“Öncelikle Doktor Night ile olan ilişkinizden başlayalım,” diye başlıyorum. “Geçtiğimiz yıl boyunca ne kadar yakın çalıştınız?”

Derin bir nefes verdi. "Night ile yakın çalışmıyorsunuz," dedi alaycı bir şekilde. "Biliyor musunuz, gözlemevinden neredeyse hiç ayrılmıyor? Sanırım orada bile uyuyor. Tesise girmeden önce herkesin bir saat boyunca hazırlık yapmasını, yani her yüzeyi ve kendilerini dezenfekte etmesini istiyor. Bir de eldiven meselesi var... Onun bulaşma sorunları yüzünden kaç projenin geciktiğini size anlatamam."

Masadaki bir dosyayı alıp kucağıma getirdim. "Parçacık hızlandırıcıyı kapatmama talimatına karşı gelmenizin sebebi bu muydu? Bir aksilikle karşılaşmak istemediniz mi?"

Yüz ifadesi sertleşti. Koltuğa yaslandı ve ayak bileğini dizinin üzerine koydu. Yeni bir yaklaşımla, "Bakın, daha önce de belirttiğim gibi, bilim karmaşık. Bu konuda bana güvenmeniz gerekecek. Doğru kararı verdim," dedi.

Klasörü aralayıp bir sayfayı açıyorum. "Anladığım kadarıyla -ve affedersiniz, bilim insanı değilim," tatlı bir gülümsemeyle kısa bir an için koyu renkli gözlerine bakıyorum, "ama hızlandırıcıyı aniden kapatmak kararsız parçacık bozunmasına neden oluyor ve yüksek düzeyde radyasyona yol açabiliyor. Tüm bu enerjinin önce dikkatlice dağıtılması gerekiyor, değil mi?" Başımı kaldırıp yana eğiyorum. "Belki de daha kötü sonuçlarla uğraşmamamız iyi oldu."

Dudakları sıkıca büzülmüş bir gülümsemeyle, kobalt mavisi kravatını eliyle düzeltti. “Açılışı tehlikeye atmak ve beni kötü göstermek için kötü amaçlı yazılım yükledi, ama yine de—” elini kaldırdı “—bilim karmaşık.” Bakışları bu sefer daha belirgin bir şekilde bacaklarıma kaydı. “Size doğrusal hızlandırıcıyı göstermekten, değerlendirmeniz için temel bilgileri

anlatmaktan memnuniyet duyarım. Ama bunu yapabilmek için elbette Gece dışında gözlemesine erişimim olması gerekiyor.”

Mesajı aldım, gülümsememi daha da tatlılaştırdım. "Elbette."

Dosyayı bir kenara bıraktım ve bacaklarımı çaprazladım, ona uyluğumdaki yarığı gösterme fırsatı verdim. Doktor Prescott'a düşman olarak ihtiyacım yok. Orion'u gözetim altında tutmak için onun yanına yerleştirildi. Bu da demek oluyor ki, son bir yıldır onu yakından izliyor. Belki de işime yarayabilir.

“Bunu ancak biz—” Birdenbire, ofis kapısı ardına kadar açıldı ve sözümü yarıda kesti. “Tedavideyim,” dedim, gözlerim onun gözlerindeki sıcaklıkla buluştu. “Doktor Night.”

Orion, gecenin kendisi gibi eşiği karartıyor, ciğerlerimi doldurmak için ihtiyaç duyduğum tüm havayı alıyor. Kapıyı arkasından kapatıyor ve gergin sessizlikte kapı mandalının keskin tıkırtısı yüksek sesle duyuluyor.

"Kahretsin. Burada ne işi var?" Prescott, tamamen siyah giyinmiş adamın karşısına geçmeden önce bana suçlayıcı bir bakış fırlattı.

Orion sadece bana bakıyor. "Bugün ofisinizde olmamı söylemişsiniz."

Bunu o kadar doğal bir şekilde söylüyor ki, gülümsememi zor tutuyorum. Ona bunu günler önce söylediğimi belirtmiyorum. "Doktor Prescott, sizi temin ederim ki bu bir yanlış anlama. Doktor Night'ın randevusu daha sonra." Son kısmı gözlerimi hafifçe büyüterek doğrudan Orion'a aktarıyorum.

Dolgun dudaklarında dikkat çekici bir gülümseme belirdi, ardından meydan okurcasına deri ceketini çıkarıp duvardaki askıya astı. "Ortak bir seansın iyileştirici olabileceğini düşünüyorum. Biraz öfkeyi atabiliriz." Eldivenli elleri yanlarında yumruk olmuş bir halde Prescott'a sırtıttı. "En son aynı odada birlikte olduğumuzda hiçbir şey çözülmedi, değil mi Eugene?"

Prescott'ın yüzünde bir anlık korku belirdi. "Biliyor musunuz, sorun değil. Zaten halletmem gereken acil işlerim var." Telefonunu açıp kapıya doğru yöneldi, bir kez arkasına bakarak, "Ama teklifim geçerli, Dr. Holbrook," dedi.

Kapı kapanıyor ve Orion'a sert bir bakış fırlatıyorum. "Neden işleri benim için zorlaştırmak istediğini anlamıyorum."

Gözlerinin mavi-yeşil parıltısının ardında dizginlenmemiş bir şeyin parıltısı belirdi. Siyah Oxford gömleğinin üzerine kollarını kavuşturdu, dudaklarında alaycı bir sırıtış belirdi. "İşleri senin için kolaylaştırmak, şantajının şartlarında belirtilmemiştir, küçük yıldız. Ayrıca, ondan ihtiyacın olanı alamayacaksın. Prescott, benim konumumu çalmak için her şeyi söyleyebilecek narsist bir dalkavuk."

Bacaklarımı yavaşça ve bilinçli bir şekilde açıp kapatıyorum. "Ama onu pencereden dışarı itmeye çalıştın."

Orion gözlerini benden ayırmadı. "Bir daha denemeyeceğim. Ne teklif ediyorsun?" diye sordu, sözümü önemsemeden.

Sandalyeden kalkıp dosyayı masama geri koydum ve açık dizüstü bilgisayarımın arkasına sakladım, sonra da ona döndüm. "Değerlendirmemi iletirmek için gözlem evini görmem gerekiyor. Dr. Prescott protokollerimi uygulamada zaten çok yardımcı olduğu için, bana etrafı gezdirmeyi ve bazı ekipmanları açıklamayı teklif etti."

Orion, kendine özgü yavaş ve bilinçli bir şekilde başparmağını alt dudağının üzerinden geçirdi, gözleri vücudumu süzdükten sonra bakışları benimkine kenetlendi. "Öyle olmayacak."

"Bana ihtiyacım olanı vermeye fazlasıyla istekliydi," diyerek mecazi bıçağı daha da derine sapladım.

Yüz ifadesinde karanlık ve tehditkar bir şey belirliyor ve ateşli bakışlarının değdiği her yerde tenimde kıvılcımlar uçuşuyor. "Prescott'un uçup uçamayacağı teorisini test etmek istiyorsanız, elbette teklifini kabul edin."

Sahipleyci tonu omurgamın kıvrımında süzülerek bir ürpertiye neden oldu. "Hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyorsun, Orion."

"Şu anda hiç de bir psikiyatrist gibi konuşmuyorsunuz Collins, ama işte ikimiz de buradayız."

"İşte ikimiz de buradayız." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "İnsanlar böyle mi konuşuyor?"

“Biz böyle konuşuyoruz.”

Yoğun bakışları gözlerimi esir alıyor, gözleri o kadar canlı ve parıldayan ki, bedenimi yavaşça taramaları karşısında nefesim kesiliyor.

Ben de onu dikkatlice inceliyorum. Uzun parmaklarını nasıl esnettiğine, duruşunu nasıl değiştirdiğine, boynunu çalıştırmak için başını omuzları boyunca nasıl çevirdiğine. Kravat takmamış, gömleğinin üst düğmeleri açık. Taş gibi sert dış görünüşünün altında çalkantılı bir okyanus kükremiş.

"Doktor Night, biraz... rahatsız görünüyorsunuz." Gülümseyerek, bir zamanlar bana söylediği sözleri ona geri tekrarlıyorum.

“Bunu fazlasıyla sağladın.” Gergin vücudu adeta titriyordu. “Ne yazık ki, kolay kolay yatıştırılamayan meraklı bir yapım var.”

Kaşımını kaldırıyorum. "Bu mu terapiye razı olma şekliniz?" diye soruyorum.

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Eğer öyleyse."

"Nazik davranmayacağım."

"Kahretsin, umarım öyle değildir."

Gülümsememi bastırmak için dudağımın kenarını ısırdım. Orion, flaş deseniyle beni etkilemeye çalışıyor gibiydi. Agresif. Sahiplenici. Ofisimi işaretleyen, ilkel bir alfa erkek, kendi bölgesini sahiplenmek için kanepeye doğru sinsice yaklaşıyordu.

Uzun ve ince yapılı bedenini rahat bir şekilde koltuğa yerleştiriyor ve ben de kalbimin göğüs kemiğime perküsyon gibi vurduğu yere dokunmaktan kendimi zor tutuyorum. Keskin ağrı dindikten sonra, yavaşça sandalyeme doğru yürüyorum ve karşısına oturup bacaklarımı çaprazlıyorum.

Bakışları eteğimdeki yırtmaca odaklandığında, bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Bu, Prescott'un az önce yaptığıyla hiç alakası yok.

"Bana en son ne zaman cinsel ilişkiye girdiğinizi söyleyin."

"Samimi," diye tekrarladı, bakışları gözlerime değdi.

"Cinsel yakınlık," diye açıklığa kavuşturuyorum onu, sırf onu kıskırtmak için.

"Mahvoldum."

Gözlerimi kırpmamaya çalışarak onun gözlerine bakıyorum. "Mahvoldum."

Eldivenli eliyle çenesini sildi. "Kazadan önce de böyleydi."

İtirafı aramızdaki soğuk havayı sıkıştırıyor. Orion'un en son cinsel ilişkiye girmesinin üzerinden altı yıldan fazla zaman geçmiş. Bu bilgi damarlarımda karanlık ve baştan çıkarıcı bir şey uyandırıyor, gücü beni cezbediyor.

Dikkatli bir yaklaşımla, kırılğan sessizliğe yavaşça giriyorum. "Kaybettiğiniz kişi," diyorum nazıkçe, "Banner'ın daha önce ima ettiği kişi. O muydu?"

Orion'un ifadesi gerildi, yüzüne bir gölge düştü. "Dr. Calloway," dedi sessizce. "Emma." Kontrollü bir nefes aldı. "Hayır, aramızda öyle bir şey yoktu. Yakındık ve... sonunda belki daha fazlası da olabilirdi. Ama ortaktık. Önemli olan araştırmamızdı." Sesi alçaldı, sertliğin hemen altında hafif bir titreme belirdi. "Ona güvendim. Çok zekiymiş. Tabii ki, çoğu alanda böyle işliyor maalesef, çoğu övgüyü ben aldım ama Emma da en az benim kadar özveriliydi." Dudaklarında nostaljik bir gülümseme belirdi. "Muhtemelen daha da fazla."

İtirafının içinden bir keder akıntısı geçiyor. Orion düşüncelerini süsleme yeteneğinden yoksun olabilir ve itirafı istemsiz de olabilir; hesaplanmış da olabilir. Yine de pişmanlığı çok dürüst, çok ham geliyor. Bazen çatlaklarından sezdiğim acı, geri çekilmeyi reddeden bir dalga gibi, taş duvarlarını aşındırarak orada kalıyor.

Daha önce bu konuya değindiğimde verdiği tepkiden sonra, geçmişini daha derinlemesine araştırdım. Orion'un hiçbir sosyal medya hesabı yok. Kendini gizli tutuyor. İlk araştırmamda ortaya çıkarabildiğim kısıtlı geçmiş, her şeyi ortaya koymadı. Üniversite yıllarında trajik bir şekilde hayatını kaybeden iki ebeveyni, hastalıktan ölen yakın bir çocukluk arkadaşı, hayatı aniden sona eren eski bir akıl hocası ve araştırma ortağı Emma... Emma, çabaları gerçekleşmeden önce aramızdan ayrılmıştı.

Orion Night'ın varoluşu, bitmek bilmeyen bir kayıp silsilesi olmuştur.

Yavaşça nefesimi tutarak koltuğuma yaslandım ve bugün bu konuda onu daha fazla sıkıştırmamaya karar verdim.

Arkasını dönüp ofisimi incelerken, aramızdaki bağı daha da koparıyor. Duvarları kaplayan ceviz ağacından kitaplıklar. Sade keten mobilyalar. Kısmen okyanus manzaralı kemerli pencere. Taş duvara dizilmiş, çerçevelenmiş, sahte kimlik belgeleri yığını.

Meraklı bakışlarına karşılık, "Dekorasyona vakit bulamadım," diyorum.

"Demek satrançtan hoşlanıyorsunuz," diye yorum yapıyor, sehpanın üzerindeki mermer satranç tahtasına bakarak.

"Bu doğru. Cinsel yakınlığı artırmak için prezervatif gibi doğum kontrol yöntemlerini kullanmayı hiç düşündünüz mü?"

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi, yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı. "Bu sadece fiziksel temasla ilgili değil. Seks bir dikkat dağıtıcıdır." Sözlerini vurgulamak için bakışları bir kez daha uyluğumdaki yarığa indi.

"Ortalama olarak, gün içinde cinsel içerikli rahatsız edici düşünceler ne sıklıkla ortaya çıkar?"

"Otuz yedi."

Nefes alışverişimi ölçüyorum. "Sayımı yaptın."

"Her şeyi sayıyorum." Ellerini uyluklarına koydu. Parmakları, kalbimin atışıyla aynı ritimde vuruyordu. "Ama bu senden önceydi. Şimdi ise ortalama altmış ile altmış yedi arasında."

Kalp atışlarım boynumda gümbür gümbür atıyor. Onun tıkırtıları hızlanıyor. "Sence bunun sebebi ne?"

"Gözlemimde daha az zaman geçiriyorum," diyor dürüstçe. "Oradayken, dikkatimi dağıtan çok az şey oluyor."

Anlamlı bir şekilde başımı salladım. "Senin doğanı araştırmamız gerekiyor..."

"Bana ne tür yasak düşüncelerim olduğunu soracaksınız, değil mi?" diye sözünü kesiyor, vuruşlarını durdurarak. "Ensest ya da hayvanlarla cinsel

ilişki gibi tabu olan şeyler mi bunlar?"

Alnımdaki saçlarımı kenara çekiyorum. "Tıp dergisini ezberlemek, o bilgiyi ne yapacağınızı anladığınız anlamına gelmez."

"Anlaştık." Pozisyonunu düzeltiyor. "Ama bence lafı uzatmadan, beni çıldırtmanın nasıl yardımcı olacağını açıkladığın yere doğrudan geçebiliriz."

Ses tonumu nötr tutuyorum. "Sorumu geçiştirdiniz."

Burun delikleri genişliyor. "Sapık cinsel doğa," diyor açık sözlü bir şekilde. "Özellikle cinsel şiddet içeren rahatsız edici düşüncelerim var."

Yutkunuyorum ve bu sırada onun dikkatli bakışlarının boğazımın kıvrımını takip ettiğini hissediyorum. Sol eli yumruk haline geliyor ve bu da içimde içgüdüsel bir tepkiye yol açıyor.

"Bu, benzersiz bir belirti kümesi," diyorum, düşüncelerimi çatlakların arasından sızmaya çalışan kirden koruyarak. "Dokunma tiksintisi, kirlenme ve mikrop korkusuyla birleşiyor—"

"Mizofobi—"

"Ve cinsel takıntılar." Derin bir nefes alıyorum. Gözlerim kararıyor. "Herhangi bir tedavi yaklaşımı geliştirmeden önce keşfetmemiz gereken çok fazla alan var."

Ayağa kalkıp masama doğru yürüdüm, kendimi toparlamak için bir an zamana ihtiyacım vardı.

"Hım," diye mırıldandı Orion, fazlasıyla eğlenmiş bir şekilde. "Maruz kalma terapisinin tedavi yöntemi olduğunu sanıyordum. Nasıl demiştiniz? Dokunmak...yakından?"

Kalbimde bir korku zonkluyor. Morlukları fark ettiğinde gözlerinde gördüm, o izlerin içindeki gizli sapkınlığı nasıl uyandırdığını. Bu taktik, onu uçurumun kenarına itmek değil, açlığını körüklemek içindi. Daha önceki değerlendirmelerinde veya suç mahallerinde cinsel sadizm bozukluğuna dair hiçbir ipucu yoktu.

İçimdeki canavarı uyandırmak, travmalarımın yaralarını kaşımak anlamına geliyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Bir, iki, üç.

Kendine gel artık!

Yavaşça nefes veriyorum. “Zihnın ev sahibini koruma konusundaki eşsiz yeteneği göz önüne alındığında, dokunma tiksintisi, zararı önlemenin bilinçsiz bir yolu olabilir. Öncelikle şunu anlamamız gerekiyor—”

"Anlamadım."

Bir yığın manila dosyasını karıştırıp, dosyasını çıkarmadan önce kendime birkaç saniye daha zaman tanıyorum. “Çoğu zaman, cinsel takıntılar yaşayanlar, saplantılı düşüncelerini eyleme dökmekten o kadar korkarlar ki, dikkatlerini dağıtmak için daha da fazla takıntı yaratırlar. Bu, ders kitaplarında yer alan zarar verme takıntısı örneğidir. Zarar vermekten korkuyorsanız, dokunmaya karşı bir tiksinti geliştirmeniz tamamen mantıklıdır.” Dosyayı göğsüme bastırıp ona dönüyorum. “Bir insana dokunamıyorsanız, mantıksal olarak ona zarar veremezsiniz.”

Gülüştü o kadar keskin ki, insanı yaralayabilir. "Tehlikeli olduğumu düşündüğünü söylemek tamamen psikolojik bir saçmalık."

“Ben öyle demedim.” Avucumu masanın kenarına dayıyorum.

Orion öne doğru eğildi, eldivenli ellerini birbirine kenetledi. "Ama kafamın içine girip, o küçük dürbününüzle etrafı taradığınızda, değerlendirmeniz yüksek riskli olduğumu gösterecektir."

“Geçirdiğiniz ciddi, hayatınızı değiştiren kazaya rağmen motosiklet sürmeye devam ediyorsunuz,” diyorum. “Bu tehlikeli bir risk.”

“İstatistikler ise aksini gösteriyor.”

“Belki, ama bence başka bir şey.”

Etrafımızda gerginlik birikiyor, aramızdaki mesafe ağır bir sessizlikle daralıyor. Bana gönderdiği yakıcı bakışla, açıklama yapmam yönündeki

talebini dile getiriyor.

“Sizinle Dr. Prescott arasındaki tartışmaya rağmen, asıl endişem başkaları için tehlike oluşturmanız değil.” Aramızdaki çalkantılı sularda dikkatlice kelimelerimi seçiyorum. “Ama kendiniz için tehlike oluşturmanız.”

Ani bir rüzgar esintisi pencere camını titretti. Karnım bu sarsıntıyla kasıldı ama hiç kıpırdamadım, en ufak bir işaret için Orion'u dikkatle izledim.

Hiçbir şey belli etmiyor, bakışları değişmez bir şekilde gözlerime kilitlenmiş durumda.

Gözlerimi saçlardan ayırıyorum. "Hiç atlama dürtüsü hissettin mi?" diye soruyorum ona. "Yüksek bir yerde, mesela gözlemevinde, aniden gelen o rahatsız edici dürtü? Buna 'boşluğun çağrısı' deniyor."

Başını yana eğiyor, bu hareket bilinçli bir tercih. "Bu çoğu insan için normal bir durum."

“Evet. Ama bunu hiç hayata geçiriyor musunuz?” diye soruyorum ısrarla.

Gözlerinin ardında bir şeyler parlıyor. Ateşli, meydan okuyucu. "İntihar düşüncelerim yok," diyor, dudaklarının kenarı alaycı, mizahsız bir gülümsemeyle kıvrılırken.

"Aniden atlama isteği nadiren olur," diyorum, direncini hissederek. Bu konudan uzaklaşmam gerekiyor. "Zarar verme takıntısı olan kişiler yoğun, şiddet içeren düşünceler yaşarlar. Korkunç bir şey yapma, birine zarar verme, kendilerine zarar verme gibi istenmeyen anlık görüntüler. Düşünce ne kadar korkunçsa, o kadar felç edici olur. Hiçbir zaman eyleme dökülmez, ancak sadece korku bile kontrol kaybı hissi yaratır."

Çenesi kasılıyor, boğazındaki tendonlar geriliyor. "Bu da yaygın bir durum," diye kabul ediyor. "Hayat ve ölüm arasında gidip gelmek -gerçek anlamda, mecazi anlamda- bize özgür irademiz olduğunu hatırlatıyor. Düşmek yerine atlamayı seçme konusunda bize belli bir güç veriyor. Çağrıya cevap verebileceğimizi bilmek..." diye duraksıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor "...ama vermemeyi seçmek."

Bakışlarının yoğunluğu karşısında esir düşmüş bir halde nefes alışverişimi kontrol ediyorum. "Öyleyse bana açıkla Orion. Neden bu kadar risk

alıyorsun?"

"Çok basit," diyor. "Tehlikeye, heyecana ihtiyacım var. Bisikletimin üzerindeyken ve kalbim hızlanırken, zihnim sakinleşiyor. Takıntılı düşüncelere yer kalmıyor. Düşünmeye bile."

Sözlerine karşılık nabzım hızlandı. "Endorfin patlaması dikkat dağıtıcı bir etki yaratıyor," diye düşündüm, yavaşça başımı sallayarak. "Bu taktiği ne sıklıkla kullanıyorsunuz?"

"Her fırsatta."

"Heyecan duygusuna bağımlısın."

"Sana bağımlıyım."

Dosyayı göğsüme daha sıkı bastırdım. "Bu dürtüsel, dikkat dağıtma amaçlı açıklamalar burada işe yaramayacak."

"Konuyu saptırmıyorum." Koltuğun minderine doğru geri yaslandı. "Çok güzelsin."

"Bunu bana daha önce de söyledin."

"Ve aklıma her geldiğinde söyleyeceğim. O kadar güzelsin ki, doğru düzgün düşünemiyorum. Takıntılıyım ve kahretsin..." Sesi kaba bir tınıya bürünüyor. "Avludan beri kafam karışık, Doktor Holbrook."

Zorlukla yutkunuyorum. "Demek bu, seni rahatsız ettiğim için bana karşı intikamın." Bakışlarında gerçeği arıyorum.

"Kesinlikle hayır," diyor, ancak neşeli tonunun altında gergin bir bağ gizli.

"Peki, o zaman." Bir kez başımı salladım. "Ders sırasında bana böyle şeyler söyleyemezsin."

Elimden bir şey gelmiyor.

"Denemek zorundasın."

Bakışlarımız kilitlendi, sessizlik kulaklarımda çok yüksek sesle yankılanıyordu. "Benim gözetimim altındaysanız, bana öyle bakamazsınız bile, Doktor Night."

Gözlerinde yoğun bir gerilim belirdi. "Belki de senin ilgin altında olmak istediğim şey bu değil."

Vücudum ısınıyor. "Ağzından çıkanları süzmene yardımcı olacak egzersizler üzerinde çalışmamız gerekiyor," diyorum, alevlenen sinirlerime karşı sesimi sertleştirerek.

"Bunlar sadece düşünceler. Sadece kelimeler. Onlara göre hareket etmeyeceğimi söyledin." Beni izleyişi, beni değerlendirmesi, sanki başarısız olamayacağım bir sınavmış gibi. Omurgam gerginlikten düğümleniyor.

Elimle eteğimi düzelttim. "Hayır, ama senin sansürsüz düşüncelerinin altmış yedi örneğini kaldırabileceğime emin değilim."

Dilinin ucunu ağzının kenarına yasladı ve bakışlarını boğazıma indirdi. "Sanırım çok daha fazlasını kaldırabilirsin."

Aniden tüylerim diken diken oldu. Bir şeyler ters gidiyor... hem de çok. Bazı zaafılarımı ortaya çıkarmak beni ona yaklaştıracaktı, sadist birine maruz bırakmak değil. Belki de onu çok fazla ve çok hızlı bir şekilde zorladım. Onun dağılmış, hatta biraz vahşi halini istiyorum, içe kapanık halini değil.

Rastgele bir şekilde, bileğimdeki takımyıldız deseninin üzerinde başparmağımı gezdiriyorum, nabzımın sakinleşmesini umuyorum. "Uygunsuz olmasının yanı sıra, çoğu insan için belli bir yakınlık düzeyini hissetmenin zaman aldığını da anlamamız gerekiyor."

Gülümsemesi anlamlı, derin kahkahası ise midemin derinliklerine işliyor. "Zaman, hayatın geçişini ölçmek için kullanılan bir kurgudan başka bir şey değil." Koltuğa yaslanarak omuz silkiyor. "Bize küçük damlalar halinde, şarkı sözleri ve akorlar akışında, doğrusal olarak deneyimlediğimiz, anı yaratan bir şarkı olarak sunuluyor." Sesine ciddi bir ton karışıyor. "Sana her baktığımda şarkımızı deneyimliyorum, Collins. Hepsi birden." Gözleri alev alev parlıyor. "Aceleyle."

Havanın molekülleri ısıdan cızırdıyor. Göğsümün içindeki ezilmiş organ titriyor. Onun hareketli akıntısına kapılmış, istikrarsız düşüncelerinin dip akıntısına sürüklenmiş gibi hissediyorum.

Yüzümdeki hafif huzursuzluğu gizlemek için elimdeki dosyaya göz attım—iki adet MR raporu. Biri motosiklet kazasından öncesine ait. Diğerisi ise Banner'ın iki yıl önce sipariş ettiği bir güvenlik kontrolünden alınmış.

Yapısal görüntüleri içeren raporda belirgin bir travmaya rastlanmadığı belirtiliyor. Kanama yok, lezyon yok; Orion'un kazadan sonra sergilemeye başladığı değişiklikleri açıklayacak hiçbir şey yok. Her şey temizlendi ve onaylandı. Yine de, fonksiyonel bağlantıda ince bir kayma, korku ve zorlamayla bağlantılı bölgelerde artan bir tepkime var.

Kaza sonrasında ortaya çıkan her ne olursa olsun, daha derinlerde, psikolojik bir şeyleri yeniden şekillendirdi. Kazanın tetikleyici olup olmaması önemsiz.

Öyle olduğuna inanıyor.

Ve bu durumdan faydalanılabilir.

“Konudan saptık,” dedim gözlerimi ona çevirerek. “Gözlem odanızın takıntılı düşüncelerin istila etmediği yer olduğunu söylemişsiniz. İzlemem gereken şey sizin rutininiz. Sizi orada gözlemlemek, size doğru bir değerlendirme yapabilmemin tek yolu—”

Aniden ayağa kalktı.

Gözlüklerini gömlek cebinden çıkarıp yerine taktı ve sehpaye doğru yürüdü. Siyah satranç taşlarından birinin üzerine parmağını koydu, taşı öne doğru eğdi. "Biliyor muydunuz, at satranç tahtasındaki en sinsisi taştır?" dedi rastgele.

Kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım bu bir görüş meselesi."

Tahtaya doğru sırtarak bakıyor. “En sevdiğim hamlelerden biri de boğarak mat etme hamlesi. Kral tamamen kendi taşlarıyla çevrili, kaçacak yeri yok. Ve at”—parmağını atın altına geçirip L şeklinde kaldırıyor—“doğrudan üzerinden atlıyor.”

Bana bakıyor. "Şah mat."

Dosyayı kapatıp masaya bırakıyorum. "Yani meslektaşlarınız tarafından bunalmış hissediyorsunuz mu diyorsunuz?"

"Bu senaryoda kralın ben olduğumu düşünmen ilginç." Yavaşça bana doğru gelmeye başladı, aradaki mesafeyi kapatarak.

Onun etrafında nasıl manevra yapabileceğimi düşünüyorum. "Bana güvenip güvenemeyeceğinden hâlâ şüphe duyuyorsun."

Birkaç adım ötede duruyor. "Her şeyi, sürekli sorguluyorum." Gözleri, gözlüklerinin çerçevelerinin ötesinden gözlerimle buluşuyor. "Mesela gözlem evimde beni izlemenin neden bu kadar önemli görüldüğü gibi."

"Neden olmasın ki? Zamanınızın büyük bir bölümünü oraya ayırıyorsunuz. Genellikle bir akademisyenin çalışmalarını sergilemesini sağlamak zor değildir," diyorum, ses tonumu güçlendirerek. "Bazıları araştırmalarınızla ilgili gizli tutumunuzun biraz paranoyakça olduğunu söyleyebilir."

"Bence bu tamamen paranoyakça bir yaklaşım."

Gergin bir nefes veriyorum. "Sence beni gelgitin içinden nasıl kurtarabildin, Orion?" diye soruyorum. Hızımı değiştirip kontrolü ele alıyorum.

Gözlüğünün ardında koyu renkli bir kaş kalktı. "Uzman sensin. Seni nasıl kurtarabildiğime dair düşüncelerini duymayı, sana daha çok yaklaşmayı tercih ederim." Bunu göstermek için daha da yaklaştı.

"Tehlike," diyorum kısaca. "Kendi güvenliğinizi düşünmeden dalgalara meydan okudunuz. Adrenalin patlaması arzusuyla dürtüsel olarak acele ettiniz. Bunu her fırsatta yaptığınızı itiraf ettiniz. Uyarıcı bağımlılığı, son derece riskli, heyecan arayan bir davranış olarak ortaya çıkar."

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Lanet olsun, kahramanlık yaptığımı sanıyordum. Beni deli diye de etiketleyebilirsiniz."

"Ben o terimi kullanmazdım."

"Siz ne kullanırdınız?"

"Şu anki davranışlarına bakılırsa—" Yakınından kaçmak için kalçamı masanın kenarına yasladım. "Davranışların... tutarsız diyebilirim."

Başını yana eğiyor, aramızdaki mesafe neredeyse tamamen kayboluyor. Nefesimin kesildiğini duyabileceğim kadar yakın, kıyafetlerine sinmiş

okyanus ve sis kokusunu hissedebiliyorum. Bu, kan dolaşımda baş döndürücü bir heyecan yaratıyor.

Gözleri beni süzdü, boynumdaki şiddetli nabza kadar indi. "Bu odadaki tek dengesiz şey ben değilim, Doktor Holbrook."

Gözlerindeki yakıcı açlığın etkisiyle istemsizce yutkunuyorum. Saçları alnına düşüyor ve onları kenara itme dürtüsüne direniyorum. Bir alarm çalıyor, dikkatli olmam konusunda beni uyarıyor.

Elini kalçamın yanına uzattı ve nefesim kesildi, vücudum donup kaldı. O da uzanıp dizüstü bilgisayarımın klavyesine dokunarak kayıt uygulamasını kapattı.

Gözlerim kapanıyor ve dudaklarımdan kısık bir küfür kaçıyor. Kaburgalarımın altında keskin bir acı hissettiğimde yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Beni kaydetmeniz için etik bir nedeniniz olduğuna inanıyorum," diyor, sesi koyu ve hırıltılı, bakışlarımı tekrar ona çevirerek. "Çünkü sizin etik değerleriniz o kadar bozulmaz ki."

Omurgamı kilitlemeye devam edeceğim. "Ayrıntılı dokümantasyon tutmayı seviyorum. Özellikle de sizi düzgün bir şekilde gözlemleyemediğim için."

Parmak boğumlarını masanın yüzeyine yerleştirip bedenini benimkinin etrafına sararken yüzündeki sırıtiş günahkardı. Dikkatini aşağıya doğru kaydırđı, gözleri boğazımda amaçlı bir yol izledi. Saçlarımdın altında gizli olan morluklar, keskin bakışları altında zonklayarak belirginleştđ.

Orion'un ağzı o güzel, anlamlı gülümsemeyle geriliyor. "Sıkıcı rutinimi izlemene gerek yok Collins. Şu anda nerede olduğumu görüyor musun? Gözlemevimde değilim. Takıntılı bir şekilde yıldız desenlerini takip etmiyorum. Bisikletimde adrenalin peşinde değilim. Buradayım, seninleyim." Sesi tenime sürtünen sert bir fırça gibiydi. "Yanında olmak, ihtiyacım olan tüm tehlike, meleğim."

Nefesim kesildi, bakışlarım gömleğinin aralık yakasına takıldı, oradan siyah mürekkep izi görünüyordu. Büyülenmiş bir halde, cesurca elimi kaldırdım.

"Dikkatli olun," diye uyarıyor. "Eğer boğulmaktan hoşlanmıyorsanız, yapacağınız hamlenin gerçekten istediğiniz şey olduğundan emin olun."

Tehdit karşısında boğazım düğümlendi ve elim geri çekildi. "Bu sağlıklı değil," diyebildim zar zor.

Yavaşça başını salladı. "Ah, biliyorum. Bu bir hastalık. Senin teninin tadının nasıl olduğunu rüyalarımda görüyorum."

Alevler tenimi yalıyor, bedenim korku ve arzu arasında parçalanıyor, hasar görmüş yanlarım hayatta kalma içgüdüğü ile utanmazca duyulan ihtiyaç arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyor.

Bakışlarının yakıcı damgası altında titriyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırmanın, bedeninin benimkinin üzerinde ağırlaşmasının nasıl bir his olacağını hayal etmeye cesaret ettim. İçimde uyuyan bir parça merak ediyor, hatta gizlice bunu arzuluyor olabilir; dokunmaya karşı olan isteksizliği bir koruma bariyeri oluşturmak içindi.

Onu iten bendim, tersi değil.

"Demek istediğim şu," diyorum, "bir takıntıyı başka bir takıntıyla değiştirmek sağlıksızdır. Buna aktarım denir."

Sert bir ses çıkarıyor. "Bir deli için bu kadar cazip olmak da sağlıksız, ama işte ikimiz de buradayız."

İstemedenden de olsa yüzümde şeytani bir gülümseme belirliyor. "İşte ikimiz de buradayız."

Orion, dilini yavaşça gezdirerek dudaklarını ıslattı ve bu da omurgamda bir ürpertiye neden oldu. Bu meydan okuma, aramızdaki gergin boşlukta cızırtılar çıkaran canlı bir tel gibi havada asılı kaldı.

İstemsizce, içimdeki boşluk acısını dindirmek için bacaklarım birbirine kenetleniyor. Kışkırtılmış bir yırtıcı gibi, Orion hareketimi hissediyor, gözleri kararıyor.

"Kahretsin." Küfür, sert bir nefesle ağzından döküldü. "Peki şimdi ne olacak doktor? Bu maruz kalma terapisi, bana 'bebeğim' diye seslenmeme izin vereceğin anlamına mı geliyor? Sana takıntılı olduğum tüm iğrenç

yolları anlatacağım. Seni o bankta otururken her gördüğümde, aklımdan geçen tek şeyin seni bankın üzerine eğip bacaklarını sonuna kadar açmak ve parmaklarımı içine gömmek olduğunu anlatacağım.”

Ani bir korku dalgası kalbimi hızlandırdı. Sözlerinin tehdidi göğsümü sıkıştırırken nefesim kaburgalarımın altında acı verici bir şekilde kesildi. Şimdi ne olursa olsun, kaçış bir seçenek değil.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımdaki düğümde takılıp kalıyor.

“Hım-hım.” Orion başını yana eğerek beni inceliyor, vücudunu gergin bir kontrol çizgisi halinde tutuyor. Bakışları daralıyor, dudaklarında tehlikeli bir sırtış beliriyor, sanki aramızda bir maç kazanmış gibi.

Ve yanlış bir hamle yaptığımı fark edince midem bulanmaya başladı.

Bir adım geri çekildi. “Korkunun bir tadı var, sığırıcık. Ağız sulandırıcı. Ama bütün gün kendimi onunla işkence ederek geçirme isteğim ne kadar güçlü olsa da—” Şeytani bir gülümsemeyle ağzını eğdi ve cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. “İhtiyacım olan bir şey sende var ve sana onu alacağımı söylemiştim.”

Korku dolu, dengesiz bir an için, cebimdeki delil parçasını hayal ediyorum —ta ki o, “İmzanız” diyene kadar.

Rahatlamamı gizlemeye çalışarak, omurgamı gererek belgeyi kabul ettim. Banner'ın bana verdiği zorunlu giriş belgesinin bir kopyası olduğunu anlamak için sadece en üst satırı taramam yeterliydi.

“Orion, ben bunu asla imzalamadım.”

“İstifanız ektedir,” diyor itirazımı dikkate almadan. “Derhal yürürlüğe girer, Dr. Holbrook.”

Bedeninin ve masanın arasında sıkışıp kalmışken, tahtadaki en sinsî parçanın kim olduğunu birden sorgulamaya başladım.

Gözlerinin içine bakarak, aramızdaki belgeyi kaldırıp ortadan ikiye yırtıyorum ve parçaların yere düşmesine izin veriyorum. “İşte, benim sıram bu,” diyorum imalı bir şekilde. “Ne yazık ki sen sıranı çoktan verdin.”

Dudaklarını yaladı, gözlüklerinin ardında soğuk bir eğlence ifadesi belirdi. "Öyle mi yani?"

Çenemi yukarı kaldırdım, geri adım atmayı reddettim. "Bana şemsiyeni verdiğin an beni korkutma yeteneğini kaybettin, Orion."

Bilmiş bir sırıtış dudaklarını büküyor, gözlerinin derinliklerinde meydan okuma kıvılcımları parlıyor, bir elini masadan çekiyor. Avucunu çeneme yerleştiriyor, parmaklarını boynuma bastırıyor. Eldiveni, aşırı ısınmış tenime serin bir öpücük gibi geliyor, başparmağı alt dudağımın altına kayarken tenimde uğursuz bir ürpertiye neden oluyor.

Derinin belirgin kokusu midemi bulandırıyor, içimde ani bir korku hissi uyandırıyor. Buz gibi bir korku damarlarıma sızıyor.

Bakışlarında yırtıcı bir niyet belirliyor, dudaklarının köşesi şeytani bir memnuniyetle yukarı kıvrılıyor. "İşte orada," diye fısıldıyor, becerikli parmakları omurgamın üzerinde geziniyor. "O enfes kokun, öfkeyle karışmış korku."

Göğsümü kemiren panik duygusunun ötesinde, onun sahiplenici tonuyla gelen bir arzu dalgası nefesimi kesiyor.

Doğrulurken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Gerçek şu ki, sen kolay bir piyondun. Leo'nun niyetleri hakkında bana gereken bilgiyi vermek için mükemmel bir konumdaydın. Şimdi mi? Sadece bir dikkat dağıtıcısın. Lanet olasıca seksi bir dikkat dağıtıcısın ama benim zamanım yok."

"Sana inanmıyorum."

Ona inanmıyorum.

"İnanabileceğiniz şey şu," diyor, sesindeki sertlik tehditkar bir şekilde üzerime vuruyor. "Birimiz benim saplantılı düşüncelerimi eyleme dökeceğimden korkuyor ve bunun ben olmadığım konusunda oldukça eminim." Ağzının kenarında tehditkar bir gülümseme belirliyor. "Bu yüzden, maruz kalma terapinizin sınırlı zamanımın etkisiz bir israfı olacağını düşünüyorsanız, beni affedin, Doktor Holbrook."

Erkek türü için, cinsel arzuların yoksunluğu onları savunmasız bırakabilir ve daha tehlikeli bir avcıya karşı hassas hale getirebilir.

Ŗu an kŖeye sıkıŖmıŖ durumdayım, iŖte o avcı benim.

Tüm korkumu ve öfkemi birleŖtirerek, arsızca saçlarımı omzumdan savurdum ve boğazımdaki morlukları bilerek ortaya çıkardım. Sadece bir anlığına, sapkın canavarın katı bir Ŗekilde kontrol ettiğı yüzeyinin altında kıpırdandığını gördüm. BakıŖları boğazımda oyalanırken kızardı ve kontrolünün zayıfladığını hissedebiliyordum.

“Ne kadar etkisiz olduğunu kanıtlamanın tek bir yolu var.” Meydan okurcasına, ellerimin topuklarını masanın kenarına dayayarak kendimi masanın üzerine kaldırdım ve yüzümü onun yüzüne birkaç santim kadar yaklaŖtırdım. “İamaŖını giyiyor olabilirim ya da olmayabilirim, Doktor Night,” dedim, cesur sözlerim nefes nefese titreyerek. “Bunu ne kadark öğrenmek istiyorsunuz? Eldiveninizi çıkarıp eteğimin altına elinizi sokup bana dokunacak kadar mı istiyorsunuz – yoksa bunların hepsi sadece laf mıydı?”

Bacaklarımı meydan okurcasına aralıyorum.

“Aman Tanrım—kahretsin,” diye mırıldandı kaba bir Ŗekilde, zar zor kendini tutarak. Gözlerinin ardında çılgın bir kıvılcım parladı ve altı yıllık ham ihtiyaçla karŖılaŖtım, neredeyse bu yoğunluğın altında eriyip gidiyordum.

"Sıradaki hamleni yap," diye meydan okudum, sesim adrenalinden titreyerek.

Burun delikleri geniŖliyor,çenesi kasılana kadar geriliyor. İçimde uçucu ve yasak bir Ŗey belirliyor, beni ele geçiriyor. Bu karanlık akıntı uzanıyor, ağzl bir Ŗekilde araŖtırıyor, test ediyor.

İstemek.

Orion Ŗiddetli bir iniltiyle masadan uzaklaŖtı.

Ofisten öfkeyle ıkışıını izlerken kalbim gümbür gümbür atıyor. Vücudum o kadar hazır ki, kapının çarpmasına bile tepki vermiyorum.

"Kontrol ettim," diye mırıldandım kendi kendime.

Nefes almak, daralmış ciğerlerimi doldurmak için sadece bir anım var, kapı tekrar açılıyor ve gözlerinde alev alev bir ateşle doğrudan bana doğru hücum ediyor. "Kahretsin."

Sonra üzerime atıldı, beni masaya doğru itti, vücudu tehlikeli bir şekilde benimkinin üzerinde duruyordu. Bacakları aralanmış bacaklarımın arasına girdi ve eteğimin altında elinin sert dokunuşunu bekleyerek nefesimi tuttum.

Eldivenli parmağını ağzıma bastırarak dudaklarımdan kaçan çaresiz sesi susturdu.

"Tehlike sensin," diyor sesi boğuk bir tona inerek. "Yüzeye neyi kışkırttığının farkında bile değilsin." Çenesi kasılıyor, mavi-yeşil gözleri öfkeli bir alevle parlıyor, vücudu bacaklarımı ayırıyor. "İstifa mektubunu imzala ya da imzalama, ama gidiyorsun Collins. Sana olabildiğince uzağa kaçman için tek bir şans veriyorum."

Gözleri beni adeta yakıp kavurdu, deri kıyafet nefesimi kesti.

Yavaşça parmağını ağzımdan çekip boğazımdan aşağı, göğsümün ortasına doğru indiriyor. Gözleri bu ilerleyişi takip ederken o kor halindeki közler için için yanıyor, sonra bakışları benimkine kayıyor.

Sesim çıkmadı, yapabildiğim tek şey titrek bir şekilde başımı sallamak oldu.

Yüzüne bir gölge düşüyor, elime soğuk bir şey bastırıyor ve sonra yukarı doğru çekiyor. "Şah mat."

Çenesini yukarı kaldırdı, gözleri benimkilerle kilitlenmiş bir şekilde geriye doğru kararlı bir adım attı. "Ceketimi unuttum," diye mırıldandı, ceketini askıdan alıp döndü ve kapıdan içeri girdi.

Kapı kilidinin hafifçe tık sesini duyana kadar bekliyorum, sonra titreyerek derin bir nefes alıyorum. Göğsümdeki acı veren baskı bir iniltiyle boşalıyor. "Kahretsin. Kahretsin kahretsin kahretsin."

Yanıma dönüp öfkeyle dizüstü bilgisayarımı sertçe kapattım. Titreyen parmaklarımla göğüslerim arasındaki acıyan boşluğa dokundum, kalbimin

düzensiz ritmini aradıktan sonra diğer elimi satranç taşının etrafından çektim.

Başparmağım şövalye heykelinin pürüzsüz mermerine dokunuyor.

Masadan kalkarken, iç bacaklarımda kaygan bir sıcaklık hissediyorum ve utanmalıyım, mahcup olmalıyım—ama bu duygular beni çoktan terk etti.

Ani bir öfke patlamasıyla satranç taşını odanın öbür ucuna fırlattım. Taş yere düşmeden önce kapıya sert bir şekilde çarptı ve çatladı.

Kahrolsun o.

Orion Gecesi beni korkutup kaçıramaz.

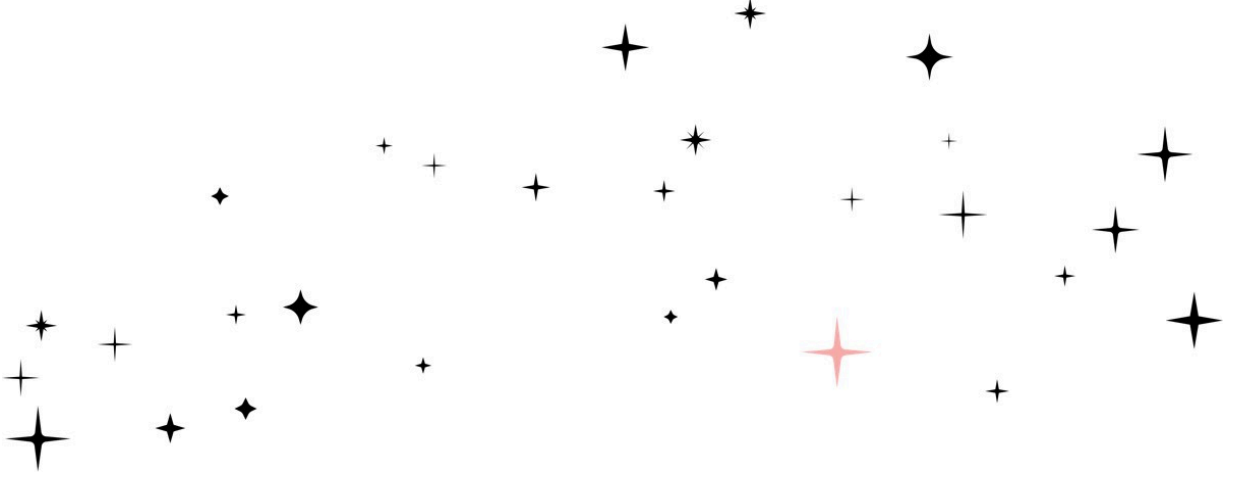
Cebimden ilaç kutumu çıkarırken parmaklarım oradaki pirinç nesneye değdi ve bu da son suç mahallinin görüntülerini tetikledi. Profilinde kritik bir şeyi, bu kadar yakına gelene kadar ortaya çıkaramayacağım bir cinsel sapkınlığı gözden kaçırmış olabilirim. Benim açımdan ciddi bir yanlış hesaplama. Ama bu sadece stratejimi değiştirmem gerektiği anlamına geliyor.

Açtığım kapıyı bir daha kapatamıyorum.

Zihin söz konusu olduğunda, gölgelerin dokunmadığı hiçbir bölge yoktur; yalnızca karanlığın farklı derinlikleri vardır.

Cinsel sadist için bazı bölgeler kesinlikle girilemeyecek kadar derindir.

Yine de, en çok korktuğumuz şeyin üstesinden gelmek için, o karanlık suların çamuruna dalmaya istekli olmalıyız.

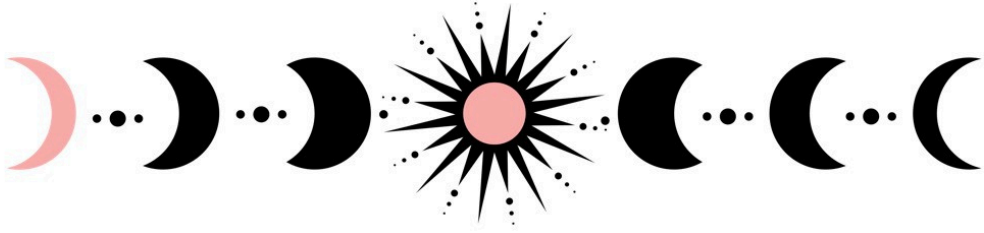


Fibonacci dizisi, doğanın nasıl tasarım yaptığını anlamanın anahtarıdır... ve aynı zamanda atomlara, moleküllere, kristallere, kabuklara, güneşlere ve galaksilere uyum kazandıran ve evreni şarkı söyleten, kürelerin her yerde bulunan müziğinin bir parçasıdır.

— GUY MURCHIE, HAYATIN YEDİ GİZEMİ

II

DONMUŞ YILDIZLAR



Müzik, evreni görmenin farklı bir yolunu sunabilir. Beyne giden bir yol bulmak gibidir. Notalar evrenin özünden oluşur.

— BRIAN MAY, QUEEN'İN GİTARİSTİ VE
ASTROFİZİKÇİ

ORION

Gerçekliğimiz sorgulandığında, bu derin ve rahatsız edici bir duygu yaratır.

Temel düzeyde, dokunmanın yalnızca titreşimin algılanması olduğunu anlıyoruz. Kuantum ölçeğinde, bir nesneye asla gerçekten dokunmuyoruz; yalnızca yüzeyindeki elektromanyetik alanlarla etkileşime giriyoruz.

Yine de, bu his o kadar yoğun bir gerçeklik hissi veriyor ki, bunun bir yanılsama olduğunu asla tam olarak kavrayamıyoruz. Gerçeklik

kavramımızı sorgulamak çok rahatsız edici, çok tedirgin edici. Bu yüzden zihnimiz güvenli hissettiren şeye geri çekiliyor.

Bu rahatsız edici gerçekler aleminde o kadar uzun zamandır var oldum ki, artık hiçbir şeyin beni sarsamayacağını sanıyordum. Mantıksız korkularımı kabullenmeyi öğrendim, çünkü onlarla sürekli mücadele etmenin getirdiği gerilim inanılmaz derecede yorucu.

Ve bunu yaptıktan sonra, dokunma arzusu, araştırmalarımın acımasız talebi altında kaybolup gitti. Zamanla, bunun nasıl bir his olduğunu unuttum; sıcaklığı, basıncı, tenin tene sürtünmesinin baştan çıkarıcı hissini.

İnsanlığımın o parçasını kopardım, başarısız bir deney gibi bir kenara attım. Eskimiş. Alakasız.

Şimdi, şu bankta oturmuş, elim tuşların üzerinde, parmaklarım kramp girmeye başlayana ve ön kolumda yavaş yavaş bir yanma hissi oluşana kadar bu pozisyonda kilitli kalmışken, ta içime kadar sarsılıyorum.

Ofisinden kendimi zorla çıkardığımdan beri, bunu düşünmeyi bırakamıyorum. Ona dokunmak. Onun dokunuşu. Bedenlerimizin birbirine değmesi. Collins masanın üzerinde bir sunu gibi yayılmıştı. Bacakları davet edencesine aralanmış, sırtı kavisli, bluzu yırtılmış halde, ben de onun içinden yolumu açarak ilerliyordum.

"Kahrolası Tanrım," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak.

İçimdeki şeytanları serbest bırakmak iyi hissettirdi. Hem de çok iyi. Onları tekrar kontrol altına almak ise neredeyse imkansızdı.

Ona gitmesini söyledim.

Çaresizlik bizi aşırı riskler almaya itebilir.

Benim deneyimimde ise, Triumph'ımla kıvrımlı sahil yollarında yarışarak, adrenalin patlamasının peşinden tehlikeli hızlara ulaşıyordum.

Bu yeterli değil.

İçimdeki karanlık dalga yükseliyor; her göksel olaydan önce hissettiğim bir kıpırdanma bu.

Gelgit geri çekilmeden önce yükselmeye devam edecek.

Kapıları kilitleyip pencereleri panjurlarla kapatarak kendimi gözlemevimin içine hapsetsem bile, onu hâlâ hissedebiliyordum. Ufuk çizgisinin ötesine çekilen ses dalgaları gibi, onun çekim gücüne karşı koyma mücadelesini kaybediyorum.

Ona gitmesini söyledim—

Ama benden kaçmak için gidebileceği hiçbir yer yok.

Onu avlayacağım.

Onu bulacağım.

Ve sonunda onu ele geçirdiğimde, onu paramparça etmenin tadını çıkaracağım.

Parmaklarım titriyor, tuşların hemen üzerinde duruyor. Kaslarımda acı yanıyor, eski kırıklarım isyan ediyor, bileğim zonkluyor ama bu yanmaya katlanıyorum. Eğer Collins'in yaklaşımı beni sınırın ötesine itmekse, küçük okçum hedefini buldu; beni asla girmediğim o yerin eşiğinden aşağıya itti.

Karanlık avluda yankılanan, mizahsız bir kıkırdama duyuluyor. Odanın iskeleti, kafamın içindeki acı dolu notaları daha da güçlendiriyor. Siyah ızgaralar, içerideki orgun kaburgaları gibi cam duvarları kesiyor. Yukarıdaki cam tavan, yıldızlı gece gökyüzünün manzarasını sunuyor. Kemerli bir cam bölmeden ay ışığı süzülüyor. Gümüş ışık kumtaşı üzerinde yayılırken, sarmaşıklar duvarlarda sürünüyor ve odayı gölgeli, soluk gri bir renkle yıkıyor.

Gözlemesine açılan kapılar aralık bırakılmış, serin okyanus esintisi boş koridordan içeri giriyor ama yine de nefes alamıyorum.

Eşarbı, eski Blüthner piyanosunun oyma rafını örtüyor. Amber ve vanilya kokuları ile en tatlı çiçeksiz notalar, liflere saplanıp kalmış, ciğerlerimi kızgın korlarla dolduruyor. Bu özlemi dindirmek için küçük, tatmin edici acı patlamaları.

Sonunda yenilgiyi kabul ederek homurdandım ve parmağımı tuşa indirdim.

Orta Do'nun üzerindeki bir La notası, sessizliği bozarak 440 hertz frekansında yankılanıyor; bu hem yabancı hem de ür haunting bir ses, taş ve camdan yankılanıyor.

Yenilgiyi kabullenerek, titrek bir nefes veriyorum. Ses kafatasımın içinde yankılanıyor, kaotik düşüncelerimi tıpkı bir orkestranın enstrümanlarını akort etmesi gibi düzenliyor.

Hareketsizlikten elim kasılıyor ve hissi geri kazanmak için parmaklarımı büküyorum, iğne batmaları sinirlerime saldırıyor. Hareketsizken, hiçbir etki yaratamazken güvende olduğumuzu düşünmek aldatıcı bir inanç.

Donmuş halde kalmak çok daha fazla acıya neden olur.

Einstein görelilik teorisini kanıtlamadan önce, fizikçiler varsayımsal çökmüş yıldızlara "donmuş yıldızlar" adını veriyorlardı. Gözlemci için, çökme anındaki yüzey zaman içinde donmuş gibi görünüyordu.

Wheeler bu kozmik boşlukları kara delik olarak tanımlayana kadar, onların tüketen doğasına ışık tutulmamıştı.

Çevrelerindeki her şeyi yiyip bitiriyorlar.

"Kara delik" terimi daha doğru olsa da, uzayın derinliklerinde donmuş, sonsuza dek bekleyen bir yıldızın uyandırdığı kozmik güzelliği tam olarak yansıtmıyor.

Orta parmağım piyano tuşlarının üzerinde gezinirken, gözlerim dalgın bir şekilde elimin üzerindeki mürekkeple çizilmiş desenleri takip ediyor; bu sırada vücudum yakıcı bir sıcaklıkla aydınlanıyor. Sağ elimle aynı notaya basma ihtiyacı kafatasımın içinde zonkluyor. Bu acı verici simetri arzusu, irademle savaşıyan bir şeytan gibi.

Bunca yıldır çalmaya kalkışmamamın sebeplerinden sadece biri bu. Doğru hissi yakalamak için tuşlara basmaya takılıp kalırsanız, müzik yaratmak yerine bir müzik eserini icra edemezsiniz. Bu, beste yapma yeteneğini yok eder.

Kaza öncesinde müzik onun tutkusuydu.

Sonrasında, piyano çalma isteği bile tamamen yok oldu.

Tutku kaybolduğunda, bizi canlandıran ruhumuzun kıvılcımı yıkıcı bir güce dönüşür. Donmuş yıldızlar gibi, askıda kalmış, bekleyen ve her türlü değişimin acısından korkan varlıklara dönüşürüz.

Bu piyano üniversite için sadece dekoratif bir unsur olsa da, benim için, avlunun yanından her geçtiğimde o kaybın acı bir hatırlatıcısı, yakıcı bir öfke çubuğu gibi içime saplanıyor.

Ama bu gece, o işkence dolu melodiyi kafamdan atmak için parmaklarımı tuşlara zorla bastırdım. Acıyı davet ettim. Kararan bir gök cismi gibi, çöküşün eşiğinde bir yıldız. Kendi frekansında titreşiyor, yakalanmayı, bestelenmeyi talep eden bir melodi yankılıyor.

Eğer onun güzel, etkileyici gözlerine her baktığımda duyduğum melankolik notaları silebilseydim, belki o gittikten sonra şarkısı beni rahatsız etmezdi.

Bir olayı gözlemleyen kişi müdahale edemez. Evrenimizde bu, bozulmaz bir kuraldır.

Benim yapacağım hiçbir şey sonucu değiştirmeyecek.

Bunun yerine, sıcak piyano notası kaybolurken, bileğimi çevirip astronomik saatime bakıyorum ve hizalama işaretlerini ölçüyorum. Güneş ve ay kadransları yavaş yavaş yaklaşıyor; güneş tutulmasına doğru geri sayım başlıyor.

Güneş batınca ben de batacağım.

Karanlık camda yansıyan ikizime bakıyorum, bana bakan ikizim. Bu, çarpık, rahatsız edici bir simetri; araştırmamın temel paradoksu.

Işık ve karanlık. Madde ve antimadde. Yaşam ve onun zıttı, kozmik ikilik içinde bir araya gelmiş.

Her kara deliğin gölgeli sınırında, geçmişin korunduğu, kayıp ufkunun ötesinde hapsolmuş anıların bulunduğu bir yer vardır. Yok oluşun eşiğinde, sönmekte olan bir kalp atışının son nabzında yankılar duyulabilir.

Parmaklarım tuşların üzerinde genişçe açılıyor ve D minör akorunu sertçe basıyorum. Karanlık notalar odayı sarsıcı bir yoğunlukla inletiyor, tatlı gülümsemeler ve baştan çıkarıcı bakışlar karşısında direncim kırılıyor.

Sarsılmış bir halde elimi çekip parmak uçlarım arasında tozu ovuşturuyorum, parçacıkların benimkilerle iç içe geçtiğini hissediyorum. Damarlarım daralıyor, nabzım alarm verici bir şekilde yükseliyor. Kiri yıkama dürtüsü, ensemdeki karıncalanma hissiyle bile aşıyor.

Havadaki değişimi hissediyorum, soğuk ter kafa derimi yakarken liflerin tenime sürtünmesinin rahatsız edici hışırtısını duyuyorum. Bu yüzden, gözlemevinden yankılanan bir ses duymadan önce bile, birinin kişisel alanıma girdiğini biliyorum.

Parmaklarım piyano tuşuna hafifçe basıyor. Keskin bir nota yankılanarak cama çarpıyor, ardından da keskin bir tıkırtı geliyor.

Ayağa kalkarken, bankı uyarı niteliğinde kumtaşı üzerinde sürterek ses çıkardım. Eldivenlerimi giyerken, adımlarım ağır ağır ilerleyerek avludan çıktım.

Gözlemesine doğru ilerledikçe koridor daha da kararıyor ve havada tanıdık vanilya kokusunu alıyorum. Derin bir nefes alıyorum, karnımda açlık hissi yanarken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Avını takip eden bir avcı gibi, topuk seslerinin tıkırtısını ve gölgelerin arasından fısıldayan hareketi duydukça duyularım keskinleşerek takip ediyorum.

Onu en son gördüğümünden beri yüz elli altı saat geçti. Yüz elli altı saatlik işkence dolu bir kısıtlama, kendime en ufak bir tadı bile vermemek. Avludaki banklarda uzun uzun bakışlar yok. Karanlık koridorlarda hararetli tartışmalar yok. Dersliklerde gizli bakışlar yok.

Onu şimdi görmek, yüksek hızlı bir parçacık çarpışmasının yıkıcı gücüyle üzerime çöküyor. Çarpmanın etkisi neredeyse canımı yakıyor, kontrol altına alınamayan bu enerji, tek yönüyle kaburgalarımı kırmak zorunda kalıyor.

Tüm direnci kırılmıştı, onu taş duvara yasladım, eldivenli elimle ağzını kapatarak çığlığını bastırmaya çalıştım.

Onun ürpermiş çığlığı avucumda sıcak bir şekilde yankılanıyor, baştan çıkarıcı, boğuk sesi doğrudan kasıklarına ulaşıyor. Kıvrımlarının günahkar hissini kendime yasaklayamayınca, onu yerinde tutmak için bacaklarımı onunkilerle sıkıca bastırıyorum ve penisim meydan okurcasına seğiriyor.

İri gözleri bana dik dik bakıyor ve göğsüme yaslanmadan önce bileğini yakalayıp başının üstündeki duvara sabitliyorum. Diğer elini uyluğunun yanına kıvrıyor, bir şekilde bana dokunmaktan kendini alıkoyabiliyor.

Ona gelince aynı kapasiteye sahip değilim. Onun yanında kontrolümü kaybetmem damarlarımda öfke dalgası yaratıyor.

“Sana gitmeni söyledim Collins,” dedim, sesim boş koridorda kaba bir yankı gibi. “Bu da demek oluyor ki, gözlemevimin etrafında gizlice dolaşmanı kesinlikle istemiyorum.”

Karanlık fizikseldir, bedenlerimiz arasında gerilmiş bir elektrik teli gibi titreşir. Gölgelemin altında gizlenmişken, kötü şeyler yapma cazibesi o kadar da pervasızca gelmez.

İçgüdülerimi dizginleyerek, bu ihtiyaca karşı dişlerimi sıktım ve yavaşça elimi ağzından indirdim, sadece nefes almasına yetecek kadar. Artık onu tuzağa düşürdüğüme göre, onu serbest bırakmam imkansız.

Eldivenli parmaklarımı çenesinin narin kıvrımı boyunca kaydırıp boynunun arkasına kadar ulaştım. Başparmağımı çenesinin altındaki yumuşak boşluğa dayayarak yüzünü kendime doğru kaldırdım. "Neden hâlâ buradasın?"

"Çünkü bana ihtiyacın var," diyor nefes nefese. Zorlu yutkunması çenesindeki mide kasını avucuma doğru itiyor ve bu son derece tahrik edici.

Teninin sıcaklığı, incecik elbisesinin altından bana ulaşıyor ve burun deliklerim genişliyor. "Gerçeği," diye talep ediyorum.

“Aman Tanrım, Orion.” Sesi hafifçe titredi. “Bu doğru. Bana ihtiyacın var. Ve benim de—” Sözüne kesti. Bakışları yüzümü taradı, gözlerine bir nebze kırılma karıştı. “Bunun işe yaraması gerekiyor. Yıllarca en karanlık zihinlerdeki saplantıları inceledim. Buraya senin yüzünden geldim, çünkü bu takıntılı dürtüyü anlayabilecek tek kişinin sen olabileceğini düşündüm. Yaklaşımımı kanıtlamak için ideal bir hastaya ihtiyacım var.”

Onu incelerken çenem kasılıyor, bakışlarım aşağıya doğru kayarken elimi yavaşça yana çekiyorum. Karanlıkta bile, boğazını saran soluk morlukları seçebiliyorum. Onun bu yaklaşımını başka biriyle gerçekleştirdiğini hayal ederken vahşi bir öfke beni sarıyor.

"İdeal hasta," diye tekrarlıyorum, ses tonumda kuru bir eğlenceyle. "Ve yönteminiz, bacaklarınızı masanın üzerine açıp, beni dişlerimle eldivenimi yırtmaya ve içinize girmeye teşvik etmenizi içeriyor. Öyle mi?"

Titrek bir nefes verdi. "Bunu mu yapmak istiyordun?"

Bacakları birbirine kenetleniyor ve ben sert bir ses çıkarıyorum. "Beni becer." Çaresizce mecbur kalmış bir halde, eldivenli parmaklarımı boğazının üzerinde gezdiriyorum. "Sana bu morlukları kim yaptı söyle bana," diye soruyorum, sesimi baştan çıkarıcı bir tona indirerek.

Dudakları titriyor. "Bu kişisel bir konu."

"Mmm." Nazikçe saçlarını yana ittim, dudaklarımı tehlikeli bir şekilde kulağına yaklaştırdım. "Öğrenirsem, bunu çok kişisel bir mesele haline getireceğim, küçük okçu." Geri çekilerek parmak uçlarımı izlerle hizaladım. Elim çok büyüktü—ama onunki değil. Kendi kendine yaptığı izlerdi bunlar.

"Kahretsin," diye mırıldandım sertçe. Ciğerlerim ağrıyana kadar onu içime çektim, tahrik edici kokusunun ve ateşli meydan okumasının yakıcı etkisine izin verdim. "Siz de biraz sapıksınız, Doktor Holbrook."

Gözlerimi yakalıyor ve ona daha da daldıkça, turkuaz gözlerinin altın rengi yayında koyu bir damar beliriyor. "Korkusuz olmayı tercih ederim. Cesur olmayı. Geleneklere meydan okumayı."

Yavaşça başımı salladım. "Kurnaz. Manipülatif. O bozulmaz ahlak değerlerini yerle bir ediyor."

"Bu konuda ne yapacaksın?" Gözleri beni taradı ve o büyüleyici kirpiklerinin elmacık kemiklerini okşayışına, dudaklarıma diktığı o delici bakışa hayran kaldım.

İçimdeki çatışmayı belli eden kısık bir inilti çıktı. "Yani, alanında yetenekli biriyle çalışmak gerçekten de itibarı zedelenmiş, sapkın birine ihtiyaç duyduğunuz anlamına geliyordu. İşte ideal hastanız bu."

Kaşını kaldırarak, "Yalan söylememi mi tercih edersin?" diye sordu.

İçimde vahşi bir alev alev yanıyor, içimdeki vahşiliği bastırmaya çalışırken her kasım geriliyor. Collins acıyla irkiliyor, yüzünde hafif bir kasılma

beliriyor ve boğazının kenarlarını ne kadar sıkı tuttuğumu fark ediyorum.

Elimi biraz gevşetip başımı çeviriyorum ve kolunu tuttuğum yere, eldivenimin ağının üzerinden görünen mürekkeple çizilmiş takımyıldızına odaklanıyorum. Gözümü ondan ayırmadan, başparmağımla bileğinin iç kısmını nazikçe okşuyorum.

"Fiziksel bir tepki mi yaşıyorsun, Orion?" Sırtını kamburlaştırıyor, göğüsleri göğsüme değiyor ve vücudumda bir kargaşa başlatıyor.

"Collins—" diye uyarıda bulunuyorum, penisim pantolonumun fermuarına baskı yapıyor. Yemin ederim, kalçasını bir santim daha öne iterse, burada boşalacağım.

İçgüdüsel olarak onu bıraktım ve sert bir adım geri çekildim. Dikkatimi tıpkı onun yakıcı bakışları gibi cebe sokan aleti ararken, ihtiyatlı gözleri hâlâ benimkine kilitlenmişti.

Boynuna dokundu, sert dokunuşumun yankısını nazikçe hissetti. "Ofisimde olanları biliyorum... işler kızıştı." Sesindeki tereddüt, aramızdaki hararetli tartışmadan daha fazlasına işaret ediyordu.

Dikkatli bir adım öne atarak sözlerine devam ediyor: "Yöntemimi sorgulamaya hakkınız vardı. Kabul ediyorum, sizden daha fazla direnç bekliyordum. Ve benim bunu ele alma şeklim..." Duraksıyor, dudağını ısıyor. "Bu benim açımdan pek etik değildi."

Alaycı bir nefes verdim, bakışlarım eteğinin kıvrımlarına kaydı ve haince şu anda iç çamaşırı giyip giymediğini merak ettim. Hiç kimse aklımı bu kadar zorlamamıştı.

"Ama sonra fark ettim ki," diye devam ediyor, "öfkenin seni görevden alma ya da akıl hastanesine yatırma tehdidinden kaynaklanmıyordu. Bunların hiçbiri seni gerçekten tehdit etmiyor." Yutkunuyor, bu ince hareket kırılganlığını ortaya koyuyor.

Dişlerimi sıkarak, alnımdaki acıyan baskıya elimi bastırmamaya çalışıyorum. Kahretsin, ona biraz merhamet göstermeye çalışıyorum; mecbur kalmadan önce ona zarar vermeyerek insanlığımın bir parçasını bile korumaya çalışıyorum.

Collins hakkında her şey bilinmiyor. Ve bencil bir yanımla bunun böyle kalmasını istiyorum.

Şu an ile güneş tutulmasının gerçekleşeceği an arasındaki geçiş dönemi, her geçen saniye tehlikeli bir şekilde inceliyor.

“Düzen duygunuzu, kontrolünüzü tehdit ediyorum. Korktuğunuz şey belirsizlik.” Sesi yumuşayarak nazik bir iknaya dönüşüyor. “Ama acele etmemize gerek yok, Orion. Yavaş yavaş ilerleyebiliriz.”

Eldivenli elimle ağzımı kapatarak inlememi bastırdım. "Peki ben bundan ne kazanacağım?" diye sordum.

Dudakları, cevabın apaçık ortada olması gerektiğini ima edercesine, kışkırtıcı bir şekilde kıvrıldı. "O karanlık, rahatsız edici dürtülerinizi güvenle keşfetmenize yardımcı olabilirim. Sürekli savaşmaktan yorulduğunuzu biliyorum." Dudaklarını yaladı, baştan çıkarıcı bir şekilde ıslattı. "Dürtülerinizi tatmin edin, sonuçları olmadan biraz rahatlama bulun."

Verdiğim cevapta, duygusuz bir gülümsemeyle karşılık veriyorum: "Sonuçlardan memnun kalmazsanız, beni görevden almak için formu imzalarsınız."

Başını yana eğdi, gözlerindeki meydan okuyan parıltının arasında cüretkâr bir meydan okuma belirdi. "Öyleyse beni tatminsiz bırakma."

Kahretsin. Ateşle oynuyorum.

Sırtımı kavuran bir sıcaklık, çenemi sıkıca kilitledi.

Doyumsuz açlığımın altında, ona dokunmaya başladığımda duracak gücümün olmayacağına dair daha sinsi bir korku yatıyor. Bedeninde o mükemmel simetriyi bulma, her santimine dokunma, o doğruluğu tekrar tekrar keşfetme arzusunu inkar edemiyorum; ta ki kendimi çılgınca sınırın ötesine itene kadar—onu saf, acımasız bir ihtiyaçla kırana kadar.

Hatta, onu ve paramparça olmuş insanlığımın kalanını tamamen mahvettikten sonra, umursama isteğimi tamamen kaybederek ikimizi de mezara kadar becerebilirim.

Bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil.

İçgüdüsel olarak, cebimdeki usturlabı daha sıkı kavradım. "Araştırmalarınızı ilerletmek, tedavilerinizi test etmek. İhtiyacınız olan şey bu." Soru acı verici derecede tanıdık, bir zamanlar bir kayalıkta birlikte mahsur kaldığımızda ona sorduğum sorunun yankısı. Ve şimdi, tıpkı o zaman olduğu gibi, nefesimi tutarak bekliyorum.

Gözlerinde bir rahatlama hissi belirdi. "Evet," dedi kısaca.

Yumuşak itiraf göğsümün boşluğunda yankılanıyor. Ve ona bunu verebilir miyim diye düşünüyorum - benden istediği şeyi. Ona sadece bir oyalama olmaktan daha fazlasını sunabilir miyim? Bir tür teselli, bir zevk. Onu mutlu edebilir miyim, ne kadar kısa süreli olursa olsun. En azından son nefesini verene kadar.

Başka hiçbir şey olmasa bile, ona bunu vermek istiyorum.

"Neden karşı çıktığını anlamıyorum," diyor, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "İkimiz de rıza gösterirsek etik dışı bir durum olmaz."

İstemsizce ağızımdan kaçan, acımasız ve mizahsız bir kıkırdama var. Yok edeceğin kadınla birlikte olmaktan daha ahlaksız bir şey olamaz.

Göğsümün derinliklerinde şiddetli bir sancı yankılanıyor ve yenilgiyi kabul ederek elimi yüzüme götürüyorum. "Neye rıza gösterdiğinin farkında değilsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Narin bedenini bir titreme sardıktan sonra boğazını temizledi. "İletişim önemlidir—" Ben aniden arkamı dönüp uzaklaşırken sözünü kesti. "Orion, gidemezsin."

"Beni durdurun."

"Bana zarar vereceğinden korkuyorsun," diyor ve sesi biraz nefes nefese çıkıyor.

Adımlarım sendeliyor. Başımı öne eğiyorum, ölçülü bir nefes alıyorum. Ona bakmanın pişmanlık duyacağımı biliyorum, bu yüzden ona doğru dönmek zorunda kalırken ikilemde kalıyorum.

Başını savurarak gözlerinin önündeki saç tellerini temizledi. Dişlerini alt dudağına sürmesi, gerginliğin bir göstergesiydi. Sessizliğin uzamasına izin verdim, onu bu sessizliği doldurmaya zorladım. "Bana zarar vereceğinden korktuğunu biliyorum," dedi tekrar, "ama ben korkmuyorum. Sen de zarar vermeyeceksin."

Kahretsin, orada öylece duruyor ki, vücudunu haritalandırırken ne kadar baskı uygulamam gerektiğini hayal etmem için beni meydan okurcasına kışkırtıyor. Hangi noktaların onu ürperttiğini ve hangilerinin nefesini kestiğini test ederken çıkardığı sesleri keşfetmemi istiyor.

Baş parmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirirken, kendi zihnimle savaş halindeydim ve gözlerim onun üzerinde geziniyordu.

Onu istiyorum.

Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum. Hücrelerim onu, yerçekiminin yıldız ışığını tüketip, tek bir şiddetli çöküşle hepsini birden yok ettiği gibi tüketmek için yanıp tutuşuyor.

İşte bu beni dehşete düşürüyor.

Gölgeler yaklaşıyor, beynimin gri maddesini karanlık bir kalıntıyla lekeliyor, kenarlardan sinsice sızıp her düşüncemi bozuyor.

“Orion.”

Sadece adımı söylemesiyle beni karmaşık düşüncelerimden çıkarıyor. İçinden bir anda ateşli ve tahrik edici bir şey geçiyor ve ben de ateş burcumun o yakıcı akımına kapılıyorum; korkusunu hissedebildiğim halde neden korkmadığına beni ikna etmeye bu kadar çok çalıştığını daha da merak ediyorum. Yakasının tepesine kadar iliklenen düğmelerin altında, taktığı cesur, korkusuz maskenin altında, beni tüm mantığımdan mahrum bırakmakla tehdit eden, son derece cezbedici bir şey var.

Korkusu elle tutulur derecede.

Nefis.

Collins, tıpkı ofisinde olduğu gibi, bu durumdan dolayı titriyor. Benim şiddet dolu ve sapkın yönlerim onu cezbetse de, onu çok korkutuyor.

Gerginliğini gizlemek için hızlı bir hareketle saçlarının geri kalanını omzundan çekti. "Az önce koridordan bir piyano sesi duydum. Sen miydin?"

Onun bariz taktiğine karşı dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor. Sorusu tereddütlü ama kurnazca, beni dürtüyor. Seksi okçum asla ıskalamıyor.

"Bana o morlukların nasıl oluştuğunu anlat," diye karşılık verdim boynuna bakarak. İkimiz de benzer bir açlığı paylaşıyoruz ve bunu ondan duymak istiyorum.

Dudaklarını ıslatıyor, kıvrıyor. Her hareketi yavaş, kaçınması bilinçli, tüm dikkatimi ağızına çekiyor. Hangi bilinmeyen gücü kontrol ediyorsa, bu benim maddemi etkiliyor, beni etkiliyor ve aramızdaki boşluğu kendi karanlık elektromanyetizmamızla dolduruyor.

Kararlı duruşunu korurken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bazı cevaplar en iyi şekilde zahmetli araştırmalar sonucunda bulunur. Katılmıyor musunuz, Doktor Night? Tabii, eğer bu zorluğa hazırsanız."

Yine şeytanları dışarı çıkmaya ve oynamaya kışkırtıyor. Ve kahretsin, onları engellemekten bıktım usandım.

Kaslarım kasılmış halde, kendimi zor tutarak, "Ya sana zarar verirsem?" diyorum.

Gözlerinde meydan okuyan bir kıvılcım parlıyor. "Seni durduracağım."

Kahretsin.

Collins'in benimle dövüştüğüne dair o müstehcen görüntü, sıkıca tutunduğum son zerre öz kontrolü de yakıp kül ediyor. Onda alevlenen o öfkeyi görüyorum ve onu tatmak için can atıyorum.

Bunca zaman, ne kadar donmuş hale geldiğimin farkında değildim. Boş, ıssız. Karanlığın boşluğunda asılı kalmıştım. Ta ki onun ateşli, yakıcı doğasının sıcaklığı, bu sınırlayıcı buz tabakasını çatlatana kadar.

Tehlikeye, heyecana ihtiyacım var.

Şimdi ona ihtiyacım var.

Hiçbir şey bu kadar tehlikeli hissettirmemişti.

Kendi zararına olsa da, bir adım ileri atıyorum, sonra bir adım daha, yavaş yavaş ona olan mesafeyi azaltıyorum. Bedenlerimizi ayıran incecik hava tabakası canlanıyor, moleküller bir araya gelmeyi yalvarıyor.

Gözlerime bakıyorum ve baştan çıkarıcı melodisi atomlarımı çılgına çevirirken, aramızda baş döndürücü bir şey geçiyor; aramızdaki o an manyetik bir çekim yaratıyor.

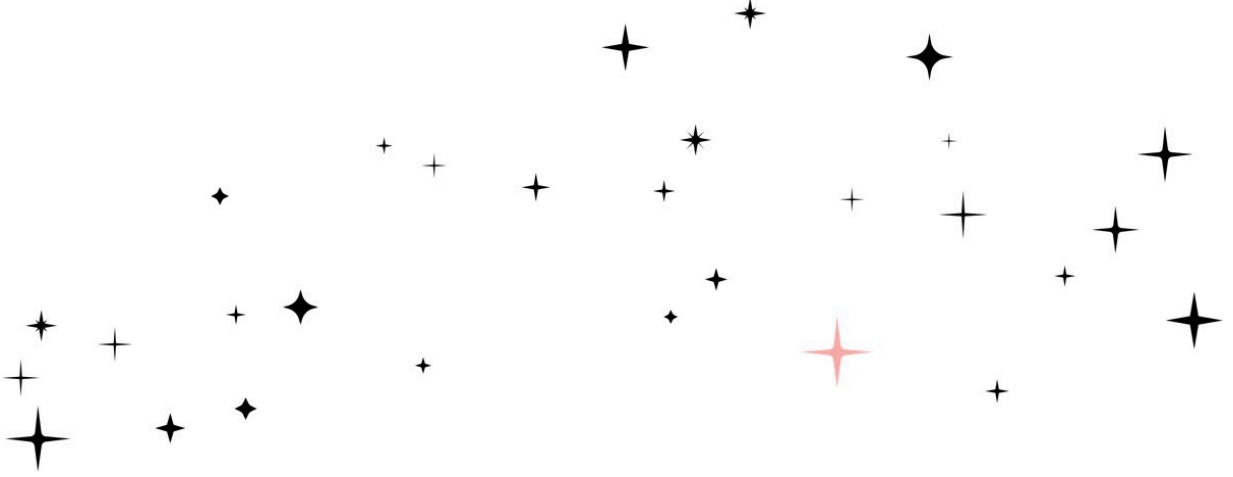
Bu güce karşı koyma iradesi alevler içinde yok oluyor.

Bu, kaderde yazılıydı resmen. Collins hayatıma girdiği andan itibaren, kesin olarak anladığım tek bir şey vardı:

O benimkisiydi.

O bana aitti.

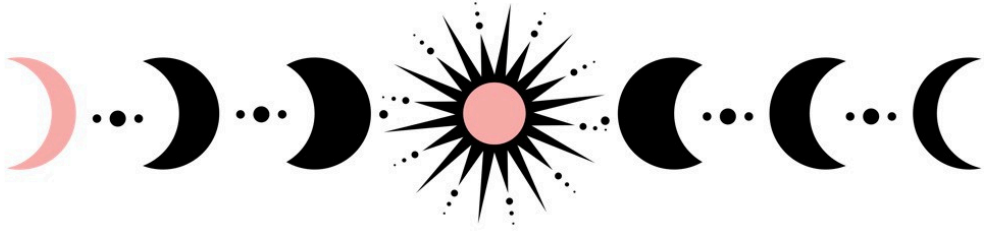
Elini avucuma alıp onu gözlemevimin derinliklerine götürüyorum.



Uzay-zaman, insanı çıldırtan bir fikir. Hayatınızın tamamını, her anı, olayı, deneyimi – geçmişinizden ve önünüzdeki gelecekte – evrenin sahnesinde sergilenmiş olarak hayal edin. Bunlar sizin anılarınız. İlk öpücüğünüzden son vedanıza kadar, her bir anı, gelgitin sürüklediği kum taneleri gibi kayboluyor. Şimdi tüm bu anların hala orada, kum taneleri gibi, uzay-zaman okyanusunda bir yerlerde beklediğini hayal edin.

— DR. ORION NIGHT, SEMPOZYUM KONUŞMASI,
30 KASIM

OLAY UFKU



Ve tıpkı yanmış bir kuyruklu yıldız gibi, Kuzey Kutbu gökyüzünde devasa Yılan Takımyıldızı boyunca alevler saçıyor ve korkunç saçlarından veba ve savaş saçıyor.

— JOHN MILTON, KAYIP CENNET

ORION

Karanlık teleskop odasındaki tek ışık, arkadan aydınlatmalı gözlem masasından geliyor. Bu ışık, etrafa saçılmış aletlerin ve ekranların üzerine yayılıyor ve Collins merakla masaya doğru yürürken etrafında yumuşak bir beyaz hale oluşturuyor.

O, benden daha çok odanın içinde, her atomu kendi kokusuyla dolduruyor; hem algılayabildiğim tatlı notaları hem de algılayamadığım notaları. Cam slaytlara bakıyor, bakışları masanın yüzeyine yansıtılan, melek gibi aydınlatılmış takımyıldız ve nebula görüntülerinin üzerinde kayıyor.

"Gerçekten bir turla ilgileniyor musunuz?" Sesimin derin tonu sessizliği bozdu.

Hayır demesini istiyorum. Lenslerin yansıtıcı malzemelerle işlendiği kaplama odası, bir zamanlar bu istasyonları kullanan ekibin şimdi RC teleskobuyla birlikte tecrit edildiği alandaki koridorun daha ilerisinde bulunuyor ve hijyenik değil.

Collins, ten rengi dudaklarında muzip bir kıvrımla bana baktı. "Aslında değil. Sadece seni burada yalnız yakalamak istedim."

Gülümsememi gizlemek için elimi ağzımın üzerine sürdüm. "Prescott'ı bana karşı kullandın."

"Evet," diye itiraf ediyor utanmadan. "Bu sana nasıl hissettiriyor?"

Onun nasıl bir duygu beslediğini, tıpkı onun benimkine nasıl sinsi sinsi yaklaştığını keşfetmeyi çok istiyorum. Bunun yerine, "Etkilendim," diyorum. "Ve itiraf etmeliyim ki, terapötik yaklaşımınıza biraz şüpheyile yaklaşıyorum."

"Güvenlik kelimesi belirleyebiliriz," diye öneriyor. "İhtiyacınız olursa."

İçimden açlıktan kırılmış ve dizginlenmemiş bir şey pençeleriyle beni tırmalıyor, ona ulaşmak için yolunu açıyor. Bunun çok ileri gitmesi durumunda korunmaya ihtiyacı olanın ben olmayacağımı anlaması gerekiyor. Ve o çizgi aşıldıktan sonra beni hiçbir şey durduramayacak, hele ki herhangi bir söz.

"Şansımı deneyeceğim," diyorum ona.

Dudaklarında seksi bir gülümseme beliriyor ve az önce boğazını elimle sıkıştığımı hatırlıyorum. Düşüncelerimin alçak ve şiddet dolu doğasını bilerek buraya kadar beni takip etti. Güzel gözlerinde parıldayan korkuya rağmen, ne olursa olsun, yalnız başına beni buraya kadar takip etti.

İçimde bir kaşıntı beliriyor, zihnim onu tamamen kendime ait kılma düşüncesinin istilacı, yasaklanmış hislerinden kurtulmaya çalışıyor ama nafi.

Kimsenin onun nerede olduğunu bilmediği bir yerde.

İstemsizce parmaklarımı uyluğuma vurarak sayıyorum.

"Peki bu şeytani parçacık hızlandırıcı nerede?" diye soruyor.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Laboratuvardayım."

Başını sallıyor. "Burası kontrol odası," diyor ve ben de başımı sallıyorum, çünkü büyük ölçüde doğru. "Ama burası senin çalıştığın yer değil." Keskin bakışları, gözlem evinin kubbesine çıkan sarmal merdivene kayıyor.

Ellerimi ceplerime sokuyorum, sessizliğim bizi bu anın içine daha da sürüklüyor. Onun hoş kokusu soğuk, steril havayı kaplıyor. Parmakları nesnelere dokunuyor, ardında kendinden izler bırakıyor. Kendime alışmak için zaman veriyorum ama o, sadece nefesiyle bile kendimi tutmamı engelliyor.

"Çoğu insan ancak bu noktaya kadar gelebiliyor." Ona dürüst bir cevap veriyorum.

Ona doğru çekilerek masaya doğru birkaç adım attım, ancak yerde duran cam tabağa bakmak için durdum. Ona baktığımda, yanaklarının üst kısmında hafif bir kızarıklık belirdi.

"Düşürdüm," diyor ve daha önce avludan duyduğum şıkırtı sesini doğruluyor.

Tabağı alıyorum, baş parmağımla Orion takımyıldızının üzerinden geçip, ait olduğu yere, masaya koyuyorum.

"Yalnızken bile her zaman eldiven takar mısınız?"

Sabırlı davranarak sorularını yanıtlıyorum. Merakını gidermek onu mutlu ediyorsa, bunu yapabilirim. "Çoğu zaman."

"Bulaşma korkusu nedeniyle," diyor kararlı bir şekilde.

Bunu ona nasıl açıklayacağımı düşünüyorum. "Bir de, onları taktığımda, dokunduğum şeyi doğru hissedene kadar ayarlama konusundaki nevrotik ihtiyacımdan o kadar etkilenmiyorum. Bu bir bariyer, duyuları körelten bir şey, böylece denge ihtiyacıma yenik düşmeden bir göreve odaklanabiliyorum."

Collins beni dikkatle inceliyor. "Bu, obsesif-kompulsif bozuklukla ilgili bir tür sihirli düşünme," diyor analiz ederek. "Mantıklı değil, ama zihninizi bu çözüm yoluna ulaşmanıza izin verecek kadar kandırdınız."

Yavaşça başımı sallayarak onayladım. "Bunun farkındayım."

"İyileşme sürecinizden bahseder misiniz? Kazadan ne kadar süre sonra araştırmalarınıza yeniden başladınız?"

Collins beni tanımlamak ve etiketlemek için elinden gelenin en iyisini yaparken, ben bunu tıbbi bir dergide açıklanabilecek terimlerle, tanımlayıcı sayılarla ve popüler terimlerle düşünmüyorum.

Kaza öncesinde bambaşka bir insandım. Lick Gözlemevi'nde saatler geçirir, teleskop sistemleri için kod yazardım, simülasyonlar yapardım, galaksi verilerini analiz ederdim. Adeta bir makineydim, programlanmış ve azimliydim.

Motosiklet kazasından sonra bambaşka birine dönüştüm.

Kirlenmiş gri maddem fısıldıyor: Canavar.

"Öncesi ve sonrası vardı," diye kısaca anlatıyorum ona. "İki ay hastanede kaldım. Oradayken lifler beni tahriş etmeye başladı. Giysilerimin her bir parçasını tenimde hissedebiliyordum. Havadaki mikropları görebiliyordum. Tadını alabiliyordum. Akciğerlerime doğru süründüklerini hissedebiliyordum."

"Önce ve sonra," diye tekrarlıyor usulca, ifadesinde anlamlı bir şeyin izi var. "Başka ne olabilir ki?"

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim, onun söylediklerinden oldukça keyif alıyordum. "On bir aylık bir iyileşme sürecinin ardından işe dönmeme izin verildi."

Aradan geçen bunca yıldan sonra, o anı hatırlamak biraz zor. Ama gözlerine baktığımda, orada saklı olan altın yıldızları bulduğumda, gözlemevine girdiğim anı hatırlamak daha kolaylaşıyor. Aldığım karşılamayı.

Ve o mekanın ne kadar boş hissettirdiğini hatırlıyorum, Emma'nın yokluğu devasa bir boşluk, adeta bir kara delik yaratmıştı. Araştırmaları onunla

birlikte kaybolmuştı. Herhangi bir yüzeye dokunduğumda, kirletici unsurları hissedebiliyordum. Gözümün köşesinde simsiyah parıldayan ve titreşen mikropları görebiliyordum. Göz bebeklerimin genişlediğini, kalbimin hızla çarptığını duyabiliyordum.

Felç edici.

En kötü yanı, zihnimi karmakarışık ve kopuk hissettirmesiydi.

"İşe döndüğüm ilk gün, iki saatimi steril odada, dört saatimi de ofisime kilitli geçirdim," diye itiraf ediyorum, utanç duygusu egomu incitirken.

Kaşlarının arasında endişeli bir kırıksıklık belirliyor ve ben de boynumun arkasını ovuyorum. "Bundan kısa bir süre sonra 'akademik izne' çıkarıldım ve 'kişisel araştırmalarım odaklanmam için yönlendirildim'. Onurumu korumak için uydurulmuş akademik saçmalıklardı bunlar, ama sonuçta görevime geri dönmeyeceğim anlamına geliyordu."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama yaptın. Kendi araştırmana odaklanmaya başladın."

Çenem kasıldı. "Ve kimsenin bunu benden almasına izin vermeyeceğim."

Loş odada, enstrümanların uğultusu ve bizi yalıtın havalandırma sisteminin sesi altında yoğun bir sessizlik çöker. Collins dikkatini başka yöne çevirir, bakışları silindire odaklanır. Yaklaşır ve elini cama doğru uzatır.

"Dikkatli olun," diye uyarıyorum.

Aniden geri çekildi. "Tehlikeli mi?"

"Hayır, tehlikeli değil." Artık tehlikenin tam olarak nerede olduğunu anlamış olmalıydı. "Ama pahalı. Ona bir şey olursa Leo kalp krizi geçirebilir."

Hafifçe kaşını kaldırarak beni teşvik ediyor.

Yavaşça nefesimi veriyorum, ona daha da teslim oluyorum. "Bu bir ses kara deliği," diye açıklıyorum. "Çünkü kaçış hızı ışık hızını aşıyor, hiçbir şey kara delikten kaçamaz. Burada, silindirdeki dolaşan su, geri dönüşü olmayan noktayı simüle ederek, dönen sıvının ses hızını aştığı akustik bir ufuk oluşturuyor. Ses dalgaları girdapta hapsoluyor, bu noktayı geçerek

akıntıya karşı hareket edemiyor." Gözlerini bulup gözlerine bakıyorum. "Maddenin ve ışığın yıldız kütleli bir kara deliğin ufkunu geçme şekli gibi. Bu sınırın ötesinde, kaçış imkansız hale geliyor."

Eldivenli parmaklarımı cama yasladım. "Frekans kaymasını, hapsolmuş ses dalgalarının ufka yaklaşırken nasıl uzadığını kaydediyorum. Bu, zaman genişlemesini seslendirmemi sağlıyor. Uzay-zamanın sınırda bilgiye ne yaptığını gösteren bir bakış."

Suyun girdaplar halinde akışının hafif titremesi elimin altında yankılanıyor. Kaybın eşğinde tutulan yankılar.

Düşünceli bir ifade yüzünü yumuşatıyor. "Böylece ses hareket halinde yakalanmış kalıyor," diyor, girdabı izlerken fazlasıyla derin bir kavrayışla. "Tıpkı bir akıntıya kapılan bir melodi gibi, kimsenin duyamayacağı derinliklerde sonsuza dek yankılanıyor."

Boğazım düğümlenmiş bir halde, zorlukla yutkunarak başımı bir kez salladım.

"Peki bu, araştırmanızla nasıl bir bağlantı kuruyor?" diye soruyor.

"Kaybolmuş o melodiyi duymaya çalışıyorum."

Onun kesik kesik konuşma tarzı, kalp atışlarımız arasındaki gergin boşluğu dolduruyor.

Biraz daha yaklaşıyorum, sesimi samimi bir tona indiriyorum. "Kara delikler her şeyi tüketiyor," diyorum ona, "ama eğer bilgi öylece yok oluyorsa, genel görelilik ve kuantum teorisi ikisi birden doğru olamaz. İz kalıyor, uzay-zaman eğriliğinde kodlanmış, ufkun ötesinde korunmuş. Varoluşun bir yankısı, unutulma ve sonsuzluk arasında bir yerde askıda kalmış."

Dudakları aralandı, nefesi hayretle -ya da dehşetle- kesildi. "Ve sen bu yankıları geri getirmeye çalışıyorsun."

Yavaşça başımı salladım, aramızda gerçeğin bir fısıltısı asılı kaldı.

Gözlerini kırıpıştırdı, başını salladı. "Sanırım bunu kavrayamam, Orion."

Bir adım daha yaklaştıkça kalbim hızla atmaya başladı. "Çoğu insan için öyle," diye itiraf ettim. "Ama ya anılarımız hiç kaybolmasaydı? Ya bizden sonra da yaşamaya devam etselerdi?"

Gözlerinin önünde bir şey parlıyor, kendi acı dolu yankısı. Orada, sonra da kayboluyor. "Bazen onları bırakmak daha sağlıklıdır. Zihin her şeyi saklamak için yaratılmamıştır. Unutmamızın bir sebebi var, olması gerekiyor. Böylece yolumuza devam edebiliriz."

Onu sessizce inceliyorum. Omuzlarını dik tutma şeklini. Unutmak kelimesini söylerken sesinin çatlamasını.

"Hım, belki," diye kabul ediyorum, ses tonum ölçülü. Ona, unutulmuş olsun ya da olmasın, o acı dolu anılara bağlı olduğumuzu söylemek istiyorum. "Ama şimdilik, bu sadece bir gözlem," diyorum bunun yerine.

Başını yana eğdi, bir tutam saç yanağına değdi. "Şu anda özellikle dikkat ettiğiniz bir şey var mı?"

Bakışlarımın ağırlığı onu korkutmalı. "Öyleyim."

"Bana göster."

Söyleyiş biçimi—o kadar korkusuz, o kadar tereddütsüz ki—kanımı yakıcı bir arzuyla kaynatıyor. Gözlem masasının ışığı onu aydınlatıyor, bileğine mürekkeple çizilmiş takımyıldızın üzerine hafif bir ışık düşürüyor, okçunun oku bana doğrultulmuş durumda.

Bir kara deliğin tekilliğini çevreleyen olay ufku gibi, Collins ve ben bu eşiği birlikte geçtiğimizde, geri dönüşü olmayan bir noktaya girmiş olacağız.

Bakışlarım ona avcı gibi dikiliyor. "Sırlarımı öğrendikten sonra seni bırakamazsam ne olacak?" diye soruyorum masanın etrafından dolaşırken.

Adımlarımı taklit ederek beni izliyor, yavaş yavaş çarpışma rotasına girene kadar ilerliyor. "Merak etme. Sır saklamakta iyiyim."

Kalp atışlarım damarlarımda gümbür gümbür atıyor. Aramızda elektrik akımı geçiyor. Ateş burcu olan bu küçük kız, dudaklarını yalayış şekliyle ve güzel gözlerindeki günahkar parıltıyla beni anında yakıp kül etmeye kararlı.

Ateş çok yıkıcı bir güçtür.

Acı dolu kaderimi kabullenerek, "Seni uyarmadığımı asla iddia etme," diyorum. Sonra onu sarmal merdivenlere doğru yönlendiriyorum ve elimi korkuluğa dayayarak önce onun çıkmasına izin veriyorum.

Kubbeye ulaştığında, iniş alanında duraksadı ve bakışlarını aletlerin üzerinde gezdirdi. "Orion. Beklediğim bu değildi."

İstemsiz bir gülümseme dudaklarımda beliriyor. Sesindeki hayrete karşı göğsüm sıkışırken, boynumun arkasını elimle kavradım. "Bir delinin laboratuvarını bekliyordunuz herhalde," dedim, orta konsola doğru ilerlerken.

Hiçbir şey söylemiyor, dikkati pirinçten yapılmış gezegen modeline kayıyor, her gezegenin ve ayın yörüngesini izliyor. Sonra, tensör denklemleriyle kaplı kara tahtanın yanındaki küresel astronomi aletlerine göz atıyor. Arkaik kalıntılar, modern ekipmanlarla tezat oluşturuyor.

"Geçmişî korumaya gerçekten kararlısınız," diyor dalgın bir şekilde.

Onun benim alanımda olması her türlü dürtümü tetiklemeliydi, ama garip bir şekilde tahrik edici. Parmaklarımı oynatıyorum, eldivenlerimi çıkarmaya, onun tenime işlemesine izin vermeye can atıyorum. Damarlarımda uyarıcı bir adrenalin patlaması yaşanıyor. Eldivenler ayrıca gözlemci müdahalesini önlemek için de gerekli. Bunun yerine eldivenimin manşetini daha yukarı çekiyorum.

Kumanda paneline eğilerek koordinatları girdim ve teleskop bir vızıltı sesi çıkardı. Gözümün ucuyla Collins'in ani sese irkildiğini gördüm. Teleskop yeniden konumlanıp yerine kilitlenirken ona doğru döndü.

"Araştırmalarınızı burada mı yürütüyorsunuz?" diye soruyor.

"Çoğu tamam." Alüminyum merdiveni alıp tekerlekli bir araçla etrafta gezdiriyorum, ayağımı en alt basamağa dayadıktan sonra elimi ona uzatıyorum.

Bakışları eldivenli avucuma indi. "Hep solak mıydınız?"

Derin bir kahkaha koptu ağzından. "Hep bu kadar meraklı mıydın? Kaçırmadan acele et."

Siyah eteğinin uzunluğu boyunca avuçlarını aşağı kaydırarak, Tanrı'nın Eli'ne bir bakış attı ve temkinli bir adım daha yaklaştı. Collins elini benimkine koydu ve merdivene çıkmama izin verdi.

“Bekleyin—” Boşta kalan eliyle topuklu ayakkabılarını çıkarıp beton zemine fırlattı. “Pekala, Doktor Night. Beni nereye istiyorsunuz?”

Tanrım, o basit kelimelerle ne kadar iğrenç düşünceler uyandırıyor! Onu şu merdivene bağlayıp, beni aç bir canavara dönüştürdüğü gibi, bedeninin üzerinde dolaşmak istiyorum. Beni gönüllü bir deney kuklası olarak kullansın ve istediği sadist, deneysel terapiyle bana işkence etsin.

Yutkundum ve vizöre doğru başımı salladım. "Tamamen yukarıda."

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor, sonra dönüp ellerini korkuluklara dayıyor. O pozisyonunu alana kadar bekliyorum, sonra arkasından basamakları tırmanıyorum. Kollarımı kalçalarının iki yanına yerleştiriyorum, ellerim güvenli bir şekilde demir parmaklıklara tutunmuş durumda.

Optik tüpe takılı özel göz merceğine işaret ederek, "Gözünüzü tam merceğe dayayın," diye talimat verdim.

Collins korkuluğa doğru eğilip doğrudan objektife bakıyor. "Ne görmem gerektiğini bilmiyorum." Daha da öne eğilmek için pozisyonunu ayarlıyor ve onun bara doğru eğilmiş halinin günahkar görüntüsü benim sakinliğimi alt üst ediyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu... Kelimelerim yetmiyor. Bu nedir?"

Yanına daha da yaklaşarak profilini inceledim, hayranlık dolu ifadesini gözlemledim. Bu ifadeyi olabildiğince uzun süre korumak istedim. "Yılan takımyıldızı," dedim, sesimi kısık bir fısıltıya indirerek. "Samanyolu'nun çekirdeğine yakın konumu, parlak ve karanlık bulutsular arasındaki en büyüleyici etkileşimlerden biri olan Rho Ophiuchi bulut kompleksini gözlemlemek için ideal kılıyor."

"Bunların hiçbirini bilmiyorum," diyor, dikkatle dinleyerek.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor. "Burası, ölen yıldızların gaz ve tozundan yeni yıldızların doğduğu, gördüğünüz parlayan bulutu

oluşturan bir yıldız oluşum bölgesi. Gözlemlediğiniz şey, yıkım ve yaratımın aynı anda gerçekleşmesinin birleşmesidir."

Göğsünün inip kalkması hızlanıyor ve nefesindeki ufak bir takılmayı duyuyorum. Bakışları kısa bir an için bana kayıyor. "Bana basitleştiriyor musunuz, Doktor Night?"

Dudaklarımı yaladım, içten gelen gülümsememi bastırmaya çalışarak. "Araştırmalarım gelince..." Sesim kısıldı, teleskobu ayarlamak için eğildim ve onu bulutsunun gölgeli kenarlarına doğru yönlendirdim. "Yıldızların etrafındaki o soluk halkalar kırınım desenleridir. Teleskobun açıklığının yıldız ışığını bükmesinden kaynaklanan girişimdir. Çalışmalarımın bir kısmı, büyük gök cisimlerinin uzay-zamanı bükerek uzak ışığın yolunu eğdiği kütleçekimsel merceklenme ile ilgilidir. Bu görsel, şu anda size sunabileceğim en yakın örnektir."

Duraksıyorum, göğüs kemiğimin altındaki ağrı derinleşirken onun takımyıldızının kalbine bakışını izliyorum. "Işığın hatırasını böyle görüyoruz," diyorum, düşüncelerim dağılmış bir halde, "yıldızların ardındaki karanlıkta saklı olanı."

Collins yavaşça dürbünden uzaklaşıp bakışlarını benimkine çevirdi ve ben de gözlerinin yıldızlı derinliklerinde çok fazla şey okudum. "Yılan takımyıldızı," diye fısıldadı saygıyla. "Çok güzel. Bakacak mısın?"

Açgözlü bakışlarımı bedenine indirdim, utanmazca oyalandım ve yavaşça yukarı doğru dolaşarak ilahi hatlarını inceledim. Gözümün önünde bir melek vardı. "Şimdiden güzel bir şey gözlemliyorum."

Eli göğsünün ortasına yerleşti. "Beni baştan çıkarmak istiyorsan, kelimelere ihtiyacın olmayacağını düşünmüştüm."

"Baştan çıkarıldın mı?"

Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "Bu niyete bağlı."

Ona daha da yaklaşıyorum, şimdi onun üzerinde yükseliyorum. "Collins, uzayın enginliğine baktım. Açıklamaya ancak çalışabileceğim olaylara tanık oldum. Ama senin kadar güzel ya da senin kadar korkutucu bir şeyle hiç karşılaşmadım." Bu itirafla göğsüm alev alev yanıyor. "Bu, filtrelenmemiş gerçektir."

Yüz ifadesinde bir kırılganlık belirtisi beliriyor. "Bir itirafım var," diyor nefes nefese. "Bu gece seni bulmaya gelmemin sebebi sadece terapi çalışmalarım değildi."

Ellerim korkuluğa daha sıkı tutunuyor, yutkunma sesi boğazımdaki tendonları zorluyor. "Biliyorum."

Kubbenin atmosferi enerji dolu, okyanus kokusu açık panjurlardan içeri süzülüyor, gece üzerimizde yıldızlarla parıldarken sonsuzluğa dair sadece bir anlık bir görüntü sunuyor.

Aramızdaki akım tehlikeli derecede güçlü, artık karşı koyamayacağım bir gelgit kuvveti gibi. Çok yakında, onun karşı konulmaz çekim gücünden kaçış kalmayacak.

Sessizlik o anı gerginleştiriyor, ta ki onu bozmak zorunda kalana kadar. "Yakında ayrılıyorum," diyorum, gerginliği dağıtarak. "Güneş tutulmasından önce veri toplamak için karanlık gökyüzü koruma alanına gitmem gerekiyor."

Ani bakış değişikliğim karşısında kaşlarını çattı. Sadece bir anlık bir bakıştı ama bakışları, göksel olaya geri sayımı işaret eden dönüşlerin olduğu mekanik güneş sistemine kaydı.

"Stonehurst'ten ayrılıyorsunuz," diyor yavaşça, kelimeleri tartarak.

Elimle saçlarımı düzeltiyorum. "Sadece bir veya iki günlüğüne, tutulmadan birkaç gün önce," diye onaylıyorum, aramızdaki mesafeyi açmak için bir basamak aşağı inerek. "Tam tutulma anı, koronayı gözlemlemek, sürtünme alevlenip daha parlak ve daha sıcak bir şekilde parlayana kadar ısıyı ve hareketi ölçmek için nadir bir fırsat sunuyor."

Sanki bir karşılık verircesine, gözlerinin arasında gördüğüm o gizemli altın yüzükler parıldayarak göğsümün derinliklerinde bir şeye dokundu.

Elini alnından geçirdi. "Çok fazla bilgi verdiniz, Doktor Night."

Yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. "Basitçe söylemek gerekirse, Dr. Holbrook, kara delik birikim imzalarına yoğunlaşmış durumdayım; anormallikler yoluyla parlaklıktaki değişiklikleri gözlemliyorum."

Bakışlarım onun gözlerine kilitlendi, boğazımın dibinde sert bir düğüm oluştu.

O yakıcı bakışların ardında son derece tehlikeli bir şey kıvılcım saçıyor ve ona dokunmanın ne kadar acı verici olacağını bilmek istiyorum.

Dudak kenarını ısırıdıktan sonra, "Sanırım buradan aşağı inmeliyiz," dedi.

Collins merdivenden aşağı inmeye başlıyor ve ben de bir basamak daha inerken aklıma takılan her düşüncüyü bastırıyorum. Bir basamağı kaçırıp tirabzandan tutunmayı bırakınca "Kahretsın," diye mırıldanıyor.

Tam zamanında uzanıp onu yakaladım, ellerim uyluklarını kavradı. An, her sığ nefes arasında gergin bir şekilde askıda kaldı. Kendimi ondan ayıramadım; bakışlarım, eldivenli parmaklarımın eteğinin kenarını topladığı, diz üstü çoraplarının dantel kenarını ortaya çıkaracak kadar yukarı kalkmış yere sabitlenmişti. Hemen üstündeki incecik ten parçası.

Cesurca gözlerimi kaldırıp onun gözleriyle buluşturuyorum.

Aramızda hava yoğunlaşıyor. Vücudunda bir titreme hissediyorum ama kıpırdamıyor. Elimden bırakmıyor, eteğini indirmiyor. "Bana dokunmaman gerektiğini söylemiştin," diye fısıldıyor.

"Yapmamalıyım." Sesim boğuk, gerginlikten dolayı tahriş olmuş gibiydi. Bir çağrı gibi, bakışlarım boğazındaki hafif morluklara kaydı, ruhumun en dip noktasına doğru çekildi.

"Ama sen istiyorsun," diyor beni kendine çekmek için en yumuşak fısıltıyla.

Çenemi sıkarak yavaşça yukarı doğru kalktım, avucum eteğinin kenarını da beraberinde sürükledi. Başını geriye doğru eğdi, gözleri avcı bakışlarıma kilitlenmişti, üzerinde hareket ederken göz temasını hiç kesmedi. Bacakları içgüdüsel olarak aralandı ve irademin son bağına da kaybetmeye bir saniye kalmıştı.

"İstiyorum," diye itiraf ediyorum kendi kendime. Zorlayıcı, ritmik bir sayımla, eldivenli parmaklarımı kalçasına bastırıyorum.

Dudaklarını yalıyor ve ben de bu kışkırtıcı harekete çaresizce kapılıyorum, o canlı gözlerin ardında girdap gibi dönen şehvet ve endişenin yakıcı

karışımına esir düşüyorum. Görünürdeki uyarılmanın hemen altında, korku parıldayan dalgalar halinde kabarıyor.

Bu manzarayı görünce omurgamın dibinde kötücül bir his uyanıyor. Şu an, onun tatlı kokusunu hissederken, teninin bir bağlantı kurmayı gerektiren bir frekansta titreşmesini izlerken, kendimi zorlukla tutabiliyorum.

Bilinçli ve kontrollü bir şekilde sol elimi ondan çekip kravatımı kavradım. Düğümü çözerek ipeksi kumaşı yakadan kurtardım. Keskin ses gergin sessizliği yarıp geçerken göz bebekleri büyüyerek hareketi takip etti.

Kumaşı boğazından, hızlı atan kalbinin üzerinden geçirerek, bağı yavaşça ensesine doladım. Sonra gevşek kısmı eldivenli elimin etrafına dolayarak onu kendime doğru çektim. Derinin gıcirtısından ürperdi.

"Bana doğruyu söyle," dedim, sözlerim aralık dudaklarından döküldü. "Ne kadar korkuyorsun?"

Bu kadar yakından yutkunması duyulabiliyor. "Yeter," diye fısıldıyor.

Boğazımda hafif bir ses yankılanıyor. "Güzel."

Onu bırakmadan önce, elini kravatın etrafına doladı. "Ama seni fazla zorlamaktan daha çok korkuyorum."

Yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi. "Altı yıllık birikmiş cinsel hayal kırıklığım var ve sen beni mahvedeceğinden mi endişeleniyorsun?"

Hayatım boyunca evrenin sınırlarına ulaşmaya çalıştım. Delilikle, tutkuyla, asla yorulmadan peşinden koştum.

Sınır yok.

Collins ile başa çıkmam gereken tek korkutucu kesinlik, onun aradığını bulduktan sonra bile durmayacağım gerçeğidir.

Dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. "Sanırım o kadar da kırılgan biri olmadığımı göreceksiniz, Doktor Night."

"Kahretsin," diye mırıldandım karanlık bir sesle. Onun pervasız cesaretine karşı midemde vahşi bir açlık sancısı kıvranıyordu. Kara sular şiddetle yükseliyor, beni tutan şeylerin çökmekte olan duvarlarını hırpalıyordu.

Hassas bir denge kurulmalı. Ona bunu, bu geçici zevki, bu çalınmış anı vermek, onu yok etmeyi arzulayan sapkın açlığa teslim olmamak gerekiyor.

Bakışlarım, onun gizli sapkınlığının izleri olan, cezbedici morluklara kayıyor ve içimdeki iğrenç bir parça, bu imkansız dengeyi korumanın acı verici işkencesinin nihayet sona ermesi için onu tamamen yutmak istiyor.

Onun yıldız gibi parlayan gözlerini bir kez daha bulduğumda, ışık hızıyla düşüyorum. Zaman yavaşlıyor, gerçeklik parçalanıyor, tüm evren etrafımızda bükülüyor.

Ufkun kenarına doğru ilerlerken büyülenmişim.

Collins kravatı bırakıyor, bu küçük hareket bir teslimiyet göstergesi. İçinde gördüğüm ışık sönmeye başlıyor ve birdenbire onu kovalamak, tamamen yutulmadan önce bir kez daha görebilmek için çaresizce çabalıyorum.

Bir yıldızın yaşamı, yerçekimine karşı sürekli bir mücadeledir.

Ama sonunda yerçekimi kazanır. Gücünden kaçmak mümkün değildir. Ve yıldız çöktüğünde, etrafındaki her şeyi yutar.

Bu onun doğası.

Korku, arzularımızın önünde yıkıcı bir engel olabilir. Onun içinde savaşıyor o korkunun ardında, şiddetli bir arzu görüyorum: yoğun, saf bir istek. Çaresizce bir şeye özlem duyuyor. Belki de benim çılgın arayışım ile yarışacak kadar şiddetli bir arzu.

Başını daha da geriye eğiyor, boğazının çekici kıvrımlarını ortaya çıkarıyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Gözleri gözlerime kilitlenmiş halde, "Güvenlik kelimesi yok," diye fısıldıyor. "Sana güveniyorum."

Kahretsin. Gözlerindeki o güven, altın rengi çizgiler taç alevleri gibi parlıyor, titreyen korku dalgaları onu sarmış olsa da—ve belki de beni sonunda mahvedecek olan da bu olacak.

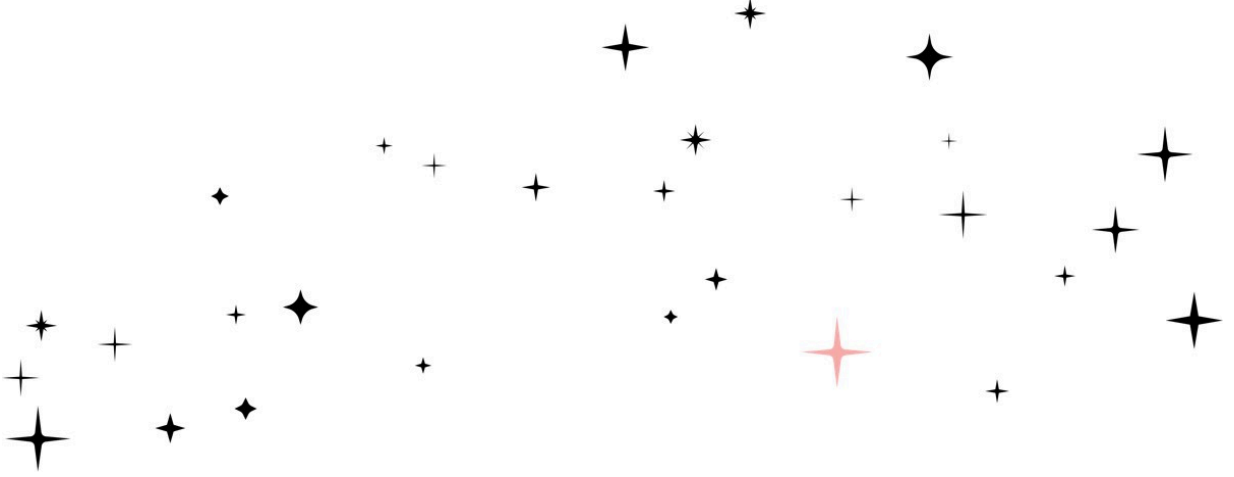
Çarpışmamıza neden olan her türlü çarpık bağlantının artık bir önemi yok. Bizi bu geri dönüşü olmayan noktaya getiren benim mi yoksa onun mu suçu olduğu önemli değil.

İkimiz için de kaçış yok.

Yine de, belki de burada, onun melodisi zihnimi doldururken, bir nebze de olsa kontrolü elimde tuttuğum tek yerde, sınırları test edebilirim.

Kalçalarını yukarı doğru kıvırdıkça bu düşünce küle dönüşüyor. Vücudunun ereksiyon halindeki penisime en ufak bir dokunuşu bile, kendimi tutmamı engelliyor.

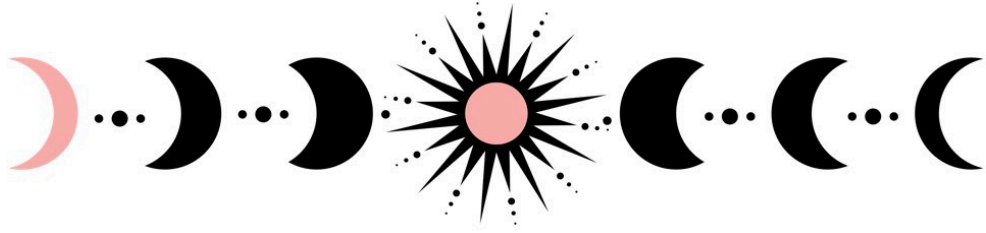
“Lanet olsun.” Üzerine eğilip ön kolumu belinin alt kısmına dolayarak onu merdivenden aşağı çektim. O da içgüdüsel olarak bacaklarını kalçalarımın doladı ve son kontrolümü de yok etti. “Haydi bakalım, tedavi yaklaşımınızı iyice test edelim, Doktor Holbrook.”



Tellerin titreşiminde geometri, kürelerin aralıklarında müzik vardır. Her gök cismi, hatta her bir atom, hareketi, ritmi veya titreşimi nedeniyle kendine özgü bir ses üretir. Tüm bu sesler ve titreşimler evrensel bir uyum oluşturur. Gökyüzündeki yıldızlar bir müzik söyler, keşke duyacak kulaklarımız olsaydı.

— PİSAGOR

KüRELERİN MüZİĞİ



Üçüncü temas (C3): Güneşin parlak diskinin ayın arkasından tekrar görüldüğü, tam tutulmanın sona erdiği ve gün ışığının aniden geri döndüğü an.

ORION

Aline dizilim sistemi, gözlemevinin تنها bir bölümüne gizlenmişti. Gözden uzak, akıldan uzak. Stonehurst'e taşındığımda, PA hoparlörlerini ve subwoofer'ları bir duvar boyunca dik olarak üst üste dizdim ve tozlanmalarına izin verdim.

Collins'i işte buraya, kendimin bu gizli köşesine taşıyorum, sırtını hoparlörlerin tel örgüsüne yaslıyorum. Çarpma anında dişlerimi sıkıldığında kaba bir inilti çıkıyor ağızımdan. Bana sertçe bastırılmasının verdiği tahriş, göğüs kemiğimi neredeyse parçalıyor.

Kırık nefesi dudaklarıma değiyor, gözleri donuklaşmış gözlerinde bir damla korkuyla bana bakıyor. "Ne yapıyoruz biz?"

“İşte bu.” Sakinliğimi neredeyse tamamen kaybetmiş bir halde, bacaklarının arasına açgözlülikle sürtünerek, karşılığında sunduğu nefes nefese iniltiyi zevkle dinlerken bir inilti daha koparıyorum. Bacaklarını bırakıp elimi yüzüne götürüyorum ve çenesini kavıyorum. Eldivenli başparmağım dudaklarının ortasından aşağı doğru kayarak onları aralıyor. “Kahretsin, Collins.”

Bacaklarını masanın üzerine açtığında neredeyse beni öldürüyordu. Şimdi ise onu beni bitirmesi için yalvarmaya bir nefes kalayım. İçimde dayanılmaz bir açlık yanıyor, dilimde onun tadını hissetme arzusuyla kalan tüm direnişimi yok ediyor. Şehvetle beslenen sisin ötesinde, gözlerinin ardındaki sorgulayıcı şüphe beni delip geçiyor.

Acımasız bir küfür savuruyorum: "Bana öyle bakarak bana nasıl işkence ettiğinin farkında bile değilsin."

Yanaklarını avucuma daha sıkı bastırıyor, sanki aramızdaki bariyeri yırtıp atabilirmiş gibi. "Seni hissetmek istiyorum."

Gözlerim sımsıkı kapandı, boynum kasıldı ve çenem, kaslarımı kıvranan her bir acı zerresini boşaltma ihtiyacına karşı kilitlendi. Ona tekrar bakmaya cesaret ettiğimde, bakışlarım hâlâ boynunda asılı duran siyah kravata ağır ağır takıldı. Elimle dokunup ipek bıçağı dokundum, zihnim bayağı düşüncelere daldı.

Kulağına iyice yaklaştım, sesim gergindi. "Ve senin çaresizce, bacakların titreyerek, benim için paramparça olmanı istiyorum, Collins."

Onun hafif iniltisi kasıklarına sıcak bir ürperti gönderdi. "Vücudumu istediğın gibi kullanabilirsin Orion," dedi, "ama sadece eldivenlerini çıkarırsan."

Yakıcı bir nefes vererek, yanaklarının kıvrımlarını nazikçe okşadım, çıplak ayaklarının beton zemine inmesine izin vermek için biraz geri çekildim. Bir hırıltıyla belini kavradım ve onu döndürerek göğsünü hoparlöre bastırdım. Bileklerini yakaladım, ellerini başının iki yanına kaldırdım ve orada sabitledim.

“Bana tek bir şey söyle,” diyorum, saçlarını gevşek bir şekilde kavrayarak. Saç tutamlarını omzunun üzerinden geçirirken parmağım tokanın yakasına

takılıyor. Tokayı dolandırıp ipek tellerin sırtının ortasına doğru sarkmasına izin veriyorum. “Bu isteğim maruz kalma terapimden mi kaynaklanıyor, yoksa eldivenlerim seni korkuttuğu için mi?”

Sessizliği havada ağır bir şekilde asılı kaldı. "İkinci seçeneği söyleseydim, cevabınız ne olurdu?"

Dudaklarımda eğlenceli bir gülümseme belirdi. "Seni öylesine sert bir şekilde boşaltmak istiyorum ki, kendi adını bile unutacaksın, meleğim."

Bacakları birbirine kenetleniyor ve kasıklarım buna karşılık zonkluyor. "Ne büyük bir egon var," diyor titrek bir nefesle.

“Aklımı bir şeye odakladığımda neler başarabileceğimi tahmin bile edemezsin.” Kalçasına iyice yaslanıp ağzımı kulağının kıvrımına yaklaştırdım. “Kıpırdama,” dedim, ses tonumdaki sertlik onda bir ürpertiye neden oldu.

Kontrol paneline doğru yürüdüm ve panjuru kapatmak için düğmeye bastım. Odaya metalik bir inilti doldu ve karanlığa gömüldük. Ses sistemini açtım ve Collins, düşük frekanslı subwoofer'lerden yankılanan yumuşak bir uğultuyla nefesini tuttu.

Ses aralığını ayarlayıp çıkışı optimize ediyorum. Memnun bir şekilde eldivenimi çıkarıp dokunmatik ekranda "Oynat" düğmesine basıyorum. Hoparlörlerden derin, alçak bir uğultu yayılıyor, yavaşça yükseliyor ve karanlık odayı uhrevi, ortam sesleriyle dolduruyor. Ses, ürkütücü bir girişle başlıyor, yavaş yavaş ritmik bir nabza dönüşüyor ve sonunda göğsümü titreştirip zemini sallıyor.

“Orion—”

“Eğer kıpırdarsan, Collins, seni zapt etmek zorunda kalacağım.” İçimdeki sapkın taraf, gözlemevinden kaçarken onu kovalayıp yakalama düşüncesiyle ağzının suyu akıyor.

Başka bir şey söylemeyince, saatimi çıkarıp diğer eldivenimi de çıkarıyorum. Gömleğimi çıkarmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. Serin hava tenime değişiyor ve yemin ederim ki, titrediğini göremiyorum ama hissedebiliyorum. Tahrik edici his, ses dalgalarının dalgalanması gibi tenimde yayılıyor.

Küçük anormalliğimin sakladığı bir şey var, bana bu yönünü göstermekten korkuyor. Savunmasının bir katmanını ortadan kaldırmak için, kendi savunmamın bir katmanını da ortadan kaldırmaya hazırım. Gömleğimi monitörün üzerine örtüp son ışığı da söndürüyorum.

Ritmik ses giderek şiddetleniyor ve beni hoparlörlere doğru yönlendiriyor. Vücuduna bir santim kala duruyorum, her zorlu nefes alışverişimde göğsüm titriyor.

"Bana dokunamazsın," diyorum, çenem başının tepesine yakın. "Tek kural bu. Ne olursa olsun." Hareketini hissediyorum. "Söz söyle, Collins," diye talep ediyorum.

"Sana dokunmayacağım," diye aceleyle dışarı çıktı.

Çenemi kasarak daha da yaklaştım, elbisesinin lifleri çıplak göğsüme hafifçe değdi. Dikkatlice beline uzanıp bluzunu eteğinden ayırdım.

"Bir kuralım var," diyor, sesindeki titremeyi gizlemeye çalışarak. Parmaklarım duruyor. "Işıklar kapalı kalıyor."

Dudaklarımı yalıyorum, duvarlarının ardına yaptığım bu meraklı bakıştan zevk alıyorum. Beni görmesine izin vermektense, boğucu karanlıktan korkarak kendi korkusuna gömülmeyi tercih ederdi.

Gömleğinin etek ucunu sıkıca kavrayıp narin kumaşı ayırdım ve düğmeleri açtım. Keskin nefes alış karın kaslarımı gerdi.

"Bana dokunma, sana bakmam bile."

Rahatlaması gözle görülür derecedeydi, bu da bluzunu daha da açmama ve onu serin havayla buluşturmama olanak sağladı. Vücudunu görsel olarak inceleyip, göğsüme değdiğini hissettiğim için sütyen takmadığını biliyordum. Hiçbir talimat almadan, kendini korumak için hoparlöre doğru bastırdı.

Ortam müziğinin üzerinde hafif bir inilti duyuluyor; bu inilti, sinirlerinde dolaşan uyarılmanın etkisiyle hem etkileyici hem de heyecan verici.

"Koridorda, piyano çalarken beni duyup duymadığınızı sorduğunuzda..." Sesim, binanın gürültüsünün üzerinde yankılanıyor. "Eskiden kendi

müziğimi besteliyordum,” diyorum, ona bu kadarını vermekle yetinerek.

Derin bir nefes alırken sırtı genişliyor. "Eskiden mi?" diye soruyor, hâlâ beni analiz etmeye çalışarak.

Parmaklarımı sırtının kıvrımlarına dokundururken düşünceli bir ses çıkarıyorum; teniyle benim tenim arasında tek engel, ince tişörtünün kumaşı. Isınmış teni liflere işliyor ve yumuşak teninin dokusunu, dokunuşumun altında nasıl hissettireceğini neredeyse hayal edebiliyorum.

Kasları gerilmiş halde, boynundaki hafif morlukları hayal ediyorum, elinin boğazına yapışmış halini, ciğerlerini havasız bırakırken otoerotik boğulmanın sancıları içinde yakalanmış halini görüyorum. Onun hakkında aklımda oluşan açık görüntüyle penisim sıcıyor, kendini uçurumun kenarına getirirken güzel yüz hatlarının nasıl büküldüğünü görüyorum. Yasak arzuları çok mahrem, çok şok edici, yalnız başına keşfetmekten başka bir yol yok.

İçlerindeki sapkınlık, o sırları saklandıkları yerden çıkarmak istiyor. O mekânda kaybolduğunda ne tür iğrenç şeyler hayal ettiğini keşfetmek istiyor.

"Şu an benim müziğimi dinliyorsun," diye fısıldadım kulağına, bir yandan da kravatın uçlarını ellerimle sıkıca tutuyordum.

Pisagor'un Kürelerin Müziği'nden Kepler'in Harmonices Mundi'sine; Holst'un Gezegenler'inden NASA'nın kozmik verilerine kadar müzik ve astronomi her zaman iç içe geçmiştir. Kozmik bir ölçekte birbirine bağlıdırlar.

"Buna sonifikasyon deniyor," diye alçak sesle açıklıyorum. "Göksel veriler müziğe dönüştürülüyor. Gezegenlerin yörünge rezonansları ve yıldız salınımları işitilebilir bir aralığa ölçeklendiriliyor, ardından piyano notalarına dönüştürülüyor."

İşin içinde bundan daha fazlası var; yörüngelerin oranlarını müzik aralıklarıyla eşleştirmek, astronomik frekansları perde ve ritme uyarlamak. Harmonikleri ince ayar yapmak. Her gök cisminin kendine özgü bir rezonansı, kendi sesi vardır. Ve bu cisimlere bir senfoni verildiğinde, ortaya sürükleyici bir deneyim çıkar.

Onu yerle bir etmek için kullanmayı planladığım bir şey.

"Biraz korkutucu," diye itiraf ediyor ve bir an için, müziği mi yoksa boynundaki kravatta biriken gerginliği mi kastettiğinden emin olamıyorum.

Elimi gevşetiyorum. "Hım. Aynı anda hem güzel hem de korkutucu." Eğer onun melodisini asla yakalayamayacaksam, ne yazık ki, bu ona en çok yaklaştığım an olabilir. "İki kara deliğin çarpışmasının, birleşmesinin sesi bu. Birbirlerine yaklaştıkça, yerçekimi dalgaları artıyor, frekansları yükselen notalar gibi yükseliyor. Ve dalgaları birbirine dokunmadan, neredeyse hiç iz bırakmadan geçse de," göğsümün derinliklerinde belirgin bir acı belirliyor, "yine de ince titreşimlerini algılayabiliyoruz."

Kadın, melankolik şarkıyı sessizce dinledikten sonra, "Bu neredeyse romantik geliyor kulağa," diyor.

İçimde derin bir acı yankılanıyor, romantizmin de dokunma kadar aldatıcı olduğunu biliyorum. Titreşimler, elektromanyetik alanlarla yalnızca atomik düzeyde etkileşime giriyor. Ve yine de, ne kadar mantıksız olsa da, ona dokunamadığım yerde ses dalgalarının dokunabilmesine çok kızıyorum.

"Uzay-zaman bir kumaş gibidir," diyorum ona, parmaklarım kasten gömleğinin kumaşını sırtı boyunca takip ederken. "O kumaştan dalgalar geçiyor ve bu da bize bu nefes kesici çarpışma anını deneyimleme imkanı veriyor."

Collins, dokunuşlarımın etkisiyle titriyor. Ellerim kalçalarının çekici kıvrımlarını keşfediyor, parmaklarım eteğinin etek ucunu uyluklarının üzerinde toplayana kadar yavaşça yukarı doğru ilerliyor. Dantelli çoraplarının dokusu, penisime tahrik edici bir nabız gönderiyor.

"Bacaklarını aç," diye kısık ve hırıltılı bir sesle emrettim. Vücudunda hafif bir ürperti dolaştı ve bacaklarını tereddütle aralarken hissettiğim geri çekilmeyi açgözlülükle içime çektim.

Parmaklarımı eteğinden çekip elimi aşağı doğru, uyluğuna doğru gezdiriyorum; nefesinin baştan çıkarıcı esintisiyle mest olmuş bir halde, aşağı doğru inerek dizinin iç kıvrımını avuçluyorum.

Tenin en ufak dokunuşunda bile göğsümde ani bir alev tutuşuyor. Ona dokunmaya çok yakıным, teninin sıcaklığını kumaşın üzerinden

hissediyorum, bu tehlike damarlarımda yakıp kavuruyor.

Dizini yukarı doğru çekerek bacaklarını hoparlörlerin üzerine yayıyorum. Sonra da onu yerinde sabitlemek için dizimi bacağının altına yerleştiriyorum.

Ses yükseldikçe Collins duyulur bir şekilde nefes nefese kalıyor ve bu da kalçalarımı onu metal ağın tam kenarına, titreşimi en yoğun hissettiği yere doğru bastırmaya teşvik ediyor.

Bunun bilimsel yönü, erotik bir duyuşal deneyim olabilir. Elektrik sinyalleri, hoparlörlerin içindeki koninin titreşmesine ve havada basınç dalgalanmaları oluşturmaya neden olur. Titreşimler yoğunlaştıkça, koni hızla içeri ve dışarı hareket eder, daha sert ve daha hızlı vurarak ses desenlerini taklit eder.

"Bunu hissettiğini söyle bana," diye ısrar ettim, ses tonum sertti.

Nefes alışverişi derinleşiyor, sırtının çıplak göğsüme sürtünmesi işkence gibi bir sürtünme yaratıyor. "Evet," diye fısıldıyor. "Hoparlörden gelen titreşim..." Sert bir titremeyle sözünü kesiyor ve geriliyor. "Aman Tanrım."

Kravatı sertçe çekme dürtüsünü bastırıyorum. "Sen benim için çok kötüsün, sığircık kuşu." İtiraf, gergin savunmalarımın arasından sıyrılıp gidiyor. "Ama Tanrım—seni istiyorum."

Daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyarcasına kalçalarını sallıyor ve ben onun edepsiz hareketlerine bağımlı kalıyorum, her seksi kıvrımına içgüdüsel olarak kapılıyorum.

"Anasını sikeyim," diye inledim, kendi ihtiyaç dolu tepkimle ona müstehcen bir şekilde sürtünürken.

Esrarengiz sesler bizi karanlıkta askıda bırakıyor, bu yoğun anı daha da yoğunlaştırıyor. Ve ben ona tamamen kapılmış durumdayım—tırnaklarının metal ızgaraya sürtünme şekli, parmaklarını kıvrırken vücudunu yalayan akımlar. Kalçalarının umutsuz, erotik itişleri, neredeyse dayanılmaz bir işkence. Her nefes nefese iniltinin nasıl daha da yükseldiği, bedeninin benimkine baştan çıkarıcı bir dalga gibi çarpması.

Boğazından gelen boğuk bir ses kaslarımı kasıp kavuruyor ve zihnimin karanlık suları yükselerek, onu acımasızca delip geçmemek için parmaklarımı toplanmış eteğinin içine sokmama neden oluyor.

“Duyusal yoksunluk—” sesi korkuyla titreyerek “—her şey daha yoğun hissediliyor.”

Çenemi sıkıca kenetleyerek, ona ne kadar yoğun bir ilişki kurabileceğimi gösterme isteğimi bastırdım.

Duyularımızdan biri devre dışı kaldığında, diğerleri aşırı derecede aktif hale gelir. Bu durum, ilkel içgüdülerimizi tetikler ve bizi karanlıktaki gizli tehlikeyle savaşmaya veya ondan kaçmaya iter.

Ve bu anormalliği ortaya çıkarmak, onu parçalara ayırıp karanlık köşelerinde gizlenen tehlikeyi keşfetmek için can atıyorum.

Geçmişinde bir canavar var ve ben onunla yüzleşmek istiyorum.

"Adrenalin patlaması diğer duyularımızı da güçlendiriyor," diye sert bir fısıltıyla kulağına söylüyorum. Tek tepkisi hoparlöre sürtünmek olunca ağzımdan öfkeli bir küfür dökülüyor. "Kahretsin, beni gerçekten mahvetmek mi istiyorsun?"

Parmaklarımı külotunun altına sokup yırtıp atmak için o kadar çok canım çekti ki, elimi yukarıdaki hoparlör kabinine dayamak zorunda kaldım. Parmaklarım ritme uyarak tıkırdarken, onu dizlerinin üstüne itme arzusunu zar zor bastırıyorum. Bu kuleyi devirip onu en müstehcen, en iğrenç şekilde hoparlörün üzerinde sürmeye zorlamak istiyorum.

Bu ihtimal bile penisimi zonklatıyor ve beni caydıran tek şey, onu karanlıkta izleyemeyecek olmam.

Benim coşkun kalbim, onun kalbinin giderek yükselen ritmini kovalıyor; uzun bir süre boyunca, kesintisiz, yankılanan bir legato ile birlikte atıyoruz. Göğsüme karşı atan kalbinin ritmine kapılıyorum ve bu ritim, içimden geçen akımları besliyor.

Muhteşem bir senfoni gibi, birlikte hareket ediyoruz, iki gök cismi gelgit gibi kenetleniyor ve öyle aşkın bir ses yaratıyor ki, insanı rahatsız ediyor.

Onun yumuşak ağlamalarıyla karışınca, sonsuzluğa yankılanan bir cennet akorundan daha ilahi bir hal alıyor.

O çöktüğünde, bu tam anlamıyla dini bir deneyim olacak.

Bedenlerimiz arasındaki her ince hareket yavaş ve ölçülü. Nefes alışverişleri benimkine senkronize, göğüs kafesi kemiklerime yapışmış, her titreme kaslarımı geriyor. Sinir bozucu, acı verici ve tatmin edici.

Müziğin ritmi yükseliyor, bas güçlü bir şekilde vuruyor ve hoparlörlere doğru gerilirken bir ıglık koparıyor. Titremeler vücudundan benimkine kadar yayılıyor ve kalbim onun çılgın ritmini kovalıyor.

O bana çok yakın, ama ben onun bana yakın olmasını istemiyorum.

Onun mahvolmasını istiyorum.

"Bana dokun," diyor, yalvarışı beni çözmeye yönelik bir meydan okuma gibi. "Orion, lütfen."

"İsa—ah, kahretsin." Adımın onun çaresiz, nefes nefese yalvaran sesiyle söylenmesi kontrolümü alt üst etti. Karanlık dalga kafamı dövüyor ve bu rahatsız edici arzuları dizginleme savaşını hızla kaybediyorum. "Vücudunu şu duvara ivilemek istiyorum, Collins. Seni tam burada tuzağa düşürmek istiyorum, sana en akıl almaz şeyleri yapabileceğim yerde."

Ve içimdeki hasta bir parça, derinliklerden fısıldayarak, tüm kurbanlarımı hareketsiz hale getirdiğimi alaycı bir şekilde söylüyor.

Yumuşak iniltisi omurgamın dibinde kıvrılıyor. "Bana dokun, izin vereceğim."

İçimde şiddetli bir öfke yükseliyor, ona ihtiyacı olanı veremediğim için duyduğum bu yetersizlikten nefret ediyorum.

Utanmazca bir gösteriyle, öfkemizin sertleşmiş kanıtını kalçasına dayadı ve nefes nefese söylediği "Ah, siktir," sözleri doğrudan penisime düştü.

Eğer benden onunla sevişmemi yalvarırsa, onu bu hoparlörün önünde acımasızca tecavüz etmekten başka seçeneğim kalmayacak. Ve sevişmekle, onun bedenine karşı işlemek istediğim sapık, iğrenç eylemler arasında bir fark var.

Onun muhteşem ışığı, doğamın en karanlık yönünü, onu söndürmekten başka bir şey istemeyen uğursuz gücü ortaya çıkarıyor.

“Kahretsin.” Şiddet dolu görüntülere karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Yine de boşlukta çırpınan acımasız, vahşi kaostan kaçış yok.

Onun kırık dökük çığlıkları, zaten tehlikeli bir şekilde kontrolden çıkmış olan ateşi daha da alevlendiriyor. Ona dokunma, onu tatma isteği—kahretsin!

Penisimin içindeki yakıcı arzu, fermuarımı indirip onu alırken, o da sıcak nefesinin son zerrelerini ağzıma fısıldarken, altımda dağılırken yüzündeki çaresiz ifadeyi, narin melodisinin sert parmaklarımın altında çözülüşünü görmek için yalvarıyor. Teninin solması, kan dolaşımının neredeyse tamamen kesilmesiyle, buruşmuş yüz hatlarına kazınmış acıyı görmek için.

Kendimi tutamadım, kravatın uçlarını kavradım, bedenim onun bedenine yapıştı. "Bana durmamı söyle."

Boğazından gelen inilti, göğüs kemiğimde tahrik edici bir okşama gibi hissedilirken, başını meydan okurcasına sallıyor.

“Sözler, Collins.”

"Hayır. Durmayın," diye boğuk bir nefesle söyledi.

Alevler yükseliyor ve yıkıcı dürtüyü dizginleyemeden, bıçakları yumruklarımın etrafına sıkıca sarıyorum, gevşekliği kesip atıyorum ta ki onun nefesinin keskin bir şekilde kesildiğini duyana kadar.

“Aman Tanrım—” diye mırıldanarak ona sürtündüm, omurgasını geriye doğru bükerken boğuk iniltisinin baştan çıkarıcı sesiyle ödüllendirildim. Müzik, birbirine yaklaşmak, sürtünmeyle yanmak için savaşılan bedenlerimiz arasındaki öfkeye uyan, nabız gibi atan bir ritme dönüştü.

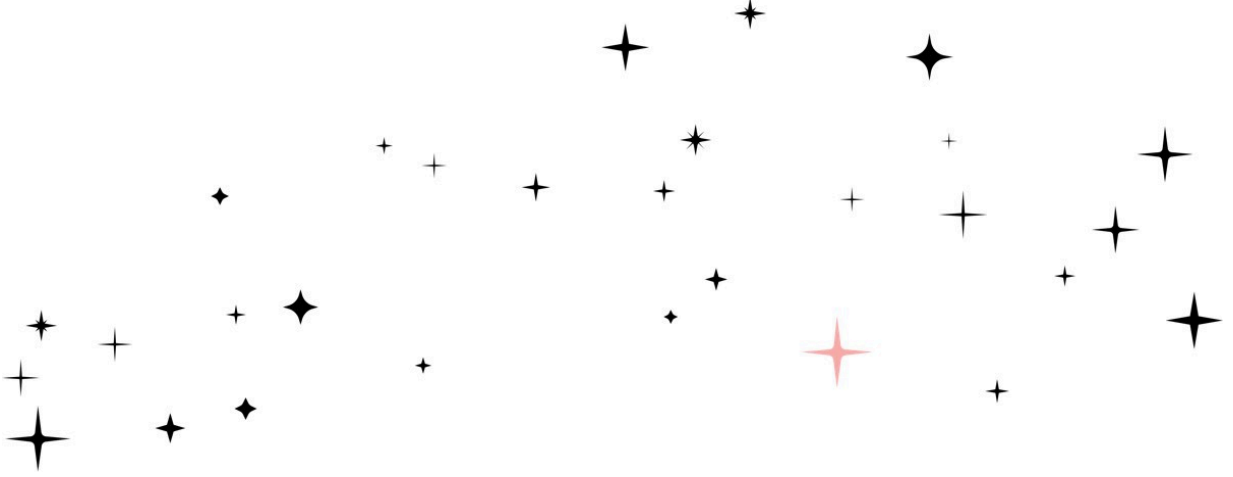
Bu vahşi ihtiyaç, serbest bırakılmayı bekleyerek kafamı tırmalıyor. Her kötü ve sapık ihtiyaç, kontrolümün bir başka ipliğini daha yıpratıyor. Onu işaretleme, etine dişlerimi geçirme, kanını akıtıp kırmızı damlacığın derisinde iz bırakmasını izleme arzusu, içimdeki boş uçuruma kükreyen bir şeytan gibi.

Ve tek bir kalp atışı boyunca, yalanın içimde kıvrılmasına izin verdim—ona karşı bağışıklık kazanmanın tek yolunun bu olduğuna. Boşluğun çağrısı geldiğinde, o uğursuz güce direnmek için gereken gücü bulacağıma.

Onun iniltisi havayı yırtarken, çıplak elimle boğazını kavrama arzusuna karşı koymaya çalışıyorum; o anda koptuğu anda parmak uçlarımin altında nabzının çılgınca atışını hissetmek için can atıyorum.

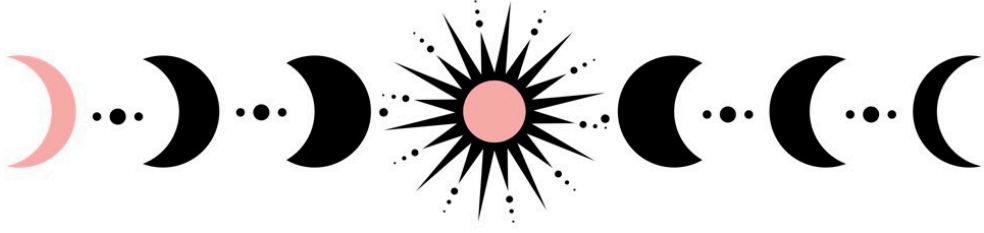
"Ah... Tanrım," diye hırıltılı bir sesle, kravatım boğazıma takıldı. "Beni yok ettiğinde, bu yıkımdan zevk almanı istiyorum, meleğim."

Tüm direnişimi bırakarak, kravatı gererken karanlığın beni ele geçirmesine izin verdim.



Bütünlük Yasası (Holizm): Bütünün, tek tek parçalarının toplamından özünde daha büyük olduğu temel ilkesidir. Gestalt psikolojisinin temeli ve özüdür; kaosun ortasında anlam ve yapı bulma, sadece semptomu izole etmek yerine tüm kişiyi tedavi etme içgüdümüzü açıklar.

YERÇEKİMİ DALGALARı



Bizim küçük yeryüzü küremiz, yüz milyarlarca dünyanın akıl hastanesidir.

— VOLTAIRE

COLLINS

Bağ daha da sıkılaşıyor, nefes yolumu kapatıyor. Panik, gerçeklikle olan kırılgan bağımı paramparça ediyor ve beni asla tamamen kurtulamayacağım bir alt alana daha da sürüklüyor.

Ortam sesleri etrafımızı sarıyor, korkutucu ama bir o kadar da garip bir şekilde güzel. Alçak, ağır bir bas sesi kemiklerimi titretiyor. Yüksek notalar sinirlerimi geriyor. Her ritmik vuruş yükselip alçalıyor, taştan yansıyan yankı kendi kişisel korku odamı şekillendiriyor, kalbimde acı verici bir nabız atışı yaratıyor.

Karanlık gözlemevi yavaş yavaş kayboluyor. Okyanusun tuzlu kokusunun yerini toprağın topraksı kokusu alıyor, tanecikli dokusu dişlerimin arasında gıcırıyor. Korku, kan dolaşımda katran gibi, kalın ve zehirli bir şekilde akıyor.

Avuçlarımı titreşen hoparlör duvarına yapıştırarak nefes almaya çalışıyorum. Karanlık çok boğucu, vinyl zeminin kokusu çok keskin.

Bu gerçek değil.

Bir. İki—

Giderek artan kaygıya karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kendimi bu cehennemden kurtaramıyorum.

Etrafımda geçmişe açılan acımasız bir portal belirliyor ve daha da derine gömülüyorum; üzerimden yırtılan kıyafetlerin korkunç hissini, omuzlarıma bastırılan sert zeminin ağırlığını hissediyorum. Tırnaklarımın altında kıymıklar birikiyor, dişlerimi gıcırdatırken bakır parçacıkları dilime dökülüyor.

Göğüs kemiğimde keskin bir ağrı saplandı.

Vücudum donup kalıyor, göğüs kemiğimdeki çarpıntılar gürleyen koroya eşlik ediyor, ta ki oksijen kaybından dolayı kendimden geçene kadar. Sonra, şükürler olsun ki, kravat gevşiyor.

İçgüdüsel olarak derin, sendelemeli bir nefes alıyorum.

Orion'un ağır nefes verışı başımın tepesine doğru yayıldı. "Bana durmamı söyle," diye ikinci kez talep etti. Sesi yorgun, neredeyse umutsuz bir tondaydı, sanki kendini tutmak için mücadele ediyordu.

Ve kaybediyoruz.

Başım dönüyor, alnımı serin fileye yaslıyorum, sesin titreşimi kafatasıma garip bir şekilde rahatlatıcı geliyor. Müziği onun sırlarından biri; kimseyle paylaşmadığı bir parçası.

Yine de bunu benimle paylaştı.

Kararlılıkla başımı kaldırıyorum, düzensiz kalp atışımı düzenlemek için ölçülü nefesler alıyorum. Kaburgalarımın altında hafif bir ağrı hissediyorum. Ancak bu hareket, yoğun hırıltıyla birlikte meme uçlarımı uyarıyor ve vücudumun itirazlarına rağmen, sıcak bir akım tenimi yalıyor.

“Collins—” Adımı söyleyerek bir talepte bulunuyor, ses tonuna ham bir öfke karışıyor. Sert dokunuşu, bacaklarım arasında samimi bir temas gibi geziniyor ve içimde bir alev seline neden oluyor.

Ve içimden kötü bir şey alevleniyor.

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi, sonraki sözlerimi besleyen inatçı, kin dolu öfkeyle dolduruyorum. "Orion. Biraz nefes oyunundan ve ürkütücü müzikten korkmuyorum." Düşüncemi ifade etmek için sırtımı kamburlaştırıp hoparlöre doğru edepsizce sürtünüyorum, ses dalgaları klitorisimi okşarken iltihaplı boğazımdan bir inilti kopuyor.

Şiddetli bir iniltiyle küfretti, bedeni benimkine sıkıca kenetlendi. Bizi saran karanlığın içinden, kaslarının gerildiğini hayal ettim. Bedeni, hayal kırıklığıyla gerilmiş bir ihtiyaçtan dolayı kasılmıştı. "İçindeki o ateş, kahretsin. Benimle dövüşmek mi istiyorsun, küçük okçu?"

Bu ima bile kanımda baş döndürücü bir şeyler uyandırıyor. İçimden derinlerde bir kor alevi yükseliyor, bu sefer karşılık vermek, savaşmak için yanmış bir alev gibi.

Üstesinden gelinme tehdidi. Tuzağa düşme. Savaşmak ya da kaçmak arasında kalma.

Tehlike karşısında nefesim kesiliyor ve yutkunmakta zorlanıyorum, ipek kravat boğazıma sürtünüyor.

Vücutlarımız travmatik bir deneyimin hafızasını saklama yeteneğine sahiptir; en ufak bir tehlike belirtisi bile savaş ya da kaç tepkimizi tetikler. Ve benim vücudum—

Donakaldım.

Eğer kıpırdamazsam, hatta nefes bile almazsam, her şey yakında bitecek.

“Hım. İşte orada,” diye hırıltılı bir sesle konuştu Orion, tıpkı müzik gibi bedenime de uyum sağlamıştı. “Korku ve öfkenin o nefis tadı. Tanrım, biraz mücadeleye can atıyorsun galiba. Seni mahvedebileceğim yol—” Kravatı çekiştirdi, tenime karşı tehditkar bir baskı hissetti. “Kahretsin. Karşı koyma, Collins. Neler yapabileceğimden emin değilim.”

Acımasız dürüstlük sesini yıpratıyor, zarar verme dürtüsüyle mücadele ederken kendini tutma yeteneği tehlikeli derecede azalıyor.

Her organize katilin bir tetikleyicisi vardır. Onları uçuşumun kenarına sürükleyecek bir kışkırtma. Orion'un tetikleyicisini ortaya çıkarmak hassas bir denge gerektirir; bastırılmış cinsel şiddetini kullanırken, zayıflayan dürtü kontrolünü de kırmamak gerekir.

Manipülasyon sanatı güç kullanmakla ilgili değil; ipliği kopana kadar inceliklerle çekmekle ilgilidir.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, çünkü canavar bir kere serbest bırakıldıktan sonra onu tekrar hapsetmenin mümkün olmadığını dehşet verici bir kesinlikle biliyorum.

"Durman için yalvarsam bile," diye fısıldadım kuru dudaklarımı yalayarak, "kendini tutma."

“Tanrım, Collins,” diyor sesi sert bir okşama gibi, “benden ne istediğinin farkında bile değilsin.” Tahrik olduğunun kanıtı sırtıma sertçe bastırıyor. “Seni bu kadar çok istememe sebep olduğun için sana yapmak istediğim şeyler—kutsal olmayan, cezalandırıcı şeyler.”

Sözleri, omuzlarıma bir damga, bir suçlama gibi, sansürsüz bir şekilde düşüyor. "Sana ne kadar ıslak olduğumu söylediğim gibi," diyorum, meydan okumam o karanlık dürtüleri dürterek. "Kendin hissetmek istemiyorsan..."

Boğazının derinliklerinden acı dolu, boğuk ve hırıltılı bir ses çıkarıyor. Titreşim sırtım boyunca yayılıyor, omuriliğimde elektrik çarpması gibi bir ürpertiye neden oluyor. Tüm vücudu benimkine daha da sıkıca sarılıyor, kalçaları istemsiz bir itmeyle belime bastırıyor. "Beni kışkırtma, meleğim," diye homurdanıyor omzuma.

Tenim kızardı, damarlarımda gizli bir heyecan sızarken nemli bir sıcaklık birikti. Karanlıkta dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirdi. Orion üzerinde nüfuz kazanmak, sinirlerimi saran uyarılmadan daha baştan çıkarıcı ve tahrik ediciydi.

Onun içindeki bu sapkın şiddeti tetiklemek pervasızca bir davranış. Ama bu gözlemesinde kendi etrafına bir kale inşa etti. Burada, duvarları Stonehurst'ün yükselen kuleleri kadar yüksek.

O, içine kapanık, kontrollü ve düzenli biridir.

Ama o soğuk taş blokların altında neyin gizlendiğini gördüm. Orada, avlandığı yerde, dürtüleri artık kontrol edilemez hale geldiğinde neler yaptığını biliyorum. Ne tür vahşi katliamlar yapabileceğini biliyorum ve onun taşını yontmaktan yoruldum.

Onun duvarlarının yerle bir olmasını istiyorum.

Göğsünden derin bir ses yankılanıyor, ardından kravattaki gerilim hissediliyor ve ben de kendimi hazırlıyorum. Korkumun altında gömülü olan sönmekte olan öfke kıvılcımına tutunuyorum ve son nefesimle onu alevlendiriyorum.

O talihsiz andan beri hepsini çalıyorum.

Kravat aniden gerilmeden önce duyduğum tek uyarı, şiddetli bir hırıltı oldu.

Başım geriye doğru savruldu ve o sadistçe boğazımı sıkarken titreşen hoparlörlere karşı yerimde durmak için çabaladım. Sesin şiddeti artarken, iki eliyle kravatı sıktı ve ciğerlerimdeki son hava damlasını da kesti.

Hoparlörün gürültüsüne karşı elimi yumruk yapıyorum. Avucumda hoparlörün kabuğunun çatladığını hissediyorum. İçeri sızan kiri, nefes borumu tıkayan kumaşı...

Bir sonraki ses dalgasıyla birlikte, gözlerim zevk patlamasına karşı kapanıyor, göz kapaklarımda yıldızlar parlıyor. Olağanüstü, ritmik vuruşlar amansızca içime işliyor. Bas vuruşları tekrar tekrar devam ediyor, ta ki bedenim gerilene, arzu kalçaları arasında eriyene kadar.

Ve bu saldırının altında kaybolmuş durumdayım.

Elini gevşetip bana ince bir hava şeridi bıraktı. "Kahretsin, çok güzelsin," dedi sert sesi beni tırmalayarak. "Parçalanırken o yıldız gibi parlayan gözlerine bakamamaktan nefret ediyorum."

Göğsümün çukurunda bir acı belirliyor. Altı yıldan fazla bir süredir kimseyle yakın bir ilişki yaşamadım. Beni bu uçurumun kenarına getirenin Orion olması ise beni dehşete düşürüyor.

"Durun, ateş! Ellerinizi hoparlörden ayırmayın!"

Müziğin hafif uğultusu yavaş yavaş kaybolmadan önce bana verilen son uyarı bu; geriye kalan tek ses, birbirine karışmış nefeslerimizin ağır iniş çıkışları.

Ardından müthiş bir ses patlaması.

Müziğin aniden patlaması, bedenimde bembeyaz bir ateş gibi nabız gibi atıyor. Duygu akımları içimden geçiyor ve tenimi heyecan verici bir ürperti kaplıyor. Duyularım canlanıyor, onun acımasız dokunuşunun hissini deneyimlemek istiyor.

Ölümün ellerine dokunulmuş.

O kadar yaklaştınız ki, neredeyse onun acımasız okşamasını özlüyorsunuz.

Ve içimin bir kısmı Orion'dan bunu istiyor. Benim duyarsız, nasırlı kısımlarımı tırmalamasını, dişlerini etime saplamasını, damarlarımdaki zehri emmesini.

Ağzının benimkine kenetlenmesi ve son nefesimi yutması—

Kravatı daha sıkı bağlıyor ve geriye kalan korku da yok oluyor. Bu mücadeleden, sürekli korkudan bitkin düştüm.

Kaçınılmaz olana karşı mücadele.

Müzik giderek yükselirken, yükseliş amansız, boyun eğmez bir dalgalanma halinde; bu öfkeli tırmanış altında titrememe neden oluyor ve tırmanış imkansız gibi geliyor.

Çılgın ataklar göğüs kemiğimin arkasında düzensiz bir tıkırtı gibi geliyor. Kafese sıkışmış kas, kapakçıklara acı verici bir şekilde vuruyor, düzensiz

tempo kaburgalarımaya çarpıyor. Adrenalin daralmış odacıklara doluyor, kalbimi sınırlarının otesine hızlandırıyor. Kan oksijeni azaldıkça, hücreler oksijensiz kaldıkça görüşüm titriyor.

“Kahretsin, titriyorsun.” Orion’un sesi de benim içimde hissettiğim aynı acıyla doluydu. Kravat düştü. Ama ciğەرlerim kilitli kaldı, hava çekmeyi reddetti. Göğsüne yığıldım.

"Kahretsin." Vücut ısıısı beni sarıyor, yoğun, canlandırıcı. "Collins, bir şey söyle."

Başımı hafifçe sallamam üzerine sesi boğuklaştı. "Sözler, Collins."

"Sadece... başım dönüyor."

Zorlu bir nefes veriyor, vücudum bu yorucu hareketle sarsılıyor. "Collins, sesimi dinle. Sayacağım. Nefes almanı istiyorum."

Eli bacağımın üzerinde sıkıca duruyor. Eteğimin kumaşına bastırarak, yükselen notalara uyan bir ritim tutturuyor parmaklarıyla. "Saymak sadece bir zorunluluk değil," diye mırıldanıyor, "bir uyumlanma. Yeterince yakın olduklarında vuruşlar doğal olarak senkronize oluyor. Zaman içinde titreşen yörüngedeki yıldızlar, hizalanan iki kalp atışı. Nabızlar eşleşiyor." Yumuşak tınıısı bir ürpertiye neden oluyor. "Bir ritim diğeri yakalıyor, ta ki ikisi de tek bir ritim gibi hareket edene kadar."

Her kalp atışı, nefes almak için acı dolu bir yalvarış. Ama bir an sonra, nefesimi onunkine uydurmayı, onun sayımıyla nefes almayı başarabiliyorum.

“İşte benim kızım.” Derin bir nefes alırken göğsü kabardı. Kaslarının sert hatları sırtıma baskı yaparak bir sonraki sığ nefesimi almamı teşvik etti. Nefesini verirken parmakları uyluğuma düzenli bir ritimle vurdu.

“İşte bu. Benimle birlikte nefes al bebeğim,” diye emrediyor şefkatle. “Dört saniye nefes al... iki saniye tut... dört saniye nefes ver. Ritmime uyum sağla.”

Ağırılığımı desteklerken mırıldanıyor, bedenlerimiz arasında hafif bir akım oluşturuyor. "Tek nefeste. Tek ritimde."

Onun ritmine ayak uydurmaya çalışırken, onun ritminin benimkini de sürüklemesine izin vererek, kesik kesik nefesimi onun nefesinin gücüyle senkronize ediyorum. Nabzım adım adım hizalanıyor ve omurgamdaki güçlü, ritmik kalp atışı benim nabzımı da ele geçiriyor.

"İşte bu," diye fısıldıyor, övgüsünün içine umutsuz bir ton karışmış. "Tanrım, bu mükemmel. Sen tam anlamıyla mükemmelsin, Collins."

Sesindeki derin saygı, karnımın derinliklerinde yakıcı bir arzu sancısını açığa çıkarıyor; kalçalarının benimkine karşı incelikli ve kontrollü hareketi de bu arzuyu daha da körüklüyor.

Müzik yükseldikçe, yükselen bir dalga hücrelerimi sarıyor. Ve ben aşağıya, coşkulu bir teslimiyete doğru sürükleniyorum. Piyano akorları derinliklerdeki akıntılar gibi akıyor, kasları ve kemikleri okşuyor; bu etkileyici notalar, kükreyen dalgaları ve geceyi, Orion'un şiddetli, çalkantılı doğasını fısıldıyor.

"Benimle misin?" Talebinin kaba tınısı, tenimde sürtünme gibi yankılanıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Güzel." Sesi boğuk bir hırıltıya dönüşüyor, parmakları saymaya devam ediyor. "Çünkü kahretsin, meleğim—aklımı kaybetmeye ramak kaldı."

Kalp atışları, hoparlörden gelen vurucu ritimlerle senkronize olmuş, omurgamda yatıştırıcı bir perküsyon gibi. Sıcak nefesi omzumun hassas kıvrımında geziniyor ve bu samimi okşamayla ürperiyorum.

"Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor. "Paramparça olduğunu duymak istiyorum bebeğim. Bana güvenmelisin."

Mantıklı düşünmeye fırsat bulamadan, kalçaları beni titreşen hoparlöre doğru sertçe bastırdı, beni onun inatçı bedeni ve delici ses dalgası arasında hareketsiz bıraktı. Yavaş ve kontrollü hareketlerle, her hareketi parmaklarının uyluğuma baskısıyla senkronize ederek, üzerimde sallandı.

Sinir bozucu bir tempoda ilerliyor. Ereksiyonunun kalçalarımın sürtünmesi işkence gibi, her bir sürtünme dokunuşu beni paramparça ediyor.

“Aman Tanrım... Orion.” Hareket edemiyorum—vücudunun sert sürtünmesiyle müziğin amansız ritmi arasında sıkışıp kaldım. Kalçaları, her vuruşta çılgıncasına yavaş ve sahiplenici bir şekilde benimkine bastırmaya devam ediyor.

Kravatı boğazıma kadar sıkıca bağlanmış, her hissi yoğunlaştıracak, içimden geçen her kalp atışını güçlendirecek kadar gergin. İpek bıçakların arasından hissettiğim bu kısıtlama, kalbimde yıkıcı bir etki yaratıyor.

Kalçasını son bir kez benimkine doğru iterek beni tel örgüye sıkıştırıyor ve patlayan seslerin sonsuz yükselişi, yoğun bas vuruşlarından oluşan bir duvar yaratıyor.

Hücrelerimi bir coşku kaplıyor, bedenime bu coşkuya teslim olmaktan başka çare kalmıyor. Arzu telaşları içimde kıvrılıyor, bedenim sağlam ve rahatlatıcı bir ağırlıkla benimkine bastırılıyor.

Bacaklarımın arasında alevler yanıyor. İçimde derin bir sızı hissediyorum, acı o kadar yoğun ki, doruk noktasına ulaşmadan önce bile çökmeye başlıyorum.

Ona doğru ihtiyaç duyarak sürtünürken, tenimde bir ateş yanıyor. Parmaklarının istikrarlı ritmine, kalçalarının hafif, çağrıştırmacı itişine bağlıyım; benimkiler ise istemsizce arkamdaki onun sağlam uzunluğuna doğru yöneliyor.

Orion acı dolu, kısık bir sesle inledi. "Tanrım—kahretsin, Collins." İhtiyacının öfkesiyle boğuk bir şekilde söylediği ismim, vücuduma bir uyarılma dalgası gönderdi.

Onun bana olan yakınlığı, acımasız kontrolünü kırmaya ne kadar yakın olduğunun inkar edilemez kanıtı, içimde ilkel bir açlık uyandırıyor. Nefes nefese kalırken şiddetli bir titreme beni sarıyor, ciğerlerim o tatlı rahatlamaya susamış durumda.

Orion kravatı gevşettiği anda, orgazmım nefes kesici bir yoğunlukla doruk noktasına ulaştı.

“Aman Tanrım.” Zevk beni ele geçirirken başımı geriye atıyorum. Orion’un bedeni benimkini sıkıca sarıyor, dağılırken beni ona karşı hareketsiz tutuyor. Zirve o kadar yoğun bir şekilde içimden geçiyor ki, son şiddetli bas

vuruşunu hem duyuyorum hem de hissediyorum. Son notanın vuruşu kemiklerimi sarsıyor, ritmik artçı şoklar sinirlerimde yankılanıyor.

Sonra birdenbire ağırlıksız kalıyorum, duygu okyanusunda sürükleniyorum. Tuval kayboluyor, kir de onunla birlikte gidiyor, geriye sadece tenimi yalayan yumuşak dalgalar kalıyor.

Kıvılcımlar gibi titreşimler yavaşça kayboluyor, bizi yalnızca nefes alışverişimizin zoraki sesiyle bozulan gergin bir sessizliğe bırakıyor. Hafifçe geri çekiliyorum, sadece onun sert uzunluğunu hissetmek için—hala dik duruyor.

"Kımıldama," diyor kısık, boğuk bir sesle.

Nefesim kesiliyor ve hareketsiz kalıyorum, açıkta kalan tenim serin havayı içine çekiyor, boynumdaki kravatın bıraktığı acıyla zonkluyor. Dudaklarımı yalıyorum, tuz tadı alıyorum ve titreyen elimi hoparlörden çekip uyuşmuş parmaklarımı yanağımdan siliyorum, gözyaşlarımın izini nemli tenime bulaştırıyorum.

Orion'un zorlanmış nefesleri yavaşlıyor, bedeni yavaş yavaş benimkinin etrafında gevşiyor. Beni serbest bırakmak için bacağını indirdiğinde, uyluklarım birbirine değiyor ve o hassas acıdan dolayı sessiz bir iniltiyi bastıramıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandı, geri çekilirken kasları titredi. Vücut ısısı anında kayboldu, yerini bir soğukluk bıraktı.

Kubbenin kepenkleri gıcırtyla açılmaya başlıyor. Soluk yıldız ışığı gözlemesine süzülüyor. Acımasız gerçeklik geri dönüyor ve yozlaşmış ve kutsal olan her şeyi bir kez daha karanlığa itiyor.

Panik içinde aceleyle bluzumu kapattım ve düğmelerini hızla ilikledim. "Sanırım müziğinizi bestelerken bunu amaçlamamıştınız," diyerek gerginliği biraz olsun dağıtmaya çalıştım.

Kaba kahkahası hassaslaşmış sinirlerimi titreştiriyor, karnımda hafif bir kıpırtıya neden oluyor, ama yapmacık geliyor.

Onun yakınlığını, tenimde ince tüyleri diken diken eden kıvılcımlı bir akım gibi hissediyorum. Ona doğru dönüyorum ve o da şimdi soluk ay ışığının

altında, gömleği ve eldivenleri tekrar yerinde duruyor.

Tanrım, o yıkıcı. Aramızda yaşanan her şeyden sonra kendimi güvensiz, savunmasız hissetmem gerekirdi. Ama o yaklaştıkça, hissettiğim tek şey avlanmış olmak. Mahvolmuş olmak.

Nesli tükenmekte olan.

Eldivenli parmağıyla boynumdaki kravatın ortasına dokunup, kurdele gibi kaydırarak açtı; ipek iplikler nemli tenime hafifçe değdi. Sonra, yaklaşıp alçak sesle, "Tamamen kasıtsız oldu," dedi. Saçlarımı bir eliyle topladı, kravatıyla nazikçe at kuyruğu yaparken nefesimi de kesti.

O geri çekilirken, damarlarımda nabzım düğümleniyor; ellerini boynumun dibine yerleştiriyor. Avuç içleri boğazımın kıvrımında geziniyor, başparmakları tenimde kayıyor. Ve anlıyorum ki, izler arıyor, hasar olup olmadığını inceliyor. Eldivenli elleri, az önce acımasız bir taleple boğucu bir şekilde sıkarken, şimdi çok daha nazik davranıyor.

Yutkunuyorum, onun şefkatli değerlendirmesi karşısında kaburgalarımın altında düğümlenen duygularla boğuşuyorum. Bunu fark ediyor, başını üzerime doğru eğerek, "Ama şu an yüzündeki o ifadeyi görünce," diyor, sesi sert bir tona bürünerek, "tamamen kasıtlıydı."

Ateş tenimi yakıyor.

"Kızgın olduğunda nefes kesicisin," diyor, yüzündeki memnuniyet dolu sırıtışı gizleyemeden. Bu sırıtış kısa bir an sürüyor, ardından yüzüne bir gölge düşüyor, öfke ifadesi keskinleşiyor.

Duraksadı, ellerini sahiplenici bir şekilde boynuma doladı. "Beni endişelendirdin."

"İyiyim. Hatta gayet iyiyim," diye onu temin ettim, günahkar bir tutam saçı dudaklarına götürerek. "Ama sen yapmadın—"

"İstedigimi aldım," diye sözünü kesiyor, neden rahatlama bulamadığı sorusuna cevap verirken. "Yüzündeki o ifadeyi görmek... kahretsin. Bu fazlasıyla yeterli."

Yüzümdeki kızarıklık bakışlarımı aşağıya, yakasının aralıklarına, boynundaki mürekkeple yazılmış ve aşağıda saklı sırları ima eden yazılara indiriyor. Tereddütle avucumu göğsünün düz yüzeyine yaslıyorum, parmak uçlarım gömleğinin aralık kenarlarına değiyor—sessiz bir meydan okuma, bir test.

"Sistemi kapatırken burada bekle," diyor, geri çekilmeden önce avucumun altında kasları geriliyor. Elim çekiliyor. "Sonra seni evine kadar götüreceğim."

Sessizce başımı salladım. Kollarımı belime dolayarak, yalnız kaldığım birkaç saniyeyi çantamı çıkarmak ve bir hap yutmak için kullandım, sonra da onun özel alanını aramaya başladım. Bakışlarım monitörlerin, konsolun üzerinde gezindi, bir kamera aradım. "Kaydedilen görüntüyü silmeli misin?"

"Burada kamera yok. Onlara güvenmiyorum. Birileri yayını hackleyebilir. Bunu denemeleri aptallık olurdu ama ben bu riski almayacağım. Gizlilik konusunda endişelenmenize gerek yok."

"İyi bilmek." Gözüme bir parıltı çarptı, hoparlörün üzerinden aşağı doğru akan koyu kırmızı çizgiler karşısında nefesim kesildi. Metal ağ çökmüş, bir yumruğun şiddetli darbesiyle ezilmişti. Bulaşmış iz, kaybedilmiş bir savaşın kanıtıydı.

Boğazım yanıyor, acıyı yutkunarak parmak uçlarımla lekeli yüzeyi siliyorum. Orion'un kanı parmaklarımı kaplıyor ve anlıyorum ki, bana zarar vermemek için kendine acı çektirmiş.

Gözlerimi ona doğru çevirdim, o şiddeti ne kadar kolay serbest bırakabileceğini, ama kendini tuttuğunu düşününce kalbim burkuluyordu.

Onun sergileyebileceği şiddetin sadece küçük bir kısmına değindim.

Bana doğru yaklaşıyor ve birkaç dakika önce ham ve samimi olan her şey, keskin ay ışığı altında törpüleniyor, gerçekliğin ağırlığını getiriyor. Onun kollarında ne kadar kırılgan, ne kadar savunmasız hale geldiğimin acı verici bir şekilde farkına varıyorum.

Cesaretimi toplayarak, gözlerinin değişken akıntısıyla karşılaştım. "Eldivenlerini çıkardın," dedim. "Bana dokunmak için kendine izin

vermeye çok yakındın. Bir bağ kurmak istedin."

Bakışlarını yasaklanmış bir şeye dikti. "Analizinizin yanlış olduğu nokta burası, doktor." Sesi derin bir tona büründü. "Sizi parçalamamak için onları çıkardım. Bir daha asla o kadar ileri gidemez."

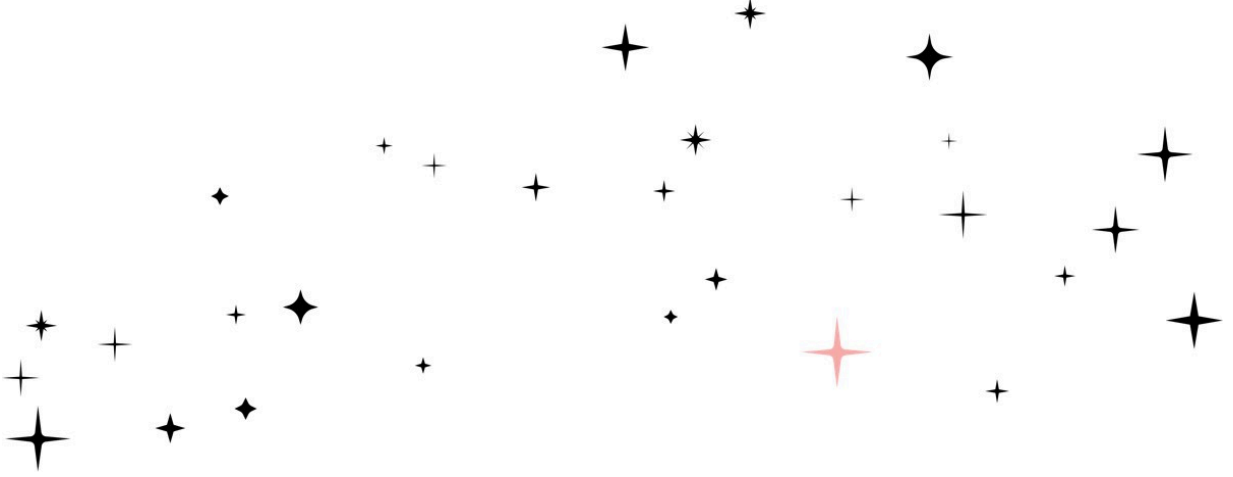
Elini yüzümün üzerine koydu, parmaklarını enseye dayadı ve başımı geriye doğru eğerek ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Umarım ihtiyacın olanı almışsındır, çünkü bu bir daha olmayacak, küçük sığırcık."

"Orion—"

"Sana zarar verdim," diyor sesi, beni bırakırken çakıl taşı gibi titriyor. "Daha kötüsünü yapmaya çok yaklaştım."

Derin bir nefes alıyorum. "Sana güveniyorum."

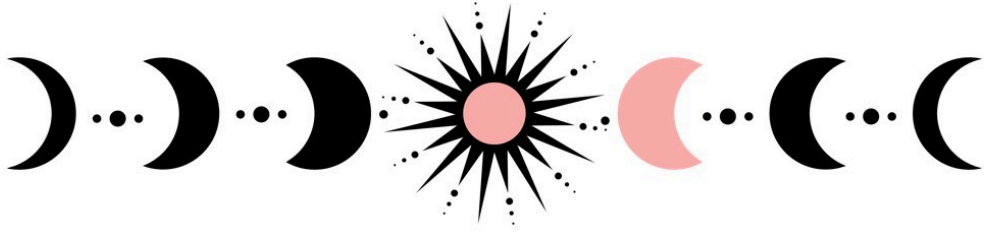
"Yapmamalısın." O kadar yaklaştı ki, tenindeki yoğun kan kokusunu hissedebiliyordum. Başparmağı iç bileğimi okşadı, yumuşak dokunuşu kaba uyarısıyla tam bir tezat oluşturuyordu. "Bana asla dokunmana izin verme, Collins."



Altın oran, ϕ (phi) sembolüyle gösterilen iki sayı arasındaki eşsiz bir ilişkiyi ifade eder. İnsan yapılarında dikdörtgen olarak görünen aynı altın oran, doğada genellikle zarif bir spiral şeklinde ifade edilir. Odacıklı nautilus, eski "yaşam alanını" aşır, altın oran tarafından belirlenen boyutlarda spiral bir düzende daha geniş alanlar inşa ederek bu prensibi yansıtır.

— ALASKA FAIRBANKS ÜNİVERSİTESİ JEOLJİK
FİZİK ENSTİTÜSÜ

AZALMA



İşte biz buyuz... ucsuz bucaksız kozmik karanlığın içinde yalnız bir zerrecik.

— CARL SAGAN, PALE BLUE DOT

COLLINS

Kalp rahatsızlığım var.

Göğsümdeki organ hasar görmüş. Siyahlaşmış, morarmış ve nasırlaşmış, asla iyileşmeyen bir yarası var. Ve zaman bazı yaraları iyileştiriyor gibi görünse de, görünüşe göre zamanın geçişi mitral kapak hasarını onarmaya yetmiyor.

Kasların çalışmasını sağlayan kan ters yönde, yani yanlış yöne akıyor. Bu da durumu kötüleştiriyor.

Bazı şeyler öyledir işte.

Yüksek kulelerin üzerinden buz gibi bir rüzgar esiyor ve okyanusun tuzlu kokusunu Batı Avlu'ya yayıyor. Bedenimdeki ve öğrencilerdeki yorgunluğa rağmen, kemiklerime işlemiş yorgunlukla mücadele ederken, botlarımın altında kurumuş yapraklar çıtırdıyor. Bu, Orion ile işlerin ne kadar ileri gitmesine izin verdiğime neredeyse pişman olmama neden olan türden bir yorgunluk.

O günden beri kalbim eskisi gibi hissetmiyor.

Günler birbirini kovalarken, Orion, "Meleğim, seni yalnız istiyorum," diyor. "Evet," dediğimde kaslarım titriyor. Bir gün daha geçiyor ve ona, "Peki, burcun ne?" diye soruyorum. Kıkırdıyor, sonra eğlenmiş bir tonda, "Çok tatlısın, sıgırcık," diye mırıldanıyor ve kalbim bir an duruyor.

Bir hafta diğerine karışıyor ve Orion piyano çalarken, yürek burkan güzellikteki melodiyle, hassas anlar çalınıyor; yemin ederim ki, notalar parmaklarının altında şekillenip açılırken göğsümdeki organ tamamen atmayı bırakıyor ve büyülenmiş bir şekilde, daha önce hiç olmadığı kadar uzun bir aradan sonra ilk kez ayak parmaklarımın ucuna yükseliyorum.

Sonra bir gece, beni üniversite tiyatrosuna götürdüğünde, ışıklar söndü ve bizi mutlak bir karanlığa gömdü. Panik beni ele geçirmeden önce, arkamdan kollarını bana doladı ve tavan yıldız patlamasıyla aydınlanarak tiyatroyu parıldayan bir planetaryuma dönüştürdü.

Ve kalbim paramparça oldu.

Taş zeminde yan yana uzanmış, yıldızlarla dolu karanlıkta evrene bakıyorduk ve Orion, "Sonunda, şu lanet olası VR simülatörünün bir kullanım alanı buldum," dedi. Ona baktım. "Beni yıldızlarla baştan çıkarıyorsun, Dr. Night." Gülümsemesi çok çarpıcıydı, fısıldadı, "Sana her baktığımda seni onlarla birlikte gökyüzünde ölümsüzleştirmek istemem klişe değil, meleğim," ve kalbimde derin, içsel bir çatlak sesi duydum.

Bir, iki, üç.

Laurel'in sert ses tonu düşüncelerimde yankılanıyor, beni her zaman aynaya bakmaya, gerçekte ne olduğunu görmeye zorluyor.

Orion'u alt edebileceğime ve kontrolü elimde tutabileceğime kendimi inandırdım. Ancak manipülasyon, yalanlarınıza belli bir ölçüde inanmayı

gerektirir. Bu aldatmacaya ne kadar derinlemesine dalarsanız, kendi taktiklerinizin kurbanı olma riskiniz o kadar artar. Kendinizi kurgulanmış duygulara kaptırırsınız.

O gözlemevi kubbesinde, sadece savunmamı indirmedim; onları okyanusun en derin uçurumuna attım. Travmamı paramparça ettim ve kanamasına izin verdim, en savunmasız halimde bir katile güvendim.

O boğazıma doladığı bağı sıkarken, kalbimin bir anlığına da olsa, korktuğum şey hayatım değildi. Güçlü kolları beni hareketsiz tutarken, parmaklarının altındaki müzik gibi paramparça olurken, her şeyi bırakma arzusunu hissettim—acıyı, öfkeyi. Yüğü.

Ancak ateşböceği, erkeğin damarlarındaki toksinleri dışarı atmasına izin vermez.

İntikam benim kanımda var.

Günler geçtikçe Orion'un huzursuzluğunu fark etmeye başladım. Ruh halindeki değişimlerin arttığını, göz bebeklerinin etrafındaki gri halkanın koyulaştığını ve canlı mavi-yeşil suların matlaştığını gözlemledim.

Güneş tutulması yaklaştıkça daha da içine kapanıyor.

Karanlık koridorlardaki ateşli bakışların ve gergin yakın temasların ötesinde, son birkaç gününü araştırmalarıyla meşgul olduğu gözlemevine kapanmış halde geçirdi. Onu bir seansa zorlayabilirdim, ama dengesiz ve istikrarsız biri. Ve şu an için Banner içeriğiyle ilgili bir sorun olmadığı için, son ana kadar beklemek daha güvenli.

Soğuktan dudaklarımı atkıma gömerek, kuşlar başımın üzerinden uçarken, aceleci adımlarım taş zeminde yankılanırken, sütunlu geçidin kemerlerinin altından geçiyorum. Girişe neredeyse vardığımda Prescott görüş alanımın kenarından beliriyor.

"Collins," diye sesleniyor.

Omurgamı dikleştirerek ona doğru döndüm ve zoraki bir gülümseme takındım. Dişlerim o kadar çok takırdıyordu ki, ismimi gayriresmi bir şekilde kullandığı için onu düzeltmedim. "Doktor Prescott, gününüz nasıl geçti?"

Çenesindeki sertlik, gülümsemesiyle tezat oluşturuyor. "Teklifimi hiç kabul etmedin," diyor, nezaketi umursamadan.

"Ah." Alnıma dokundum, sonra hafifçe güldüm. "Zaman gerçekten çok hızlı geçti. Yaklaşan sempozyumla ilgili çok fazla şey oluyor—"

"Konuşmamız gerekiyor," diye sözümü kesti keskin bir bakışla. "Biliyorsun, bir yıldır buradayım. Çok zamanımı ve emeğimi harcadım."

Söyleyiş biçiminde bir gariplik var ve duyularım alarma geçiyor. "Kimse bunu yalanlamıyor."

"Bak, Night'ın yanında dikkatli olmalısın." Bakışlarında bir düşüncelilik belirdi. "Gerçek şu ki, o tehlikeli. Senin güvende olmadığından endişeleniyorum."

Ses tonunda beni duraksatan bir endişe vardı. Bu tedirginliği bir kenara bırakarak ona, "Emin olun, çok daha zorlu kişilerle çalıştım," dedim.

Kendinden emin bir gülümseme yüzüne yerleşti. "Bu talihsiz bir durum." Çok yaklaştı, benden çok daha uzun boylu oldu. "Şöyle bir şey var. Beni gözlemevinden uzaklaştırarak ilerlememe engel oluyorsunuz. Ama kendi güvenliğiniz için, gitmenizin en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Savunma refleksim sonucu şemsiye sapını içgüdüsel olarak daha sıkı kavradım. Bu, bir adamın beni korkutup gitmeye zorlama girişiminin ikinci örneği.

"İlginiz için teşekkür ederim," diyorum sakın bir şekilde, diğer elimdeki evrak çantamı düzeltirken, "ama kendimi idare edebilecek yeteneğe fazlasıyla sahibim."

Konuşmamızı burada bitirerek ayrılmak üzereyim. Kolumdan tutarak beni durduruyor. "Collins, Dr. Night ile olan seansları durdurmanı istiyorum."

Kemiklerime kadar işleyen bir alarm sesi duyuyorum. Aniden nefes darlığı kelimelerimi boğuyor, panik içinde çok fazla kelime ağzımdan dökülüyor. "Kaybıyla başa çıkmaya çalışan bir hastayla seansları aniden bitirmek zararlıdır... özellikle de aynı alanda çalışan yakın bir kişi söz konusuysa..."

“Kimden bahsediyorsun—?” diye araya girdi, koyu renk kaşları çatılmıştı. “Ah, Doktor Calloway’den bahsediyorsun.” Alaycı bir nefes verdi. “Tanrım, o yıllar önce öldü. Nişanları o zamana kadar çoktan bitmişti.”

Ağzım aralandı. Ayaklarımın altındaki kumtaşı dengesizce kıpırdadı. “Lütfen elinizi benden çekin,” diyebildim zar zor.

Onun elinden kurtulmak için kolumu bükmeye çalışırken, yüksek bir gürültü tartışmayı böldü.

Prescott’ın eli geri çekildi. Tepkisi gecikti, son anda geriye sıçrayarak tekerleğin bacağına temas etmesinden kurtuldu. “Bu da neydi böyle—?”

Motosikletin kükremesi, kapalı kolonadın içinde kulakları sağır ediyordu. Orion, çizmeli ayaklarını motosikletinin iki yanına indirdi ve motoru durdurdu. Kask vizörü yüzünü korurken, koltukta doğruldu. “Özür dilerim. Bir an kontrolü kaybettim.”

Göğsümün ortasında bir sıcaklık hissediyorum. Günlerdir onun savunmasını nasıl aşacağımı düşünüyordum ve Prescott’un üstünlüğünü ortaya koyan tek bir tehdidi yetti.

Batan güneş, siyah vizöründen yansırken başını kısaca bana doğru çevirdi ve vücudumun her santimini dikkatlice incelediğini hissettim.

“Sorun değil, Night.” Prescott ellerini ceketinin ceplerine indirdi, üst dudağındaki kıvrımdan rahatsızlığı belli oluyordu. “Ama daha dikkatli olmalısın. Birileri yaralanabilir.”

Orion vizörünü kaldırıp gözlerinin içine dik dik baktı. “Bu uyarı iki yönlü.” Sesindeki çelik gibi sertlik ürperti yarattı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim çılgın bir parıltı vardı ve oradaki tehlike nefesimi kesti.

Prescott başını kısaca salladı, sonra yalvarırcasına bir kez daha bana baktı ve ardından hâlâ huzursuz bir şekilde uzaklaştı. Bir an daha onu izledim, hâlâ huzursuzdum.

Orion’a tüm dikkatimi vererek, “Aslında bisikleti kaldırımdan kaldırmalısın,” dedim. “Doktor Banner bu görüntüden pek etkilenmeyecek.”

Umursamaz bir şekilde Orion miğferini çıkarıyor ve karşımda okyanus mavisi gözlerinin keskin akıntısı beliriyor, çaresizce derinliklerine çekiliyorlar. Rüzgarın savurduğu, okyanusun kendisi kadar vahşi ve tahmin edilemez, her zaman gece ve dalgalardan yapılmış gibi görünüyor.

Eğlenerek kaşını çattı. "Etkilendin mi?"

Gülümseme isteğimi bastırmak için dudağımın kenarını ısıyorum. Az önce orada gördüğüm o huzursuz kıvılcım dağılmış, yerini karanlık derinliklerde parlayan yıldızlar gibi kızgın bir kor parçasına bırakmış.

"Benden kaçıyorsun," diyorum.

"Evet, yaptım," diye itiraf ediyor, iddiayı yalanlamadan. "Ama bunu uzun süre yapmayı imkansız hale getiriyorsunuz."

Ağzım büküldü. "Seni bu anlaşımdan çıkarmayacağım."

Başını yana eğdi. "Sizi her kurtardığımda, kendimi daha büyük bir belanın içinde buluyorum, Doktor Holbrook."

Acıyan bir nefes aldım, soğuk öğleden sonrayla alakası olmayan hafif bir titremeye nefesimi verdim. Her zaman dikkatli olan Orion bunu fark etti. Dağınık saçlarını parmaklarıyla düzelttikten sonra bacağını üzerine attı. Koltuğa yaslanarak miğferi bana doğru uzattı. "Seni sıcak tutacağım."

Bakışlarında keskin bir meydan okuma hissediyorum. Psikolojide, figür-zemin yasası, yeni bakış açıları sunmak için odağımızı değiştirir. Örneğin, nesneyi arka planından ayırt etmenin tamamen farklı bir görüntü ortaya çıkardığı "yüzler veya vazolar" illüzyonu gibi.

Orion beni saplantı nesnesi olarak ne kadar çok odaklarsa, etrafındaki tehditler o kadar bulanıklaşıyor, soyut imgenin içinde kayboluyor. Tehlikeyi algılamıyor.

İllüzyonu kontrol eden şey figürün kendisi, yani nesnenin ta kendisidir.

Yine de, gözlerindeki güçlü akım beni güvenli sınırın ötesine sürüklemekle tehdit ederken, arzu nesnemin de aynı derecede tehlikeli bir şekilde değiştiğini hissediyorum.

Odak noktamı kaybetmemeliyim.

Savunmamı güçlendirerek öne doğru adım atıyorum ve kaskı tutuyorum.

Yüzünde beliren büyüleyici gülümseme kalbimi sıkıştırıyor, tam o sırada kaskı sertçe çekerek beni kendine doğru çekiyor ve aramızdaki mesafeyi tamamen ortadan kaldırıyor.

Bacaklarının arasına sıkışmış halde, farkında olmadan elimi uyluğuna koyuyorum ve dokunuşum karşısında gerilmiyor.

Elini uzatıp şemsiyenin askısını bileğimden çekti. Eldivenli başparmağıyla siyah çelik sapı incelerken, "Bu güzel bir şemsiye," dedi ve ardından şemsiyeyi çantasına yerleştirdi.

Dudaklarım seğirdi. "Kendi zevklerinizi övmek biraz kibirli bir davranış, Doktor Night."

Yüzünde kısa bir anlık bir ilgi beliriyor, sonra bakışları çantamı incelerken bu ifade kayboluyor. "Ama bu sığmaz."

Çantayı elimden kaydırdım ve kulaklarımda gümbür gümbür atan kalp atışlarının arasında zar zor duyulan bir sesle taşa düştü.

Orion, ustaca bir dokunuşla saçlarımı geriye doğru düzeltti ve kaskı başıma dikkatlice geçirmeden önce eldivenlerinin serinliğinden irkilmedim. "Kahretsin, bu çok seksi."

Kask ağır geliyor. Okyanus ve erkek kokusunun yoğun karışımı burnuma çarpıyor. "Ya sen?"

"Bana gerek yok."

"Pekala. İstatistikler," diyorum, kaskı rahat bir pozisyona getirirken.

"Hayır, bunu sen değiştir," diyor, gözlerinde tereddütlü bir ifadeyle. "Benim karanlık küçük anormalliğim, kesin sonucu bilmek için çok fazla değişkeni değiştiriyor."

Kaşlarımı çattım, yüzündeki temkinli ifadeyi inceledim. "Bana kendimi güvende hissettirme konusunda çok kötü bir iş çıkarıyorsun."

Derin kahkahası midemde bir kelebek uçuşmasına neden oldu. "Söz veriyorum, benim bisikletimde sana kötü bir şey olmayacak." Kaskı

enemin altına ustaca baēladı. "Yine de seninle ilgili hiçbir riske girmek istemiyorum."

Göēsümde hafif bir mırıltı yankılanıyor.

Ona inanıyorum.

Yere attığım evrak çantamı şöyle bir gözden geçiriyor, kaşları atık bir şekilde. Ben de omuz silkip, "İçinde önemli bir şey yok," diyorum ve bu da yüzünde yürekleri durduracak bir gülümsemeye daha neden oluyor.

Deri ceketini çıkarıp omuzlarıma doladı, atkımı da içine soktu. Ceket i yün paltomu kolayca örttü ve o fermuarı çekerken kollarımı kolluklara geçirdim.

Sıcaklığın tadını çıkarmaya sadece bir saniye vaktim oldu, ardından belimi kavradı ve zahmetsizce beni kaldırıp koltuēa oturttu. Bacaklarımin arasına bakışlarını dikerek, eldivenli ellerini kalalarımdan aēaēı doēru kaydıldı. Dizlerime ulaşana kadar iniēi durmadı; orada eteēimin etek ucunu acı verici bir yavaşlıkla yukarı çekti, kumaēı uyluklarımin ortasına doēru iterken nefesim kesildi.

"Lanet olsun, gözlerimi yoldan ayırmadan nasıl gideceēimi bilmiyorum."

Cesaretleterek eteēimi biraz daha yukarı kaldırdım ve bacağıma koltuēun üzerinden attım. "Sakın arkana bakma."

Onun, deri koltukta öne doēru kayarak eteēimin iç amaēırımı zar zor örttüēü halimi, ceketimin düēmelerini öne doēru çekene kadar izleyiēini izlerken içimde derin bir acı hissediyorum.

Elini çenesinin üzerinden geçiriyor. Siyah pantolonundaki çıkıntıyı düzeltmek için utanmazca aēaēıya uzanırken anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Bu manzarayı görünce cinsel organımda hassas bir sızı hissediyorum.

"Eller burada." Orion, sele arkasındaki metal destekten tutmamı söylüyor. Bisiklete binerken, bacaklarımin arasına yerleşmesinin verdiği aēırlık hissiyle aēzımdan çıkmak isteyen sesi bastırmak için alt dudaēımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Tenimde yakıcı bir akım yayılıyor, beni kollarımı beline dolamaya zorluyor. Üzerindeki bol ceket ve vücut ısısı yüzünden yanıyorum.

Motor gürültüyle çalışmaya başlıyor ve bu durumun ne kadar tehlikeli olduğuna dair tüm tereddütler, kükreyen sesin altında kayboluyor.

“Kahretsin,” diye fısıldadım. Yemin ederim, beynimdeki kimyayı değiştirdi, çünkü titreşim anında bacaklarımın kasılmasına neden oldu. Gömleğinin altından, avuçlarımın altında karın kaslarının gerildiğini hissettim.

Motorun sesinin üzerinden "Tutunun," diye sesleniyor. "Ve Collins, ellerini indirme sakın."

Bu öneriyle damarlarımda adeta sıvı bir ateş dalgası yayıldı. Kaskı omuz kürek kemiğine yaslamak zorunda kalarak, motosiklet hareket ettiğinde karın kaslarının her kasılmasını hissederek onu daha sıkı kavradım.

Orion, sabit bir hızla üniversitenin etrafında tur attıktan sonra, şehir merkezinin ana caddesine doğru yöneliyor. Yaklaşan sempozyum için yapılan tüm dekoratif hazırlıklar, istenmeyen zaman hatırlatıcısıyla birlikte göğsümde ağır bir kütleye dönüşüyor.

Orion dar bir sokağa girerken arkaya uzanıp bacağımı kavradı, beni sıkıca tuttu ve karnımın alt kısmında yoğun bir sıcaklık hissi uyandırdı.

Şehir sınırlarını geçtikten sonra, yaklaşan tutulmalar ve kurbanlar hakkındaki tüm düşünceler, Orion'un hızlanmasıyla birlikte unutuluyor. Rüzgar şiddetle esiyor, bu da beni soğuğa karşı koruyan diz hizasına kadar uzanan botlarımı giymiş olmama minnettar kılıyor. Yeni bir nefes aldığım günden beri ilk kez, varış noktasıyla ilgili endişelenmeden, anın içinde bulunuyorum.

Kısa süre sonra, kıyı yolundan aşağı doğru kıvrılarak ilerliyoruz; serin rüzgar bedenlerimizi sararken, okyanus manzarası gözlerimizin önünde seriliyor. Gün batımında muhteşem bir manzara. Gümüş bulutlar, canlı pembe ve turuncu tonlarındaki sisin üzerinde yumuşak, puslu bir parıltıyla gökyüzünü kaplıyor. Uzaktaki kenarlar, sonsuz dalgaların uzantısı üzerinde koyu maviye dönüşüyor.

Orion hızlanıyor ve motosikletin sarsıcı hızı kanımı adrenalinle dolduruyor, heyecan verici, sarhoş edici bir his.

Coşkulu.

Elimi göğsünün üzerine bastırıp, avucuma çarpan kalbinin gürleyen ritmini içime çektim. O da kulplardan birini bırakıp eldivenli elini benimkine getirdi, üzerimi örttü ve orada tuttu, sonra da güçlü bir şekilde nabzımı okuyarak daha sıkı tutmamı istedi.

Önümüzdeki yol yüksek bir uçurumun etrafından kıvrılıyor. Dar yoldan ilerliyoruz, bir tarafta yükselen tırmanma kayası, diğer tarafta okyanus. Kalbimin odacıklarında adrenalin yanıyor ve artık rüzgarın esintisini, soğuk havayı hissedemiyorum—

Kendi kalp atışım.

Ani farkındalık içimde bir alarm titremesi yaratıyor ve hayatımın temposu haline gelen, zorlanan nabzımı hissetmek için çabalıyorum. Orion bisikleti ne kadar hızlı sürerse, onun başparmağının bileğimin iç kısmını okşayıp, nabız noktama hafifçe vurduğu o rahatlatıcı his dışında hiçbir şey düşünemiyorum.

Çok geçmeden elini debriyaja geri koydu ve kumlu bir patıkaya doğru yönelirken yumuşak bir şekilde vites küçülttü; patika kum tepeleri ve kayalıkların arasından geçiyordu. Gazı azalttı ve gevşek kumun üzerinden geçebilecek kadar yavaşladı.

Kaskın içindeki boğuk nefes sesim, kısa bir an için beni başka bir mekana çekiyor; devrilmiş toprak ve boğucu vinil kokusuyla dolu bir mekana. Kaygı göğsümü pençeliyor, klostrofobi her yandan baskı yapıyor. Vizörü kaldırmak, ciğerlerime bir nefes temiz hava çekmek için can atıyorum.

Sanki huzursuzluğumu hissetmiş gibi, Orion motoru hızlandırdı ve aklımdaki paniği sildi. Nemli kumların üzerinde süzülerek bizi suya yaklaştırdı, kesintisiz kumsal boyunca kıyı şeridini takip etti.

Bu sefer bacağımı kavradığında, bunun güvenlikle hiçbir ilgisi yok. Başparmağı yavaşça ileri geri hareket ediyor, tenimde yakıcı bir iz bırakıyor. Bacaklarımın arasına sıkıca bastırması ve titreşim, içimde sıcak bir uyarılma dalgası yaratıyor.

Elim ne zaman aşağıya doğru kaydı bilmiyorum ama pantolonunun altından zorlanan ereksiyonuna dokunduğum anda, yoğun bir ağırlıktan zonkladı.

Cesurca daha da ilerledim, kemerinin altına doğru hareket ettim. Karın kasları gerildi ve motosiklet hafifçe sarsıldıktan sonra kontrolü yeniden ele geçirdi.

Damarlarımda pervasız ve baş döndürücü bir şey zonkluyor ve cesurca avucumun topuğunu onun sert uzantısına bastırıyorum. Kalçaları karşılık olarak yukarı doğru hareket ediyor ve bu tek hareket o kadar erotik ki, uyluklarım bacaklarına sıkışıyor.

Aniden vites küçültüyor ve motosikletin sarsılmasıyla kalbim tekliyor. Sonra yavaşlıyoruz, duruyoruz. Keskin nefes alışsı sırtını genişletiyor ve ön tarafım boyunca sürtünmeyi tetikliyor.

Ayaklarını sıkıştırılmış kuma basıp motoru sonuna kadar çalıştırdı, arka lastiğı kuma gömerek motosikleti sabitledi. Motoru durdurdu ve ani sessizlik kulaklarımda yankılandı, ardından dalgaların yankılı, ritmik çarpışma sesi geldi.

Orion iki elini de kullanarak arkaya uzanıp uyluklarıma dokundu. "Geriye doğru it."

Ses tonundaki kabalık duyularımı tırmalıyor. Daha koltuğun kenarına bile varmadan, hızla dönüyor. Bir kolu belime sarılıyor, diğer eli uyluğumu kavrayıp beni aceleyle kucağına çekiyor. Üzerine oturmak zorunda kalınca, omuzlarından tutarak, altımda onun inkar edilemez sert baskısını hissedene kadar pozisyonumu ayarlıyorum.

Kollarını belimin etrafına daha sıkı sardı. "Tanrım, Collins. Bu bisikletin üzerinde seninle sevişmemi mi istiyorsun?" Kaba ses tonunda hiçbir soru ima edilmiyordu. Bu bir kesinlik, bir uyarıydı.

Kayışı çözmek için elimi uzattım ama Orion kaskın altından tuttu ve alnını vizöre bastırdı. "Yapma," diye fısıldadı. "Seni öpmeyi ne kadar çok istediğim canımı acıtıyor."

Boğazımdan ince bir ses çıktı. "Seni durdurmazdım," diye fısıldadım, sözlerimi kalçalarımı kasıtlı bir şekilde sallayarak pekiştirdim.

Kendi kendine küfrediyor ve geri çekilerek vizörümü yukarı kaldırıyor. Turkuaz gözleri, nefesimi kesen bir arzuyla gözlerime saplanıyor. O bakışın

ardındaki çaresizlik, yapmak istemediği şeyi, yani kendini durdurduğunu söylüyor.

Gözlemevindeki o geceden beri ona defalarca söylediğim şeyi tekrarlamadan önce derin bir nefes veriyorum: "Bana zarar vermedin, Orion."

"Ve yapmayacağım." Boğazı zorlukla yutkunuyor, kısık gözlerinin çizgilerinde acı izleri beliriyor.

Gergin bir sessizlik bizi bu anın içine hapsediyor.

Sonra yavaşça çene kayışını çözdü, kaskı nazikçe çıkardı ve sanki aklına gelmemiş gibi kuma fırlattı. Elleri deri ceketin altına kayarak kalçalarını aradı ve sahiplenici bir şekilde kavradı.

"Seni burada tutmak istiyorum," diyor ve sesindeki samimiyet karşısında boğazımda bir sızı oluşuyor.

Gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum.

Nesneye odaklanın.

Eşarbımın hafifçe çekilmesi, bakışlarımı tekrar ona çeviriyor; ince kumaşı aşağı doğru kaydırarak boynumu açığa çıkarıyor. Eldivenli parmakları, kravatından kalan hafif morlukları inceliyor. Bunu sık sık yapıyor, bıraktığı solmuş izleri değerlendiriyor.

Nefesimi tutarak, kendini kapatmadan önce yüzündeki ince değişimi izledim. Gözlerinde bir gölge belirdi ve orada korkuyu okudum—çok ileri giderse ne olacağından duyduğu korku. Eğer kontrolünü kaybederse.

Ona baskı yaparak, cesaret edip sordum: "Kendinizi ne sıklıkla serbest bırakmanıza izin veriyorsunuz?"

"Aman Tanrım." Sert bir nefes verdi. "Bugün olmaz, Doktor Holbrook," dedi kararlı bir ses tonuyla.

"Bundan kaçınamazsınız, Doktor Night," diye karşılık verdim, sesimin yansıttığından daha az istikrarlı hissederek. "Seanslarımızın yerlerini siz seçiyorsunuz, ama biz yine de bu amaçla buradayız, değil mi?"

Atkıyı bırakıp eldivenli eliyle rüzgardan dağılmış saçlarını düzeltti. "Asla," diye itiraf etti. Ağzım aralandı ve kaşını kaldırdı. "Yalan söylediğimi düşünüyorsun."

"Hayır." Başımı hızla salladım. "Sadece... bu kadar sık aklınızdan geçen rahatsız edici düşüncelere bakınca, farklı bir cevap bekliyordum."

Dili dudaklarının üzerinde gezinirken, gözleri kıyıya vuran renklerin nefes kesici derinliğiyle yarışacak kadar yoğun bir şekilde parlıyordu.

O güzelliğin altında tehlikeli bir akıntı kaynıyor.

Gözlerinin okyanusuna kapılmak, o mavi-yeşil akıntıya kapılmak, sonsuz bir girdabın derinliklerine çekilmek işte böyle bir his.

Göğsünün derinliklerinden bir inilti yankılandı, sert titreşimi bacaklarımın arasında sürtünme hissi yarattı. "Bu tatmin edici olmazdı, Collins." Dağınık saçlarımı kulaklarımın arkasına itti, elleri yüzümün iki yanına yerleşti. "Seni rüyalarımda gördükten sonra yatağымda sevişirken uyandım, aklım başымda değildi ve yine de kendimi durdurmaya zorladım. Biliyorum ki, ucuz zevklerin hiçbirisi seninle yaşanacak gerçek şeyin yerini tutamaz."

Onun itirafı üzerine yüzümde ateşli bir kızarıklık belirdi. Kaba olması gerekirdi ama Orion'un düşüncelerini süzgeçten geçirememesi, dürüstlüğünü savunmasız ve fazlasıyla tahrik edici kılıyor.

"Belki de maruz kalma terapisini tekrar denemeye hazırsındır," diyorum, biraz geri çekilerek. Elleri çekiliyor, dizlerimin üzerine yerleşiyor ve parmakları kıvrılıp altındaki oyuklara samimi bir şekilde giriyor. "Ama bu sefer daha yavaş. Sadece küçük bir—"

Dalgaların çarpmasının altında sesi tizleşerek, "Tek bir tadım asla yetmez," diyor. "Seni daha çok özlerim ve bu beni delirtebilir, meleşim."

Göğsümdeki kaslar çılgınca kasılıyor. Alışkanlık gereği elimi göğüs kemiğimin üzerine koyuyorum. Orion beni çok yakından inceliyor, yüz hatlarına karşı garip bir çekim hissediyorum.

Elini kaldırıyor, parmakları çeneme dokunuyor, boğazımın kıvrımları boyunca nazikçe ilerliyor; bu baştan çıkarıcı his, derinin acımasız

okşayışıyla tezat oluşturuyor. Bakışlarındaki açlık, bluzumun yakasına doğru ilerlerken gözlerime saplanıyor, eli tam benimkinin üzerinde duruyor.

Üstteki düğmeyi çözmeye başladığı anda, içimde bir korku dalgası nabzımı hızlandırdı.

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, vücudum geriliyor.

Dudaklarını ıslatıp birbirine bastırdı. Saçları sisli rüzgarda alnına savruldu, gözlerindeki yoğunlukta bir soru gizliydi.

"Eldivenler," diyor bilmiş bir şekilde ve ben de sadece başımı sallayarak bu bahaneyi kabul ediyorum.

"Hım." Elleri bacaklarıma kaydı, parmakları açıldı. "Belki de maruz kalma terapisinden fayda görecektir tek kişi ben değilimdir."

Orion avuçlarını çıplak uyluklarımda yukarı doğru gezdiriyor, sert deri ile onun nazik dokunuşunun çarpışması beni tedirgin ediyor. Duyularım altüst oluyor, endişe beklentiyle iç içe geçiyor, kavrayışı sıklaşıyor.

Başparmakları uyluklarımda hassas eklemlerine yerleşti ve ben de istemsizce ona doğru sallanarak nefesimi tuttum. Eldivenli başparmağı külotumun dantel dikişine dokunurken, kendi kendine sert bir küfür mırıldandı.

Korkudan titremem onu heyecanlandırıyor. Altımda onu hissedebiliyorum, inanılmaz derecede sertleşiyor, kalçalarının içgüdüsel hareketi acıyı daha da derine itiyor.

"Kahretsin," diye küfretti ve çaresiz bir hareketle dizimi kalçasının üzerinde daha yukarı çekti, parmakları uyluğuma saplandı.

"Orion—" diye fısıldadım nefesim kesilerek, ellerim onun ön kollarına indi.

"Senin boşalmanı hissetmem gerekiyor," diyor, alçak ve sert ses tonuyla, talep edencesine. İstek değil, ihtiyaç. "Parmaklarımda üzerinde çözülmeni izlemekten daha büyük bir zevk hiçbir şey veremez."

Bakışlarındaki yoğun arzu nefesimi kesiyor ve her türlü reddi imkansız kılıyor. Titrek bir nefes vererek ellerimi çekiyorum, ellerimin ağırlığındaki hafiflik ona izin veriyor gibi.

Boşta kalan eliyle belime dolanırken, parmağını dikkatlice külotumun arkasına taktı. Soğuk hava bacaklarımın arasından süzölerek uyarılmamı belirginleştirdi.

Gözleri gözlerime kenetlendi, tıpkı sırtıma dayadığı eli gibi beni sıkıca tutuyordu. Parmağı yavaşça ince kumaş bariyerinin altına kaydđ, ardından derinin kaba dokusu bana değdi. Parmağıyla merkezimin etrafında daireler çizdi ve bir anda nefesim kesildi.

Midem kasıldı, ellerimle pazularını kavradım, kendimi hazırladım—

"Derin nefes al, Collins."

Onun teşvik edici sözleriyle keskin bir nefes alıyorum, yavaşça veriyorum ve sonra o içime giriyor, nefesimi çalıyır, ani girişle kaslarım geriliyor.

Eldivenli parmağını daha derine sokarken, başparmağı pelvisimin hassas etine bastırılmış halde, boğazının arkasından dizginsiz bir inilti yükseldi. "Ah, Tanrım—kahretsin." İçimde hareketsiz kalırken dudaklarından dökölün ateşli bir itiraftı bu. Boynuma dolanmış kravatının gerginliğini hissettiğim gibi, onun da titremesini hissettim.

"İyiyim," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum, kalçalarımı hafifçe sallayarak onu teşvik ediyorum ve gözlerinin ardında açlık ve pervasızlık dolu bir kıvılcım parlıyor.

"Kahretsin. Ben değilim, meleğim." Sırtımdaki el enseme doğru kaymadan, parmakları saçlarımın arasına dalmadan ve vücudumu ona doğru kıvrımadan önce bana verilen tek uyarı bu. Sonra geri çekiliyor ve daha derine itiyor, tenimde bir sıcaklık kıvılcımını yaratıyor.

Onun hareketleri derinleştikçe nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum, savunmasız hale geliyorum, kaba derinin bu kadar yakın temasıyla beni yutmak isteyen korku artıyor. Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum ve bu hareket onun kontrolünü bir ölçüde daha azaltıyor. Başka bir parmağını içeri sokarken gözleri ham bir açlıkla kararıyor. Dolduruyor, test ediyor, sınırlarımı paramparça ediyor.

"Kahretsin, Collins, bana çok sıkı sarılırdın—" Sözünü yarıda kesiyor, gözleri acı dolu bir arzu akımıyla bana doğru yayılırken kapanıyor. Parmaklarıyla beni beceriyor, etrafına geriyor. Sadece daha derine, daha

sertçe girmek için kayıp gidiyor. Alçak, acı veren sıcaklığı bir zonklamaya dönüştürüyor.

Ritmik hareketleri göğsümde bir alev yakıyor, her sinir ucuma şehvet işliyor. Ceketinin altında sıcaklık beni boğuyor ve atkıyı gevşetmek için çekiştiriyorum. Göğüs uçlarım bluzumun hareketli kumaşına sürtünüyor, nefes alışverişlerim düzensizleşiyor. Orion'un yırtıcı bakışları morluklara odaklanıyor, kalçaları rahatlatma arayışıyla yukarı doğru sürtünüyor.

"Bunun nasıl bir his olduğunu söyle bana," diye ısrar ediyor. "Neyi sevdiğini söyle bana." Başparmağı klitorisime sürtünüyor, nefesim kesiliyor ve omurgamda yakıcı bir uyarılma dalgası hissediyorum.

"Çok yoğun ama sakın durma," diye fısıldadım kelimelerin arasında. "Tanrım, Orion, eldivenini çıkar. Seni hissetmeme izin ver."

"Kahretsin, meleğim. Beni kışkırtma." Tutmuş olduğu tüm kısıtlama kırıldı. Ağzımdan çıkan küçük ses onu altüst etti ve acımasızca daha derine inerken boğazından vahşi bir hırıltı koptu.

"Seni istiyorum..." Titreyen dudaklarımdan fısıltı şeklinde bir ses çıkıyor ve bunu gerçekten kastettiğimi fark etmek beni sarsıyor. Bu yoğun sıcaklık ve duygu anında, Orion'u bir daha asla mümkün olacağını düşünmediğim bir şekilde istiyorum.

"Beni ele geçirdin," diye karşılık veriyor, iniltisinin kaba hırıltısı tenime aynı derecede tahriş edici geliyor. Her müstehcen ses sınırlarımda bir sürtünme yaratıyor. Enstrümanları titizlikle dengelediğini, piyano tuşları üzerinde ustaca hareket ettiğini izlediğim becerikli parmaklar, şimdi içimde ustaca kıvrılıyor ve o derin, umutsuz acıyı buluyor.

İç kaslarım onu sıkıca kavıyor, acil bir nabızla zonkluyor. Uyluklarım titriyor, beline kenetleniyor. Tanrım, beni herkesin gözü önünde sahipleniyor, sonsuz bir gökyüzünün altında, tamamen savunmasız bir şekilde, sahnelerinden biri gibi işaretliyor. Ve eğer beni kurbanlarından biri gibi kırmak istiyorsa, onu durdurmak için çaresizim.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kenarlarda beliren dehşeti, hayali baskı hissini ve acı verici, yırtıcı bir delinme hissini engellemeye çalışıyorum.

“Gözlerini aç,” diye emretti Orion, sesi ölçülü ve kontrollüydü. “Bana bak. Benimle kal.” İçgüdüsel olarak itaat ettim, o sıcak turkuaz akıntılara demir attım. “Nefes al, Collins. İşte böyle, bebeğim. Bunu benim için sen halledebilirsin—kahretsin.” Onaylayıcı kaba iniltisi kaslarımı eritti.

Vücudum gergin bir halde, ona doğru kıvrılıyorum, utanmadan kalçalarımı üzerinde yuvarlıyorum. Şiddetli bir küfürle, ağzını göğsümün şişkinliğine indiriyor, dişleri sanki yırtmaya çalışıyormuş gibi bluzumu ısırtıyor. Kumaşı yakalıyor, dişleri bir düğmeyle birlikte ayrılıyor. Açlıktan vahşileşmiş gözlerle düğmeyi tükürüyor. Ve o bakış—o kadar ham, dizginsiz—nabzımı hızlandırıyor.

Zevkin içine sızan ince bir korku, kemiklerimde bir ürpertiye neden oluyor. Gözlerinde tehditkar bir şey var, benim korkumdan zevk alıyor. Bu ilkel ihtiyacı körüklüyor, ta ki acımasız, sahiplenici hareketlerle parmaklarını içime sokana, başparmağıyla klitorisimi ustaca okşayana kadar. Bu uyarım damarlarımda yoğun nabız atışları yaratıyor, vücudum amansız dokunuşu altında titriyor.

Bacaklarım yanarken, o benim merkezimi çevreleyip derine doğru itiyor, boğazımdan boğuk bir çığlık koparıyor. Etimin altında çıtırtılı bir sıcaklık kıvılcımı yükseliyor ve ne kadar ıslak olduğumu, kaygan ve parmaklarını kaplayan sıvıyla kaplı olduğumu hissedebiliyorum; parmakları, kalbimin ritmine uyarak, kırık ve umutsuz bir şekilde içeri giriyor.

Ve çok hızlı bir şekilde çöküyorum, kalbim göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyor. Omurgamın dibinde acı veren bir baskı birikiyor, beni arkamdaki destek çubuğuna ellerimi koymaya, geriye doğru eğilirken sıkıca kavramaya, kalçalarımı rahatlatma arayışı içinde sallamaya ve onu sıkıca kavramaya zorluyor.

“Tanrım, kahretsin—çok mükemmelsin. İşte bu kadar...” Dişlerini sıkarak inledi. “Melek, boşalana kadar parmaklarımı becer.” Sesi boğuk bir şekilde çatladı. “Bu amın benim için ne kadar sıkı ve ıslak olduğunu hissetmek istiyorum.”

“Tanrım... senin... hiç filtren yok...” diye inleyerek nefes nefese kaldım.

“Hiçbiri,” diye homurdandı, elini saçlarıma geçirip başımı geriye doğru çekti. “Seninle ilgili iğrenç düşüncelerimi duymak ister misin, sığircık?”

Seni öylesine mahvetmek istiyorum ki, sana dokunan her erkeği unutasın. Seni öylesine sert bir şekilde orgazma ulaştırmak istiyorum ki, sadece bu tatlı vajinayı nasıl mahvettiğimi hatırlayasın. Sen bana aitsin. Sadece bana.”

Onun iğrenç sözleri içimde karanlık ve yasak bir şeyi uyandırıyor; her biri derime kazınmış bir damga gibi, umutsuzca istediğim bir vaat. Unutmak için.

“Ah, kahretsin... ah, Tanrım.” Kalçalarım, kıyıya vuran gürleyen dalgalarla birlikte yuvarlanıyor, gözlerinin okyanusunda daha da kararan açlıkla birleşiyor. “Orion, Tanrım—daha fazla. Kahretsin, lütfen durma.”

Ve hepsi bu kadar.

“Ah—Tanrım—kahretsin, Collins.” Kolunu sırtıma dolayarak beni kendine doğru bastırırken, göğsünden kaba bir inilti koptu; parmaklarını acımasız bir arzuyla içime sokarak beni paramparça etmeye, her cezalandırıcı vuruşla beni boşalmaya doğru itmeye başladı.

Dudakları tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıyor, hırıltılı çığlıklarımı yutuyor. “Tanrım, hayatımda senden daha seksi bir şey görmedim,” diye fısıldıyor dudaklarımın üzerinden.

Beni tam uçurumun kenarına getiriyor, nefes nefese kenara doğru yavaşça yaklaşıyor. Orgazmım tam ulaşamayacağım bir mesafede, bedenim paramparça olmaktan bir kalp atışı kadar uzakta.

Orion sert bir şekilde, “Gel beni almaya, meleğim,” diye emrediyor. “Hemen şimdi. Gel parmaklarımın üzerinde.”

Suyun üzerindeki sis gelgitle birlikte içeri doğru yayılıyor, alacakaranlık bizi bir yalnızlık perdesiyle örtüyor; bu da Orion'un beni ateşli sözler ve amaçlı hamlelerle sahiplenmesine, titreyene kadar beni parçalara ayırmasına, onun kollarında tamamen dağılmama olanak tanıyor.

Beni ne kadar sıkı tutarsa, o kadar çok kısıtlamaya, bu zahmetsiz teslimiyete duyduğum özlem artıyor. Aynı şekilde beni hoparlöre karşı hareketsiz tuttu, karanlık bilinmezlik içeri doğru baskı yaparken, kollarının kafesi içinde güvende hissettim. Her şeyin basitçe olduğu, savaş ve kaçış arasındaki savaşı ortadan kaldırdı—

"Aman Tanrım."

-his.

Ve tam olarak neye ihtiyacım olduğunu hissediyor, kolunu bedenime sarıyor. Ağzımdan nefes nefese ve savunmasız bir şekilde yalvarış dökülüyor: "Beni daha sıkı tut."

Gözleri gözlerime kenetleniyor, kalbimi sıkıştıran yoğun bir bağlılık var orada, sonra tutuşu sıkılaşıyor ve her ritmik vuruş daha da sertleşiyor, nabzım hızlanıyor, acı kaburgalarımın altında derin bir morluk gibi hissediliyor. Ama acı canlı gibi geliyor.

Başparmağı, klitorisime sert bir deri parçası sürtüyor, her geçişte sürtünme kıvılcımları saçıyor, müziği gibi beni parçalara ayırıyor, ta ki o enfes acı sırtımın alt kısmına kadar inip iç uyluklarımı ve başparmağının dayandığı pelvisin birleşme noktasını tutuşturana kadar, bedenim utanmadan dokunuşuna doğru hareket ederken beni daha da sert bir şekilde sarsıyor.

Günah dolu hareketleri hızlanıyor, beni kırılma noktama doğru sürüklüyor. Yoğun bir zevk patlaması yaşanıyor ve doruk noktam dayanılmaz bir zevkle beni paramparça ediyor.

Orion, onu sıkıca kavradığımda memnuniyetle inliyor; beni zevkin doruk noktasına ulaştırana kadar, her bir titreşimi sonuna kadar yaşamaya devam ediyor.

Ağır nefeslerimiz aramızda karışarak, sessizliğimizi çarpıcı dalgalar ve kesik kesik kalp atışlarıyla dolduruyor.

Orion hemen hareket etmiyor, parmaklarını sanki derinin içinden bana olan hissi ezberlemeye çalışıyormuş gibi içimde tutuyor ve yüzünde temkinli bir ifade beliriyor.

Dudaklarımı yaladım ve bakışları dilimin izini açgözlülükle takip etti; geri çekilmeden önce boğazından yırtılmış bir ses çıktı ve ciğerlerimden tutulmaya çalışılmış bir nefesi çaldı.

Parmak ucunu aralanmış dudaklarımın arasından geçirip, kaygan deriyi dilimin üzerinde gezdiriyor. Parmağını döndürürken gözlerindeki alevler

daha da yoğunlaşıyor, şehvet ve açlığın acı dolu bakışları, ikimizin birlikte yarattığı baş döndürücü karışımı, yani arzu ve deriyi tadarken içimi yakıyor.

Elini çekerken acı dolu bir ses, tenime sürtünen alçak bir homurtu çıkarıyor. Kalçalarım daha sıkı sarılmadan önce bakışlarındaki solmakta olan acıyı bir anlığına görüyorum.

"Tanrım—kahretsin," diye inledi, beni sertçe aşağı çekip merkezime sürtünürken. "Bana o kadar mükemmel geliyorsun ki, ne kadar iyi olduğu beni korkutuyor. Sadece aramızdaki o lanet olası mükemmel simetri... içinde kaybolabileceğim bir şey bu, serçecik."

Orion okyanus rüzgarından korunmak için ceketini üzerime iyice sardı ve alnını göğsüme yasladı, hırıltılı nefesleri ağır ağır dışarı çıkıyordu.

Ve kalbim acı verici bir şekilde sıkışıyor.

Böylece, birbirimize kenetlenmiş halde kalıyoruz, gelgit daha da çekilirken dalgalar kıyıya vuruyor. Parmakları sırtımın alt kısmına ritmik bir şekilde vuruyor, omurgam boyunca yankılanan yatıştırıcı bir ritim. Adrenalin yavaşça azalırken, rüzgar titreyen bedenlerimize çarpıyor, boğazımdaki acının altında kelimeler düğümleniyor.

Yutkunuyorum, düşüncelerimi toparlayıp dile getiremiyorum. Bana bıraktığı karmaşayı anlatmıyorum. Beni nasıl tamamen, geri dönülmez bir şekilde mahvettiğini itiraf etmiyorum.

"Kalbin gümbür gümbür atıyor," diyor aniden. Sonra geri çekilirken bakışları yüzümde geziniyor, parlak gözleri sanki hiçbir şey söylememe gerek yokmuş gibi memnuniyetle parıldıyor.

Kollarını sıkıca sararak beni kendine yakın tuttu ve geriye doğru kaydı. Bacağını koltuğun üzerinden atarak zahmetsizce yere indi, bacaklarım hâlâ kalçalarına yapışık haldeyken beni bir an daha kendine güvenli bir şekilde tuttu, sonra da botlu ayaklarımı kumlu toprağa yerleştirdi.

Ona bakarken, büyüleyici gülümsemesiyle beni ödüllendiriyor. "Gözlerinde biraz altın parıltısı var," diyor.

Başımı öne eğdim, bakışlarından kaçınmak için hızla göz kırptım, sesindeki hayranlık içimde derin bir yara açtı. "Neden bu kadar yakınlaşmana izin

verdiğin tek kişi benim?" diye sordum, sesimdeki titremeyi bir ürpertiyle gizleyerek.

Orion yüzümü kendine doğru kaldırıyor, eldivenli parmakları boynumun yanına yerleşiyor. "Çünkü kafamdaki kaosu sen susturuyorsun," diye itiraf ediyor, ses tonunda ham bir kırılğanlık hissediliyor.

Nefes alışverişime odaklanıyorum, eldivenlerinin ardında sıkı nabzımı hissetmemesini umuyorum. Bakışlarının yoğunluğu beni tekrar başımı eğmeye zorluyor, gözlüklerinin bariyerini, gözlerimle aramda bir kalkan olmasını diliyorum. Rüzgarda dağılan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, ancak rüzgar saç tellerini tekrar yüzüme doğru savuruyor.

"Şunu da eklemeliyim ki..." ses tonunda hafif bir tını beliriyor "...bu, ağzınızdan o güzel sesleri çıkardığımda son derece iyi sonuç veriyor."

İçimde bir sıcaklık dalgası kıvrılırken dudaklarımda buruk bir gülümseme belirdi. Silahsızlandırıcı bir göz kırpmasıyla sonunda beni bıraktı ve dalgalanan suya doğru yürüdü, kaburgalarımın altında bir acıyla beni baş başa bıraktı. Kollarımı kendime doladım, ısınmak için ceketini daha sıkı çektim.

Sırtı bana dönük olan Orion, sessizce okyanusa bakıyor ve güneşin son ışınlarının kararan ufkun altına batışını izliyor.

Pelikanlar alçaktan uçuyor, siyah silüetleri dalgalanan okyanusun üzerindeki gökyüzünü noktalıyor. Botumun altında bir çıtırtı duyuyorum ve aşağıya bakıp kırık bir spiral kabuk parçasını almak için eğiliyorum.

Elimde sivri parçayı tutarken, başka bir geceye, başka bir okyanusa geri dönüyorum. Kükreyen bir gelgitin kıyıya çarpmasıyla yükselen bir şiddeti daha hissediyorum, yıldızlar yukarıda soğuk bir şekilde parıldıyor. Tıpkı o zaman olduğu gibi, hayatımı sonsuza dek değiştirecek bir suç mahallinin kenarında dururken, umutsuzluk göğsümü sıkıştırıyor.

Başparmağımı bileğim boyunca gezdiriyorum.

Bir, iki, üç.

Birkaç adım ötede, Orion ellerini bir araya getirip sol elindeki siyah deri eldiveni yavaşça çıkarıyor ve ben de kırık kabuğu unutup yere

düşürüyorum, bu hareket beni ona daha da yaklaştırıyor.

Daha önce piyano çalarken, teleskobunu ayarlarken ellerini uzaktan görmüştüm, ama sadece güvenli bir mesafeden. Şimdi ise, yakıcı merakımla yaptığı şeyin farkında olmayabileceği ihtimali arasında kalmış bir halde duruyorum.

Ama gözlerimi ondan ayıramıyorum, elinin arkasını kaplayan karmaşık mürekkep desenlerini, gölgeli çizgileri ve ince işçiliği takip ediyorum. Orada bir serçe var, ya da—

Onun sevgi dolu sözlerini hatırladıkça nefesim kesiliyor.

Sığırcık.

İçimde bir sıcaklık dalgası yayıldı, göğsümde bir sancı yankılanırken nabzım hızlandı.

Boğazımdaki ağrıyı giderirken, bakışlarım tasarımın içine katmanlanmış yıldız desenleri ve gezegenler, tanımadığım karalanmış harfler ve semboller üzerinde geziniyor. Sonra gözlerim, yumruğunun hoparlörü parçalamasının kalıntısı olan, parmak boğumlarındaki solmuş morluğa takılıyor.

Orion çömelir, dalgalar botlarının ucuna yakın gri kumları yalar. Rahat bir şekilde, çıplak parmak uçlarıyla çekilen suyun yüzeyini okşar.

"Bana bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hiç anlatmadın," diyorum, aramda mesafe bırakarak.

Solgun ışık huzmeleri yüzünün hatlarını yumuşatırken, omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor. Eğer bana biraz daha yaklaşma izni veriyorsa, ben daha da yaklaşmak istiyorum.

"Benim için durum böyle," diye tekrarlıyor, sanki onun bu duruma duyduğu tiksintiyi anlamış gibi.

Derin bir nefes alıyor. "Güneş ışığına bakıp havada uçuşan toz parçacıklarını fark ettiğiniz an gibi, bir an için korku sizi sarıyor. Çünkü birdenbire bu maddenin her yerde, her zaman, her tarafınızda olduğunu anlıyorsunuz. Onu soluyorsunuz. Ciğerlerinizi dolduruyor, sizi boğuyor." Bakışları sisli ufku tarıyor. "Ama sonra ışık değişiyor ve gölgeye geri

dönüyorsunuz. Rahatlıyorsunuz, çünkü o sürekli farkındalık içinde olmak zorunda değilsiniz."

Ayağa kalktı, bana döndü, bakışları karanlık, kederliydi. "O anı asla unutamıyorum."

Göğüs kemiğimin altında keskin bir ağrı saplanıyor, kendi kaçınılmaz hapisanemin bir hatırlatıcısı gibi. Sesim yumuşuyor. "Sürekli bu farkındalık hali içinde yaşamak çok yorucu olmalı."

Çarpıcı olsa da, gülümsemesi zorlama, neredeyse yenilgiyi yansıtıyor. "Bazı günler," diyor sert bir şekilde. "Sonra başka bir gün, son derece seksi bir terapist kıyıda ki bir kayanın üzerinde mahsur kalıyor ve gözlerine baktığınızda en güzel, melankolik şarkıyı duyuyorsunuz. O kısa an için, sert ışık azalıyor ve nefes alabiliyorsunuz."

Gözlerimin arkasında bir basınç oluşuyor. Tuzlu rüzgarı suçlayarak, nemi gidermek için hızla göz kırpiyorum. Neyse ki, Orion bakışlarını tekrar koyulaşan ufuk çizgisine çeviriyor ve ben de yüzümü silmek için bir şey bulmak üzere elimi ceketinin cebine sokuyorum.

Ve parmaklarım sağlam bir şeye temas ediyor.

Rüzgara sırtımı dönerek yuvarlak nesneyi geri çekiyorum. Dönen kadranlı ve plakaları olan pirinç cihazı görür görmez, bulduğum parçanın buradan geldiğini içgüdüsel olarak anlıyorum.

Kulaklarımda rüzgar kadar yüksek sesle kanımın uğultusu duyulurken, telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çektim, ardından pirinç yüzeydeki parmak izlerini ve kalıntıları hızla sildim ve aleti tekrar cebine koydum.

Orion'la tekrar karşılaştığımda, çıplak avucuna okyanus suyu dolduruyordu. Yavaşça doğrulup bana döndü. "Elini uzat."

Çizmelerime değen suya aldırmadan, ona doğru yaklaşırken içimde bir tedirginlik dalgası nabzımı hızlandırdı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum, deri kolumu yukarı iterek elimi ona doğru uzattım.

Orion elini benimkinin üzerine, teninin yoğun ısınısını hissedebileceğim kadar yakın bir yere yerleştiriyor. Avucunu hafifçe eğiyor ve su dökülüyor,

deniz suyu damlaları elinden benimkine damlarken aramızdaki kırılgan mesafeyi kapatıyor.

Zoraki bir gülümseme dudaklarında beliriyor. "Su sadece bir madde değil," diyor, "kuantum bir dans. Titreşen, bağlantı arayan moleküller." Gözleri gözlerime kenetleniyor. "Kıpırdama."

Dikkatlice, parmak uçlarını parmak boğumlarımın üzerindeki su damlacıklarının hemen üzerinde gezdiriyor, parmaklarımın arkasında yukarı doğru iz bırakarak, temas etmeden sinirlerimde bir akım yaratıyor.

"Sanki bana dokunuyorsun," diyorum, sesim biraz nefes nefese.

"Hiçbir mesafe bedenlerimiz arasındaki enerji alışverişini engelleyemez." Bakışlarının sıcak derinliklerinde bir alev beni yakaladı. "Tuzlu su iletkenidir. Yüklü parçacıklar aramızda elektrik akımının geçmesine izin verir." Sesi boğuk bir tona büründü. "Hareket, ısı, sürtünme—sinirleri uyarmak. Dokunmanın özü budur aslında."

Dokunuşun yakınlığı, sesindeki sertlik tenimi ürpertti. Ellerimizin büyüklüğündeki zıtlık karşısında nefesimi tuttum; onun ellerinin benimkilerle kıyaslandığında ne kadar büyük olduğunu fark ettim. Uzun parmaklarının tenimde gezinirken hissettiğim pürüzlülüğü neredeyse görebiliyor ve hissedebiliyorum.

Ve burada, tuzlu su ve moleküller bir bağ oluşturuyor. Bir çapa. Yaratmayı aradığım o imkansız bağlantı.

Gözlerim elindeki o güzel mürekkep izlerinde gezinirken, anlamını sormayı çok istiyorum ama kendimi durduruyorum. Onu daha yakından tanımak istemediğimden değil. Ama eğer sorarsam, yapmam gereken şey çok daha zorlaşacak.

Parmak uçları yaklaşıyor, sanki aradaki son ince mesafeyi kapatmaya cesaret ediyormuş gibi gerilim yayılıyor. Bu gerilim dolu boşlukta, her sinir beklenti ve özlemle titriyor, tenlerimizin çarpışacağı ana doğru çekiliyor.

Elim titremeye başlıyor ve su kurudukça Orion'un eli uzaklaşıyor. Ona olan yakın dokunuşum, ufkun ötesinde sönmüş güneş ışığının son közleri gibi kayboluyor.

"Sadece nasıl bir şey olduğunu bilmem gerekiyordu," diye itiraf ediyor, sesi pürüzlü bir tonda. Söylenmemiş olan, sisli havanın altında bir kez daha yankılanıyor ve kaburgalarımın kıkırdak dokusu arasında bir acı bıçağı gibi saplanıyor.

Ona uzanıp dokunma arzusu, göğsümün ortasında dayanılmaz bir acıya dönüşüyor.

Parmak boğumlarına dalgın bir şekilde başparmağını sürüyor ve ben bir kez daha gölgeli morluklara takılıyorum. Rüzgar saçlarını savuruyor, alnındaki derin yara izini ortaya çıkarıyor. Kırık çatlakların arasında bazen gördüğüm acının çarpıcı bir hatırlatıcısı.

Onu o yapan tüm ince detaylar.

Acı verici derecede gerçekçi. Güzel. Tehlikeli.

Bazen, Orion'un bu kadar acımasız ve metodik bir şekilde nasıl öldürdüğünü, kurbanlarını avlayıp kafataslarını nasıl parçaladığını anlamak imkansız. Bu gibi hassas anlarda, insan ve canavar iç içe geçiyor ve bir zamanlar kim olduğuna dair bir iz görebiliyorum.

Onun öncesi—

Ve bizimkinde bizim için neler var olabilirdi.

Son nefesimi vermeden önce. O ilk nefesini çalmadan önce.

Prescott'ın söyledikleri, suyun üzerinde yankılanan alçak bir uğultuyla birlikte göğsümde sıkıca yankılanarak aklıma geri geliyor ve Orion'un yaralarının ne kadar derin olduğunu sorgulamama neden oluyor.

Yaklaşan bulutlara doğru bir bakış attı. "Geri dönmeliyiz."

"Yapmalıyız," diye sessizce onaylıyorum. "Fırtınaya yakalanmadan önce."

Bakışlarımı aşağı indiriyorum, kollarımı belimde kavuşturuyorum, deri ceketinin beni soğuktan korumasına izin veriyorum; aniden, etrafımda ve içimde yarattığı fırtınaya karşı çok kırılgan hissediyorum.

Yıldızlar kararan geceye karışırken ve azalan ay gökyüzünü kaplarken, eldivenini tekrar yerine takmaya çalışarak su kenarından uzaklaşıyor.

İçimde bir yerlerde onun teninin kaybına, neredeyse dokunabileceğim yakınlığına yas tutuyorum.

Nesne-zemin yasası, nesneyi bulanık arka planından ayırarak hayati öneme odaklanmayı sağlayan yasadır.

Bakışlarım, gri fırtına bulutlarıyla kaplı, solmakta olan bir gökyüzüne karşı belirginleşen çarpıcı figürüne düşüyor; bulanıklaşan arka planın ortasında, güneşin puslu ufuk çizgisinin ardına kaymasıyla onu net bir şekilde görebilmeye çalışıyorum.

Yaklaşan bir fırtınanın gerilimi, tutulmuş bir nefes, artan bir baskı var. Gergin ipliğin koptuğu çatlağı bekliyor.

Bisikletin yanında onunla buluşmadan önce, kabuk parçalarıyla dolu bir avuç kum alıyorum ve iri tanelerin, zamanın kaçıışı gibi parmaklarımın arasından süzülmesine izin veriyorum. Zamanın geçişi, ardında bıraktığı izlerle işaretlenmiş durumda.

Zaman acımasızdır. Ama hafıza daha da acımasız olabilir.

Kendi bilimsel yaklaşımına göre, tek önemli zaman kipinde—şimdi—Orion saplantı tarafından yönetiliyor. O karanlık çekime karşı savaşa bile, canavar her zaman kazanacak.

Bu olumsuz sonuçlara bizzat şahit oldum.

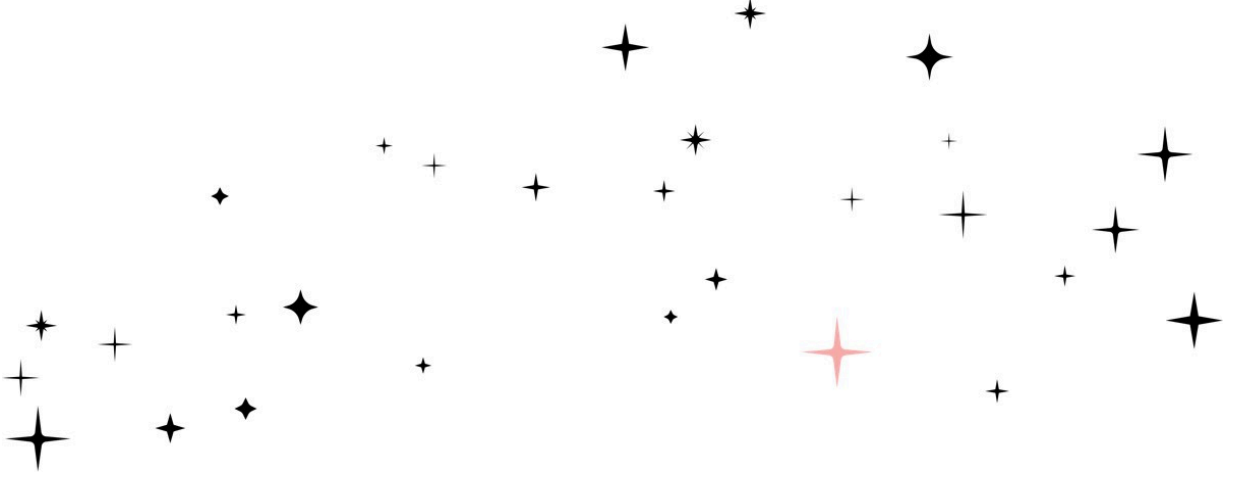
Zaman ne kadar uzun olursa olsun, intikam arzusu azalmaz. İntikam kanımda yaşıyor; o kan, kötü bir kalbin sertleşmiş ventrikülünden yanlış akan kan.

Eğer kalbimi Orion'a kaptırırsam, yara derin olacak ama—

Her neyse, simsiyah, morarmış ve nasırlı.

Kırık kasın düzensiz atışı, yapacağım şeyle ilgili tüm suçluluk duygularımı bastırıyor. Çok yakında Orion, Stonehurst'ten ayrılacak. Araştırmaları korumasız kalacak.

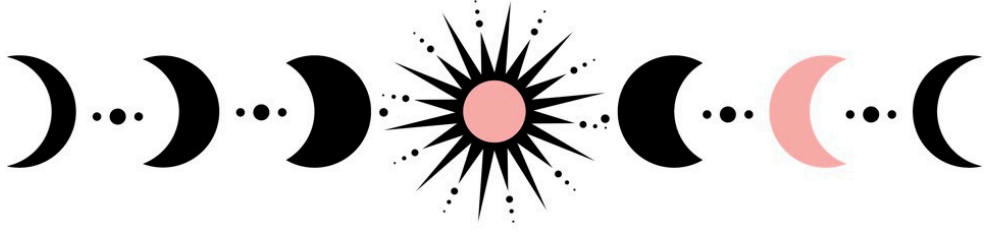
O döndüğünde ben gitmiş olacağım.



Bilinen evrendeki en büyük boşluk Boötes Boşluğu'dur. 330 milyon ışık yılı genişliğinde, neredeyse tamamen boş bir alan. Büyük Hiçlik. Mantiğı altüst eden, muazzam bir kozmik anomali. Binlerce galaksinin olması gereken yerde, uçsuz bucaksız bir karanlığın üzerinde sönmekte olan közler gibi dağılmış, seyrek birkaç galaksi var. Evrenin kendisinin silme gücüne sahip olduğunu, unutulmanın sadece bir kavram değil, bir yer, bir boşluk olduğunu hatırlatan soğuk bir uyarı.

— DR. ORION NIGHT, ASTROFİZİK DERSİ

KARANLIK GÖKYÜZÜ



Yıldızlar, ışıklarınızı gizleyin; ışık, karanlık ve derin arzularımı görmesin.

— MACBETH

ORION

Ölümünüzün tam zamanını bilseydiniz, son anlarınızı nasıl geçirirdiniz?

Size aylar, haftalar veya günler verilseydi cevap değişir miydi?

Saat-?

Kalan zamanın tadını çıkarıp, geriye kalan ışığı kıymetlendirecek misiniz, yoksa o karanlık kadere meydan okumaya mı çalışacaksınız?

Evrendeki her güzel şeyin karşısında korkunç bir simetri vardır. Işıltılı ve nefes kesici derecede harika olan her şey, zıttıyla yansıtılır. Yıkım ve

çürümeyle dolu, ıssız ve korkunç gölgeler.

Yaklaşık iki saattir rüzgarın şiddetiyle iç bölgelere doğru bisiklet sürüyorum. Tuzlu kıyı havası, yaprakların ve toprağın keskin kokusuna yerini bıraktı.

Eğer sürmeye devam edersem, sadece ilerlersem, karanlık kaderimizden kaçabilir miyim?

Motorun kükremesi kafamın içindeki fırtınayı bastıramasa da, Triumph motosikletimi makul bir hızın ötesine sürüyorum; gölgeler meydan okumamla alay edercesine daha da sıkılaşıyor.

Keskin bir viraj alırken yol daralıyor, kehribar ve altın sarısı tonlarıyla dolu ormanların arasından kıvrılarak ilerliyorum. Gözlerinin o gizli tonları...

Gökyüzü gittikçe kararıyor.

Açıklığa vardığımda, ufuk çizgisi şehir ışıklarından arınmış, yıldızlar siyah bir tuval üzerine kazınmış gibiydi.

Avlanmaya başladığımdan beri ilk defa, hiçbir kontrolümün olmadığını kabul ediyorum. Mavi Tepeler'in karanlık gökyüzü koruma alanına varışım, her yok oluş kadar kaçınılmaz. Her kozmik olayın yaklaşmasıyla birlikte, iradem daha da azalıyor.

Seyrek çam ağaçlarının arasından yavaşça duruyorum, ayaklarımı yere basıp motoru kapatırken kaslarım kaskatı kesiliyor. Sessizlik, boğuk kulaklarımda yankılanıyor, yalnızlık, filtrelenmemiş manzara kadar keskin.

Tam zamanında bir dal kırıldı.

Kaskımı çıkarıp gözlerine baktığımda damarlarımda kanım kaynadı. Donakalmış bir halde duruyordu, küreği kazma işleminin ortasında durmuş, ucu toprağa saplanmıştı.

"Sen kimsin lan?" diye soruyor, soluk yıldız ışığı altında parmak boğumları kızarırken.

Bisikletimden iniyorum, botlarım kuru yaprakların hışırtısını çıkarıyor. Daha önce de denediğim için açıklama yapmaya gerek duymuyorum. Sadece daha fazla paniğe, kafa karışıklığına ve yalvarışa yol açıyor.

Ve bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Bunun yerine, sırt çantamı bisikletten indirip usturlabı deri ceketimin i cebinden çıkartıyorum. Kas hafızası gibi, eldivenli başparmağım ekliptik düzlemi tarıyor ve cetvelin hayalet bir uzuv gibi durması gereken boşluğu takip ediyor.

O parça olmadan konumu doğru bir şekilde belirleyemem.

Pirinç nefesli çalgılara on üç vuruşluk bir ritimle vuruyorum, altın rengi melodi onun gözlerindeki altın yıldızların anısını tetikliyor ve kafamın içindeki uğultuyu dindiriyor.

Çaresizce derin bir nefes verip bakışlarımı gökyüzüne kaldırdım ve avcı kemerini buldum. Kaburgalarımın altında bir sızı vardı, geriye kalan bir şey. Asfaltın üzerinde paramparça olmuş, kanayan yaralar içinde yatıyordum. Tam olarak kavrayamadan kayıp giden bir anı kırıntısı, boşluğunda yükselen bir öfke dalgası.

Kül olup yavaş yavaş sönmesine izin verip bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. İkizler takımyıldızının ikiz yıldızları Castor ve Pollux arasında, soluk yeşil bir ışık saçan bir kuyruklu yıldız parlıyor; gece boyunca yayılan soluk bir hale.

“ok güzel,” diye fısıldadım, nefesim soğuk havayı buğulandırdı. “Gözlemlediğim en etkileyici spektral emisyonlardan bazıları, ama—” Yıldız ölçeri cebime ittim, gözlerimi Cassian Bevins'e ölümcül bir şekilde diktim. “Buraya bir kuyruklu yıldız seyretmeye gelmedin.”

“Sana kim olduğunu sordum—”

Uyluğuna saplanan ok onu aniden durdurur. Vücudu şok içinde sarsılır, geriye doğru sendelerken kürek elinden kayar. Çift hazneli ok, felç edici etki başlamadan önce küçük bir doz sakinleştirici salgılar.

Orman zeminine yığılıp kaldı.

Uyuşturucu tabancayı sırt çantama geri koydum, omuzlarımdaki sertliği gidermek için biraz daha hareket ettim. Bir an için, tatlı, çiçeksi, baş döndürücü kokusunun izini yakaladım ve bisiklette bana yaslanmış halinin anısıyla boğazım düğümlendi. Yumuşak nefesi boynumu ısıtıyordu.

O üzerimde paramparça olurken, her kalp atışını saydıkça, nabzının yükselen, Öklid ritmini hissettim.

Ona dokunmaya çok yaklaştım. Parmaklarımı onun parmaklarına kenetlemek, sıkıca tutmak için yanıp tutuşuyordum. Sınırdaki çıplak bir dokunuşun getirdiği şiddetli kontrol kaybına katlanmaya razıyım.

Ama benimle buluştuğu anda, boşluk açgözlü bir şekilde yutmak için çenelerini açacaktı.

Ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazdım.

Tıpkı şu anda benim de olduğum gibi, On İkinci Yok Oluş'a doğru ilerliyorum.

Direncimi test etmek için, eldivenli parmaklarımı hipnotik melodisinin yankısına vuruyorum, göz kırpmalarının ritmine, yükselen nabzının temposuna kapılıp kaybolmak için can atıyorum. Zihnimde yankılanan notaları dinlerken, güzel gülümsemesini, usulca kaçan inlemelerini hayal ediyorum.

Ancak bu, içimdeki şiddetli kıpırdanmayı yatıştırmaya, şakaklarıma vuran amansız zonklamayı dindirmeye yetmiyor. Yaklaşan an kanımda vızıldayarak akıyor, damarlarım adrenalinin etkisiyle ısınıyor ve daralıyor.

Karanlık sular çalkalanıyor ve çırpınıyor.

Parmaklarım alnımdaki yara izini ararken, asidik bir şey damarlarımı yakıyor, tanıdık acı adımlarımı ileriye doğru itiyor, ta ki kükreme bir fısıltıya dönüşene kadar ve sonra—

O gitti.

Çantamı yere bıraktım ve mezar için kazılmış sığ çukurun yakınındaki terk edilmiş cesede şöyle bir göz attım.

Eğlenerek kaşımı kaldırdım. "En azından Julian'ı plastik bir örtüye sarıp koruyabilirdin. Burada kaç hayvanın kardeşini kazıp çıkaracağını biliyor musun?" Başımı yana eğdim. "Yakalanmak istediğini varsaymalıyım, Cassian."

Kardeşler, seri tecavüz suçundan dolayı bir düzine farklı yargı bölgesinde aranıyor. İkili sürekli yer değiştiriyor, isimlerini değiştiriyor, şehirlerde saklanıyor. İzlerini sürmeyi kolaylaştıracak kadar belirgin bir iz bırakıyorlar.

Uyanmaya başlarken, sadece inleyerek karşılık verebiliyor. Nöromüsküler bloker onu geçici olarak felç ediyor, kaslarını kilitliyor ama zihnini etkilemiyor. Küçük ama etkili bir doz olduğu için diyaframı hala hava çekiyor. Uyanık, farkında ama hareket edemiyor.

İşe koyulmadan önce gözlüklerimi takarken kısık bir mırıltı çıkarıyorum. Sonraki on beş dakika boyunca hem Cassian hem de ikizi sırtüstü yatırılıyor, uzuvları toprağa saplanıyor, kıyafetleri kesilip çıkarılıyor, elleri İkizler takımyıldızına ayna simetrisi olacak şekilde ortada birbirine bağlanıyor.

Simetri.

Hem güzel hem de korkutucu.

Yüzyıllardır taşları ve yapıları yıldızlarla hizaladık. İbadette, rehberlik arayışında, ritüellerde.

Geometri evrenin dili iken, ritüel ise onun düzensizliğine karşı bir kontrol mekanizmasıdır.

Yüzde doksan dokuz bilim, yüzde bir sihirli düşünce—nevrozumu yatıştırmak için izin verebileceğim ince bir marj. Tıpkı eldivenlerin gözlemci müdahalesine karşı koruma sağlaması gibi. Ve bu ritüel, kontrolün kaybedildiği o tek felaket anının şiddetine paralel olarak, o geceki kozmik koşulları tam olarak yeniden yaratıyor—Orion takımyıldızının altındaki kazamdan beri saplantılı bir şekilde peşinden koştuğum koşullar.

Yıldız yakalayıcıyı elime alıyorum, tanıdık, dengeli ağırlığını hissediyorum. Antik estetiğin ardında, sinir sinyallerini kaydetmek için tasarlanmış kuantum sensörleri ve bir kuvars rezonatör gizli. Ve kemik sinyale müdahale ettiği için doğrudan temasa ihtiyacım var.

Dokunmak.

Tam sınırdadır.

Bu işlem, mikroelevtrodu korteksin kenarına, nöronların çökmeden önce son desenlerini yaydığı yere, birkaç milimetre derinliğe yerleştirmek için kafatasına kranial matkapla küçük bir delik açmayı gerektirir.

Ölümünden önceki son yankı.

Algoritmaya göre, Bevins'in ölüm anındaki tahmini Dolanıklık Entropisi %75,7 rezonans olacaktır. Bu da basitçe, geri çağrılabilir kadar net, güçlü ve tutarlı bir yankı anlamına gelir.

Kahretsin, Leo'nun yüzündeki dehşet ifadesini hayal edebiliyorum. Eğer burada olsaydı, verileri görmeden önce yaklaşık beş nokta iki saniye boyunca dehşete kapılırdı. Sonra da verilere ulaşmak için Cassian'ın kafatasını kendi elleriyle parçalardı.

Her an, şiddetli kozmik olaylardan kaynaklanan hafif dalgalanmalar evrenden, uzaydan ve zamandan geçiyor.

Bizim aracılığımızla.

Görünmez, hissedilmez—ama nadir göksel hizalanmalara denk gelebilir. Tıpkı günberi noktasına yaklaşan bir kuyruklu yıldızın, uçucu buzlarının ani ve parlak bir patlamayla fıskırması gibi.

Tıpkı şu anda yukarıda gerçekleşen olay gibi.

Bu patlamalar düzensizdir, tahmin edilmesi neredeyse imkansızdır. Yine de algoritmam, bu kuyruklu yıldız parlamasının, uzak bir gelgit bozulma olayından kaynaklanan yerçekimi dalgalarıyla kesiştiği anı tam olarak belirledi; bu olay, acımasız bir kara deliğin yerçekimiyle parçalanan, yıldızın kalbinin parlak bir gaz ve plazma halkasına dönüştürüldüğü ve ardından gölge tarafından yutulduğu bir olaydı.

Muhteşem, güzel ve yıkıcı bir olay.

Kalp atışlarımın yavaşlamasıyla yavaşça nefes alıyorum, parmak uçlarım onun kırık dökük ritmini taklit ediyor.

Dalgalar üzerimizden geçerken, Cassian'ın eşsiz sinirsel imzası bir gölge, bir ufuk çizgisi oluşturuyor.

Ruh hali ne kadar karanlıksa, sınırdaki yankı o kadar güçlü olur.

Daha sonra, bu verileri ses kara deliğine beslediğimde, Collins'in girdabı nasıl izlediğini, hapsolmuş ses dalgalarının nasıl bükölüp gerildiğini ve gizli notaları nasıl ulaşılabilir hale getirdiğini açıkladığımda gözlerinin nasıl parladığını hatırladıkça acının beni tüketmesine izin vermemeye çalışacağım.

Saçlarımı elimle düzeltiyorum, bir an önce alt kattaki laboratuvarıma dönüp sinyali kuantum dizisinden geçirmek için sabırsızlanıyorum. Eğer dolanıklık entropisi artarsa, gölgeli kenarda bir şey hayatta kalmış demektir.

"Geriye kalan tek şey beklemek," dedim Cassian'ın yanına çömelirken. Gözleri açık, gözlerinden sildiği gözyaşlarıyla parlıyor, göğsü hafif nefeslerle inip kalkıyor. İç çektim ve bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. "Bir süre kuyruklu yıldızı izleyelim."

Yani, evrenin en büyük gizemlerinden birini tanımlama arayışında, cinayet işleyen, seri tecavüzcü bir kardeşin hayatının ne değeri var ki?

Onun hayatının değeri ne?

Zihnimde karanlık iplikler boğuyor, bu rahatsız edici düşünceyle içimde öfke alev alev yanıyor. Onun hayatına son verme düşüncesi kendi başına bir saplantı haline geldi. Tıpkı gözlem güvertesinin kenarında durup, çarpan dalgalara bakmak gibi, atlama düşüncesi o kadar yoğun ki teslim olmak kaçınılmaz gibi geliyor.

Sadece durdurmak için.

Çenemi sıkarak dürbünüme uzandım ve gecenin karanlığında beliren çarpıcı bir hale olan kuyruklu yıldızın komasına odaklandım.

Düşen bir melek gibi.

"Kahretsin." Dürbünü bir kenara atıyorum. Collins, sapık, seri katil bir psikopata dönüşümümü açıklayacak bir teşhis koymak için yeterince psikoloji terimini bir araya getirebilir. Ama bunun son anlarında ona herhangi bir teselli sağlayıp sağlamayacağını, bir mazeret sunup sunamayacağını merak ediyorum.

Ya da benim ne kadar korkunç bir insan olduğumun ortaya çıkması, onun bana olan nefretini daha da artıracaktır.

Doğrusu, bu empati eksikliğiyle doğmadım. Her ne kadar titreşen bıçak kemiğe saplandığında endorfin salgılanması yaşasam da, bu haz, eylemin kendisinden kaynaklanıyor, ona duyduğum ilgiden değil.

Dönüşümüm anlık olmadı. Zaman aldı, bir süreçti. İlk öldürme, vicdanımla verdiğim acımasız bir savaştı. Kafatasını delerken boğazımın arkasında kalan safra tadını hala hissedebiliyorum.

İkincisinde biraz daha kolay teslim oldum. Direncim bir derece azaldı. Tiksintim biraz daha duyarsızlaştı.

Gölge biraz daha koyu.

Üçüncüsünde, ahlakımın sadece aşındırılmakla kalmadığını, aynı zamanda yerle bir edildiğini anladım. Yerine şiddet dolu, sinsî bir şey konulmuştu.

Yanlış.

Bu psikolojik boşlukların kendine özgü bir çekim gücü, bir kuvveti var. Ölüm anında, bilinçli çöküş anında, bir şey içimden geçiyor. Buna farkındalık... bilinç... Anılar diyebilirsiniz. Ama bu çekimsel yankılar bir leke, bir kalıntı bırakıyor.

Katiller. Tecavüzcüler. İnsanlığın en aşağılık tortuları. Ben nasıl kirlenmemiş olabilirim ki?

Eskiden acıdan korktuğum, sinir yollarımın acıdan kaçınmak için aşındığı yerlerde derin bir çatlak oluştu. Bağlantılar karıştı, yeniden düzenlendi. Acı artık zevk veriyor.

Ve bunu yaşatmak inanılmaz derecede orgazmik.

“Madem bu kadar vaktimiz var,” diyorum, sırt çantamdan bir şey çıkarırken. Eldivenlerimi çıkarıp şırınganın kapağını açtım ve iğneyi kolunun kıvrımına batırdım. “Konuşalım, Cassian.”

Uyarıcı madde kan dolaşımına karışınca soğuk bir nefes aldı. "Ah, kahretsin... Sen de ne kahretsin—"

Şırıngayı ağzına dayıyorum. "Sahip olduğun nefesi boşa harcama." Yavaşça şırınganın ucunu indiriyorum.

"Cehennem olsun. En azından... sikimi ört şunu be adam."

Bakışlarım söz konusu sarkık penise kayıyor. Açıkta kalan derisi lekeli, kolları ve bacaklarının toprağa saplandığı yerlerden gelen kir ve kanla kaplı.

"Ölümden sadece birkaç dakika uzaktasınız ve endişeniz bu."

Gözyaşları kirli saçlarına sızıyor. Göğsünden bir hıçkırık yükseliyor. Köprücük kemiğinden aşağısı hareketsiz.

Tüm kurbanlarımı hareketsiz hale getiriyorum.

Onu şu şekilde etkileyeceğim—

Collins'in çaresizce altımda ezildiği anın görüntüsü zihnimde beliriyor ve bu rahatsız edici saldırıya karşı gözlerimi sıkıca kapatarak onu karanlık, çırpınan uçuşuma geri itiyorum.

"Mesele şu ki," diyorum dişlerimi sıkarak, "belki de bir şeyi anlamama yardımcı olabilirsiniz." Onları sorgulama fırsatım nadiren oluyor ve asla gerekenden fazla iğrenç ayrıntıyı öğrenmek istemiyorum.

Yutkunuyor, Adem elması zorlukla yukarı kalkıyor. "Hasta olduğunu mu anladın?"

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Olacakları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok," dedim ona dürüstçe. "Öleceksin. Bunu engelleyemem."

"Kahretsin..." diye kekeledi.

"Ama bunu yapmadan önce, şu matkabı alacağım"—çenemi başının yanındaki küçük kafa matkabına doğru uzattım—"ve kafatasını açacağım."

O inliyor ve ben de kolumu dizimin üzerine koyup göğsünün düzensiz inip kalkışını sayıyorum. Elimde şeffaf bir şişe tutuyorum ve dikkatini çekmek için parmağımla cama vuruyorum.

"Her şeyi hissetmek için uyanık olacaksın." Duraksıyorum, en ufak bir pişmanlık belirtisi bile hissetmeyi bekliyorum. Omuz silkiyorum. "İşte bu, güçlü bir ağrı kesici. Kafanı delmeye başlamadan önce uygulayabilirim. Ve kendine bunun hızlı olacağını söylüyor olabilirsin. Ama söz veriyorum,

zaman görecelidir ve acı zamanı önemli ölçüde yavaşlatır. Saniyenin kesirleri sonsuzluk gibi uzayabilir.”

"İsa, sana ödeme yapacağım," diyor, kesik kesik nefesi havayı buğulandırarak. "Param var."

Gözlerimdeki boşluğu, ne gördüğünü bilerek ona dik dik bakıyorum. "Paraya ihtiyacım yok."

Gözlerini zorlukla kırıştırdı. "O zaman bu da neyin nesi?"

Çenemin üzerinden elimi geçirdim. "Cevaplar."

İğneyi şişeye batırıp hazneyi doldurduktan sonra şırıngayı kenara koydum. "Bana doğruyu söyle, Cassian. Yalan söyleme. Kendi öz evladını, sevdiğin birini öldürme kararını verdiğin anı tam olarak bilmek istiyorum." İçimdeki acıyı yuttum. "Bana her lanet olası detayı anlat."

Bir dakika boyunca boş yere yalvarıp tehditler savurduktan sonra nihayet pes etti. Bir insan ölümünü kabullendiğinde, sonun kaçınılmaz olduğunu anladığında ortaya çıkan bir olgu var. Gerçeklikten bir tür kopuş.

Cassian, bu sakın ve duygusuz tavırla kirli geçmişini anlatıyor. Duygusuz bir şekilde, kardeşinin cinayetini sanki bir kılavuzdan okuyormuş gibi aktarıyor. Belki de bu itirafın ruhunu temizleyeceğine, ölümünde işlediği iğrenç günahları affedeceğine inanıyor.

Ona rahip olmadığımı söylemeliyim. Sonuçta, gerekçesinin ne kadar ilhamdan yoksun olduğuna şaşırmadım. İki kardeş, sapık ve çarpık bir suçta ortak, aynı kadının peşinde. Biri onu kendine alıyor, diğeri ise kıskançlık ve öfkenin acınası bir haline düşüyor.

İğrenme dudaklarımı büküyor. "Bir kadın en akıllı başında erkeği bile çıldırtabilir," diye fısıldıyorum sertçe, yanımda bankta oturan kadının anısı zihnimin derinliklerinden çekilirken, gözlerinin erken yıldızlarla parıldadığı bir görüntü.

Yukarı bakıp, bir zamanlar karanlık gökyüzünün enginliğine yayılmış Samanyolu'nu gördüğümde hissettiğim o hayranlık duygusunu yeniden yakalamak için derin bir nefes alıyorum.

“Biliyorsun,” diyorum sesimi alçaltarak, “İkizler burcunun efsanesi bir fedakarlık öyküsüydü. Birbirlerini o kadar çok seven iki kardeş vardı ki, biri öldüğünde diğeri tanrılara yalvarıp kendi hayatını onun yerine feda etti. Bu yüzden gökyüzüne yerleştirildiler.” Bakışlarım o yıldız kümesini takip ediyor. “Böylece bir daha asla ayrılmasınlar diye.”

Oysa burada, takımyıldızın altında, Cassian'ın eli Julian'ın soğuk, cansız kavrayışına kenetlenmiş halde, hiçbir simetri bulamıyorum. Sadece şiddet ve yıkım.

Ve sorularımın hiçbirine cevap vermedi.

Bütün bu zamanı ona bakarak, onu uzaktaki bir yıldız gibi gözlemleyerek, karanlığa gömüleceği anı korkuyla bekleyerek geçirdim. Lanet olası bir an için, ışığı sönecek ve gözlerimin önünde bir boşluğa karışacak.

İçimde bir öfke alevi yükseliyor ve ayağa fırlıyorum. "Hasta olduğumu biliyorum," diyorum volta atmaya başlarken. "Bu bir hastalık. Çarpık, tüketici bir hastalık, öldürmek üzerinde hiçbir kontrolün olmayan bir kadına aşık olmak."

“Aman Tanrım, dostum. Durumun çok kötü—”

“Bana en azından bir ipucu ver,” diye hırıldadım, acı bir kahkahayı bastırarak, manik bir hal almanın eşiğinde. “O bir yıldız.” Bakışlarım gece gökyüzüne kalktı. “Lanet olası bir yıldız. Parlak ve güzel, ve Tanrım, çok korkunç. Onu beklemiyordum.”

Ve sadece geçmişini araştırmakla kalmadım, didik didik ettim. Algoritmamdan her bir veri parçasını geçirdim, onu ayaklarımın dibindeki bu iğrenç pislik parçası gibi damgalayacak tek bir lanetli eylem bulmaya çalıştım.

Hiçbir şey yok; sadece bazen gözlerinin ardında yanan gizli öfkeyi yakalayabiliyorum. Kırılğan acısını o kadar şiddetle saklıyor ki, asla dışa vurmamaya çalışıyor.

Benim karanlık anomalim.

Baharatlı, çiçeksi bir kokuyla aniden durdum. Bakışlarım botumun yanındaki çiçeğe indi, sonunda tenine sinmiş o gizemli, baştan çıkarıcı

kokuyu adlandırabildim. Dizlerimin üzerine çökerek aslanağzı çiçeğini topraktan kopardım, ipeksi pembe yapraklarını burnuma yaklaştırdım.

Kaslarım, sinirlerimin altında pençelerini tırmalayan karmaşaya karşı gerilirken, bir inilti koptu. Bu, dayanılmaz bir huzursuzluk, patlamadan önceki kaynama hali.

"Onu kaybedemem," diye mırıldandım, sesim bitkin bir halde Cassian'ın yanına çömelirken.

"Hayır, onu öldürmek istiyorsun." Ölü gözlerinin ardında karanlık bir parıltı belirdi. "Görüyorum, Julian'ın ihtiyaç çok fazla olduğunda takındığı o çılgın bakışı." Nefesi zorlanarak, bilmiş bir gülümseme dudaklarında belirdi. "Bazı kızlar, kavgayı severler. Bunu isterler, içlerinde biraz karanlık saklarlar." Kuru dudaklarını yaladı, kendi kurbanlarından iğrenç bir şekilde tahrik oldu.

Öfke alevlenip patladı, dilimin ucunda şiddetli bir inkâr vardı—ama sözleri mideme bir yumruk gibi indi, Collins'i hoparlöre yaslayıp tuttuğum anı hatırlattı. Kasları geriliyor, tırnakları tutunacak yer arıyordu. Savaşma arzusu, yüzeyinin altında bir dalga gibi kabarıyordu.

O büyüleyici gözlerinin ardında dönüp duran aynı şiddetli akıntıyı bir anlığına da görmüştüm. Karanlık bir öfke damarı aydınlandı, kıvılcımlandı, tıpkı şarkısındaki keskin bir notanın yükselmesi gibi, ani bir çarpışmadan önce. Re minör gibi sert bir darbe.

Parmaklarım çiçeğin kırılgan sapını kavradı. Sanki sapkın düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Cassian'ın gülümsemesi genişledi. "Ah evet, sürekli bunu düşünüyorsun. Güzel boğazını sıkmayı, çılgınlıklarını duymayı. Onu çıplak halde alırken sıcak kanının ellerine akmasını..."

Onu kan içinde bırakmak düşüncesi aklımdan bile geçmeden yumruğum çenesinin sert kemiğine değdi.

"Hiçbir şey anlamıyorsun," diye öfkeyle söylendim, azarlamaktan çok hırıldayarak. Pembe yaprakları avucumda ezdim, çiçeği fırlattım, onunla birlikte içimden bir parça da kopardım.

İsteddiği tepkiyi almak için alaycı bir şekilde kıkırdadı. Dili alt dudağındaki kanı topladı. "Kendine engel olamayacağını anlıyorum. Bu ayartma seni

delirtecek. Biraz yalan söyledim—” koyu renk gözleri parladı—“kardeşimi öldürme nedenim buydu. Kontrolden çıkmıştı, dikkatsizleşiyordu. Buna izin veremezdim, yakalanmamıza sebep olamazdı. Yapmam gerekeni yapmalıyım, dostum. Bunun gibi başka bir his yok. Hiçbir şey bununla kıyaslanamaz. Bu yüzden biliyorum ki, ne kadar karşı koyarsan koy, teslim olacaksın.” Bakışlarında kibirli bir memnuniyet parıltısı belirdi. “Ve tadını çıkaracaksın.”

Burun deliklerim genişliyor, öfke dalgası kanımı yırtıyor. Parmaklarımı büküyorum, acı dolu zonklamayı memnuniyetle karşılıyorum. Çıplak eklemlerim kırmızıya bulanmış. Hoparlörü neredeyse paramparça etmek zorunda kaldığım zamandan kalma morluklar hala tenimde duruyor; kontrolümü kaybetmekten, ona şiddetle sahip olmaktan kendimi alıkoymak için.

“Ama bak, sana yardım edebilirim.” Bunu sanki komplo kurmuşuz gibi, dostmuşuz gibi söylüyor. Sanki mesleğinin sırrını açıklıyormuş gibi. “Sana nasıl dikkatli olacağını, nasıl kontrol edeceğini, hatta onunla nasıl barışacağını öğretebilirim.”

Kan arzusunun kükremesi altında, Cassian'ın mırıldandığı sözler giderek azalıyor. Kafamda yükselen selin, her şeyi bastıran, sadece kas ve kemiklerin çıtırtısını duyan gelgit dalgasının ötesinde, onun boğuk sesini artık duyamıyorum. Bir gölge görüş alanıma giriyor, derinleşiyor ve sonunda sağır edici, boş bir kaosun siyah titreşimleri beliriyor.

“Çünkü biliyorum”—susmuyor—“ne kadar iyi hissettireceğini—”

“Yeter.” Ses tonum ölümcül bir emir gibiydi. Kanının tenime değmesinin ıslaklığı—içime işlemesi, bulaştırması—kemiklerimde çılgın bir öfkeyle titriyordu. Öfke boğazımı sıkıyor, daha fazlasını çekme arzusunu körüklüyordu.

Terli yüzünde beliren korku titremesiyle birlikte, dudaklarımda karanlık bir eğlence belirdi. "Lanet olsun, bu kadar zeki olduğunu fark etmemiştim, Cassian."

Usturlabı çıkarıyorum. Çıplak başparmağım oluklu plakayı okşuyor, eksik cetvel kaburgalarım acı verici bir tınıyla vuruyor. Astronomik saatime

bakma dürtüsü beni sarıyor, ama yaklaşmayı iliklerime kadar hissedebiliyorum. Çok hassas bir şekilde hazırlanıyorum.

"Vakit geldi," diyorum, sesim boş.

Boyun tendonlarım gerildi, şırıngayı kullanmadan matkaba uzandım.

“Bekle—” Cassian’ın gözleri, telaşlı bir şekilde, kocaman açılmış halde beni takip ediyor. “Hey—lanet olsun, bekle. Bana ağrı kesici vereceğini söylemiştin.”

Gergin nefesimi bırakarak kolu kavradım ve düğmeye bastım. Dönen parçanın vızıltısı, onun protestolarını yeniden başlattı.

"Yalan söyledin!" diye bağırıyor, nefesi kesik kesik. "Kahrolasınca yalan söyledin!"

“Öyle mi?” Aleti çelik kasaya gelişigüzel bir şekilde bıraktım ve şırıngayı alıp cesedin üzerine eğildim. Julian’ın cansız bileğini kaldırdım ve iğneyi koluna batırdım. “Kime uygulayacağımı söylemedim.” Kardeşinin soğuk yanağına dokundum. “Sanırım bu bizi ikimizi de yalancı yapıyor.”

Normalde bu ritüelden sadistçe zevk almam. Ama şu anda içimde sinsice bir dürtü kemiriyor; cezalandırma, ölçülemez bir acı çekirme ihtiyacı duyuyorum ki bu da lanet olası göğsümde açılan deliği bir şekilde dindirebilsin.

Cassian’ın donuk gözlerine, patlamış göz bebeklerinin yıldızların soluk parıltısını yansıttığı yere bakarken, boş şırıngayı yere düşürdüm. Zamanı geldiğinde, acısını dindirecek kadar akıllı başında olup olmayacağımı merak ediyordum. Benim ellerimde evrenin elinden çektiğinden daha az acı çekip çekmeyeceğini düşünüyordum.

Tek tesellim, bu geceden sonra belki de artık hiçbir şey umursamayacak kadar kötü durumda olacağım. Onun o ürpertici notalarının bile ulaşamayacağı bir yere batacağım.

Ve bundan zevk alacaksınız.

Sözlerinin yankısı, derinliklerimden umutsuz bir şey çağırıyor içimde; göğsümün ta derinliklerine yerleşen yoğun ve nihai bir şey. Dişlerimi

gıcırdatarak elimi yumruk yapıyorum, kurumuş kan derime sürtünüyor ve içindeki gölgeli sınırdan ne varsa daha fazlasını istiyor.

Gelgit geri çekilmeden önce yükselmeye devam edecek.

Kemik testeresini elime alıyorum.

Zaman kırılıyor, çeliğin kemiğe karşı çılgınlıklarıyla dolu kayıp bir ara. Ses, kayalara ve çam ağaçlarına çarpan, son çılgınlıklarını boğan tiz bir uyumsuzluk. Kemik tozu havayı boğuyor. Kan tenime sızıyor.

Çok geçmeden, tamamen onun içinde kaldım.

Tıpkı bir akıntıya kapılmış bir melodi gibi, kimsenin duyamayacağı derinliklerde sonsuza dek yankılanıyor.

Karanlık ve şiddetli dalgaların altında sonsuz bir döngü halinde tekrarlanan bu ezgi, beni uçurumun dibine kadar ulaştırıyor. Orada hem sığınağım hem de azabım olacak.

Yapmak zorunda olduğum şey, umarım sonunda beni mahveder.

Bu gece yüzeye çıkmıyorum. Sessizlik kulaklarımda yankılanırken, donakalmış bir halde, bakışlarımı sonsuz karanlık gökyüzüne dikmiş durumdayım. Matkap dokunulmamış, unutulmuş halde duruyor. Usturlap terk edilmiş.

Yankılar kayboldu.

Yukarıda, kuyruklu yıldız aniden parlıyor. İkizler takımyıldızı arasında, eski ve şiddetli bir olayın yerçekimi dalgalarının yolunu kesen, turkuaz renkli bir hale parlak bir şekilde beliriyor.

Bir yıldız öldüğünde, çekirdeği kendi çekim kuvveti altında çöker. Nükleer yakıtını tükettiğinde, çekirdek o kadar ağır ve yoğun hale gelir ki ezilir ve yıldızsal bir patlamaya yol açar.

Yıldız ne kadar güzel ve parlaksa, yok oluşu da o kadar karanlık olur.

Bir yıldızın hayatı son anlarında güzel, parlak ve son derece güçlüdür. Aynı zamanda yıkıcıdır da; enerjisi aniden kesilip kara deliğe dönüşmeden önce şiddetli bir şekilde içe doğru çöker.

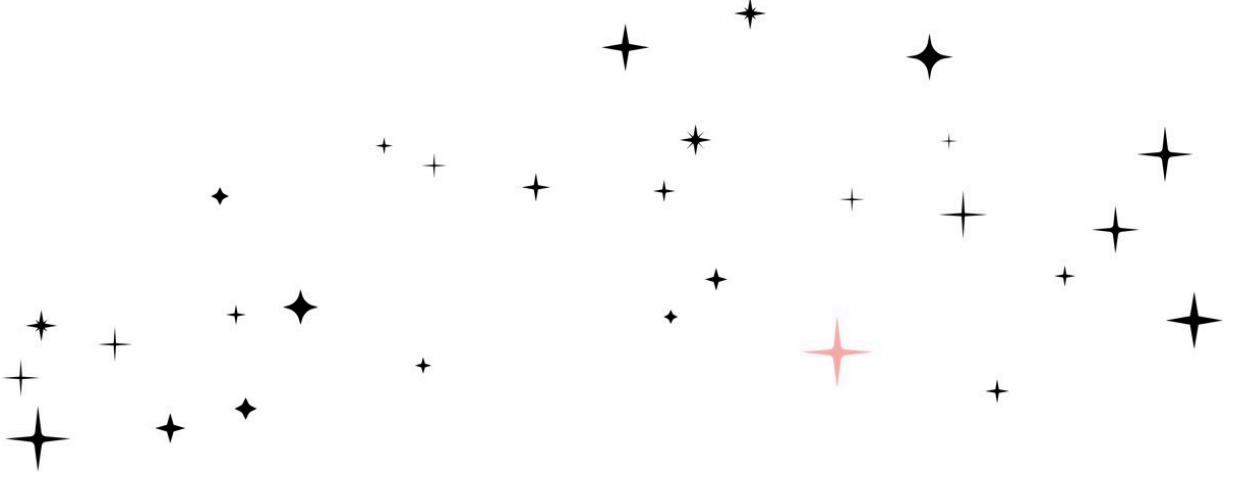
Yıkımıyla göz kamaştıran bir felaket.

Işık gölge tarafından yutuldu.

Kalbinin ne zaman duracağını, hangi ayı, günü, saati, dakikayı, hatta o lanet olası saniyeyi bile biliyorum.

Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum.

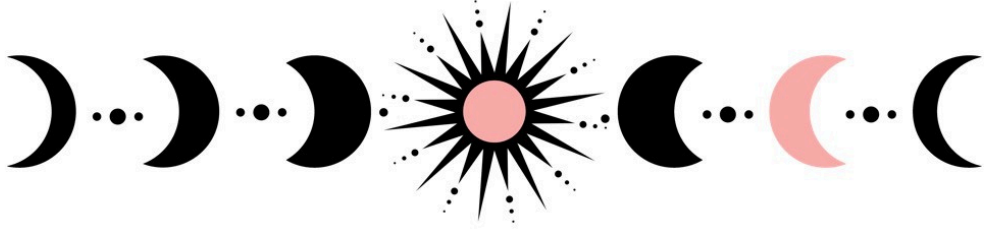
Onun ışığı sönecek.



Ve böylece daha büyük karanlıklar da—
Beynin O Akşamları—
Ay burcu göstermediğinde—
Ya da Yıldız—içeriden—çık—

— EMILY DICKINSON, KARANLIĞA ALIŞIYORUZ

KARANLİK UYARLAMA



Gözler iki şekilde yanıltılabilir: ışıktan karanlığa veya karanlıktan ışığa geçişle; aynı şey ruh için de geçerlidir.

— PLATON

COLLINS

İmlecin her düzenli yanıp sönüşü, titreyen nabzımı alaya alıyor.

Göğüs kafesimin altında rahatsız edici bir takılma hissediyorum ve gerçekte yüzleşirken avucumu göğsüme sertçe bastırıyorum; her bir kod satırıyla birlikte korku daha da derine işliyor. O kadar bunaltıcı, o kadar derin ki, nasırlı damarları ve sertleşmiş kasları bile aşıp geçiyor.

ViCAP'te yıllarca eğitim aldım, en seçkin veritabanı sistemlerinden birinde çalıştım, yine de bu çok kolay oldu. Orion'un güvenlik protokollerini bu kadar çabuk kırabilmemeliydim.

Sunucunun internet bağlantısının kesik olduğunu fark ettiğim anda, sistemden çıkıp izlerimi silmeliydim. Onun geri dönmesini bekleyip başka bir taktik denemeliydim. Erkek hayvanımın görünüşe göre bambaşka bir yaşam alanı var ve ben değerli aylarımı yanlış olanına erişim sağlamaya çalışarak geçirdim.

Bir aksilik—ama başka bir yol daha var.

Ancak beni dehşete düşüren şey bu değil. Başkaları için, arkadan aydınlatmalı ekranda yanıp sönen veriler karmaşık bir yıldız haritası gibi görünebilir. Sağ yükseliş çizgileri, sapma dereceleri. Saat, dakika, saniyeye kadar ölçülmüş göksel koordinatlar—

Bu örüntüyü tanıyorum.

Ve çok büyük bir hata yaptım.

"Kahretsin," diye sertçe fısıldadım.

Uyuşmuş parmaklarımla telefonumu alıp pirinçten yapılmış enstrümanın görüntüsünü ekrana getiriyorum. O sırada cihazın ne olduğunu tam olarak anlamamıştım. Ama şimdi, ekrandaki işaretlenmiş noktaya bakıp, onu yıldız haritasıyla ve ardından görüntüdeki astrolab üzerindeki işaretlenmiş koordinatlarla karşılaştırdım—

Telefonumu masanın üzerine bırakıyorum, titrek parmaklarımı saçlarıma geçiriyorum ve karanlık gökyüzü verilerini aramak için daha derinlere dalıyorum.

Stonehurst'e adımımı atmadan önce bile avcımın farklı olduğunu biliyordum. Aradığını bulduğunda onu kaybedeceğimi biliyordum. Türünün diğer yırtıcılarından farklıydı.

Onun bir son kullanma tarihi var.

Ve onun saldırı düzeni tamamen bir sonraki hamlesini nerede yapacağına bağlıydı.

Shorehaven. İkizler burcu. Güneş tutulması.

Verilere yakından baktığımda kalbim teklemeye başlıyor.

Blue Hills Koruma Alanı. İkizler takımyıldızı. Kuyruklu yıldız patlaması ve gelgit bozulma olayı (TDE).

“Hayır,” diye fısıldadım. Panik beni ayağa fırlattı ve şiddetli bir baş dönmesi beni sardı. Dengemi sağlamak için masanın kenarına tutundum.

On iki.

On iki takımyıldız. On iki göksel olay. Sonuncusu mutlaka güneş tutulması olmalıydı.

Telefonumu elime alıp duraklıyorum, parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor—bir, iki, üç.

"Kahretsin, neden telefonun yok Orion?"

Nefesim sığlaşıyor, göğsüm basınçtan daralıyor. Cebimden gümüş renkli ilaç kutumu çıkarıyorum, ama elimden kayıyor. Haplar yere saçılıyor.

"Kahretsin."

Dizlerimin üzerine çökerken öfke tüm vücudumu sarıyor ve yerden bir hap alıp zorla yutuyorum.

Hâlâ zaman var.

Kalbim istikrarlı bir ritim bulmakta güçlük çekerken bile kendime bunu söylüyorum. Bakışlarım yukarıdaki pirinçten yapılmış gezegen modeline, yörüngesel bir geri sayımı kesen bıçak gibi yaylara takılırken bile kendime bunu söylüyorum.

Hapları toplarken, hapları ve kutusunu cebime koyarken, parmaklarım orada saklı olan ince pirinç parçasına değdi.

Onu bir keresinde buldum.

Dizlerimin üzerinde oturmuş, acı dolu bir nefes alıyorum ve telefonumda bir tarayıcı penceresi açıyorum. Karanlık gökyüzü koruma alanının adresini arıyorum. Bir buçuk saat uzaklıkta. Zorlu bir yutkunmayla, bakışlarımı pencerelerin ötesindeki karanlık gökyüzüne kaldırıyorum.

Göğsümde öfke ve umutsuzluk birbirine dolanırken, bir öfke patlamasıyla telefonumu gezegen modeline fırlattım. Sekerek platformun bir yerinde

kayboldu. Boğazım yanıyor, ılık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kalk lan ayağa.

Titrek bacaklarla teleskopik merdiveni duvara doğru ittim ve aceleyle platforma ıktım. Kırık telefonumu bulduktan sonra, derin bir nefes aldım ve balkon kapısını hızla açarak, ciğerlerimi serin gece havasıyla doldurdum.

Bir dakika lütfen—sadece bir dakikaya ihtiyacım var.

Bir. İki. Üç. Nefes al.

Yıldızlarla dolu gökyüzünün enginliğini içime çekerken uzun, buğulu bir nefes veriyorum. Buradan bakınca muhteşem görünüyor. Engin. Sonsuz. Orion'un neden burada vakit geçirdiğini, okyanusa ve gökyüzüne, sanki boş bir sayfaya bakıyormuş gibi baktığını anlayabiliyorum.

Başparmağımla bileğimi okşayarak, avcı kemerindeki üç yıldızı gözlerimle tararken her hafif atışı sayıyorum; Orion'un tam burada durduğunu biliyorum. Elleri bu demire kenetlenmiş, bizi zaman ve mekânla birbirine bağlıyor.

Orion'u kendi kendine zarar verme tehlikesi taşıdığı konusunda uyardığımda, bu tam olarak bir manipülasyon değildi. Nihayetinde kendi amacımın aksine olsa da, değerlendirmem dürüst bir değerlendirmeydi.

Orion'un psikolojik profili karmaşık ve takıntılı bir metodolojiyle katmanlanmış durumda. İncelediğim suçlu sayısına bakılmaksızın, sınıflandırmaya meydan okuyor. Büyük amaç yanılsamalarıyla hareket eden Orion, ölümü kozmik simetriyle uyumlu, sembolik bir ritüel gibi haritalandırıyor.

O sadece bir seri katil değil, varoluşsal bir katil.

Kurbanlarını avlarken aynı zamanda kendi yok oluşunu da gerçekleştiriyor.

İkizler takımyıldızı, teknik olarak birden fazla kurbanı temsil eder. Seçtiği kişi ise—

Ve Orion'un kendisi.

21 Mayıs doğumlu, güneş burcu İkizler burcuna denk geliyor. Ritüelini tamamladığında, dolaylı intihar döngüsünü sona erdirecek.

Bu enstitünün karanlık koridorlarında ilk kez yürürken, ürpertici bir varlığın Azrail gibi ruhumu kavradığını hissettiğimde bunu anladım.

Ve benim bir planım vardı.

Parmaklarımı korkuluğa dolayarak acı bir kahkaha attım. Gerçekten bu kadar basit olacağına inanmış mıydım? İhtiyacım olan bilgiyi alacağım. Darby'ye kanıtları göndereceğim ve bir sonraki cinayetinden önce Orion'u yakalamasını sağlayacağım. Sonra da ortadan kaybolacağım.

Ölümünde intikamını alacak.

İntikam geçmişi değiştirmeyecek.

O kumsalda durup onu bulabileceğimi bildiğimden beri ilk defa göğsümde bir belirsizlik dalgası yükseliyor. Her geçen saniye azmimin bir başka ipliğini yıpratıyor, içimde bir savaş koparıyor ve o intikam arzusuna umutsuzca tutunuyorum. Bu amaç olmadan Collins'in varlığı bile söz konusu değil.

Orion'u kaybetmek istemiyorum.

Ellerime batan pürüzlü kenara kadar sıkıca tutunuyorum. Karnımın derinliklerinde alevlenen bir umutsuzlukla birlikte acımasız bir darbe geliyor—soğuk çeliğin hayaletimsi hissi. Nemli toprak kokusu. Böceklerin çığlıkları. Orman ağaçları tuzlu havayı bastırıyor, okyanusun kükremesi kanımın kükremesiyle altüst oluyor.

Nefes nefese, bakışlarımı bir kez daha takımyıldıza çevirdim. Orion, gecenin uçsuz bucaksız karanlığına gömülmüş, sonsuz karanlığın ortasında meydan okurcasına parlıyordu.

"Seni bulabilirim," diye fısıldıyorum, müdahale etmek için yeterli zaman olmasını umarak.

Zorlukla yutkunarak, çatlak telefon ekranımı aydınlattım ve Darby'yi aramaya hazırlandım.

Ve bakışlarım, puslu uçurumun kenarından geçen gölgeli bir harekete takılıyor.

Dalgalar aşağıdaki kayalara çarpıyor. Gelgit karanlık kıyıya doğru itiyor. Ve orada, g m     ay ışığıyla yıkanmış, tanidik silueti geceye karşı belirgin bir şekilde duruyor.

Boğazımdan boğuk bir ses  ıktı. Rahatlama hissi, sis gibi içime sızdı, yavaş yavaş beni rahatlama ve korku karışımıyla doldurdu.

Nefesim titriyor. "Orion..."

Sonra hareket etmeye ba lıyorum, kalbim zar zor yeti iyor. Nabzım duruyor, bir an bile bo a harcamak istemiyor. Kubbeden kaçıyorum, zaman durağan ve hızlanıyor, ona ulaşmanın en hızlı yolunu arıyorum.

Uçurumun kenarında, ikilemde kalmış bir halde, uzaktaki iskele ile kayalık yamaçtan aşağıya doğru uzanan dik ini  arasında gidip geliyorum. Sol g ğ  m n altındaki acıyan çukura avucumu bastırđıėımda, kalbimin çılgınca attığını hissediyorum.

"Boş ver."

Bilek botlarımı çıkarıp kenardan aşağı kayıyorum, ayak parmaklarım dar ta  çıkıntılar üzerinde tutunacak bir yer arıyor. Pürüzlü kayalar çıplak ayaklarıma sürtünüyor, parmaklarım sivri kenarlara saplanıyor, yavaş yavaş kıyıya doğru iniyorum.

Buz gibi su sert kumun arasından sızarak, kayalık deniz kayalıkları arasında dengesiz bir şekilde ilerlerken, ayaklarımdın tahri  olmuş tabanlarını uy  turuyor. Kollarımı kendime dolayarak, titreyen bedenimi şiddetli rüzgara karşı koruyorum ve aniden duruyorum.

Orion takımyıldız, etrafını saran ta lar kadar hareketsiz bir şekilde sağımda duruyor, bakışları gri, dalgalanan denizin üzerinde.

Kısa bir an için içimde bir rahatlama hissi belirdi. "Orion," diye seslendim, di lerim birbirine çarpıyordu. Cevap vermedi.

Onun orada öylece duruşu, g ğ  mde bir endişe çemberi oluşturuyor. Bakışlarım, ıslak kuma g m lm   botlarına, köpüklü dalganın üzerlerinden

geçip sonra geri çekilmesine kayıyor.

Başımı geriye doğru eğdim, karanlık gökyüzünde yarı aydınlanmış ayın ışığını incelerken damarlarımda endişe akıyordu.

Kendi kendime bir küfür mırıldanarak eteğimin kenarını kaldırdım ve sessizce yaklaştım. "Orion, yarım ay gelgit için ne anlama geliyor?"

Kendime gelip yüzüne baktığımda sesim kesildi, karşımda gördüğüm yıkıcı manzara karşısında nefesim kesildi.

Koyu kırmızı çizgiler tenini kaplamış, yüzüne vahşetle sıçramış. Gri termal gömleği lekelenmiş ve yırtılmış, saçları kanla kaplı. Kan ve şiddete bulanmış, gözlerindeki ışık sönmüş, mavi-yeşil sular çalkalanıyor. Yüzeylerinin altında, okyanusun enginliği kadar vahşi ve ıssız, şiddetli ve soğuk bir şey kıpırdanıyor.

“Orion.” Adı titrek bir fısıltıyla ağzımdan dökülüyor. Bir soru, bir yalvarış —içime çöken dehşetin çaresiz bir yankısı.

Tereddütlü bir adım daha yaklaşıyorum. Tuzun, sisin ve kendi baş döndürücü kokusunun altında, keskin bir demir tadı alıyorum. Ay ışığının eğik vurduğu bu ortamda, okyanus spreyi tenine değerken, kristalleşmiş kan, sanki yıldızların şiddetiyle kutsanmış gibi çenesinde ve boğazında parlıyor.

Hem güzel, hem de yıkıcı.

Bu gece ne olduysa, kendini bu hale nasıl getirdiyse getirsin, karşımda duran hesaplı Azrail değil. Bu, dizginlenmemiş, ilkel, acımasız bir şey.

Avcı.

Çok korkuyorum. Ama kandan ya da ondan değil. Gözlerindeki boşluktan, derinliklerini gölgeleyen o anlamsız kopukluktan korkuyorum.

Kaybettiği korkusu.

Gelgit hızla yükseliyor ve onunla birlikte tüm korkum da içeri doluyor, bu kayalık havzanın her oyuna ve içimdeki her yarığa su basıyor.

Orion'u kaybetmek istemiyorum—

Ona ihtiyacım var.

Eteğimin kenarını ıslatan buz gibi suya karşı parmak uçlarımda yükselerek göz teması kurmaya çalıştım. "Orion... Orion, bana geri dön." Sesim titriyordu. "Bana geri dönmeni istiyorum."

Çaresizlik elimi yüzüne doğru uzattı, titreyen parmaklarım yaklaştı. Tepki vermeyince, parmaklarımı avucumun içine kıvırdım, tırnaklarımı acıyana kadar ısırdım. "Kahretsın."

Yanaklarında kan lekeleri var. Ağzının köşesinde ince bir kan izi. Orion için bu seviyedeki kirlenme, onu sadece tetiklemekle kalmaz, tam anlamıyla bir krizin içine sürüklerdi.

Sahneleri kontrollü. Ritüelistik bir sanat eseri. Hiçbir zaman bu kadar kaotik, bu düzeyde bir düzensizlik, bu mutlak kontrol kaybı sergilemedi. Tamamen... yıkılmış.

Ayak bileklerimin etrafında köpüklü sular akarken, katliamın izini takip ederek eline ulaştım. Kurumuş kan lekeleriyle kaplı elinde pirinç usturlabı sıkıca tutuyordu, kavrayışı çok sertti.

Bu görüntü, okyanusun önünde durduğumuz, solmakta olan ışık ve nefes kesici bir beklenti içinde olduğumuz o gergin anı hatırlatıyor. Tenlerimiz arasındaki boşluk, Orion'u tiksintisine meydan okumaya ve bana dokunabileceği tek yolla dokunmaya zorlayan sessiz bir meydan okumayla doluydu.

Yavaşça elimi soğuk suya daldırıp avucuma su doldurdum. Kolundan tutarak, aleti sıkıca kavramamış elini dikkatlice aramızdaki alana yönlendirdim. Bir anlık tereddütten sonra, suyun tenine damlamasına izin verdim.

Tuzlu su ve kan, elinin arkasında birbirine karışmış, yumuşak ay ışığı altında gizlenmiş koyu mürekkebi ortaya çıkarıyordu. Bakışlarımı ona çevirdim, parmak uçlarımı cesurca elinin hemen üzerinde gezdirirken onu dikkatle izledim.

Berrak boncuklar kan lekeli teninin üzerinde kayarak, kristalleşmiş kanı gecenin karanlığında kaybolan yıldızlar gibi çözüyor.

Nefesimi tutarak, kıpırdamamaya çalışıyorum; tuzlu suyun iletken sürtünmesi ve ince basıncıyla, onun bana dokunduğu anı yeniden yaratıyorum, bir çapa oluşturuyorum. Bizi birbirimize bağlıyor.

Sonsuz bir kalp atışı boyunca hiçbir yanıt yok. Sonra yavaş yavaş göz bebekleri genişliyor, gözlerinin derinliklerinde sönük bir alev yanıyor. Bakışları ellerimizi buluyor. Geri çekilen parmaklarımı. Ve sonra, beni.

Zihnin boşluğunu yarıp geçen bir tanıma belirtisi beliriyor. Alev parlıyor, soğuk karanlığın ortasında bir sıcaklık kıvılcımı yaratıyor. Nefesi titreyerek, kırık bir sesle dışarı çıkıyor. "Collins."

Göğsümde bir ağırlık kt. Sesinin sert okşayışı aramızdaki havayı değil, daha fazlasını aşındırdı; tanıdık ses kalbimin etrafındaki nasırı aşındırarak onu geçirgen hale getirdi.

"Buradayım, Orion," diyorum nazikçe. "Tam buradayım."

Dudaklarımdaki tuzu yalıyorum ve onun bakışları keskinleşerek dilimin izini takip ediyor, tenimde ne soğuk rüzgarın ne de buz gibi suyun sndrebileceği bir ateş yakıyor.

"ylesin, sığırcık kuşu," diyor, sert ses tonuna bir nebze saygı karışmış bir şekilde.

Sevgi sözcüklerinin ritmi kalbimin atışıyla uyumlu, zayıf kalp tellerini titretiyor, çok derinlere gömülmüş uyuyan akorları uyandırıyor.

Bir dalga bacaklarıma çarparak dengemi bozdu. İçgüdüsel olarak uzanıp Orion'un gömleğini kavradım, parmaklarımı kanlı kumaşa geçirdim. Elim ters döndü. Kan parmaklarımı lekeledi. Parmak uçlarını birbirine sürerek pürüzlü dokuyu hissettim ve rahatsız edici bir suçluluk duygusu boğazımı dğmledi.

"Sular yükseliyor," diyorum, suyun eteğimin kenarına ağır ağır yapışmasıyla içimden geçen titremeyi gizleyemedim. "Burada kalamayız."

Bakışlarım endişeyle niversiteye kaydıkdan sonra ona baktım; kan yüzüne yayılmış, kıyafetlerine işlemişti. Kimsenin onu bu halde görme riskini göze alamayacağım bilinciyle içimde bir kararsızlık savaşı sürüyordu.

“Hadi gel,” diye ısrar ettim, termal hırkasını çekiştirerek. “Denizde yıkanman gerek.” Korkumla mücadele ederek bir adım geri attım, soğuk kemiklerimi dondururken onu da yanımda sürükledim. “Tanrım, buz gibi.”

Buz gibi dalgalar baldırlarıma çarpıyor, vücudum soğuk ve korkuyla kaskatı kesiliyor. Çaresizce eteğimi yukarı çekip ıslak kumaşı yırtmaya çalışıyorum, bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım var ki onu temizleyebileyim; tam o sırada bir dalga üzerine çarpıyor ve beni neredeyse deviriyor.

“Kahretsin,” diye inledim, hayal kırıklığı göğsümü tırmalıyordu. Suya vurdum, panik gözlerimin arkasında yakıcı bir yanma hissi yaratıyordu. “Lanet olsun, Orion. Çok soğuk.”

Aşağıya bakıyor, aleti cebine koyarken hareketleri tuhaf bir şekilde sakın. “Alışyorsun,” diyor sesi gürültünün altında uzaktan.

Yorgun bir gülümseme dudaklarının kenarına yayılıyor, ardından yaklaşan dalgaya doğru eğilip beni kollarına alıyor. Bedenim onun bedenine yaslanıyor, kollarının arasındaki temkinli gerginliği hissediyor ve ellerimin yerinin farkındayım.

Bizi daha derine doğru götürmeye başladığında, panik beni sardı. “Bekle—hayır.” Gri, çalkantılı dalgaların üzerinden etrafa baktım. “Hiçbir şey göremiyoruz. Lütfen, Orion, çok karanlık—”

“Başlangıçta her zaman öyledir,” diye araya giriyor, “ama biz adapte oluyoruz.”

O, karanlık, buz gibi suların ötesindeki bir şeye sesleniyor. Hatta ikimizi de lekeleyen kanın bile ötesine.

“Karanlığa uyum sağlıyoruz,” diye soruyorum, okunaksız gözlerine bakarak.

“Bu bir süreç,” diye mırıldanıyor, beni göğsüne doğru daha da yaklaştırmak.

Okyanusun ortasında, bu zifiri karanlığın içinde, korku beni paramparça etmeliydi. Ama kollarının beni kucaklayıp, tıpkı gözlemesindeki müzik eşliğinde yaptığı gibi bedenimi kendi bedenine bastırmasıyla bir şeyler

oluyor. Nabzım düzene giriyor, avucumun altındaki kalbinin güçlü, düzenli ritmine uyum sağlıyor.

“Gözlerimiz doğal olarak ışığı arar,” diye devam ediyor sessizce, beni daha sıkı sararak. “Dolaylı bile olsa, en derin gölgede ışık bulunabilir. Karanlığa uyum, duyularımızın yavaş yavaş yeniden ayarlanması, kademeli bir değişimdir; ta ki bir zamanlar çok karanlık, çok bilinmeyen görünen şey artık bizi korkutana kadar. Tanıdık hale gelir.”

Su kalçalarına kadar yükselirken, beni güvenli bir şekilde suyun üzerinde tutuyor, bedenlerimiz tehlikenin içinde son derece yakın. Bir elini serbest bırakıp yüzünü siliyor, çenesindeki kanı bulaştırıyor.

"Bunu bilmek faydalı oldu, Doktor Night."

Dudaklarının kenarındaki o hafif kıvrım kalbimi burkuyor.

Ve işte burada, gecenin derinliklerinde, gün ışığında asla kabul etmeye cesaret edemeyeceğimiz daha karanlık gerçekleri kabullenebiliyoruz. Çünkü güneş ışığı, yaraları ve kusurları çok açık bir şekilde ortaya çıkarıyor, yüzleşmeye hazır olmadığımız şeyleri gözler önüne seriyor.

Yıldız ışığı altında, soğuk gölgelerin içinde, neredeyse her şeyi mantıklı bir şekilde açıklayabiliriz.

Kan. Yırtık elbiseler. Şüphesiz onun elleriyle işlenmiş ölüm. İkimizin de sakladığı, inkâr ve aldatma katmanlarının altında gizlenmiş sırlar.

Bedenimin yumuşak hatlarının onun sert hatlarına zahmetsizce boyun eğdiğini hissederken, rahatlık hissetmemem gereken bir yerde, onun sarsılmaz gücüne, sıcaklığına daha sıkı tutunmaktan başka bir şey yapamıyorum. Yine de Orion her şeyi temsil ediyor: geceyi, karanlığı, sakın sığınağı.

"Merak etme," diyor sesi dalgaların çarpışmasının üzerinde yükselerek. "Seni karanlık sulara kaptırmayacağım. Bu gece değil."

"Korkmuyorum," diyorum ona, elimi göğsüne koyarak.

Okyanus etrafımızı daha da yükseltiyor, bizi akıntıya hafifçe sürüklüyor. Bir an sonra, buz gibi suyun yakıcı etkisini artık hissetmiyorum. Elini bir kez

daha kaldırıp yüzündeki kan izlerini temizlediğini izliyorum.

"Orion, bu gece neler oldu?" diye sormaya cesaret ediyorum.

Boğazındaki tendonlar kasılıyor, koyu turkuaz renkli gözlerinin ardında sessiz bir çatışma birikiyor, gözlerimle buluşuyor. "Birini incittim," diye itiraf ediyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan, "Acaba bunu hak etmiş olabilirler mi?" diye soruyorum.

Çünkü biliyorum ki, eğer Orion tarafından seçilmişlerse, çok daha kötü bir suç işlemişlerdir. Bazı canavarlar sadece daha karanlık olanlar tarafından avlanabilir.

Çenesindeki bir kas gerildi, yüzünde saygı ve acıyı bir arada barındıran bir ifade belirdi. "Sen gerçekten de çok güzel bir anormalliksin."

Ve birdenbire ağırlıksız kaldım, karanlık sular yerine onun bakışlarının yıldızlarla dolu okyanusunda kayboldum.

Gözlerim geceye tamamen alışırken, soluk ay ışığı dalgaların üzerinde parılıyor ve uçsuz bucaksız okyanus, dehşetine rağmen sakin ve güzel bir hal alıyor. Deniz, fırtınayla buğulanmış ve çalkantılı gözlerinin yansıması olarak gümüş ve koyu turkuaz renklere bürünüyor.

Cesaretlenip kollarında kıpırdandım, bacaklarımı kalçalarının etrafına dolamak için kendimi hafifçe yukarı kaldırdım. Orion bana yardım etti, beni kendine doğru sabitlemek için ön kollarını sırtımın alt kıvrımına doladı.

Eteğimin kenarını yukarı çekip, dikkatlice, nazikçe, boynundaki, çenesindeki, yanağındaki kan izlerini siliyorum. Dalgaların arasında tamamen hareketsiz kalıyor, bakışları sarsılmaz, güven dolu. Dikkatli bir baskıyla dudaklarına dokunuyorum, kumaşı kırmızı lekenin üzerinden geçirirken nefesim kesiliyor, şiddetin izlerini siliyorum.

Başını hafifçe yana eğerek, bakışlarını dudaklarıma indirerek biraz daha yaklaşıyor ve aramızdaki son mesafeyi kapatma arzusu acı verici bir sancıya dönüşüyor. Ama geri çekiliyorum, onu daha fazla zorlamak istemiyorum, gözleri bu acı verici, işkence dolu mesafeden kurtulmak için yalvarırken bile.

Yavaşça nefesini vererek, elini aramızda yavaşça gezdirdi, köprücük kemiğimin hemen altına yerleştirdi ve ben nefes almayı tamamen kestim. Bir katilin elleri, arzuladığı cinsel şiddetle gergin, vahşete, yıkıma ve inkar edilemez bir şekilde bu gece gerçekleştirdiği katliama kadir olan eller; aynı eller, sanki dokunuşunun ağırlığı altında paramparça olacakmışım gibi, beni nazikçe kucaklıyor.

İşte bu yüzden, tıpkı Orion'un o sınırı aşmaktan kaçınarak, bana zarar vermekten korktuğu gibi... Ben de ona zarar veremem. Bu kadar savunmasızken asla. Burada bile, çamurda değil de yıldızların altındaki soğuk sığ sularda yürürken, dikkatli adımlar atmalı, zihnini paramparça etmemeye özen göstermeliyim.

Bakışları yüz hatlarımı taradı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Hâlâ üşüyor musun?" diye sordu, nefesi dudaklarıma sıcak bir dokunuş gibi değdi ve beni ürperti.

Titrek bir nefes alıyorum, çok derin nefes almaktan korkuyorum, çünkü ince kumaşın altında zar zor gizlenen şeyi hissetmesini istemiyorum. Başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum, "ama sanırım içeri girmeliyiz."

Dudaklarını yalıyor, tuzlu suyun tadını alıyor; bu da bende mantıksız bir şekilde, onun tadını alan suya karşı kıskançlık duygusu uyandırıyor.

Eli kayıp gitti, sıcaklığının kaybıyla göğsüm buz kesti. Nazikçe, ıslak saç tutamlarımdan birine dokundu, bana dokunmadan kulağımın arkasına doğru yönlendirdi; ama bu, eldivensizken bana en çok yaklaştığı an oldu ve göğsümde bir mırıltı yankılandı.

Orion takımyıldızı kırılmışsa, çatlakları altında şaşırtıcı derecede güzel bir şey ortaya çıkarır ve bu çatlakların oluşmasında benim de bir payım var. Onları daha da derinleştirmeye yardım ettim. Fay hatlarının genişlemesini izledim.

Ama eğer ritüeli gerçekten tamamlandıysa, belki de buraya gelme amacımı elde ederken ona yardım etme şansım olabilir.

Hâlâ biraz zamanım var.

Riski göze alarak soruyorum: "Orion, bu gece ne oldu...?" Tereddüt ediyorum ve kaşları çatılıyor. "Tekrar yaşanacak mı?"

Derin bir nefes alıyor, göğsü bana doğru genişliyor. "Hayır," diye yanıtlıyor kısaca.

İçimde bir rahatlama titremesi belirliyor ve ciğerlerimdeki acı dolu nefesi bırakıyorum. Sadece bir kelime. Ama bu yeterli.

Avcı işini bitirdi.

Bunu sağlamak için karanlık gökyüzü koruma alanını görmem gerekiyor. Katliamı kendi gözlerimle değerlendirmeliyim. Bu gece onu tam olarak neyin bu hale getirdiğini bilmiyorum, ancak şu anki durumunda, olay yerindeki dehşeti ancak hayal edebiliyorum. Kurbanın üzerinde bırakılan potansiyel izler - Shorehaven'a çok yakın.

Orion'u korumak beni ve bizi korur.

Sanatçı asla kendi iradesini taş a dayatmamalıdır.

Ve yine de, en başından beri tam da bunu yapıyorum. Darby'nin aylar önce beni uyardığı bir şeydi bu. Belki de artık durmanın zamanı geldi. Belki de ateşböceğinin cezbetmeye ve tuzağa düşürmeye ihtiyacı yoktur. Belki de eşini seçebilir, güvenebileceği o nadir erkeği bulabilir. Gerçek bir bağ kurarak, bir bağlantı oluşturarak, karşılıklı bir arzuyla çekilerek, onun yaşam alanına girmenin başka bir yolunu bulabilir. Birlikte çalışmak için. Ve belki de benim için bu her zaman giriş yolumdu.

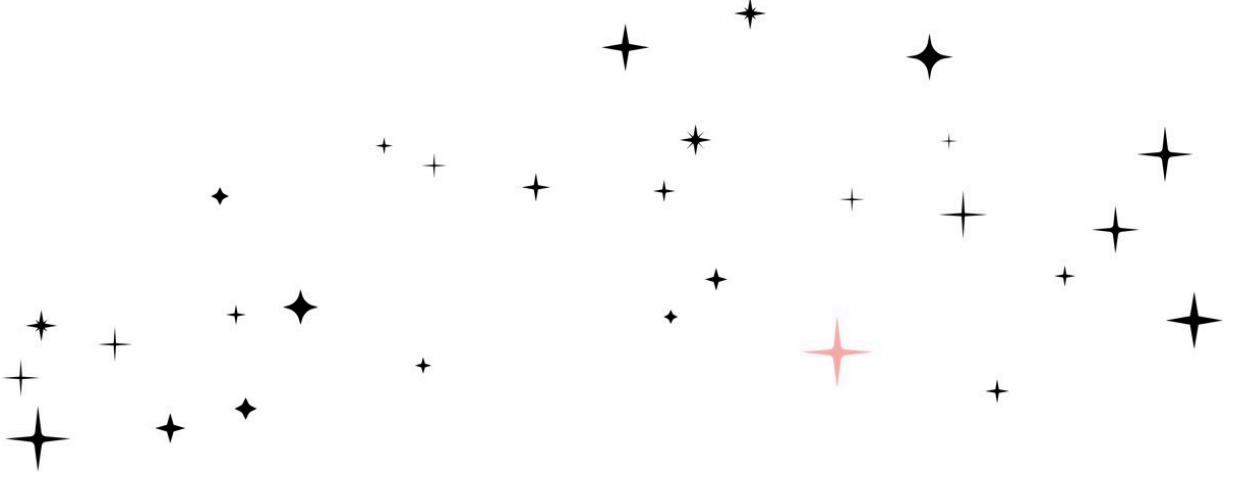
Çünkü belki de biz aslında birbirinden farklı iki tür değiliz.

"Beni içeri al, Orion," diye fısıldadım dudaklarına, sesim yumuşak, koruma içgüdüsüne yalvararak. "Beni içeri al ve ısıt."

Titrek bir nefes vererek başını bir kez daha salladı, kollarını sahiplenici bir şekilde daha da sıkıca kenetleyerek bizi kıyıya doğru geri götürmeye başladı. "Güneş yakında doğacak."

Suya son bir kez baktım, karanlıkta bu kadar korkutucu olan bir şeyin, basit bir aydınlatma eylemiyle nasıl güzelleştirilebileceğine dair göğsümde hüznü bir acı belirdi. Eğer karanlığa uyum, karanlığa doğru kademeli bir iniş ise, belki de izin verdiğimiz, kabul ettiğimiz şey budur. Sonunda, kaçınılmaz olarak, artık karanlıktan korkmayız.

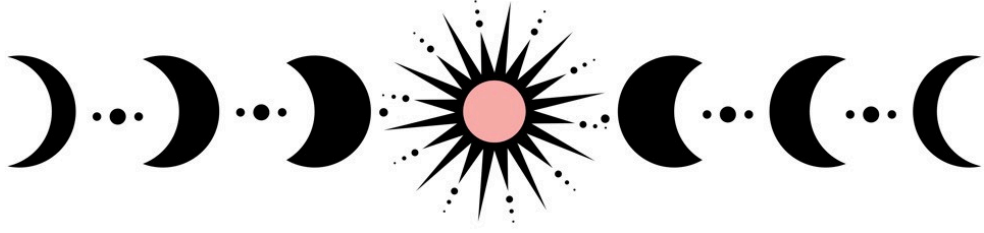
Biz de bunun bir parçası oluyoruz.



Ruhumun doğduğu ışık senin ışığındır:
Seninki, ruhumun dönüşünün karanlığıdır.
Sen benim güneşim, ayım ve bütün yıldızlarımsın.

— E.E. CUMMINGS

MEMENTO MORI



Her an sonumuz olabilir. Kaderimiz belli olduğu için her şey daha güzel.

— HOMER

ORION

Onların nasıl öleceğini çok iyi biliyorum.

Ölümün onları ne zaman, nerede ve nasıl alacağını biliyorum.

Kalp krizi. Ani inme. Ölümcül emboli. Hayatlarının sona erdiği saniyeye kadar zamanlanmış olaylar.

Bunu önlemek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Kaçınılmaz, önceden belirlenmiş bir şey bu; inançlara ve modern tıbbı küstahça meydan okuyan bir gerçek.

Kaosu saniyeye indirgeyen, ölümün tarihini ve saatini belirleyen bir model. Fizyolojiye, alışkanlıklara, toplanan verilere dayanıyor; hepsi tek bir noktaya indirgeniyor.

İlk kurbanım anevrizma geçirdi. Daha doğrusu, neredeyse ilk kurbanım. İçimdeki boşluk beni kemirmeye, ahlakımı uyuşturmaya başlamadan önce üç tanesini engellemeye çalıştım. Bu da sonraki her girişimi biraz daha kolay, daha az çelişkili hale getirdi.

Tıpkı kötü huylu tümörü, ölümcül bir kanamaya doğru sessizce geri sayan, zaman ayarlı bir bomba gibi olan Cassian Bevins gibi. Eğer beyninin dokusunu açıklığa saçmasaydım, kafatasını açıp yankıları topladıktan yirmi iki saniye sonra kitle patlayacaktı.

Acımasız dalga düşüncelerimin karanlık kıyılarına çarpıyor, astronomik saatime bakma dürtüsü giderek artıyor ve sonunda kol manşetimi geri çekiyorum. Çok geçmeden, ayın karanlık gölgesi Shorehaven'ı kaplayacak ve bizi tam bir karanlığa gömecek.

En parlak yıldızın kalbinde en derin gölge yatar. Avcıyı çağırır. Güneş karardıktan sonra—

Ben de öyle yapacağım.

“Bu tablonun yanından her geçtiğimde tüylerim diken diken oluyor.”

Sesinin yumuşak akıntısı beni kendine çekiyor, melodik ritmi tenimde akıp gidiyor ve buna karşılık olarak tüm vücudumda elektriklenme hissi uyandırıyor.

Collins solumda duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bileğine bir şemsiye tutmuş, tüm dikkati kütüphanenin kemerli girişinin yakınındaki tabloya odaklanmış.

Aç bakışlarımı vücudunda gezdirdim, dar eteğindeki imalı yırtmaçta oyalandım. Üç gündür ondan mahrumdum ve onu görme özlemiyle yanıp tutuşuyordum.

İçimden kısık bir iniltiyi bastırarak, eldivenli elimi ağzımın üzerine götürdüm. "Neden?" diye sordum ona.

Omuz silkerek, bakışlarını Cézanne'ın Kafatası Piramidi'nden ayırmadan, "Gerçekten de biraz ürkütücü," dedi.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Hım." Eğlenerek, gözlüklerimi düzelttim, açıkça, utanmadan onu süzdüm. Saçlarını tıpkı diğer geceki gibi gevşek dalgalar halinde bırakmıştı ve birdenbire neredeyse dokunmasının yarattığı sürtünmeyi hatırladım.

Derinin hafif gıcırtısı, elimi yumruk yapıp o ipeksi koyu dalgaları kavramaya duyduğum dürtüye karşı koyma çabamı ele veriyor.

Doktor-hasta gizliliği, terapistinizin en karanlık sırlarınızı bile saklamasını sağlarken, hastasını kan içinde, tamamen kopuk bir halde bulmak, bu maddeyi kolayca geçersiz kılabilir ve zorunlu yatış formuna imza atmasını haklı çıkarabilirdi.

Collins'in bunu beni gözlemlemek için bir fırsat olarak görmüş olması mümkün, çünkü kelimenin tam anlamıyla maruz kalma terapisinin derin sularına atılmıştım. Küçük terapistimin gerçekten de sapıkça ve meraklı bir yanı var.

Ve yine de, dalgaların arasında onu sıkıca kucaklarken, nefesini kesecek kadar öpme arzusundan biraz ölürken, melankolik şarkısı beni tamamen teslim olmaktan alıkoyarken, onda bir korku dalgası gördüm. Gecenin o kayıp saatlerinde ne yapmış olursam olayım, suçu onun omuzlaması gerekeceği endişesi.

Bu yüzden ona yalanı anlatmak gerekiyordu. Sonuçta, benim saplantılı, risk arayan davranışlarımın beni bir bar kavgasının içine sürüklediğine inanması daha kolaydı. Başka bir adamın kanıyla kaplıyken, kirlenme takıntım, kontrolden çıkmış, kopuk bir bilinç kaybını tetikledi.

O kişinin nefes alıp almadığını bile sorgulamadı. Sahilden kaçtıktan sonra onu battaniyeye sararken, "Kan hakkında soru sormayacak mısın?" dedim.

"Sonucu değiştirebilecek bir şey var mıydı?" Sessizliğim yeterli bir cevaptı. "O zaman bu senin kontrolünün dışındaydı."

O an bana bakarken gözlerinde parlayan karanlık ışık, şimdi aramızda; bazen gözlerinde alev alev yandığını gördüğüm öfke de burada.

Loş koridorda, vitray pencerelere aralıksız yağan yağmurun altında, ateşin sıcaklığı ve teninin tahrik edici dokunuşuyla ona doğru ilerliyorum. "Rahatsızlık hissi uyandırmak için yapılmış," diyorum, sanat eserine atıfta bulunarak. "Bu bir memento mori. Latince'de 'ölmeyi hatırla' anlamına geliyor."

Bana doğru döndü, o anlamlı gözleriyle beni dürttü. "Bugün böylesine kasvetli, varoluşçu düşüncelerle yüzleşmeyi gerekli mi buluyorsunuz?" İnce bir kaşını kaldırdı. "Konuşmanız konusunda endişelenmeli miyim?"

Dudaklarımda çarpık bir gülümseme belirdi. Artık ellerimi ondan uzak tutamayan ben, uzanıp ceketinin manşetini çekiştirdim ve onu kendime daha da yaklaştırdım. Başparmağımla narin bileğindeki yıldız deseninin üzerinden hafifçe geçtim ve bu da onda bir ürpertiye neden oldu.

Şimdiye kadar ondan uzak durmak gerekiyordu, bu durum özel bir işkenceye dönüşmüş olsa bile. Her geçen saniye ona duyduğum özlem artıyor, ellerimi onun etrafına sarma ihtiyacı geceleri beni uyandırıyor, kemiklerimi kırbaçlayan bu acımasız talebe karşı koyarken insandan çok bir canavara dönüşüyordum.

"Bugün değil." Kendimi zorlayarak onu serbest bırakıyorum. "Geçiciliğimizin farkında olmak bizi mütevazı tutar. Bu eser beni her zaman yere basar. Hatırlatmaya ihtiyacım olduğunu düşündüm." Bakışlarımı yağlı boya tabloya çeviriyorum, ışığın hesaplı oyununu, gölgelerin kafataslarının kabartmalarını ve oyuklarını nasıl vurguladığını izliyorum. "Aslında bu bir aldatmaca. Ölümün bir olay olmaması onu daha az gerçek yapmaz. Sadece yaşamın yokluğuyla tanımlanan bir olay. Göremediğimiz veya dokunamadığımız bir ufuk gibi, ama sınırın orada olduğunu kaybedilenlerle biliyoruz."

Collins, kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık oluşarak profilimi inceliyor. "Bu, yatırımcılar için araştırmanızla ilgili bir şeyler hazırladığınız anlamına mı geliyor?" diye soruyor, beni gerçekçi tutmaya çalışıyor ama boğazından kaçan yutkunmayı duyuyorum.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Sürdüğün parfüm aslanağzı çiçeği gibi kokuyor." Baştan çıkarıcı kokusunu ciğerlerime sert bir şekilde çektim. "Biliyor muydun, yaprakları solduğunda kafatasına benziyorlar?" Doğrulup,

tabloya anlamlı bir bakış attım. "Sadece şunu söylüyorum, her yerde, her zaman var olan bu hatırlatıcıdan kaçamıyorsak, onu kucaklasak iyi olur."

Hayatıma girdiğinden beri ondan bir kez bile kaçamadım.

Dudakları aralandı, endişeli gözleri yüzümü taradıktan sonra, düğmeleri açık Oxford gömleğimin yakasından sızan mürekkep izine takıldı. "Bu yüzden mi o kelimeleri vücuduna yazdın?" diye sordu. "Kontrolün dışında olduğunu hissettiğin şeyi kabullenme şeklin bu mu?"

"Zeki sığırcık." Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini göstereceğim." Bluzunun en üst düğmesine dokunmak için hamle yaptım, o da geri çekildi.

"Orion, lütfen," diye fısıldadı, "benimle konuş."

Çenem kasılıyor, dişlerim gıcırıyor. Uzak durmamın bir başka sebebi daha vardı; içimde kabaran karanlık dürtüler dalgası üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Saat yaklaştıkça bu kötücül dalgalanma daha da güçleniyordu. Onun yakınlığı bu çarpıklığı yatıştırabilirdi, ama şu anda, bu kadar yakınken, bu kötü dürtüleri de kışkırtıyordu.

"Tanrım, bu çok sinir bozucu," diye mırıldandım kendi kendime ve o da korku dolu bir umutsuzlukla gözlerinde bir santim daha yaklaştı.

Belki de kıyıya kimleri geri getirdiği konusunda endişeleniyor. Beni kendi halime, kopuk bir unutkanlığa sürüklenmeye bırakmalı mıydı diye düşünüyor.

Elini bana doğru uzattı. "Orion—"

"Ah, memento mori," diye araya giriyor Leo, köşeden çıkarak. Collins hızla geri çekiliyor. "Büyükliğümüzün peşinde koşarken, alçakgönüllü kalmalıyız. Hiçbir şey egoyu ölümlülüğümüz kadar ayıklaştırmaz. Değil mi, Rye?"

Onunla yüzleşirken hayal kırıklığı kaslarımı yakıyor. "Kesinlikle keyfi kaçırıyor."

Bu hakarete biraz geri çekilse de, hiçbir şey onun keyfini tamamen kaçıramaz. Boğazını temizleyerek, "Umarım hava yakında düzelir," dedi.

Tam o sırada gök gürültüsü duyulurken, kemerli pencerelere doğru tedirgin bir bakış attı. "Yağmur, ideal bir manzara izleme ortamı yaratmayacak."

Tahmin edildiği gibi, bir fırtına kıyıya vurdu ve Shorehaven'a büyük bir kaos getirdi. Şiddetli rüzgarlar ve yoğun yağmur, bölge sakinlerini (ve güneş tutulmasını izlemek için buraya akın eden binlerce kişiyi) kapalı mekanlarda sığınmaya zorladı.

Collins çenesini yukarı kaldırdı, eli şimdi şemsiyesinin sapını sıkıca kavramıştı. "Öğlene kadar gökyüzünün açılacağını düşünüyor musunuz, Doktor Night?"

Gözlüklerimi çıkarıp ceketimin göğüs cebine koyuyorum. "Maalesef."

Güzel yüzünde bir kaş çatması belirdi, gerginlik adeta elle tutulur gibiydi.

Leo gözleriyle ikimiz arasında gidip geldi, sonra da bana dik dik baktı. "Konuşmanızın on bir on beşte başlayacağından emin olmak istedim sadece." Kol saatine bakıyormuş gibi yaptı. "Tam yarım saat sonra—"

"Orada olacağım," diye temin ediyorum onu, endişeli bir gerilim omurgamı sararken cevabım kısa ve öz.

Başını bir kez sallayarak ima edileni anladı. "Doğru. Şunu söylemeliyim ki, geçen ay çok etkilendim, Rye. Bağışçıların da senin güncellenmeni benim kadar merakla beklediğini biliyorum," diye ekledi, araya ince bir tehdit de sıkıştırarak.

Collins, tatlı bir gülümsemeyle gergin havayı biraz dağıtarak, "Sempozyumun herkesi etkileyeceğinden hiç şüphem yok, Dr. Banner," diyor. "Sanırım ben de kendimi hazırlamalıyım."

Ancak Leo uzaklaşırken bile Collins orada kalmaya devam ediyor, tedirgin bakışları bana dikilmiş ve tıpkı okyanusun çalkantılı dalgaları arasında şahit olduğum aynı korkulu belirsizlikle dolu.

Bir tehlike seziyor ve kalbimin bir anlığına da olsa, onun korkusunu doğrulamak, ona canavarı göstermek ve kaçmasını sağlamak istiyorum.

Ama içimin bir başka yanı onu daha çok istiyor.

“Önce sana bir şey göstermem gerekiyor.” Elimi onun eline geçirip, kaçmasını engellemek için parmaklarımızı birbirine kenetledim.

Yüzündeki huzursuzluk belirgin bir şekilde, bana yan gözle baktı. "Gerçekten mi, yoksa sadece benimle yalnız kalmaya mı çalışıyorsunuz, Doktor Night?"

Koyu renkli teller kıpırdıyor, giderek zayıflayan kontrolüme karşı sinsi bir kırbaç darbesi gibi. "Eğer bunu itiraf edersem, kaçacak mısın?" Onu daha sıkı tutuyorum, şemsiyesi aramızda sallanıyor.

Eğlenmiş, nefes nefese bir ses çıkarıyor, tenime dokunuyor, tehlikeli derecede tahrik edici. "İmkânsız." Dilinin dudaklarının üzerinde yavaşça gezinmesi işkence gibi. "Ama sadece Banner'ın sana neden Rye dediğini söylersen."

Onu karanlık koridordan aşağıya doğru yönlendirirken, fırtınanın sesi bizi sararken, sırtıma bastırıyorum. "Orion'u kendim için seçtim," diyorum ona dürüstçe, bu noktada sır saklamanın bir anlamı olmadığını düşünerek. "Kazadan sonra yeni bir başlangıç istedim."

Gözlemesine yaklaşıırken, baş parmağım bileğinin iç kısmına yerleşiyor ve oraya çizilmiş yıldızlara dokunuyor. Nabzına yumuşak bir ritimle vuruyorum, takıntılı sayımın her ölçülü vuruşu, kalp atışının hızlanan temposuyla senkronize oluyor. Benim ritmim, onun melodisine uyum sağlıyor.

Girişin hemen içinde durup ona doğru döndüm. "Adımı değiştirmeden önce yasal adım Ryan'dı, ama Leo'nun alışkanlıkları kolay kolay değişmiyor. Hala bana takma adını kullanıyor."

Gözlerinde bir aydınlanma kıvılcımı parlıyor, tek bir altın parıltısı, yalnız bir yıldız gibi yakalanıyor. Büyüyü bozmak için iki kez göz kırptıyor ve ardından dudaklarında güzel bir gülümseme beliriyor.

Başımı yana eğdim. "Bu nedir?"

O da elini hafifçe sallıyor. "Hiçbir şey." Boşta kalan eli pazuma yerleşiyor, sıcaklığı kolumun kumaşından içeri sızıyor. "Nedense daha karmaşık bir şey bekliyordum. Ama bunu daha çok beğendim."

Kontrolü kaybetme noktasına gelince, onu tesisin içine çekiyorum.

Onu kubbenin içine hapsettiğimde, yukarıdaki kapalı panjurlara şiddetli yağmur yağarken, loş iç mekan onu en yumuşak ışıkla aydınlatırken, son direnişim de kırılıyor. Ve ceketini çıkarmak için geçen saniyeler içinde, onu teleskop kaidesine yaslamış, eldivenli parmaklarımı saçlarına saplamıştım.

Eldivenli baş parmağımınla çıplak dudaklarının üzerinden geçiyorum, açlık damarlarımdaki çılgın enerjiyi körüklüyor. Yüzünü kendime doğru kaldırıyorum, boğazımın derinliklerinden kısık bir hırıltı yükseliyor.

“Seni her yanıma yaklaştırdığımda, kalbinin atışlarını saymadan edemiyorum.” Biraz daha yaklaşıyorum, boşta kalan elimle eteğini yukarı çekerken dizimle bacaklarını ayırıyorum. “Mesela şu an, nabzın 130’u geçiyor, atışlar yükseliyor ve sonunda kalbin tekliyor.”

Collins yutkunuyor, kırık kalp atışlarının ritmi meydan okurcasına avucuma karşı çılgınca hızlanıyor. Dudaklarını yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde yalıyor, cüretkar bir alay. "Beni öpecek misin, Orion?"

Burun deliklerim genişliyor, içimdeki doymak bilmez boşluk uyanıyor. Boğazını kavramamak ve dudaklarımı onunkilere yapıştırmamak, yerçekiminin işini yapmasına izin vermemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Bir bulutsunun içine baktığınızda, bu karanlık şeritleri görürsünüz; kozmik, ışığı engelleyen yoğun toz bantları, aydınlık bulutun içinde karanlık yollar oluşturur. Gözlerinin derinliklerine, tozu ve yıldız ışığını yansıtan o parıldayan mavi-yeşil tonlara baktığımda, orada da bu karanlık şeritleri buluyorum. Işığını gizleyen gölge örtüleri.

Gözünün altındaki narin tenine, hafifçe dağılmış çillerin üzerinden deriyi hafifçe gezdiriyorum. Sesim alçalıyor ve tavizsiz bir emre dönüşüyor: "Kontakt lenslerini çıkar, Collins."

Nefesi duyulur bir şekilde kesiliyor, istemsiz bir ses bu ve kanımda bir sıcaklık dalgası daha yaratıyor. Kısa bir an için belirsizlik ve korku iç içe geçiyor. Sonra elini uzatıp tutuşumu kırıyor.

Parmak uçları kirpiklerinin arasına kayarak, önce bir lensi, sonra diğerini dikkatlice çıkarıyor. Gözlerini kırıştırarak bakışlarını netleştiriyor ve

filtrelenmemiş bakışları benimkilerle buluştuğunda, nefesim kesiliyor adeta.

“İşte,” diyor, mercekleri parmaklarının arasında yuvarlayıp yere atmadan önce. “Merakınızı giderdi mi, Doktor Night?”

Gözlerini tekrar kırıyor—bir, iki—uzun kirpikleri büyüleyici bir şekilde titreyerek beni daha derine çekiyor. Alacakaranlık ve gün batımı arasındaki gökyüzü gibi altın rengi beneklerle bezenmiş, arduvaz grisi derinliklerde kayboluyorum. Gözbebeğinin etrafındaki geçiş alanında, erimiş ışığın içinden bir koronal alev gibi bir gölge damarı örülüyor.

Acıyan ciğerlerimden hırıltılı bir nefes çıktı. "Çok," dedim, sesim boğuk ve hırıltılıydı, yüzünü yakalayıp başını geriye doğru eğdim, dudaklarım ise bizi ayırmaya çalışan son hava boşluğuna meydan okudu.

"Güzel olduğunu mu söyledim?" diye mırıldandım, bedenim neredeyse onun bedenine yapışmıştı. "Beni mahvettiğini kastettim, Collins."

Onu tıpkı incelikli bir sanat eseri gibi inceliyorum. Tenini saran narin ışık ve gölge oyunları, zarif hatları, güzelliğinin karmaşık kabartmaları beni büyülüyor. Bu gezegende ya da ötesinde hiçbir şey beni ondan daha fazla büyülemedi.

"Geçtiğimiz aylarda, bir anlığına bile olsa mutlu oldun mu?" diye soruyorum ona.

Sonun öncesindeki o kısacık anlar... kahretsin, çok güzeldi. Onunla geçirdiğim her saniye nefes kesiciydi. Umarım o da benim hissettiklerimin en azından bir kısmını hissetmiştir. Onun için yeterli olmuştur.

Gülümseyerek hafifçe başını salladı. "Evet, elbette. Mutluyum, Orion."

Boğazımı tıkayan, acı veren o sesi yutuyorum. "Güzel."

Zevkten titrediği anlarda çıkardığı sesleri çok iyi biliyorum. Uyluklarının titremesini, kalçalarının yavaş, erotik hareketini, omurgasının teslimiyetle nasıl kavıştığını biliyorum. Onu doruk noktasına getirmek için boğazına ne kadar gerilim uygulamam gerektiğini ve kollarımda paramparça olduğunda ne kadar kırılgan hissettiğini biliyorum. Yapay yıldızların altında yerde uzanırken bedeninin benimkine nasıl kusursuzca uyum sağladığını, onlara bakarken sesindeki nefes nefese hayranlığı biliyorum. İçinde tuttuğu

öfkeyi ve kederi biliyorum. İkisini de yenmeye başladığında parmaklarının kıvrımındaki sessiz çaresizliği biliyorum.

Her anı, hepsini, büyük küçük hepsini ezberledim. Çalınan her saniyeyi, paylaşılan her nefesi, her ıslıl ıslıl gülümsemeyi, acıdan kıvrınmayı, her yıkıcı kaş çatmasını—

her her her

—ve onlarsız yapamam.

O olmadan.

O ısıltılı gözler beklentiyle bana bakıyor, dudakları aralanıyor ve göğsüm dayanılmaz, işkence dolu bir arzuyla çöküyor. Baş parmağımı ağzının ortasına doğru indirirken boğuk bir inilti çıkıyor ağızımdan, biliyorum ki bir kere tadına baktıktan sonra asla durmayacağım.

Açgözlü bir boşluğa dönüştüğüm gibi, hiçbir şey kalmayana kadar tüketeceğim.

"Ama seni uyarmıştım, küçük kuş," diye sertçe fısıldadım parmaklarımı bileğinin etrafında dolandırıp kolunu pirinç RA çarkına doğru yönlendirirken, "göksel hizalanmadan korkman gerektiğini."

Bileğini direğe bastırıp kelepçeyi yerine takarak onu iskeleye kilitledim.

Yüzünde beliren bir anlık şaşkınlık ifadesi kasılmalara yol açtı ve göğüs kemiğimin altında keskin bir bıçak gibi saplandı.

"Orion, bu ne—bu bir oyun mu?" Kadın bileğini kelepçeden kurtararak sertçe çekti. "Bunun için vaktimiz yok. Konuşmanı kaçıracaksın."

Kendimi zorlayarak ölçülü bir adım geri atıyorum. "Seni uzun süre yalnız bırakmayacağım," diye güvence veriyorum, acı dolu bir adım daha geri çekilirken. "Sadece her şey bitene kadar."

"Her şey bitene kadar mı?" diye soruyor, kelepçeyi tekrar test ederek. "Beni böyle bırakamazsın. Neyden bahsediyorsun?"

"Güneş tutulması."

İçgüdüsel olarak kapalı panjura baktı. "Anlamıyorum—"

"Seni hayatta tutmanın tek yolu bu, Collins."

Bakışları tekrar gözlerime döndü, güzel yüzünde gerçek bir korku belirdi. "Orion, lütfen," diye fısıldadı, göz kırpmaları hızlandı. "Beni korkutuyorsun."

Aramızdaki gergin sessizlikte yağmurun sesi giderek yükseliyor. Collins bileğini sağdaki yükseltme tekerleğine sertçe vuruyor, çıkan sert ses kemiklerime bir darbe gibi iniyor. Kontrolümü zorlayan dürtülerle mücadele ederken ellerimi yumruk yapıyorum, tendonlarım yanıyor.

"Ne olursa olsun, sana yardım edebileceğimi biliyorsun. Tıpkı geçen gece sahilde olduğu gibi." Dudaklarını yaladı, kurşuni gözlerinin ardında umutsuzluk belirdi. "Ama benimle konuşmalısın. Böylece nasıl bir çözüm bulabileceğimizi anlayabiliriz—"

"Denemeye çalıştım," diyorum, boğazım tahriş olmuş, kontrolümün bir başka zayıf ipliği daha kopuyor. "Çok defa, çok farklı şekillerde. Ve teorik olarak, bu sefer de farklı sonuçlanacağından emin değilim." Acı, kendini küçümseyen bir kahkaha atıyorum, elimi yüzümden aşağı indiriyorum. "Kahretsin, Collins. Her düşüncemi ele geçirdin, her takıntım oldun. Tek takıntım olan araştırmam artık hiçbir önem taşımıyor."

Gözleri benimkine kenetlenmiş, göğsü denizin ritmik hareketleriyle inip kalkarken, hareketsiz kalıyor. "Araştırmanız," diyor yavaşça, sözlerine sızan paniği gizleyemedi.

"Yemin ederim," diye sertçe fısıldadım, "eğer bir şey değişecekse, her şeyi tereddüt etmeden yok ederdim ama—" Kol saatime baktım, yavaşça ilerleyen ibreler doğru konuma yaklaşıyordu. "Ama gök cisimleri hizalandığında, senin yanında olamam." Elimle saçlarımı karıştırdım, şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Bana güvenmek zorundasın."

"Güven...ölmeyeceğime." Gözlerindeki çalkantılı altın ve gri girdabının ardında gizlenen çelişkili korku, beni sadece yıkmakla kalmıyor, adeta yok ediyor. Sınırlarımın, başarısızlıklarımın ezici bir hatırlatıcısı. Tamamen büyülediğim ışığın, çoktan sönmüş bir yıldızdan geldiğini ve bana çok geç ulaştığını hatırlatıyor. En acımasız türden bir ölüm hatırlatıcısı.

Oysa ölüm birçok biçimde gelir. Onu hayatta tutmayı başarsam bile, onu zaten kaybetmiş olurum.

Daralmış damarlarımda bir acı dalgası yankılanıyor. Öfke kaslarımı geriyor, elimi cebime sokup eldivenli baş parmağımla usturlabın yıpranmış pirinç yüzeyine dokunuyorum, pişmanlığın yakıcı alevlerini söndüremiyorum.

Her şeyi kirlettim.

Ve işte burada, onun karşısında, bu inkar edilemez gerçekle yüzleşirken, bunun geri dönüşü olmadığını biliyorum. Ama bununla yaşayabilirim. O nefes aldığı sürece bu sonucu kabul edebilirim.

Bu yeterli değil.

"Bu yeterli olmalı," diyorum dişlerimi sıkarak.

Çenem kasılıyor, başparmağımla yıldız tutucunun üzerindeki boşluğu, kapanmayan açık bir yara gibi eksik parçayı takip ediyorum.

Aleti geri çekiyorum, kenarları deriyi delip geçene kadar sıkıca kavriyorum. Boğazımın dibinde öfke kabarırken, acının şiddeti beni yere seriyor. Boğazımdan gelen bir kükremeye, aleti gözlemevinin karşısına fırlatıyorum.

Göğsüm hızla inip kalkarken, simetri, denge ve başka bir sonucu ortaya çıkaracak herhangi bir lanet olası düzen arayışı içinde, uyluğuma istemsizce vurup sayıyorum.

"Orion." Adımın alçak sesle söylenmesi, şiddetli dalgaları yarıp geçti ve acı çeken bakışlarımı tekrar onunkine çevirdi. "Gerçekten bana zarar vermek mi istiyorsun?"

"Hayır." Bu, kırık bir nefesle ağızımdan dökülüyor.

Güzel yüzünde bir rahatlama dalgası beliriyor. "Biliyorum, istemiyorsun," diyor ve yutkunarak sözlerini pekiştiriyor. "Biliyorum, çünkü benim incinmemi hiç istemedin. Bunun burada, bu kubbenin içinde olmasına izin vermemek için kendini durdurdun." Bakışları kısa bir an için uzak köşedeki hoparlör kabinine kayıyor. "Bu dürtüye bir kez karşı koydun. Tekrar karşı koyabilirsin. Bunun olmasını engelleyebilirsin—"

"Bunu durduramayız," diyorum, sesim kesin bir kararlılıkla titriyor. Eğer Collins, tutulmanın üçüncü teması gerçekleşmeden önce bu gözlemevinden ayrılırsa ve yollarımız kesişirse, tek kayıp olur.

Kontrol kaybı.

Simetri kaybı.

Onu kaybetmek.

Şu anda, gözlerine baktığımda onu görüyorum—ışığını. Uzak ama orada. Ve içimdeki boşluk onu sahiplenmek için can atsa da, bir parça kontrol hala mevcut. Bu gözlemevinden çıkmama yetecek kadar.

"Sen bir anormalliksin," diyorum neredeyse duyulmayacak bir sesle. "Bunu engellemenin tek yolu, senden tamamen uzak durmam."

Onların nasıl öleceğini çok iyi biliyorum. Ölümün onları ne zaman, nerede ve nasıl alacağını biliyorum.

Ama o bana onlar gibi karanlığa gömülmüş, yoksun bir halde gelmedi. Bu yüzden o bir istisna.

Hiçbir rahatsızlığı yok. Şiddet geçmişi yok. Karanlık bir ruh hali yok. Yine de algoritma onun adını çekti—

Çünkü mutlaka birileri olmalıydı.

Bu olayın çekim gücü çok güçlü, bir hizalanma gerektiriyor. Doğru zamanda, doğru yerde bulunan yerel bir zekâ.

Yıllarca bir ismin ortaya çıkmasını bekledim ve sistem onun ismini seçti. Geçmişte hiçbir yanlış yapmamış, iyileşmesi mümkün olmayan bir tıbbi teşhisi olmayan biri. O, kendisi olduğu için değil, bana yakın olduğu için seçildi.

Bu da eksik değişkenin onun içinde hiç bulunmadığı anlamına geliyor.

Bu benim içimde. Benim kirlenmem.

Eğer kendimi devre dışı bırakırsam—hiçbir ritüel, hiçbir gözlem, hiçbir dokunuş olmazsa—dalga asla çökmez.

Bir şans var.

Ona yakın olmadığım sürece, bu uğursuz güce meydan okuduğum sürece, ışığı asla sönmeyebilir.

Tıpkı parlak, gelgit etkisine kilitlenmiş bir yıldızın, sevdiği her şeyi parçalayan, yakaladığı her güzellik kırıntısını yutan bir kara deliğin yörüngesine tehlikeli derecede yaklaşması gibi; eğer bu açlığı reddedersem, kendimi tamamen ondan uzaklaştırırsam, gelgit etkisi olmaz. Şiddetli bir yok oluş olmaz. Sönmüş bir alev olmaz.

"Orion, bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum."

"Bu, her zaman benim olduğun anlamına geliyor," diyorum ona. "Bana aitsin, benimlesin. Korumak benim görevim. Ölümün gözetilmezse... bu gerçekleşmez."

"Aman Tanrım..." diye fısıldıyor, sanki bir bağlantı kurulmuş gibi. "Beni duymanı istiyorum," diyor sert bir şekilde. "Göksel olayların seni etkilediğini anlıyorum. Onlardan etkilendiğini, hiçbir kontrolün olmadığını düşündüğünü biliyorum."

Başımı yana eğdim. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

Kadın ilerlemeye devam ediyor, yavaş yavaş yaklaşıyor, ta ki bir engel tarafından aniden durdurulana kadar. "Ben senin terapistim," diyor. "Bana güvenmen yeterli." Collins, o güzelim taş levhanın beni adeta soyup açtığı, temkinli gözlerle beni izliyor. "Sana bunun için her türlü sebebi vermedim mi? Lütfen, Orion. Sadece... bırak da sana yardım edeyim."

"Kahretsin, meleğim. Ama keşke yapabilseydin," diyorum nefes nefese.

"Bu doğru değil. Mantıklı değil," diye tekrar denedi, sesine umutsuzluk karışmıştı, bilekliği çekiştirirken bakışlarımı bileğindeki takımyıldız desenine çevirdi.

Avuç içimin topuğunu alnıma bastırarak kafamdaki baskıyı hafifletmeye çalışıyorum.

"Beni tanıyorsun," diye fısıldıyor. "Orion, beni tanıyorsun. Umutlarımı, tutkumu—hatırlıyor musun? Lütfen hatırla." Gülümsemesi paramparça

oluyor. “Yüzmeyi bilmeyen bir Yay burcuyum—”

“Teknik olarak, değilsin,” diyorum ona doğru cesur bir adım atarak. Başparmağım bileğindeki soluk yıldızlara dokunuyor. Onu bir kez olsun tatma arzusu boğazımı yakıyor. “Sen Yılan Taşıyıcısı Ophiuchus’un altında doğdun.”

Yüzü solgunlaştı ve yavaşça başını salladı. "Hayır. Yılan burcu diye bir şey yok—"

“Bu bir takımyıldız,” diye düzeltiyorum onu. “Ekliptik boyunca on üçüncü, daha parlak yıldızların arasında gizlenmiş. Astronomik olarak doğru, zodyak değil. Yüzyıllar boyunca gökyüzü kaydı. Doğduğunuz gün güneş Yılan Takımyıldızı’ndaydı.” Eldivenli parmak boğumlarım saygıyla yanağına dokunuyor. “Ama yine de içinde çok fazla ateş var, küçük okçu.”

“Öyleyse söndürme.” Dokunuşuma doğru bastırıyor. Kubbenin dışındaki hafif yağmur sesi azalırken, yalnızca kalplerimizin ritmi kalırken, gergin bir sessizlik bizi sarıyor.

“Gözlerin çok koyu, Orion,” diye mırıldandı, beni süzerek. “Günlerdir uyumamış gibisin ve bu takıntıları daha da kötüleştirebilir. Takıntılı inançlar, sanrılardan ayırt edilemez hale gelebilir.” Boşta kalan eliyle yanağımı okşadı, sesi titreyerek. “Bu sadece bir korkunun tetiklediği bir sanrıdan ibaret.”

Çenem kasıldı, göğsümde şiddetli bir acı patladı. "Tanrım, umarım haklısındır. Umarım deliyimdir. Ve—" İskelede duran koli bandına uzanırken ona doğru yaklaştım, boyum onun boyunu aştı, "—umarım bir gün beni affedersin, meleğim."

“Orion, hayır—lütfen.” Yüzünü yana çevirerek, bir eliyle direndi. “Sana söylemem gereken bir şey var. Dinlemen gerekiyor—”

Parmakları tişörtümü tırmalıyor ve ben inleyerek, tırnaklarının tenimi tırmalamasının sapkın zevkinden kendimi mahrum bırakıyorum. Elimle çenesini kavrayıp yüzünü kendime doğru zorluyorum. Dişlerimi sıkarak bir bant parçasını koparıp ağzına yapıştırıyorum.

"Söz veriyorum," diye fısıldadım kısık bir sesle, bantın üzerine nazik bir öpücük kondurarak, altındaki dudaklarının sıcaklığını ve narin kıvrımını

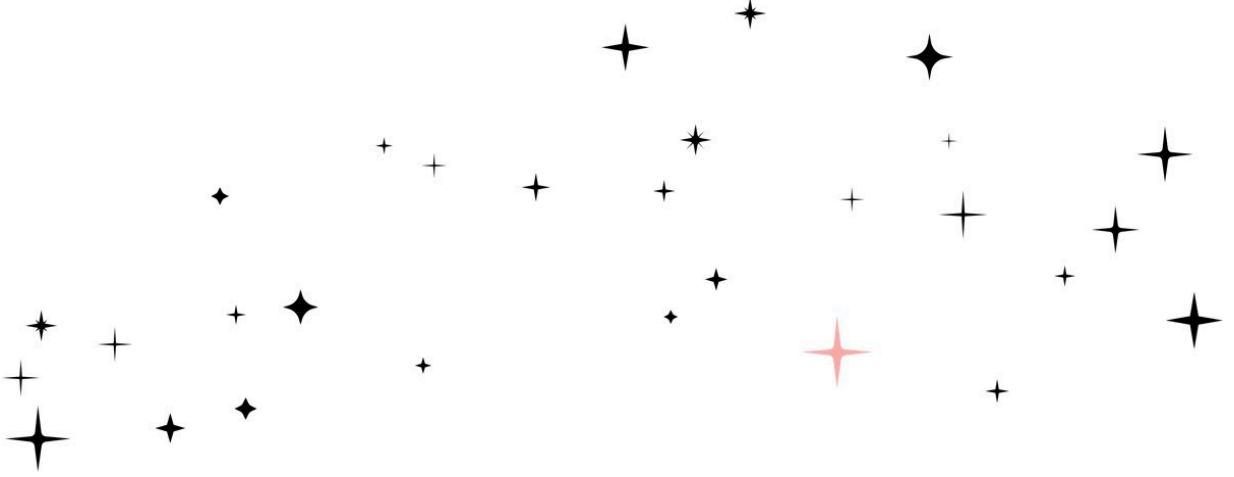
hissederek. "Senin için geri döneceğim."

Bileğinden yakaladım, çenemi sıkıca kenetleyerek kelepçeyi iskeleden açtım. Ellerini bir araya getirip her iki bileğine de kelepçeleri geçirip RA tekerleğinin iki yanından bağlarken, o da çılgınca çırpındı; son tık sesi kararlılığımı sert bir şekilde kırdı.

Yavaşça geri çekiliyorum, bakışlarım onun gözleriyle buluşuyor—gözyaşlarıyla dolu, alev alev yanan. Canlı. O gözleri, onun güzel, ateşli ışığıyla aydınlatmaya kararlıydım.

Onun kalbinin atmaya devam etmesi için kendimi en yüksek uçurumdan aşağı atmam gerekse bile—

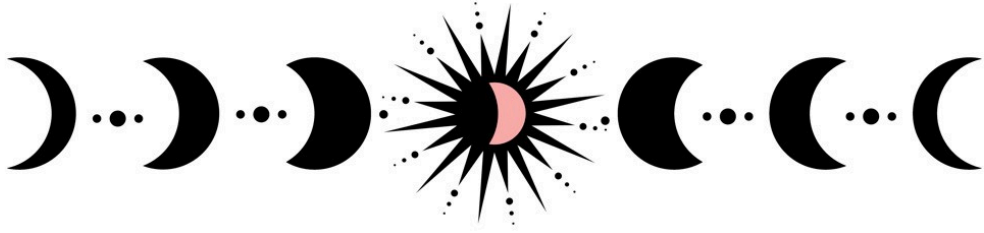
Bu adımı atacağım.



Ψ (psi) sembolü, iç dünya ve dış evrenin incelenmesi arasında bir bağlantı kurar. Psikolojide psuche'yi (zihin) temsil eder. Fizikte ise dalga fonksiyonunu; bir parçacığın kuantum durumunun matematiksel tanımını sembolize eder. Aynı Yunan harfi hem zihnin incelenmesini hem de kozmosun temel yapı taşlarını kapsar.

I9

SYZYGY



Kral ve kraliçenin birleşimi, en yüce uyum, zıtlıkların mükemmel bir birleşimidir.

— CARL JUNG, PSİKOLOJİ VE SİMYA

COLLINS

Hayatımız boyunca tek bir anın bizi değiştirecek kadar kırılgan olmamalıyız. Ama suç mağdurlarının her birinin farkına vardığı acımasız gerçek bu: Bir fırtınanın şiddetine yakalandığımızda ne kadar hassas ve kırılgan olduğumuzu anlıyoruz.

Ve o fırtına çok şiddetli.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, içeri sızmaya çalışan kirleri dışarıda bırakıyorum. Ciğerlerimde bir dalga yükseliyor. Panik nefesimi kesiyor ve

kaburgalarımın altındaki keskin baskıyı hafifletmek için burnumdan bantın üzerinden titrek bir nefes veriyorum.

Bir, iki, üç.

Şimdiki zamana tutunma umudum ne kadar büyük olsa da, zaman bükülüyor, boğucu bir kısıkaç gibi etrafımı sarıyor. Kaburgalarımın arasına saplanan bıçağın sert bir hareketiyle deri yarıyor. Göğüs kasları parçalanıyor. Bıçak kıkırdağı kesiyor, kas ve zarı yırtıyor, ta ki çelik kalbimin duvarına değene kadar.

Tıpkı bir deniz kabuğunun kırılğan dış iskeleti gibi, göğüs zırhım da çatlıyor.

Gözlerim, rahatsız edici anıların altında tünel gibi kararıyor. Parmaklarımda iğne batmaları hissediyorum, ellerim metal kelepçelerin üzerinde buz kesiyor. Göğsüm çarpıntılarla kasılıyor, hasarlı kapak takılıp yaprakçık hareket etmeyi reddederken başım dönüyor. Kalp atışlarım düzensizleşiyor. Çok hızlı, düzensiz—sonra atlıyor. Akciğerlerim havayı çekemez hale gelince kan mide bulandırıcı bir hışırtıyla geriye doğru akıyor.

Cebime uzanmaya çalıştım ama başaramadım, ilaç kutumun ceketimde olduğunu hatırladım. Kahretsın.

Vücudumu sakinleştirerek nefesime odaklanıyorum. Yavaşça nefes alıp veriyorum, sayıyorum—dört nefes alıyorum. İki saniye tutuyorum. Dört nefes veriyorum. Yavaş yavaş bir ritim bulmayı başarıyorum ve kalp atış hızımı dengeye getiriyorum.

Ve sonra gözlerimi açıp Orion gözlemevinin loş derinliklerine bakıyorum. Yağmur pencerelere vuruyor ve kubbeyi dövüyor, kulaklarımdaki ağır nabızla aynı güçte vuruyor. Bu sağanak, içimde kabaran sessiz öfkeyle aynı şekilde kükrüyor.

Zaman her zaman bana karşı işliyor. Acımasız bir gerçek daha.

Hayatım saplantıyla hareket eden bir canavarın ellerinde sona erdiğinden beri, kalbim onun kılıcının keskin ucuyla hasar gördükten ve atmayı bıraktıktan beri, bir fırtınanın öfkesine kapıldım.

Ve bir daha asla bu kadar kırılgan olmayacağıma, bir daha asla kurban olmayacağıma yemin ettim.

Bantla bastırılmış, umutsuz bir ses kaçıyor; bu ses, işin ironik tarafını anlatan bir kahkaha ile bir hıçkırık arasında bir şey.

Öfkeyle bileklerimi kilitleyen kelepçeleri çekiştirdim. Yüksek sesli çınlama odanın içinde yankılanarak benimle alay etti. Orion teknik olarak İkizler takımyıldızında bile değil. Gökyüzündeki bir kayma yüzünden tüm profilim yanılmış. Ve on üçüncü bir takımyıldızı tamamen gözden kaçırmışım.

Öfkeyi dindirmek için titrek bir nefes daha alıyorum ve bir ışık parlaması bakışlarımı karanlığın üzerinden aydınlatıyor. Beceriksizce omzumu kullanarak gözlerimin önündeki karışık saç tellerini temizliyorum. Ceketim, Orion'un bıraktığı yerde, yerde duruyor. Ve altında—telefonum gelen bir çağrıyla aydınlanıyor.

Telaş içinde bacağımı uzattım, parmağım ile eteğe ulaşmaya çalıştım. Yıllarca süren cezalandırıcı disiplin aklıma geldi. Ama tüm sıkı antrenmanlarıma rağmen, kaslarım ihmalden yanıyordu, yetersiz kalıyordu.

Bileklerim zonklarken teleskop kaidesine yığıldım. Kendimi daha da sakinleştirmek için, daha önce olan her şeyi zihnimde taradım, umutsuzca bu durumdan kurtulmanın bir yolunu aradım.

...gök cisimleri aynı hizaya geldiğinde, sana hiçbir şekilde yaklaşamıyorum.

Orion'un sözleri aklıma geliyor, uğursuz ve lanetleyici. Simetri. Hizalama. Simetriye olan takıntısı açık bir uyarıydı.

Bu örüntüyü fark etmeliydim.

Simetri yasası tam oradaydı, lanet olası yıldızlarında yazılı bir kuraldı. Biz sadece denge ve uyum arzu etmiyoruz—

Buna ihtiyacımız var.

Tıpkı gök cisimlerinin tutulma sırasında hizalanması gibi, zihnimiz de aynı dengeyi arar, zıt yönleri birleştirir. Jung psikolojisi, zıtlıkların birliği.

Bilinçli ve bilinçsiz. Eril ve dişil. Gölge ve benlik. Simetriye yönelik bu içsel arzu bizi nereye yönlendirir: bütünlüğe.

Her iyiliğin karşısında bir kötülük vardır.

Her gerçeğin karşısında bir yanılsama vardır.

Her avın bir avcısı vardır.

Ve avcım...

Kurbanına ihtiyacı vardı.

Kalbimdeki daralmış odayı öfke dolu bir dalga kapladı. Orion son kurbanıyla olan ritüelini tamamlayamamıştı. Sadece bitirmek zorunda kalmayacaktı, bunu yapmak zorundaydı. İnkâr edilemeyecek kadar güçlü bir zorunluluktan bu.

Bana karşı beslediği tüm duygular çarpıtıldı ve beni onun saplantısının içine daha da derinden çekti.

Orion'u ilk gördüğüm andan itibaren, onda bir kırılma olduğunu fark ettim. Ve bunu manipüle ederek, karanlık psikolojik taktikler kullanarak onun yaşam alanına sızdım. Yöntemlerim o kadar iyi işe yaradı ki, doğrudan onun saplantısının içine, yani onun lanet olası kurbanı olarak sızdım.

Tanrım, bunu gerçekten beklemiyordum. Özellikle de son birkaç günü ona yardım etmeye odaklanmışken. Yeterince zamanımız olduğunu düşünüyordum.

Ancak Orion'u harekete geçiren şey, kalıbı tamamlamak, boşluğu doldurmak ihtiyacıdır. Kaybolanı, eksik olanı aramaktan vazgeçemez.

Bok.

Bu düşünceyle vücudumu büküyorum, kelepçeli bileklerimi yeterince açılı hale getirerek parmaklarımı eteğimin cebine sokup orada saklı olan nesneyi aramaya başlıyorum.

İnce pirinç parçayı parmak uçlarım arasında sıkıştırarak, sol kelepçe kilidini özenle açmaya çalıştım. Sabırlı olup nasıl yapılacağını öğrendiğim için minnettarım. Teşekkürler, Darby.

Kilitleme mekanizması tık diye ses çıkardığında, kendimi hazırlamak için bir an bile fırsat vermeden bileğimi serbest bırakıyorum ve ağzımdaki bandı hızla çekip çıkarıyorum. Çığlığımı bastırıp hemen ciğerlerimi doldurmak için derin bir nefes alıyorum ve ikinci kelepçeyi alıp bileğimden çıkarıyorum.

Bir saniye rahatlamanın tadını çıkarıyorum, sonra telefonuma doğru koşuyorum. Şemsiyemi ve ceketimi bir kenara atıp cihazı alıyorum, kırık ekranı aydınlatırken kalbim sıkışıyor.

Darby'den cevapsız bir arama.

Öfke ve panik seline kapılıyorum. Hayır, henüz değil.

Parmaklarımı karışık saçlarımın arasından geçirerek camlara doğru döndüm. Fırtına hafif bir yağmura dönüşmüş, ardında morarmış bir gökyüzü bırakmıştı. Koyu bulutlar güneşin çoğunu engellemiş, ince bir ışık huzmesi aradan sızıyordu.

Kararlı bir şekilde, SIM kartı çıkarmak için telefonu ters çevirdim. Eğer Darby bu numaraya sahipse, beni çoktan takip ediyor demektir. Ekran tekrar aydınlandığında, numarasının ekranda belirmesiyle durakladım. Korku, kaburgalarımı bir mengene gibi sıktı.

Telefonun ekranına bakarken, kararsızlık omuzlarıma ağırlık veriyor; panoramik pencerelerden birine doğru ölçülü adımlar atıyorum. Çaresizce aramayı kabul edip telefonu kulağıma götürüyorum.

"Hol." diyene kadar hat sessiz kalıyor.

Darby'nin kasvetli ses tonunun altında, ismimin tek bir hecesinde söylenen her şeyi duyarak yavaşça gözlerimi kırıyorum.

"Hol, şu anda onunla birlikte misin?"

Yalanı kabullenmek için kendimi hazırlayarak yutkunuyorum. "Evet."

Telefonda duyduğu derin nefes verişinde rahatlama ve hayal kırıklığının bir karışımı vardı. "Olduğunuz yerde kalmanızı istiyorum," diye talimat verdi. "Ben olacağım..." Sözüünü tamamlayamadı, gergin bir tereddüt anı bıraktı.

"Bitti. Her şey sona erdi. Ama sizi içeri alıp görüşmeyi ben yapacağım, tamam mı?"

Bakışlarım uçurumun kenarından, kayalık çıkıntıların ve dalgalanan okyanusun üzerinden ufku arıyor. Sisli, soluk bir çizgi. Gri sular çelik rengi gökyüzüyle karışırken neredeyse ayırt edilemez.

"Nasıl?" diye soruyorum ama Darby'nin beni nasıl bulduğunu ayrıntılı olarak anlatmasına gerçekten ihtiyacım yok. Eğer bir başlangıç noktası biliyorsa, işletme ve üniversite kayıtlarına erişim sağlamak oldukça kolay olurdu. İsimleri bir anagram oluşturucuya sokup eşleşen bir isim bulana kadar denemek yeterli olurdu.

Zaman her zaman bana karşı işliyor.

Aslında başlangıç noktası belirlemesi hiç planlanmamıştı. Bu da şu anlama geliyor—

"Başka bir kurban daha vardı," diyor gergin bir nefes vererek. "Aslında iki tane. Sizden yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta. İlk başta aynı fail olduğundan emin değildim. Ama içimden bir his öyle söylüyordu."

Bir süre daha tereddütlü bir sessizlik oluyor ve biliyorum ki beni konuşturmaya, telefonda tutmaya devam ediyor—çünkü bu taktikleri biliyorum. Hatta bir sonraki hamlesini bile biliyorum. Bakışlarım uzaktaki uzun iskeleye takılıyor. Aniden kalbim hızlanıyor. Hedef belli, Darby bir sonraki maddeye geçmeden önce yola koyuluyorum.

"Bak," diyor ve şimdi ben onun konuşmasını sağlayarak sessizliği doldurmasına izin veriyorum, hareketlerimin izini sürebilecek kadar uzun süre. "Bilmek istediğimden emin değilim. Sormak istemiyorum ama..."

Teleskobun etrafında dönerken durdum ve hızla eğilerek şemsiyenin çelik sapını kavradım. Ayağa kalkıp sağlamlığını test ettim. Bir silaha ihtiyaç duyarsam hasar verebilecek kadar ağır.

Orion'un kendi şemsiyesini ona karşı kullanmak zorunda kalma düşüncesi göğsümde bir sızıya neden oldu; ancak gözlerindeki huzursuz bakış bana pek fazla seçenek bırakmadı.

Senin için geri döneceğim.

Korkum bu.

"Kurbanlar parçalanmış halde bulundu," diyor Darby, düşüncelerimi bölerek. "Cesetler yakın zamanda gömülmüş oldukları yerden bir hayvan tarafından çıkarılmıştı. Olay yerinin kurcalandığı ve yöntemin gizlendiği açıktı. Bu da bizim adamımıza hiç benzemiyor."

Onun tiksintisini hissedebiliyorum, iğrenmesini duyabiliyorum. Ve onun utancı beni daha çok rahatsız etmeliydi ama ben çoktan sarmal merdivenlerden aşağı iniyorum, her meydan okuyan adımda kalbim gümbür gümbür atıyor. Yanımdaki şemsiyeyi sıkıca tutarken damarlarımda adrenalin akıyor.

Gözlemevinden kaçmadan önce, ana kontrol odasını hızla aradım ve bir panelin üzerindeki zincire asılı anahtarı buldum. Ağır kemerli kapıları iterek içeri girdim, sisli havayı derin bir nefesle içime çektim. Bir rüzgar esintisi terden sıırıslıklam olmuş tenimi ısırdı. Aceleyle nemli zeminde ilerledim, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor, önümdeki patıkaya doğru koşarken hızımı korumakta zorlanıyordum.

"Hollyn, bana bunu sen yapmadığını söyle." Darby'nin sesi hattı yarıda kesiyor. "Kahretsin, bana kafataslarını parçalayanın sen olmadığını söyle."

Adımlarım sendeliyor. Tek bir yanlış adım, kalbimin durmasına neden oluyor. Sapı daha sıkı kavıyorum, avuç içim soğuk çeliğe sürtünerek yanıyor, ileri doğru itiyorum.

Belki de gerçekliği çarpıtan benim ve her zaman onun kurbanı olmaya mahkumdum. Belki de Orion benim gerçeğimi görüyor; bu hayata geri döndüğüm andan beri taşıdığım kusurlu, nasırlı organımı.

Darby'nin beni sorgulaması yanlış değil. Bu onun görevi. Kanıtları göz ardı edemez ya da kalbi bozuk kadın hakkında bildiklerini görmezden gelemmez. Kalbinin katılaşmış ve yanlış olduğu gerçeğini. İstihbarat alanında geçirdiği yılların keskinleştirdiği içgüdülerini de göz ardı edemez.

Geçen gece Orion'dan ayrılmak güvenli hale gelince, Blue Hills'e gittim ve bir yerine iki ceset buldum. Bu alışılmışın dışında bir durumdu, ama yanılmış olabileceğimi ya da Orion'un ayrışma sarmalının bir davetsiz

misafir tarafından tetiklenmiş olabileceğini ve orada gördüğüm korkunç katliama yol açmış olabileceğini düşündüm.

Ama her halükarda, tüm bunlardan sonra, onun keşfedilmesine izin veremezdim.

Kaçış halindeyken geride bıraktığı kafataslarını bir taşla ezdim. Kalıntılar tanınmaz hale gelene kadar onları parçaladım. Cesetleri gömdüm. Olay yerini gizledim. Öldürdüklerini sakladım. Tüm kanıtları yok ettim.

Gotik demir kapı gıcırtyla içeri doğru açılıyor. Korkuluğa tutunup aceleyle basamaklardan inerken rüzgar elbiselerimi savuruyor. "İyisin Darby," diyorum, ayaklarım iskelenin yıpranmış tahtalarına çarparken. "En iyisisin. Ama sen bile içeriden yardım almadan bu kadar yaklaşılamazdın."

Mutlaka bir muhbir olmalıydı.

"Haklısın," diye mırıldandı, sesi dalgın geliyordu. "Keşke bana güvenebilseydin."

"Ben her zaman öyleydim."

Merdiven sahanlığının ortasında, yapacağım şeyin ağırlığı beni durduruyor. Bir an nefesimi toparlıyorum. Şimdilik, Orion'dan uzak durmam gerekiyor. En azından tutulma bitene kadar. Ona ulaşmadan önce beni öldürmesine izin vermemeliyim. Ve Darby'nin ona benden önce ulaşmasını engellemeliyim.

Başka yırtıcıların onun ışığını söndürmemesini sağlamalıyım. Onu korumalıyım.

O benim.

"Böyle bir durumla karşılaştığımız için üzgünüm, Darby," dedim telefona, rüzgar saçlarımın gevşek tellerini savururken.

Darby içini çekiyor. "Biliyorum, Hol," diyor ve telefonu kapatmadan önce sesindeki hayal kırıklığını duyduğumda yıkılmamaya çalışıyorum.

Düşünceli bir bakışla omzumu geriye attım ve Stonehurst'ün yükselen yapısını inceledim. Gri gökyüzüne karşı yükselen kuleleri, bir zamanlar çok

istediğim sırları barındırdığına inandığım kubbeli gözlemevi... Oysa bu sırlar adamın içinde kilitliydi, taş duvarlarının ardında saklıydı.

Orion'un bana takıntılı hale gelmesi benim hatam. Sahilde gözlerindeki o boş, umutsuz bakışı fark ettiğimde, son avından sonraki boşluğu ve kopukluğu gördüğümde artık çok geçti.

Şimdi rotayı değiştirmek belki de çok geç olabilir, ama denemek zorundayım.

Attığım her kararlı adım beni Eventide'a, yani üniversitenin araştırma amaçlı kullandığı, rıhtımda demirli sert gövdeli Zodiac botuna biraz daha yaklaştırıyor. Bot, iskele kazıklarına çarpıyor, gelgitin kabartıları her güçlü dalgayla daha da yükseliyor.

Sol göğsümün altına avucumun topuğuyla bastırarak keskin ağrıyı dindirmeye çalışıyorum, ardından şemsiye ipini bileğime dolayarak telefonumu kapatıyorum. Sonra yavaşça geminin kenarına doğru ilerleyip cihazımı kenara koyuyorum.

Bağlama halatını tutuyorum. Keskin rüzgar, ince bluzumun kumaşını delip geçiyor, tuzlu su serpintisi bacaklarımı yakıyor. Sonunda düğümü çözdüğümde, rüzgardan sıırıslam olmuş ve neredeyse tamamen ıslanmışım.

Ensemde rahatsız edici bir ürperti beliriyor ve gözlem evinin pencerelerine doğru bakıyorum. Darby'nin içeride olup olmadığını, beni bu kadar uzaktan takip edip etmediğini sorgularken kalbim hızlanıyor.

Düğümü hızla çözüyorum, hareketlerim aceleyle hızlanıyor. Darby telefonumu açık denize kadar kovalayabilir. Tek ihtiyacım olan, teknenin Orion'dan uzaklaşacak kadar açık denize sürüklenmesi. Bu da bana önce Orion'u bulmak, onunla mantıklı bir şekilde konuşmak ve—

“Doktor Holbrook!”

İrkilerek, kalın ip elimden kaydı. "Kahretsin," diye tısladım. İpe uzanırken telefonumu teknenin gövdesine çarptım. Kalbim gümbür gümbür atarken, sinirimi bastırıp Banner'a döndüm.

Hızlı adımları aramızdaki mesafeyi kapatırken, yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Doktor Holbrook, aramalarımın cevap vermediniz mi?" Sabırsızca elini salladı. "Boş verin. Orion konuşmasının ortasında aniden ayrıldı. Sadece—dışarı çıktı." İnanmazlıkla başını salladı. "Bana nerede olduğunu bildiğinizi söyleyin."

Kahretsin, Orion.

Bakışlarım tekrar gözlemesine kayarken, omurgamı bir korku sarıyor. Darby'nin Orion'u çoktan yakalamış olması korkusu boğazımı düğümlüyor. "Üzgünüm, Doktor Banner. Ama ben öyle düşünmüyorum."

Banner kaşlarını çattı, dikkati benden araştırma gemisine, çözülmüş ipe kaydı, sonra bakışları tekrar bana odaklandı. Alnındaki kırıksıklıklarda bir tedirginlik belirdi. "Tam olarak burada ne yapıyorsunuz?"

Çaresizlik, elimi şemsiyenin sapına sıkıca kıvırdı, parmaklarım buz gibi soğuk kabzaya karşı uyuşmuştu. "Aslında, Orion'un burada olabileceğini düşündüm." Hızlıca düşünerek ekledim, "Onun gittiğini gördüm. Güneş tutulmasını izlemek için Eventide'ı götürüyor olabileceğini düşündüm."

İkna olmamış bir şekilde başını yana eğdi. "Bu şartlarda mı?" Sanki sözünü kanıtlamak istercesine, buz gibi sular iskeleye çarptı, gelgit şiddetle yükseliyordu. "Hayır, teknelerin suya indirilmesini yasaklayan bir uyarı var. Rye bile fırtına dalgasını göze alacak kadar pervasız olmazdı."

"Elbette, haklısınız." Zoraki bir gülümsemeyle başımı salladım. "Öyleyse geri dönmeliyiz. Bakalım Doktor Night sempozyuma geri dönmüş mü."

Telefonun zil sesi o anı böldü ve Banner ceket cebinden telefonunu çıkardı. Ekranda yanıp sönen numarayı gördüm, kalbim dalgaların çarpışmasından daha hızlı atıyordu.

"Sakın cevap verme," diye uyardım onu.

Başparmağı ekranın üzerinde duruyor, bakışları bana kilitlenmiş. "Neler oluyor?"

Dişlerimi sıkıyorum, endişe derimin altında alevleniyor. Banner'ın gitmesi gerekiyor, hem de hemen. Eğer Darby onun hattını arıyorsa, bu yaklaştığı anlamına geliyor.

Banner telefonu kapatır. "Biliyorsunuz, onunla ilgili ilerleme kaydetmeye başlamış gibiydiniz," der telefonu indirerek. "Ancak korkarım ki artık başka seçeneğim yok. Etkinlik biter bitmez, Dr. Night'ın resmi bir değerlendirme için hastaneye yatırılması için gerekli düzenlemeleri yapacağım. Dr. Holbrook, Stonehurst'teki hizmetlerinize artık ihtiyaç duyulmadığını üzümlere bildiriyorum."

Kabaran dalganın öfkesi gibi, bir öfke dalgası sakinliğimi alt üst ediyor. Sapı kavradığımda midemde acı bir alev tutuşuyor, çelik avucuma buz gibi saplanıyor.

"Doğru," dedim gözlerimi kısarak. "Şimdi ona uygun yardımı sağlamak istiyorsunuz. Ama merak ediyorum." Başımı suçlarcasına yana eğdim. "Orion'u gerçekten korumaya mı çalışıyordunuz, yoksa sadece kendi çıkarınız için onu aklamaya mı çalışıyordunuz? Bana yardım etmek için mi yoksa sadece vicdanınızı rahatlatmak için mi başvurdunuz?"

Solgun yüzünde öfke belirliyor. Ama yine de, o ele verici suçluluk duygusu da orada. Doğrusu, şimdiye kadar ondan tam olarak emin değildim.

"Size söz veriyorum, ne ima ettiğinizi anlamıyorum," diyor Banner.

Dudaklarımda alaycı, her şeyi bilen bir gülümseme belirdi. Öfkemi yutarak, "Elbette hayır, Doktor Banner," diyebilirdim. Sesimi toparlayarak ona doğru bir adım attım. "Ama bu havadan kurtulmalıyız. Ve Doktor Night için endişeleniyorum. Onu bulmalıyız."

Banner'ın başı kararlı bir şekilde sallanıyor, önerimi kabullenmiş gibi görünüyor, ta ki telefonundan başka bir arama gelene kadar. Telefonu kaldırdığında yüzünde şüphe ifadesi sertleşiyor. Kaburgalarımın arkasında bir baskı oluşuyor, umutsuzluk kaslarımı geriyor, ta ki gerilim kopana ve yerini kasvetli bir teslimiyete bırakana kadar.

Uğultulu rüzgar ve sağır edici dalga gürültüsüne rağmen, Laurel'in sesi bana ulaşıyor; tıpkı o kritik an gibi hafızamda da aynı aciliyeti taşıyor: "Ne kadar ileri gitmeye hazırsın?"

Ve teslim olurken, içimden geçen rahatlama hissi neredeyse ağırlıksız. "Üzgünüm ama gerçekten o aramayı yapmanıza izin veremem, Doktor Banner."

Telefonu elinden kapıp Zodyak heykeline fırlatırken adrenalin tüm vücudumu yakıp kavurdu.

"Doktor Holbrook, bu da neyin nesi—?" İçgüdüsel olarak kolumu yakaladı.

Ani bir korku dalgası içimi sarstı. Ve birdenbire, artık bir iskelede durmuyordum. Parlak sahne ışıkları gözlerimi kamaştırıyordu, dehşet içinde donmuş gözyaşlarım dökülmeyi reddediyordu.

Zamanla birlikte kalp atış hızım da yavaşlıyor ve beni bir korku anının içine hapsediyor.

Şemsiyeyi geniş bir yay çizerek aşağı doğru indiriyorum ve çelik topuzunu Banner'ın başının yan tarafına değdiriyorum.

Onun elinden kurtulunca geriye doğru çekildim, neredeyse devrilecektim. İnledi, bir elini başına götürdü, diğer eliyle teknenin kenarına tutundu. Telefonu teknenin gövdesinden titredi ve onu almak için çaresizce bir hamle yaptı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, neredeyse duyulmayacak şekilde. Sanki olan biteni dışarıdan izliyorum, hâlâ başka bir zaman çizgisinde sıkışıp kalmış, tek bir durağan karede yakalanmış gibiyim—uzak bir tiyatrodan oynanan bir sahne, bir kızın hayatının çalınması, koparılması, buna engel olamamak.

Banner, bir sonraki öfkeli dalganın iskeleye çarpmasıyla iniltisi duyulmaz hale gelirken, küpeşteye yığılır. Titrek eliyle telefonuna uzanır—

Ve onun Orion hakkında bilgi edinmesine izin veremem.

Ona ihtiyacım var.

Bir kez daha aşağı doğru savurdum. Darbenin etkisiyle nefesim kesildi. Çelik sap, kafasının arkasına çarptı, künt darbe kemiklerimde titreşim yarattı. Yüzüme sıcaklık sıçradı. Parmaklarım kanla kaplıydı.

Banner'ın vücudu teknenin kenarına yaslanmış durumda.

Gözlerim kararıyor. Dünya, hırçın okyanusun sesi ve halatın gıcirtısıyla daralıyor. Şakaklarımda boğuk bir gıcirtı duyuyorum. Kalbim göğüs

kafesime çarpıyor ve şemskiye iskeleye çarptığında keskin bir şekilde yüzümü buruşturuyorum.

Adrenalin kanımı dolduruyor, damarlarımı yakıyor. Boğazım yanıyor, yutkunuyorum ve eğilip parmaklarımı onun cansız bileğine bastırıyorum.

Tepki vermiyor.

Sis içinde bulanık bir nefes veriyorum. Titreyerek, ayıklaştırıcı rüzgarın esintisine doğru dönüyorum, buz gibi su damlalarının yüzüme battığını hissediyorum. Yanağımı siliyorum, tuzlu su ve kan bulaşıyor.

Sonra göğsüm hızla inip kalkarken iskelenin sonuna doğru bakıyorum. Darby'nin görünmesini bekliyorum.

"Hadi," diye kendimi teşvik ediyorum. "Hareket et." Donmuş bedenimi harekete geçmeye zorluyorum.

Kanlı şemsiyeyi kapıp, bağlama halatıyla birlikte Zodiac botuna attım. Kenardan tırmanarak Banner'ın kollarından tuttum. Yorgunluktan kaslarım ağrıyordu, homurdanarak kaldırdım. "Geçen gece arabayı aldığım için de özür dilerim," diye mırıldandım cansız bedenini de yanımda sürükleyerek içeri çekerken. "Ama o zaman da pek seçeneğim yoktu."

Hareketsiz bedenine bakarken titrek bir nefes veriyorum. Bu sefer aldığımı geri getiremem.

Başının yanındaki dipte koyu kırmızı girdaplar oluşuyordu, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

Kan telefonuma ulaşmadan önce, onu kenara tekmeledim, sonra topuğumla ekranın üzerine inerek cihazı botumun altında ezdim.

Bir an için gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kulaklarımdaki çılgın nabzı yatıştırmak için yeterince uzun süre. Geminin sallanmasına karşı koyarak cebimden anahtarı çıkarıp kontağa sokuyorum. Motorun gürültüsüyle birlikte bir endişe dalgası beni sarıyor.

Titreyen ellerimle gaz kolunu yavaşça çevirerek tekneyi iskeleden uzaklaştırıyorum. Teknenin altında su şiddetle çalkalanıyor, tuzlu su serpintisi saçlarımı yüzüme savuruyor.

Sabit bir hızda ilerleyerek, kayalık dalgaları yarıp geçtim ve deniz kayalıklarının yanından yol aldım. Sivri arduvaz tepeler, bulutlu gökyüzüyle birleşti. Teknenin gövdesi her dalgaya çarptı ama ben gazı kesmedim, bakışlarım ilerideydi.

Çok uzaklaşmadan önce, paramparça olmuş telefonumu geminin kenarından suya atıyorum.

Şehir güneş tutulması sırasında karanlığa gömüldüğünde, Banner için de aynısını yapacağım. Geri çekilen gelgit bedenini alıp götürsün. Okyanusa gömülen bir beden, tuhaf bir ironi. Hayat gibi geçici bir şeyin, bu kadar engin ve sonsuz bir şeyden mezar yaratması.

Eventide'ı dalgalı sulara yönlendirirken, yuvarlanan akıntıya kapılıyorum; etrafımızdaki bilinmezliğin ortasında, Orion'un sağlam kollarının beni tuttuğunun hayaletimsi hissi beni rahatsız ediyor.

Çok korkmalıyım.

Onun kucaklaması, karanlık okyanus derinliklerinde gizlenen her şeyden daha bilinmez, daha tehlikeliydi. Bu gerçek, ona güvenmeyi seçtiğim anda acı bir şekilde ortaya çıktı ve o da bu güveni paramparça etti.

Ve şu anda dehşete kapılmış olmam gerekirdi. Yalnızım. Acımasız bir okyanusla çevriliyim. Yine de, garip bir şekilde sakınım. En savunmasız, hatta çaresiz olduğum yerde, bu zayıflık bana korkuyu ortadan kaldırıyor.

Kabul, her türlü korkuyu yok edebilir. Tüm acı, tüm mücadele, intikam alma arzusunun her zerresi—

Bu, bırakmak kadar basit.

Dalgalar tehlikeli bir şekilde yükselip tekneyi savururken, gazı yavaşça kestim. Sert bir dalga pruvayı yana doğru savurdu. Direksiyonu elimden kaydırdım.

“Kahretsin.” Kontrolü yeniden ele geçirdiğimde, gidişatı düzeltmek için artık çok geçti.

Şiddetli bir çarpışmadan önceki anlarda, dünyanın ne kadar berraklaştığı gerçeküstü. Ayrıntılar keskinleşiyor, duyular keskinleşiyor. Okyanus,

Orion'un en koyu turkuaz rengine büründüğündeki gözlerinin tam renginde. Sisli ufuk, irislerinin etrafındaki koyu gri halka gibi. O kadar güzel ki, sanki bir galaksi kümesine bakıyormuşsunuz gibi.

Suyun üzerinde gümüş parıltılar saçılıyor, güzellik o kadar canlı ki; tıpkı bir bıçağın deriyi yırtıp kaburgaları kesmesinden önceki saniyeler gibi. Sahnenin üzerindeki ışıklar ne kadar berrak ve ışıltılıydı. Altlarında dans ederken de aynı canlılıkta görünmeliydiler. Son performansımın o saniyelerinin tadını çıkardım, her şey karanlığa gömülmeden önceki dehşetin değil.

"Bok-"

Kayadan uzaklaşmak için direksiyonu hızla çevirdim. Tekne yana yatarken metalik sürtünme sesi hücrelerimde yankılandı, dengemi kaybettim. Omzum sertçe yan tarafa çarptı. Bir dalga daha gövdeye vurdu. Su, açılan delikten içeri doldu.

Etrafta, güçlü akıntılar oluşup tekneyi kavrayıp aşağı doğru sürüklerken, su şiddetli bir girdap halinde çalkalanıyor. Yerçekiminin şiddetli gücünü hissediyorum; Orion'un bana Dünya, Ay ve Güneş aynı hizaya geldiğinde okyanuslar üzerindeki yerçekimi etkisinin arttığı hakkında söylediklerini ancak çok geç hatırlıyorum.

Yüzümü gökyüzüne çeviriyorum, güneşin kararmasına neden olan ilk gölgeye şahit oluyorum. Acı dolu sular bacaklarımın etrafında hızla akarken, bir rüzgar esintisi dudaklarımdaki buruk kahkahayı alıp götürüyor.

Ve bir anlığına durmuş bir kalp atışı için, suyun üzerine saçılmış parlak parçacıklar yansıyan yıldızlara dönüşüyor. Bir zamanlar parıldayan sahne ışıkları. Rüzgarın savurduğu ateşböcekleri, kırılgan ama aynı zamanda doğanın zorluklarına ve baskıcı karanlığa karşı dirençli.

Bu kadar kırılgan olmamalı, tek bir acımasız anla kolayca değişmemeliyiz; ama bir fırtınanın şiddetine yakalandığımızda, direncimiz acımasız bir pençede çatlamış bir kabuk kadar zayıflar.

Kaçınılmaz olana karşı kendimi hazırlıyorum, kalbimdeki acı her şeyin geçici olduğunu acımasızca hatırlatıyor.

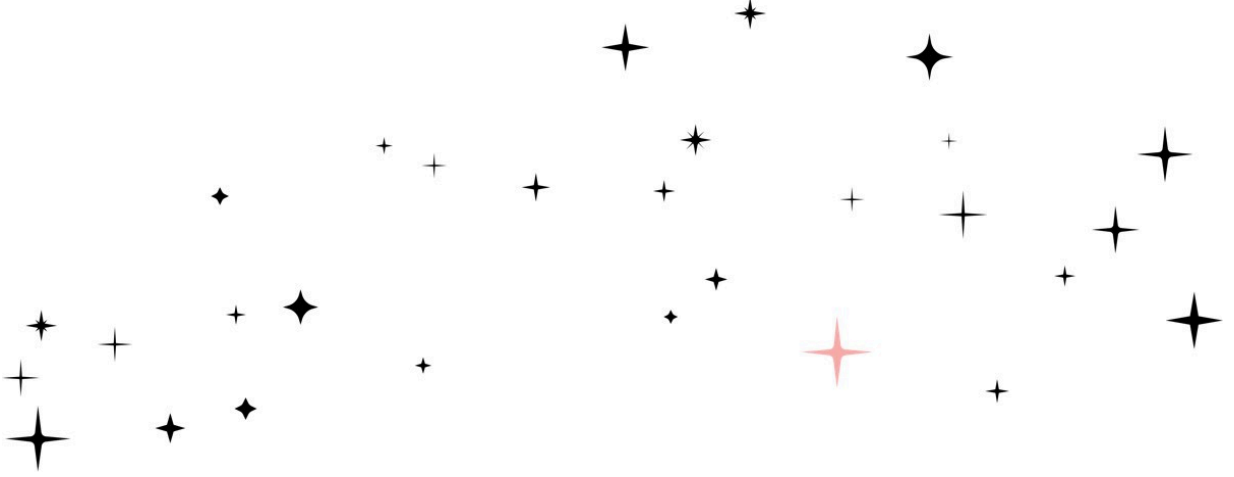
Okyanusun nefesini içine çekip geri çekmesi gibi, nefesim kesiliyor; tam da dev bir dalga pençe gibi yükselmeden önce.

Geminin üzerine çarpmasını izliyorum.

Hayatımı paramparça eden o tek an olabilir, ama bunun bir kalıba dönüşmesine izin veren de benim. Kendi travma ve şiddet simetrim.

Şimdi çok berrak, çok parlak olan dünya altüst oluyor.

Ve tekne alabora oldu.

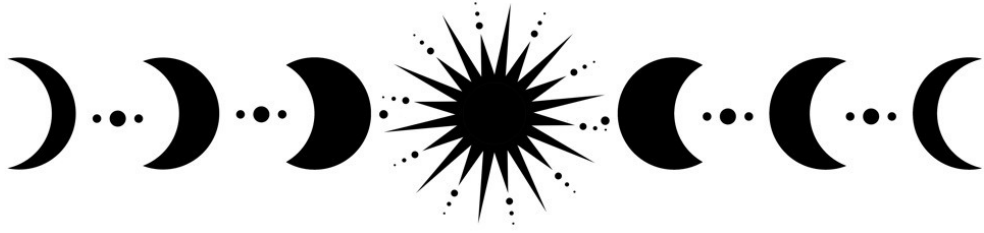


Ruhum karanlığa gömülse de, mükemmel bir ışıkla yeniden doğacaktır;

Yıldızları o kadar çok sevdim ki geceden korkmam mümkün değil.

— SARAH WILLIAMS, ÖĞRENCİSİNE YAZDIĞI
SÖZLERLE

BüTüNLük



Işığı iletmeyen şey kendi karanlığını yaratır.

— MARCUS AURELIUS

ORION

Bir zamanlar onun için okyanusla savaşacağıma yemin etmiştim.

Kollarımı Collins'in etrafına sardığım an, onu kıyıya taşımak için karanlık, azgın gelgit sularıyla mücadele edeceğimi biliyordum.

Rüzgar etrafımda şiddetle esiyor, aşağıdaki sivri kayalıklara dalgalar öfkeyle çarparken kükreyen bir koro oluşturuyor. Yağmur dinse ve gökyüzü açılrsa bile, sisli hava hâlâ fırtınanın enerjisiyle dolu.

Pirinç nesneyi başparmağım ve işaret parmağım arasında tutuyorum, dengeli ağırlığını hissediyorum. Gözlemevimde aniden ortaya çıkması bir

huzursuzluk uyandırıyor, kendi aklımı sorgulamama neden olan bir ima içeriyor.

Bir şeyi çok şiddetli sevmenin bir bedeli vardır. En çok sevdiğimiz şeyi kaybettikten sonra ancak onun gerçek değerini anlayabiliriz.

Bu acımasız bir paradoks.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı ufka doğru kaldırdım.

Uçsuz bucaksız okyanusta, şiddetim yatıyor. Dalgalar bana ulaşmadan, titreşimler hissedilmeden önce onun öfkesini fark ettim. Birbirinin içinden sessizce geçen yerçekimi dalgaları gibi, asla çarpışmamamız gerekiyordu.

Bu, fiziğin kanunudur.

Yine de, ufkun gölgesine yakın yerlerde yasalar bükülür, çarpıtılır. Değiştirilir.

Düşüncelerim, önümde sonsuza dek uzanan, çalkantılı kara sulara bürünmüş ve solmakta olan ışığı emen huzursuz deniz gibi öfkeyle dalgalanıyor. İki dünya üst üste yığılmış.

Uzaktan bakıldığında, ufuk çizgisinin silik bir şekilde okyanusun gökyüzüyle buluştuğu noktayı geçerek ikisi arasındaki sınırı belirsizleştiriyor.

Gökyüzünde, ayın güneş diskine ilk dokunuşu gerçekleşiyor ve örtülme için geri sayım başlıyor.

Kayalık çıkıntının üzerinde hareketsiz dururken dalgalar kıyıya çarpıp duruyor, arkamdan Stonehurst'ün yükselen kuleleri belirliyor. Elimdeki pirinç tokmağı sıkıca tutuyorum, parmaklarım soğuktan, bedenim ise kararsızlıktan uyuşmuş durumda.

Çok yakında, simsiyah bir güneşin etrafında alev alev yanan bir korona belirecek ve tam tutulma anı sahili güneş ışığıyla kaplayacak.

Ve ben.

Tam burada, bu iki nokta arasındaki boşlukta sıkışıp kalmışken, yerçekiminin atomlarıma acımasızca hükmetmesiyle oluşan o itme ve

çekmeyi hücresele düzeyde hissediyorum. Bu, onun yörüngeme ilk girdiği günden beri beni rahatsız eden kaçınılmaz bir durum.

Sığ sularda haç şekilleri oluşurken, gelgit tehlikesinin işaretini gösteriyor. Bizi tamamen yutabilecek kadar güçlü rip akıntıları oluşuyor. Yerçekimi çekimi gelgiti daha da yükseltiyor ve okyanusu daha da sert bir şekilde çekiyor.

Bu örüntüyü tanıyorum çünkü yaptığım işin bilimi buna bağlı. Doğuştan, bu örüntüleri tanımak üzere tasarlanmışız. DNA'mızda kodlanmış durumda. Avdan kaçmak, tehlikeyi tespit etmek için.

Onun içindeki tehlikeyi fark etmeliydim.

Bakışlarım, yıpranmış tahtanın üzerinde koyu renkli kan birikintilerinin bulunduğu iskeleyi tarıyor. Tuzlu su, tahtaların arasına sıçrayarak şiddetin izlerini siliyor, ancak leke yine de kalıyor.

Kahretsin, bunca zamandır yanlış gök olayına takılıp kalmışım. Güneşin kararması değildi mesele—oydu mesele. Geçen her saniyeyle birlikte, tutulma Collins'in içinde gerçekleşiyor, gölge yavaş yavaş ışığını yutuyordu. Oradaki öfkeyi, şiddeti, yüzeyinin hemen altında kaynayan o karmaşayı hissettim. Sonunda serbest kalıp suları kanla kirletti.

Onun bütünlüğü burada.

Göğüs kafesimi yakıp kavuran ateşin altında, yıldız tutucuyu cebimden çıkarıp yerine yerleştiriyorum ve melodik ezgisi içimde yankılanıyor, sarhoş edici, akılda kalıcı bir nakarat gibi.

Hiçbir şey, yankılanan bir melodinin simetrisi kadar mükemmel ölçülü değildir. Sonsuza dek hareket halinde yakalanmış bir ses, tıpkı bir akıntıya kapılmış bir melodi gibi, kimsenin duyamayacağı derinliklerde sonsuza dek yankılanır.

Yine de duyuyorum.

Onun yankıları bana bir uyum gibi geliyor, kalbinin kesik kesik ritmi, her zaman duyabildiğim o hassas, melankolik kalp atışları...

Gözlem çubuğunu kaldırarak, çalkantılı dalgaların üzerinden bakıyorum ve usturlabı hizalıyorum. Güneş ışığı açıklıktan süzülerek avucuma vuruyor ve ölçümleri doğruluyorum; Ophiuchus'un tam konumu.

Ve tam onun takımyıldızının altında, soluk bir iz yolu aydınlatıyor.

Yıldız ölçerini aşağı indiriyorum, parmaklarımın arasından kaymasına izin veriyorum.

Bu anı sonsuz bir döngü içinde yaşadım. Değişkenleri değiştirdim, sonuçları simüle ettim, onu kaybetmediğim anı aradım. Bu uğursuz etkiye artık karşı koyamayacağım ikinci anı ise korkuyla bekliyorum.

Uçurumun kenarında durup, uçurumun dibine doğru yaklaşıyorum. Dalgalar kükreyerek daha yükseğe çarpıyor, kayalara vuruyor. Ceketimi çıkarıp kravatımı çözdüğümde, keskin rüzgarın dişlerini tenime geçirmesine izin verirken, kanımda vahşi bir şey kıpırdanıyor.

Bir olayı gözlemleyen kişi, olaya müdahale edemez.

Kalbinin ne zaman duracağını, ayını, gününü, saatini, dakikasını, hatta saniyesine kadar biliyordum.

Ve bunun olmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Onu kurtaramam.

Bir yıldız ölmeye başladığında, çöküşünü önlemenin imkanı yoktur. Yıldız ölümü yoğun ve şiddetli bir olaydır. Sonun öncesindeki o kısacık anlar nefes kesici güzelliكتedir, yıkım ise kaçınılmazdır.

Boşlukta bir iz bırakır, kalbi karanlığa gömüldükten çok sonra bile hissedilen bir yankı.

Ve onun yokluğu, dipsiz bir uçurum bırakacak.

Astronomik saatimdeki işaretler birbirine yaklaştıkça gökyüzü kararıyor ve damarlarımda uyumsuz bir akor yankılanıyor. Yerçekimi, içimdeki bu daha derin, daha karanlık çekimin yanında ikinci plana düşüyor.

Boşluk fısıldıyor, atlama dürtüsünü, teslim olma isteğini, kontrol edilemeyen güçlere boyun eğme arzusunu.

Ve ben de onun çağrısına cevap veriyorum.

Bir sonraki dondurucu rüzgarla birlikte titreyerek nefesimi içime çektim. Aşağıdaki çalkantılı sulara bakarken ayağım kayalık yamaçta kaydı.

Uzayda düşme korkusu yok, sadece sürüklenmenin sessiz dehşeti var. Donmuş, hareketsiz.

Ancak bu her şeyi tüketen gücün tehlikesine dair paradoksal bir gerçeklik var; bu güç, sadece düşerek ortadan kaldırılabilir.

Direnci ortadan kaldırmak.

Bir zamanlar onun için okyanusla savaşacağıma yemin etmişim; şimdi ise bu savaşı zihnimin karanlık, şiddetli sularına karşı veriyorum.

Collins'i sevmek asla bir sıçrama değildi. Hatta bir atılım bile değildi.

Onu görür görmez, zaten serbest düşüşteydim; sonsuza dek sürecektir olan düşüşten hemen önceki o kısa, korkutucu ve heyecan verici ağırlıksızlık anını yaşıyordum.

Gözlerimi kapatıyorum—

Ve uçurumdan aşağı atlayın.

Rüzgar kulaklarımda çılgılık atıyor, adrenalın kan dolaşımımı doldururken nefesim kesiliyor. Okyanus beni yutmadan hemen önce, kısa bir an için serbest düşüşe teslim oluyorum.

Buz gibi bir mezara gömüldüm, tüm ışık kayboldu. Dondurucu su, vücudum için acımasız bir şok oldu. Acımasız bir dalga bedenimi burarken, ağzım tuzlu suyla doldu ve beni suyun altına çekti.

Şaşkın bir halde, yüzeye çıkana kadar her yöne pençelerimi uzatıyorum. Keskin bir nefes alıp, yanan ciğerlerimi dolduruyorum. Vücudumun her zerresi donmak, dip akıntısının hareketsiz bedenimi dibe sürüklemesine izin vermek istiyor.

İnatçı bir kararlılıktan doğan dik başlı bir iradeyle, bir kolumu diğerinin önüne atarak, şiddetli akıntının içinden kendime bir yol açtım.

Çalkantılı dalgalar beni hırpalıyor, ama ben onun kalbinin soluk ritmine, yavaş yavaş kaybolan temposuna tutunuyorum. Çekişmeye karşı koyarak, kaslarım alev alev yanarken, sertçe kürek çekiyorum. Kabaran dalgaların arasından, tekne görüş alanıma giriyor.

Daha sertçe iterek, sivri deniz kayalıklarına çarparak sallanan alabora olmuş Zodiac'a doğru yükselen akıntıyı yarıp geçiyorum. Dalgalanan suların arasında onu görüyorum—gözümün önünde bir melek. Dalgaların hırpaladığı bedeni bir kayanın kenarına tutunmuş.

Zaman yavaş yavaş akıp gidiyor, ona ulaşmak için geçen saniyelerin hiç bitmeyecekmiş gibi, kapatamadığım imkansız bir mesafeyle uzadığını hissediyorum. Her çarpık saniye darbesi, göğsümün boşluğunda açılan bir kesik gibi, onun yavaşça su yüzeyinin altına kayıp gittiğini izlerken.

“Kahretsin. Collins—” Boğazım yanmış, sesim dalgaların gürültülü çarpmasıyla boğulmuş bir halde adını haykırıyorum. İçimi vahşi bir çaresizlik sarıyor, her türlü korkuyu silip süpürüyor.

Bir sonraki dalganın çarpmasıyla suyun altına savrulup nefes nefese yüzeye çıktım, ciğerlerimi doldurmak için acı dolu bir nefes daha aldım ve tekrar suya daldım. Kollarım tuz ve yosunları yararak daha derine yüzdüm. Akıntıya karşı mücadele ettim, ellerim bulanık derinliklerde arayış içinde kazınıyordu.

Ve sonra onu hissediyorum.

İlk temas—buz gibi suyun ve tuzluluğun arasından sıyrılan bir sıcaklık kıvılcımı, aramızda elektriksel bir ark oluşturdu. Tüm engelleri aşarak parmaklarım onun parmaklarına dokundu.

Tenin yumuşaklığı içimde derin bir şok dalgası yaratıyor, donmuş kemiklerimi tutuşturacak kadar sıcak bir his uyandırıyor. Kollarını başının üzerinde ağırlıksız bir şekilde sallayan Collins, okyanusun ezici karanlığına gömülmüş bir halde derinliklerde süzülüyor. Parmaklarımı onun parmaklarına kenetliyorum, akıntıya karşı dişlerimi sıkarak onu daha yukarı çekiyorum.

Sol elim yanağının kıvrımını buluyor, çamur ve bulanık suyun içinden görmeye çalışırken yüzünü kendime doğru yönlendiriyor. Alnımı onun alınına yaslıyorum, parmaklarım ipeksi saçlarının arasına giriyor, bu dingin sakinliğin tadını çıkarıyorum, sonra kolumu ona sarıp ikimizi de yüzeye doğru itiyorum.

“Collins.” Su öksürürken sesim çatladı. Şiddetli bir iniltiyle onu kendime doğru çektim. Kaslarım yanıyordu, onda yaşam belirtisi aradım.

Dalgaların savurduğu yerde, suyun üzerinde durarak, yüzündeki birbirine dolanmış saç tellerini kenara çekiyorum. Başparmağım solgun yanağındaki hassas bir morluğa dokunuyor, öfke alev alev yanıyor. "Sığırıcık—"

Parmaklarımı boğazına bastırarak panik ateşini söndürüyorum, hafif nabzının atışıyla birlikte hıçkırık hıçkırık gibi bir nefes alıp sızısını dindiriyorum.

"Kahretsin," diye küfrederek gökyüzüne meydan okurcasına baktım. Gölge büyümüş, güneşten karanlık bir parça koparmıştı.

Akıntı bizi tekrar suyun altına çekmeden önce, onu göğsüme doğru yaslıyorum ve kolumu göğüs kemiğinin üzerinden geçiriyorum. Baş omzumda duruyor ve yüzünü yukarı doğru kaldırarak nefes yolunu dalgalardan uzak tutuyorum.

"Sadece benimle kal, meleşim," diye fısıldadım kulağına, alçak sesle yalvarışım dalgaların arasında kayboldu.

Bacaklarım suyun altında çırpınırken, boşta kalan kolum dalgalı suyu kararlı ve ritmik hareketlerle yarıyor. Kaslarımdaki yanma hissini görmezden gelerek, varlığım bu imkansız eyleme indirgeniyor.

Dalgalar etrafımızda kükreyip çarpıyor, acımasız akıntılar bedenini benden ayırmaya çalışıyor. Nefesim ciğerlerimi sıyrıyor, onu daha sıkı tutuyorum, kemiklerim çabadan yanıyor. Ama her kulaçta tam bir meydan okumayla, bizi ileriye doğru itiyorum. Bir dalga üzerimizden geçerken, suyun altına itiliyorum, karanlık görüşümü kaplıyor, kendi şiddetli sularımda gizlenen şey tarafından saldırıya uğruyorum.

Çenemi sıkarak, rahatsız edici görüntüleri uçuruma doğru geri püskürtmeye çalışıyorum, Collins'e olan tutuşumu sıkılaştırıyorum. Onun göğsüme olan

ağırlığı yeni bir adrenalin dalgası yaratıyor. Öfkeli bir kükremeye, kıyıya doğru tırmanıyorum.

Onu karanlık sulara kaptırmayı reddederek ona sıkıca tutunuyorum.

Çizmelerim kuma değene kadar sonsuzluk geçiyor. Yorgunluğumun ve onun cansız bedeninin ağırlığı altında bacaklarım bükülerek sendeleyerek kıyıya çıkıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp Collins'i sert kumun üzerine yatırıyorum.

Ciğerlerim yanıyor, görüşüm bulanık, parmak uçlarımı boynunun yanına bastırıyorum, kalp atışlarını, göz kırpmalarını, nefeslerini saymayı bekliyorum. Yumuşak seslerini duymayı bekliyorum.

Boğazım düğümleniyor. Elim titreyerek, soluk mavi dudaklarından kumu temizliyorum, teni çıplak dokunuşumun altında buz gibi. Bluzunun üst düğmesi açılmış ve avucumu köprücük kemiğinin altındaki boşluğa, göğüslerinin arasına yerleştiriyorum. Nefesim kesilerek, en ufak bir nefes dokunuşunu hissetmek için eğiliyorum. Göğsüm onunki kadar hareketsiz kalıyor—

Nefesi kesildi ve ben de titreyen nefesimle yüzünü çevirdim. Dudaklarından deniz suyu dökülürken göğsünü bir öksürük sarsıntısı kapladı. Diğer elimle ensesini kavrayıp, ciğerlerindeki suyu temizlerken onu destekledim. Kırpikleri titredi, gözleri açıldığında, derinliklerde erken yıldızlar gibi uyanan altın rengi bir gökyüzü belirdi.

Boğazım tuzdan yanarken yutkunuyorum, bakışları yavaşça bana odaklanıyor. Vücudunu bir ürperti sarıyor, dudakları titriyor, ardından yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor.

"Bana dokunuyorsun," diye fısıldıyor.

Yanmış ciğerlerimden bir nefes boşaldı. Elim aşağıya doğru indi, parmaklarım saygıyla göğsünün ortasını bölen yara izini okşadı. "Bana dokunmana izin veriyorsun."

Gözlerinin ardında duygu birikiyor. Elini uzatıyor, parmak uçları yanağıma nazikçe dokunuyor, dokunuşu elektrikli, vızıldayan bir akım gibi. Daha aşağıya iniyor, çenemi, boynumu keşfediyor. Daha da aşağıya inerken,

parmaklarını göğsümün hatları üzerinde nazikçe gezdiriyor, tenime işlenmiş desenleri takip ediyor.

Ben de aynı saygıyla, baş parmağımla elmacık kemiği boyunca ışığın son izlerini takip ediyor, teninin yumuşaklığını hafızama kazıyorum. Ama o an çok çabuk bozuluyor, bakışlarındaki hayranlık, daha önce yaşanan her şeyin hafızaya dolduğunda bir anlık panikle yer değiştiriyor.

Gözlerindeki karanlık çizgiler derinleşiyor, altının parlaklığı azalıyor. Yine de, o gölgeli koridorlara daha da derinlere indikçe, ince bir ışıltı ortaya çıkıyor. Gözleriniz karanlığa alışınca, orada gizli ışığı buluyorsunuz, tıpkı boşluğun içinde uzaktaki bir yıldız kümesini ortaya çıkarmak gibi.

Parmakları ıslak gömleğime aceleyle kenetlendi. Boğazı sert bir yutkunmayla kasıldı. "Orion—"

"Seni öpeceğim, Collins," dedim, sesim aramızdaki havayı tırmalayarak. Gözlerine kilittlendim, yakıcı acının beni sarmasına izin verdim. Hâlâ onun yumuşak dokunuşundan sarsılmış bir halde, ezilmiş parmak boğumlarımı morarmış yanağına sürdüm.

Üstümüzde gökyüzü kararıyor, tutulma tam olarak gerçekleşmek üzere. Gölgele kayaların üzerine yayılıyor, renkler soluyor ve kıyı şeridini gerçeküstü, gümüşü bir alacakaranlığa boğuyor.

Her şey duruyor. Okyanus, sanki ikinci bir temas için nefesini tutmuş gibi sessizliğe bürünüyor. Kıyıya doğal olmayan bir sessizlik çöküyor, evren bu an için duraklıyor.

Ve bu nefes kesici karanlığın içinde, o kadar muhteşem ki. Alacakaranlığa bürünmüş donmuş bir yıldız, yıkıcı ve tahrip edici.

Dudaklarını öpmek için can atarak baş parmağımla dudaklarının üzerinden geçiyorum. O da karşılık olarak parmaklarını benimkilerin üzerine kıvırıyor, ellerimizi birbirine kenetliyor ve tüm vücudum alev alıyor. Damarlarımda yanan açlığa teslim oluyorum, ona bu geçici saniyeleri vermek için can atıyorum.

Milyarlarca ışık yılı uzakta, iki kara delik şiddetli bir çarpışmayla birleşti, yerçekimi dalgaları uzay ve zamanın dokusunda dalgalanarak sonunda

buraya, Şimdiye ulaştı; dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırırken, kalplerimizin atışları arasındaki boşlukta yankılanıyor.

Etkisi felaket boyutunda.

Dudakları benimkilerden ayrıldığı anda, kendimi ona doğru çektim. Parmaklarımı ıslak saçlarının arasına daldırdım, başının arkasını kuma yaslayarak dudaklarımı daha da sıkıca onunkilere bastırdım ve öpüşmeyi derinleştirdim.

Dilim onun dilini okşarken boğazımdan bir inilti koptu, bir anlık tereddütten sonra o inledi, ardından erimiş bir arzu dalgası yükseldi içimde. Derin bir nefes aldı, nefesimi çalıp kendi nefesini geri aldı ve ben de açđözlülikle, hırsla onu geri çaldım. Bedenlerimiz içgüdüsel olarak hareket etti, çok uzun zamandır yerinde tuttuğumuz bir uçurumu kapattık.

Eteğindeki yırtıktan bacağı kayarak kalçamın etrafına dolanıyor, botunun topuğu uyluğuma saplanıyor, buz gibi bir dalga daha baldırlarımızı yıkarken beni daha da yaklaştırıyor. Vücudunun yarısını altıma çekiyorum, yerçekimine teslim olarak üzerine ağır ağır düşüyorum. Ve hizalanıyoruz—kalp kalbe, nabız nabza—iki gelgit gibi kilitlenmiş yıldız, tek bir ritimde parlıyor.

Duygular ve ihtiyaç giderek artan bir doruk noktasına ulaőtıyor. Yükselen, daha yüksek sesli bir senfoni.

Boğazındaki hafif titreşimle birlikte içimdeki ilkel bir şey serbest kalıyor ve ben başımı yana eğip, avucumu çene hattına yaslayarak, başparmağımla tenini okşayarak, onu vahşi ve açđözlü bir şekilde, tuz, yaşam ve tatlı, sarhoş edici arzunun tadını çıkararak zevkle emiyorum.

"Tanrım, kahretsin," diye inledim ağzının üzerine, vücudunun yumuşak hatları benimkiyle buluşurken, simetrimiz mükemmel bir şekilde uyum sağlarken, kendimi tutma gücüm dayanılmaz derecede incelmişti.

"Benim için geri döndün," diye fısıldıyor dudaklarıma doğru. Eli saçlarımda çekiştiriyor, beni daha da yakına çekiyor. Direnmek, kafamı tırmalayan karanlık arzuları gömmek için tüm kontrolümü kullanmam gerekiyor.

"Her zaman yapacağım."

Güneş tutulmasının tam olarak gerçekleştiği an, bunu iliklerime kadar, ince bir şekilde hissediyorum. Kontrolü kaybetme, onu kaybetme korkusu, beni daha da sıkıca kavırıyor.

Şakaklarımda donuk bir zonklama hissediyorum ve ona bu kadar yakın olmanın getirdiği acıya karşı koymaya çalışıyorum. Onun için koca bir okyanusu geçerdim. Zihnimin yıkıcı sularıyla savaşırdım. Kahretsin, onu böyle tutmak için acının beni diri diri yakmasına izin verirdim.

Ay güneşi örtüp son ışık izlerini yutarken, gölge pençelerini öne doğru uzatıyor, elimi daha yukarıya, daha sıkı bir şekilde kapatmaya zorluyor. Siyah iplikler istila ediyor, beni bu korkunç eyleme doğru itiyor—yükselen yıldız takımyıldızının altında onun son anlarını sahiplenmeye.

Parmaklarım boğazında titriyor, şefkat ve tehdit arasında ince bir denge kuruyor. Collins ağzıma karşı nefes nefese kalıyor, nefesi sık ve hızlı. Karanlık dalga yükselirken, kemiklerime ateş saplanıyor, son nefesini alma dürtüsü şiddetli bir şekilde içimi yakıyor.

Elimle boğazını kavradığımda, onu daha sert öpüyorum.

Vücudum acı verici dürtüye karşı direnirken, onu daha sıkı kucaklıyorum.

Bu sinsi güç beni neredeyse boğarken, onun nefesini daha derinlere çekiyorum.

Ve ateşten bir taç karanlık güneşi tutuşturup gölgenin etrafına alevli bir hale yayarken, kaslarım acımasızca kasılıyor, kemiklerim mengeneyle kilitleniyor ve ben bu ritüeli umutsuzca reddediyorum. Yok oluşun eşiğinde, solmakta olan kalbinin son nabzında yankılarını yakalama dürtüsüyle savaşıyorum.

Sistem bir anormallik tespit ettiğinde, tamamen kapatılmasını ister.

Kaybettiğim o zaman dilimini geri kazanmak için gereken bu kritik an, elimden kayıp giden son kum taneleri gibi hızla uzaklaşıyor.

Gitmiş.

Ve ben yine de sıkıca tutuyorum; o kadar sıkı ki, kadın irkiliyor ve ben de kendimi gevşetmeye zorlarken nefesim kesiliyor.

Karanlık kıyıya çöküyor, bizi bütünlüğün gölgeli örtüsüne bürüyor. Dudaklarını bir kez daha tutkulu bir öpücükle yakalıyorum. Dilim alt dudağını nazikçe yalıyor, tadını çıkarıyor—

Nefesi kesildi, vücudu acıyla kasıldı. "Orion," diye fısıldadı dudaklarımın üzerinden, sesi nefes nefese. "Bir şeyler ters gidiyor." İrkilerek, "Kalbim..." dedi.

Korku, göğsümü parçalayan bir canavar. "Tam buradayım," diyorum, elimi şiddetle göğsüne bastırarak. "Bırakmayacağım."

Yukarıda, gökyüzü içimde çırpınan boşluğun bir aynası gibi kararıyor. Çaresizce alnımı onun alnına bastırıyorum, boğucu acıya karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Parmaklarımı sert kuma saplayıp belinin çukur kısmını kavrayarak bedenini kendime doğru çekiyorum.

"Merak etme," dedim ona, çenem gergin bir şekilde. "Seni almaya geleceğim. Seni karanlık sulara kaptırmayacağım." Geri çekilip alnından, yanağından öptüm. "Asla, Collins. Seni asla bırakmayacağım."

Sol elim, göğsünün narin kıvrımında merkezlenmiş halde duruyor, her düzensiz nefes alışını ve verişini hissediyor, ritmi bozulmadan önce kalbinin her değerli, düzensiz atışını sayıyorum...

...avucumun altında sessizliğe bürünüyor.

Ve kalbi durur.

Ayaklarımın üzerine geri düştüm, yüzüm gökyüzüne dönük. Göğsüm hızla inip kalkarken, nefes kesen güneş tutulması ile içimde sızan şiddetli hesaplaşma arasında sıkışıp kalmış bir halde, elimi saçlarımın arasından geçirdim.

Bütünlüğün ürkütücü sessizliğinde, ayrıntılar çarpıcı bir şekilde canlıdır. Collins, doğal olmayan bir şekilde hareketsiz yatıyor, teni esrarengiz parıltının altında solgun ve ruhani. Renkler solmuş, gölgeler gri kum üzerindeki hareketsiz bedenini pençeliyor.

Varlığımın her hücresi isyan ediyor, dehşet göğüs kafesimin altında bir kütle gibi sıkışıyor, bedenini kendime doğru çekiyorum. Onu göğsüme

bastırıyorum, başparmağım bileğindeki yıldız şeklindeki kemiklere dokunuyor, nabzının olmaması boğazımdan kırık bir ses koparıyor.

Onu kaybetmek yıkıcı oldu.

Bu an askıda kalmış gibi, sonsuzmuş gibi gelen, okyanusun bitmek bilmeyen öfkesi gibi içimi parçalayan bir an.

Zamanında gelen bir fırtına.

Her şeyin durduğu, kalbi gibi donmuş, dayanılmaz tek bir noktaya çöküyor.

Ve aynı nefes kesici tempoyla, onu kumun üzerine yatırıp, üzerine doğru pozisyon alıyorum. Öfkeli bir iniltiyle, bileğimdeki astronomik saati çekip kayalara fırlatıyorum.

Kalbinin duracağı ayı, günü, saati, dakikayı, hatta o lanet olası saniyeyi bile biliyordum. Ve bunun olmasını engellemek için hiçbir şey yapamayacağımı da biliyordum. Müdahale edemezdim. Onu kurtaramazdım.

Ama bu sefer—

"Seni geri getirebilirim."

Sırılsıklam olmuş gömleğini yırtarak açıyorum, tüm engelleri kaldırıyorum, sınırdaki dokunuş yapıyorum ve avucumun topuğunu göğsüne dayıyorum.

O bana onların geldiği gibi, karanlığa gömülmüş, yoksun bir halde gelmedi. Bu yüzden bir istisna.

Benim anormalliğim.

Hiç tereddüt etmeden, kılavuzum haline gelen acımasız yaranın üzerine ellerimi yerleştirerek kalp masajına başlıyorum. "Bana geri dön," diye emrediyorum, öfkeli bir şekilde bastırarak. "Hadi bakalım, küçük kuş. Collins, biliyorum ki sende savaşma gücü var. Lanet olsun, savaşmalısın."

Çenesini yukarı kaldırarak, ağzımı onun ağzına bastırıp nefesimi ciğerlerine zorla veriyorum. Sonra, acımasız bir ritimle, her saniyeyi, her sıkıştırmayı, her nefesi sayıyorum.

Zaman daralıyor, tutulma gökyüzünü askıda kalmış bir karanlıkta tutuyor. Hızla nabzını kontrol edip, ona bir nefes daha vermeye çalışıyorum. Her

baskı, meydan okuyan bir yalvarış. Ona verdiğim her nefes, içindeki ateşi yeniden alevlendirmek için samimi bir talep.

Kalbine vuruyorum, deliliğe varan bir kararlılıkla pompalıyorum. Onu kırmaktan korkuyorum, ama yine de riske girmeye yetecek kadar çaresizim. Onu hayata döndürme şansım giderek azalıyor, neredeyse tamamen kayboluyor.

Sesleri, kaybın eşiğinde yankılandı.

Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde dururken fısıldadım, "Collins, bu senkronizasyon. Hatırlıyor musun? İki kalp atışının hizalanması. Nabızların eşleşmesi. Benim ritmimi yakalamanı istiyorum bebeğim."

Durmaksızın bir ritimle aşağı doğru iniyorum, sıkıştırıyorum. Elim altında kemiklerin esnemesi ve geri yayılmasıyla kalbim sıkışıyor.

Dizlerimin altındaki kum sert, göğsümün içindeki boşlukta bir acı sızlıyor, sayarken sesim titretilmiş bir fısıltı gibi onun hareketsiz dudaklarına çarpıyor, nabızı taklit ediyorum. "Bir—iki—üç—dört—beş—"

Otuz yaşında, çenesini kaldırıyorum. Ağzımı onun ağzına kapatıyorum. Onun yerine nefes alıyorum.

Avuçlarımı göğüs kemiğinin üzerine dayayarak sertçe fısıldadım, "Nefes al." Kaslarım kasıldı, titremeye başladım. Sesim çatladı. "Kahretsin. Hadi ama, meleğim. Dört nabız için içeri... iki nabız tut... dört nabız için dışarı. Kalp atışımı takip et."

Kalp masajı arasında, parmaklarım kaburgalarının üzerinde bir ritim, onun nabızı, onun melodisi gibi vuruyor. Lanet olası kalbinin atışını ezberledim.

Alnımı onun alnına değdirerek, "Tek bir ritim. Tek bir nabız. Bana geri dönmenin yolunu bul..." dedim.

Avucumun altında, hafif ve düzensiz ama orada bir titreme var; bir kıpırtı.

Kalbim duracak gibi oldu, kaslarım umudun sinir bozucu, acı verici bir pençesinde donup kaldı. Titreyen bir elle, zayıf kalp atışlarının güçlenmesi için göğsüne bir kez daha hafifçe bastırdım.

"İşte bu," diye fısıldadım sertçe aralanmış dudaklarına. "İşte benim kızım. Benimle birlikte nefes al, bebeğim."

Göğsü hafif bir nefesle yükseliyor, ciğerlerine yeniden hayat doluyor. Dokunuşumun altında kalp atışları hızlanırken, içimde bir rahatlama hissi belirliyor ve göğsüne sürekli bir ritimle vurmaya devam ediyorum.

Nefesi dudaklarımda yumuşak bir sıcaklık hissi yaratıyor ve ben de onu en tatlı rahatlama gibi içime çekiyorum. Alnımı onun alınına yaslayarak, kırık nefesimle fısıldıyorum, "Benimle kal, meleğim." Boğazım tuz ve umutsuzlukla düğümlenmiş bir halde yutkunuyorum. "Benimle kalmanı istiyorum."

Başımızın üzerinde, tutulmuş güneşin etrafında korona parıldıyor. Gölge bizi yutuyor, soğuk birbirine dolanmış bedenlerimizin derinliklerine işliyor. Nefesim kesiliyor, ciğerlerim yanıyor, ta ki ay yavaşça üçüncü temasa geçmeye başlayana ve kalp atışı sakinleşene kadar.

Elimle tuttuğum yerde nabızı dengeleniyor, ritmi benimkine uyum sağlıyor. İki ayrı vuruş kilitleniyor, azalan gölgenin altında nabızların senkopasyonu birleşerek tek bir vuruş haline geliyor.

Onu geri çektiğimde, göz kapakları titreyerek açılıyor ve altın rengi parıltılı çizgilerle bezenmiş o koyu gri gözler ortaya çıkıyor. İkinci bir korona alevi gibi, ateşli telleri, ısı ve yaşamla parlayan gözlerine yansıyor.

Zorlu bir nefes vererek dudaklarımı boğazındaki nabza indirdim; tuzun, hayatın ve onun tadını aldım.

Ay hareket ediyor, gölgesi daha da uzaklaşıyor. Işık kıyı boyunca yayılıyor. Nefes alışverişimiz hafif bir nefes verişle birleştiğinde içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"İşte oradasın," diyorum, acı yavaş yavaş gelgit gibi çekiliyor. "İşte benim ateşim."

Göğsü avucumun altında kabarıyor ve güçsüzce öksürüyor. Soğuk parmakları hâlâ çıplak göğsünün üzerinde yayılmış olan parmaklarımı buluyor ve boğazında bir hıçkırık düğümlenirken onları sıkıyor.

Nefesi kesilirken fısıldadı: "Beni içeri al. Beni ısıt, Orion. Beni güvenli bir yere götür."

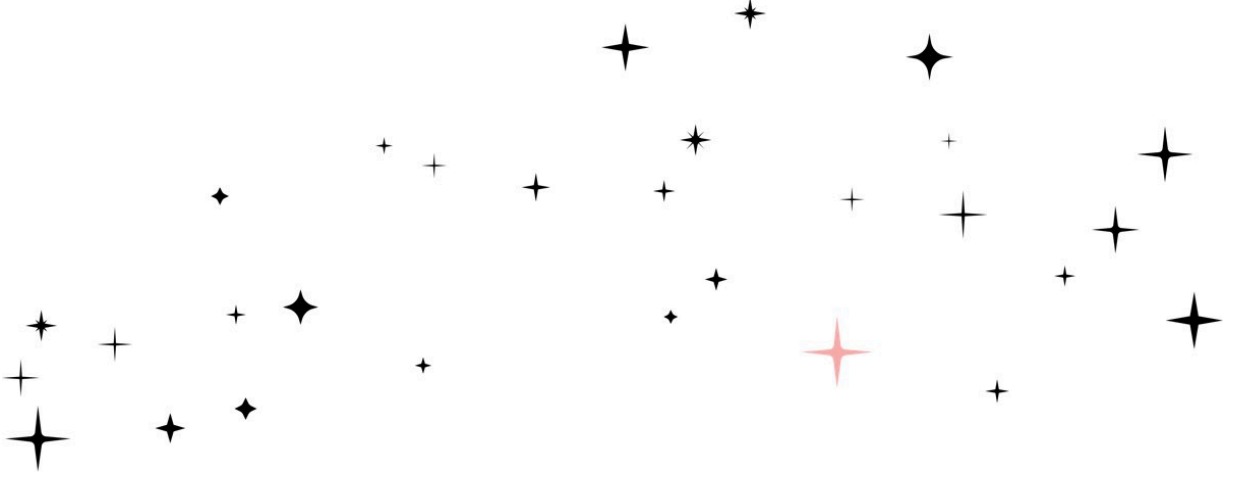
Nazikçe yanağını avuçlarımın içine alıyorum, ona hiçbir şeyi esirgemeye gücüm yetmiyor. Dizlerimin üzerine çökerek onu kollarıma alıyorum ve kumdan kaldırıyorum. Daha önce yaptığım gibi, onu göğsüme sıkıca bastırıyorum. Ama bu sefer tehdit ona dokunmakta değil.

Bütünlüğün gölgesi geri çekilirken, yeni ve uğursuz bir korku kemiklerimin iliklerine kadar işliyor.

Collins'i daha sıkı tutuyorum, onu yanımda tutmak, kırılğan melodisinin çalmaya devam etmesini sağlamak için çaresizce çabalıyorum; parmaklarım takıntılı bir şekilde çıplak uyluğuna vuruyor, kalbinin düzensiz atışlarıyla aynı tempoyu tutturuyor.

"Biliyorsun, sırlarımı sana bir kere gösterdikten sonra," diye uyararak alçak sesle söylüyorum, "seni asla bırakmam."

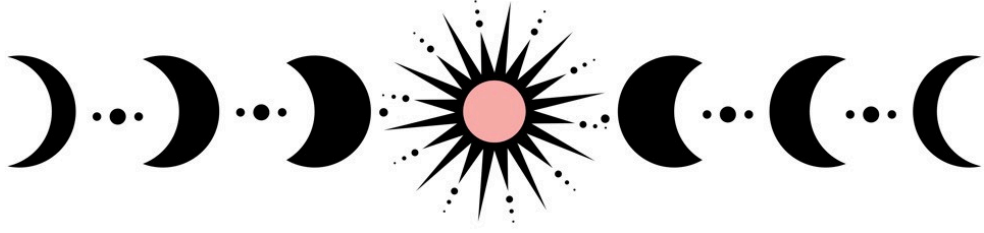
Collins elleriyle yüzümü kavrayıp bakışlarımı ona çevirmemi sağladı. "Öyleyse bana her şeyi göster."



Kara delikler tamamen karanlıkta çarpışır. Çarpışmadan patlayan enerjinin hiçbiri ışık olarak dışarı çıkmaz.

— DR. JANNA LEVIN, KARA DELİK BLUES VE
UZAYDAN DİĞER ŞARKILAR

UZAYIN SESİ



Bu uçsuz bucaksız boşlukların ebedi sessizliği beni korkutuyor.

— BLAISE PASCAL

ORION

Müzisyenlerin sıkça dile getirdiği bir söz vardır: Müzik notalarda değil, notalar arasındaki sessizliktedir.

Bunu ilk kimin söylediği tartışılıyor—Mozart mı, Debussy mi—çünkü bence bunun gerçeği tek bir sesin ötesine geçiyor. Müzisyenler, sanatçılar, notaların ve akorların ötesini, melodinin kendisini duyanlar için, zıtlığın, gerilimin—duygusal özün—o sessiz boşluklarda yattığına dair derin bir anlayış var.

Bu, tutulan nefes.

Kalp atışı durdu.

Bir sonraki nota için duyulan heyecan.

Yıkıcı yükselişı bekliyorum—

Kaçınılmaz düşüş.

Sessizliği doldurmak için acele etmemeliyiz. Çünkü bir eseri bir bütün olarak deneyimlemek için gereken bu kritik noktaları, işte o sessiz anlarda buluyoruz.

Kalbi durduğunda, onun o tatlı, melankolik ezgisini artık duyamadığımda, bir sonraki notayı asla deneyimleyemeyeceğimden korktuğumda, o tek, yıkıcı sessizlik beni çıplak bıraktı.

Ve işte bu gergin sessizlik içinde, damarlarımda yankılanan beklentiyle, Collins'i yükselen üniversite binasına doğru taşıyorum.

Gözlemevinin altında gizli bir alt kat var, onlarca yıl önce kapatılmış terk edilmiş bir bölüm. En karanlık sırlarımın saklandığı yer. Onu buraya, kendimin bu gölgeli ve musallat olmuş kısmına götürüyorum. Nefesimi tutarak, bir sonraki notaları duymayı, nihayet bütün parçayı çözmeyi bekliyorum.

Koridor şükürler olsun ki bomboş. Sempozyuma katılan herkes hala orada. Onu binanın eşiğinden içeri, loş ışıklı teleskop odasının تنها bölümüne taşırken gergin bir sessizlik çöküyor.

Kolları boynuma dolanmış, teni benimkine ateş gibi değişiyordu. Yumuşaklığı benim sert hatlarıma yaslanmış, kaslarım gerilirken ağzı boğazımın çukuruna yaklaşıyor, aklımdaki her türlü mantıklı düşünceyi silip süpürüyor, beni işaretlessiz duvara doğru daha hızlı hareket etmeye zorluyordu.

Çenem ağrıyana kadar azı dişlerim gıcırıyor, onu bırakmak zorunda kalıyorum; donakalmış, titreyen ayaklarını isteksizce yere indiriyorum. "Sadece bir anlığına," diyorum, sesim sert.

Nemli tişörtümün önünü aralayıp avucumu gizli, gömülü panele bastırıyorum. Tarayıcı devreye giriyor ve göğüs kemiğime işlenmiş karmaşık göksel haritayı okuyor; bu, kendi kendime dövme yaptırdığım

takımyıldızların ve astronomik koordinatların şifrelenmiş bir kodu. Sadece benim erişebilmemi sağlamak için her ay değiştirdiğim bir kod bu.

Şimdiye kadar.

Kilit tıslama sesiyle açılıyor ve ağır kapı parçaları aralanıyor.

Collins tedirgin olsa bile bunu belli etmiyor. Sahilde söyledikleri hâlâ aklımda: güvenli bir yer. Bu gizli sığınak, ona sunabileceğim tek sığınak. Saklı, korunaklı. Dışarıdan gelenlerden ve kirlenmeden uzak. Ve şu anda, rahatsız edici dürtüleri uzak tutacak kadar güvenli olmasını umuyorum.

Bir şeyden korkuyor, ama bu onu tekrar kollarıma almamdan ya da karanlık derinliklere doğru sarmal merdivenlerden inerken arkamızdan kapının hafifçe kapanmasından değil.

Onu daha da sıkıca kucaklıyorum, vücudundaki soğukluğu gidermeye çalışıyorum. Hâlâ hissettiğim rahatlama, hemen altında kaynayan sinsice huzursuzlukla savaş halinde.

Kısa süre sonra, beton bizi çevreliyor, alt katın havası daha soğuk, daha yoğun ve ekipmanların uğultusuyla dolu. Loş ışık zemine yayılıyor ve özel alanımın takıntılı düzenini ortaya çıkarıyor. Minimalist mobilyalar hassas açılarla yerleştirilmiş. Taş duvarlar sıralar halinde yıldız haritaları ve spektral haritalarla kaplı. Bitişik laboratuvarlarda, metal raflarla donatılmış bilgisayar dizisi. Ekranlarda kuantum dolanıklık entropisi ve dalga formu simülasyonları hesaplanıyor.

Sadece kısa bir süre durup bir şişe su alıyorum, tek amacım onun susuzluğunu gidermek ve ısınmasını sağlamak. Şişenin kapağını çevirerek açıyorum. "Bunu iç," diyorum ve doğruca banyoya gidiyorum.

Kapalı odaya girer girmez ışık aniden yanıyor ve onun irkildiğini hissediyorum. "Işığı kıs," diye emrediyorum ve beton duvardaki aplik yumuşak bir ışık yaymaya başlıyor.

Duşa uzanmak için elimi serbest bırakıyorum, musluğu kaldırıp sıcaklığı ayarlarken onu koruyucu bir şekilde bir kolumla tutuyorum. Sonunda onu tamamen bırakmak zorunda kaldığımda, yanımda duruyor, bir kolu beline sarılı, yırtılmış, sırlıklı bluzunu zar zor bir arada tutuyor. Diğer eli

hafifçe titriyor, suyu dudaklarına götürüyor, ağır kirpiklerinin altında gözleri yere bakarken yavaş yavaş yudumlar alıyor.

Bakışlarım bileklerini saran morluklara kayıyor. Onun mücadelesinin ve onu koruyamamamın acı verici kanıtı. Kendime duyduğum tiksinti, bedenimin altında yanan, öfkeyle yükselen bir ateş gibi, bir çıkış yolu arıyor. Titriyorum.

Ona doğrudan bakmayı reddediyorum, çünkü baktığım an, beni dağılmaktan alıkoyan bu kırılgan bağın kopacağını farkındayım. Sınır aşıldı. Geri dönüş yok, kaçış yok. Sadece ona dokunmadığım her saniye beni daha da derinden yaralayan bir acı var.

Gümüş kutusunu beton tezgâhın üzerine koyarken hafif bir tıkırtı sesi duyuldu; plajdan beri ona sıkıca tutunmuştu. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi, bir şekilde onu akıntılara kaptırmamayı başarmıştı. Tek bir tableti dilinin üzerine koyup ardından gelen gözle görülür rahatlamayı izledikten sonra, onun başına bir şey gelebileceğinden nefret ediyorum.

Islak saçlarımın arasından titrek bir elimle geçiyorum, parmaklarım hala soğuktan uyuşmuş ama onun varlığının verdiği hissi bastırarak kadar değil. Sıcaklığı test etmek için elimi suyun içine batırıyorum ve sözler ağzımdan süzülmeden çıkıyor. "Yüzmeyi bilmiyorsun, ya da..." Soru ima edilmiş bir şekilde, cümlem yarım kalıyor.

Onun sessizliği, zaten yıpranmış olan sakinliğimi daha da zorluyor, kaslarım geriliyor, ta ki onun nefes alışını duyana kadar.

"Yapamıyorum diye bir şey yok. Yapmamam gerekiyor," diyor, bir zamanlar ona söylediğim benzer sözleri bana geri fırlatarak; boğuk sesi göğsümün içindeki hassas bir yeri tırmalıyor. Öfkeyle çenemi sıkıyorum. "Zorluk," diye ekliyor, neredeyse duyulmayacak bir sesle.

Boğazım tıkanıyor ve kaba bir onaylama homurtuyla birlikte ağzımdan dökülüyor.

Algoritmamın ne tahmin ettiğine bakılmaksızın, onun doğrudan okyanusa doğru koşacağını düşünmemiştim. Sudan korktuğuna beni inandırdığı için, şöyle düşünmüştüm—

Başım öne düştü, artan basınca karşı gözlerimi sıkıca kapattım. Onun o yere nasıl geldiğini tam olarak bilmiyordum. Ama tüm olasılıklar arasında, bunu böyle hayal etmemiştim. İçimdeki korku aklımı yıpratırken, açıkçası, hiç düşünmüyordum.

"Soğuk şoku," diye açıklıyor, karmakarışık düşüncelerimi bölerek. "Su sıcaklığının altmış derecelerde olması... buna neden olur..."

"Yüksek tansiyon. Bilincini kaybetme. Hızlı kalp atışı." Cam kapıyı biraz fazla sertçe açtım, ani çarpma sesi onu irkiltti. Döndüm ve ona doğru uzanıp ince belinden kavrayarak kolayca kaldırdım. İkimizi de sıcak suyun altında duşa sokarken elleri pazularıma dayandı, sonra güvenli bir mesafeye geri çekildim.

Titreyerek kolunu ovuşturdu, tuzlu deniz suyu akıp giderken gözlerini kırpıştırdı. Tenine anında bir renk geldi, yanaklarının üst kısmındaki açık renkli çillerin desenini seçebildim ve bu, boğazımdaki düğümü çözdü.

Bakışlarım, güzel yüzünün yumuşak hatlarını tarıyor, boynunun çizgisi boyunca iniyor, onu lekeleyen her sıyrığı ve morluğu inceliyor; ta ki göğüslerinin arasında uzanan bir kesi izinin bulunduğu köprücük kemiğinin altındaki hassas çukura takılana kadar.

Göğüs kemiğinin dikişini geren, kıkırdağı kıvıran ve kaburgalar arasındaki eklemi geçen, girintili çıkıntılı, soluk bir çizgi bu. Hydra takımyıldızının yıldızları gibi acıyı haritalandıran on yedi hassas bağlantı noktası.

Göğsümün altında ani ve keskin bir öfke dalgası yükseldi, gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Onun koruduğu gizli gerçekleri bilmek istiyorum, ama içimdeki dirençli bir parça onları daha fazla bilmekten korkuyor.

Gözlerindeki gri irislerin kenarlarında yanan güneş fırtınasının öfkesini gizleyen lensleri. Saçları—köklerinde belirginleşen daha açık renkli teller. Algoritmanın asla ortaya çıkarmadığı tüm detaylar—durumu, geçirdiği tıbbi işlem. Ya geçmişinde bir şey oldu ve bildirilmedi, ya da—

"Kahretsin." Collins garip bir şekilde eğildi ve botunu çıkarmak için uzandı. Derin bir nefes verdim ve sessizce önünde diz çöktüm, fermuarı kavradım. Omuzlarıma ellerini dayadı, ilk botu çıkarırken parmakları

belirgin bir şekilde titriyordu. İkinciye çıkarırken ağzından küçük bir irkilme sesi çıktı, bu ses beni derinden etkiledi.

"Ne kadar acı çekiyorsun?" Sesim titreyerek botlarını kenara bıraktım ve tezgahın kenarı avucuma batacak kadar sertçe kavradım. Acıyı hafifletecek bir eldivenim yoktu.

Tereddütlü bir duraksamanın ardından, "Göğüs kemiğimde biraz ağrı var, sanki yumruk yemiş gibiyim," dedi. Parmak boğumlarım bembeyaz oldu, sözleri bana bir yumruk gibi geldi. "Derin nefesler acıyı daha da şiddetlendiriyor ama iyiyim. Kırık yok." Dedliğini kanıtlamak için yavaş ve ölçülü bir nefes aldı. "Ama acıya alışkınım. Biliyorsun, biz sadece... uyum sağlıyoruz." Parmakları ıslak bluzuna dolandı, su damlacıkları teninde bir yol izledi. "Daha kötülerini de çektim."

Söylemediği şeyler aramızda havada patlıyor.

"Bu bir sternotomi izi," diyorum, bu ifadem daha fazlasını istemenin bir ifadesi.

Parmaklarıyla göğsündeki kabarık dikişi takip ediyor. "Mitral yetmezliğim var," diye sessizce onaylıyor. "Bir süre önce kapak onarımı geçirdim... Ama hâlâ belirtilerim var."

Onun soğuk ve mesafeli sesi göğsümde bir kıvılcım çakıyor. Daha derin bir nefes almakta zorlanıyor, yüzünde belirgin bir rahatsızlık ifadesi var. Öfke kabarıyor ve ilaç kutusuna uzanıyorum.

"Bunlar ağrı için değil," diyor, hareketimi durdurarak. Kısık bakışlarıma karşılık, "Kalp atış hızımı yavaşlatmak ve sabit tutmak için beta blokerler ve amiodaron. Acil durumlar için nitrogliserin. Kan akışı... yanlış gittiğinde," diyor.

Elimi aşağı indiriyorum, sonra öfkeyle saçlarımla arasından geçirip, kafa derimi tırmalıyorum.

"Daha önce de oldu," diye devam ediyor, "ve yine olabilir, Orion. Bazen bir kapakçık takılır. Üstesinden gelinebilir bir durum ama... Sonucu değiştirecek hiçbir şey olamazdı."

Sonucu değiştirdi.

Sığ öksürüğü omurgamı geriyor. Öfke tenimi yakıp kavuruyor. İçimdeki her şey odayı dağıtıp nabız oksimetresi çektirmek istiyor. Acil servis çağırıyorum. Akciğer röntgeni, EKG istiyorum; aklı başında bir adamın sevdiği kadını incitmediğimi kanıtlamak için yaptığı tüm eylemleri istiyorum.

“Sana bir doktor çağırmalıyız—” Çenem sıkıca kenetlenmiş halde durdum. “Ne olur ne olmaz diye.”

“Hastaneye gitmek istemiyorum. Lütfen.” Yalvarışı titreyerek kesildi. “Sadece ısınmam gerekiyor. Durumum stabilize edilsin. İlaçlar etkisini gösterebilir. Zaten yapılabilecek başka bir şey yok.”

Laboratuvardan ilk yardım çantasını almaya başlıyorum ve birden duruyorum, kaslarım kilitleniyor. Onu bir anlığına bile gözümün önünden ayırma düşüncesi, altımda açılan dipsiz bir korku çukuru gibi. Parmaklarım bacağıma karşı endişeyle bir, bir, iki, üç, beş, bir diye sayıyor.

Onun ne kadar süre baygın kaldığını, onu ne kadar süre kaybettiğimi çok iyi biliyorum. O korkunç saniyelerin her birini saydım.

Bunun beni işe yaramaz hissettirmesinden nefret ediyorum. Onu sorgulamaktan ise daha da çok nefret ediyorum.

İstemediğim şey boğazımdaki düğümün ardında hapsolmuş durumda. Ve eğer onun yıldız gibi parlayan gözlerine doğrudan bakarsam, kendimi tutmanın imkanı kalmayacak. Ondan istediğim her cevap, ona borçlu olduğum her itiraf, iki nota arasındaki sessizlik gibi askıda kalmış durumda.

Bunun yerine, onun nefes alışverişlerinin hırıltılı sesini dinliyorum ve her yükselişini ve inişini boş yere sayıyorum.

Bu yeri açıklamanın kendimi daha da mahkum etmeden bir yolu yokken ondan nasıl bir şey isteyebilirim ki? Kalbini kırmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettiğimi itiraf etmek zorundayım. Dudaklarıma değen titreyen son nefesini tatma takıntısı içindeyim.

Gözlerimi kırıpıştırarak, rahatsız edici düşünceleri derinlere gömmeye ve öfkemi bastırmaya çalışıyorum. Başımı öne eğerek arkamı dönüp gidiyorum.

"Nereden bildin, Orion?" Fısıltıyla sorduğu soru, göğsümü sıkıştıran aynı korku ve endişeyle doluydu.

Boğazımın dibinde düğüm bir ağrıya dönüştü. Sırtımı ona dönerek gergin bir nefes verdim. "Bana inanmazsın."

"Beni dene."

Başımı kaldırıp karşımda duran odanın gölgeli derinliklerine bakıyorum. "Seni o kayadan taşıdığım geceden beri biliyorum," diyorum, bu tek gerçeğin yükselen buharda asılı kalmasına izin vererek. Sonra, acıyı yutarak dönüp yalvaran gözlerine şiddetli bir inançla bakıyorum. "Biliyordum ve seni kaybetmemek için yükselen bir umutsuzluk dalgasıyla savaşıyordum."

Gözlerinin ardında temkinli ve belirsiz bir ifade beliriyor. "Bütün bunları başından beri biliyordun."

"Evet," diye itiraf ediyorum, son derece mutsuzum.

Yutkunma sesi boğazından kayıp gitti. "Nasıl?"

Boğazımdan sert, inanmaz bir nefes çıktı. Akıntının etkisiyle neredeyse boğulacağını nasıl bildiğimi, bedeninin kıyıya vuracağını, kalbinin güneş tutulmasının gölgesinde duracağını nasıl bildiğimi öğrenmek istiyordu.

Onu denizden çıkarmanın, ciğerlerine yeniden hayat vermenin, kalbinin aksayan ritmini yeniden başlatmanın tam anını nasıl bildiğimi, onu geri getirmek için lanet olası evrene nasıl meydan okuduğumu anlatıyor bu hikaye.

Ancak bu tekil zaman diliminde nasıl olduğunu çözmek son derece imkansızdır ve böyle bir itiraf karşılığında ondan da aynı ölçüde dürüstlük talep ederdi; bu talep, bakışlarımda o kadar şiddetli bir şekilde yansır ki, kirpiklerini indirmesine ve bakışlarını kaçırmasına neden olur.

Yüzüne yayılan o anlık utanç ve su damlacıkları içimi ürpertti. Ona doğru kararlı bir adım atarken göğsüm alev aldı.

Parmakları sıırsıklam olmuş bluzuna daha sıkı yapıştı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum..."

Sözleri daha ağzından çıkmadan düşün içine girmiş, onun üzerinde yükseliyordum; bedenlerimiz arasında incecik, gergin bir boşluk kalmıştı. Bastırmaya çalıştığım şiddetli öfke, onu kafese kapatamadan patlak verdi.

“Collins. Kahretsin.” Elim başının üzerindeki nemli fayanslara sertçe çarptı, nefesimin sert sesi dar mekanı doldurdu.

Geri çekilmiyor, gözleri çıplak göğsümden aşağı süzülen su damlacıklarına sabitlenmiş, bakışlarımda yansıyan acıyla karşılaşmayı reddediyor.

Elim duvara dayalı bir yumruk haline geldi, eklemlerim tahriş olmuş deriyi yarıyordu. Nefesim zor ve sık geliyordu. Gözlerimi kapattım, sesim hâlâ beni parçalayan korkudan perişan haldeydi. "Ne bildiğim ya da nasıl bildiğim şu anda önemsiz. Kontrol edebileceğimi sandığım şey..." Nefret duygusunu bastırmaya çalışırken acı, kaba bir kahkahayla sözlerimi kestim. "Biliyordun."

Aramızda suçlama patlak verdi. Öfke ve acı içimde çarpıştı, zorlukla kazandığım soğukkanlılığımı paramparça etti. "Neyi riske attığını biliyordun. Neden böyle bir şey yaptın ki, meleğim?"

Yutkunuyor, refleks olarak elini göğsünün ortasına götürüyor ve yüzünü buruşturuyor. Daha önce sayısız kez yaptığını izlediğim aynı temkinli hareket, paslı bir bıçak gibi içimi parçalıyor.

“Doğru. Çünkü bunu çok iyi idare ettin. Gizemli, çılgın saçmalıklarla beni hiç korkutmadın.” Sesi titreyerek yükseldi. “Tanrım, Orion. Benden ne yapmamı bekliyordun? Orada, teleskobuna kelepçelenmiş halde, senin geri dönmeni mi bekleyecektim, sonra da... ne olacaktı?”

Elimle yüzümdeki suyu ve pişmanlığı tek bir hareketle sildim. Ona karşı yaptığım tüm hatalar yüzünden öfkeliydim. "Haklısın," dedim sertçe, o anki kadar çaresiz hissederek. "Bunu kötü idare ettim."

Nefes nefese gülüşü yapmacıktı. "Öyle mi düşünüyorsun?" Ardından gergin bir sessizlik oldu, sonra başını kaldırıp yüzümü inceledi. "Ne oldu ki? Sahildeki diğer gecenin bir sonucu muydu acaba?"

“Hayır.” Başımı salladım ve elimi indirdim.

“Ama bana zarar vereceğinizden korkuyordunuz.”

Söylediği fısıltı, gizlemeye çalıştığı korku dolu titreme, içimi acıtan bir darbe daha indiriyor. "Bunu asla istememiştim—"

"Ama korkuyordun, değil mi?" Sesi titriyordu, yağmurun gürültüsünün üzerinde zar zor duyuluyordu. "Hâlâ korkuyor musun?"

Boğazımdan bir inilti koptu. "Hayır. şu anda öfkemi alamazsın." Gözlerim göğsüne indi, ciğerlerimdeki hava kurşun gibi ağırlaştı, ıslak kumaşı kavrayıp yırtarak ameliyat izini ortaya çıkardım.

Bakışlarım kaburgalarının üzerindeki diğer, daha silik izleri tarıyor. Sol göğsünün üzerindeki o vahşi izi. Ve biliyorum, tam bir sapık herifim, ama utanmadan bakışlarımı açgözlülikle göğüslerinin, vücudunun üzerinde gezdiriyorum; kan dolaşımımı saran işkence dolu bir karmaşa ve tahrik duygusu.

Zorlukla yutkundum ve bakışlarımı onun gözleriyle buluşturmaya çalıştım. "Bunu bana söylemeliydin, Collins."

Aldığı her hırıltılı nefes, göğüs duvarımda daha derin bir yara açıyor. Loş ışıkta bile, vücudunu saran parlak yara izleri görülebiliyor. Bazıları ameliyatla yapılmış, bazıları değil. Sadiste bir şekilde incitildiğinin kanıtı.

Ve içimdeki bu boşluğun, ona zarar verme arzusunun en ufak bir gölgesini bile barındırmasına izin vermiş olmam düşüncesi midemi bulandırıyor.

Ama biliyorum ki, şimdi onun karşısında öfkeli ve çaresiz bir halde dururken, önce ben kendimi en yüksek uçurumdan aşağı atıp öldürdüm.

"Sana söyleseydim, bir şey değişir miydi?" Daha da sert bir şekilde karşılık vermeye hazırlanırken, gözlerimi okuduğunda öfkesi aynı hızla dindi. "Orion, yapamazdım—"

"şimdi söyle bana," diye talep ediyorum.

Başını başka yöne çevirip sırtını fayanslara yasladı. "Önemli değil. Geçmişte kaldı," dedi, sesindeki sertlik kaybolmuştu. "Korku içinde yaşayamam. Bana bir zamanlar bunu söylememiş miydin? Ah, bir de savaşmak istediğimi." Başını yavaşça salladı, soğuk bir kahkaha ağzından kaçtı. "İçimde ne kadar savaşma gücü kaldığını tahmin bile edemezsin."

Sözleri karnıma indirilen bir darbe gibi indi, beni nefessiz bıraktı. Şimdi görüyorum, o derin, karanlık sokakların içinde, altın renginin altında gizlenmiş olan karanlığı—gözlerindeki yıldızların ardındaki karanlığı. Tüm sakladığı şey o boşlukta. Acısının gerçeği beni paramparça etti, yıktı.

"Artık hiçbir şeyin önemi yok," diyor kırık bir fısıltıyla, sırılsıklam olmuş bluzunu sanki benden korunabilecekmiş gibi kapatarak ve içimde yükselen bir öfke dalgası kemiklerimi yaladı. "Yaptıklarımın sonra hiçbir şeyin önemi yok."

Aslan.

Onun kederi, bizi saran buhar kadar yoğun ve keşke –kaybettiğim tüm anılar arasında– aklımdan silip atabileceğim tek anı bu olsaydı. Bir can aldı. Ben birçok can almışken, o masum bir can aldığını düşünüyor. Azap pençelerini ona saplıyor, suçluluk duygusu onu dibe çekmekle tehdit ediyor.

Ama bir can mı yoksa yüz can mı aldığı önemli değil. Benim canımı almak için dünyanın sisli köşelerine gelse bile, gözlerindeki o acının zerresini bile silebilecekse, bırakırdım.

Onun bu batağa saplanmasına izin vermeyeceğim.

Leo'nun kolunu tuttuğunu gördüğüm an, zaman durdu ve birdenbire sütunlu koridorda onu kavrayan Prescott'un eli oldu. Ve o an öfkesinin yükselişine tanık olduğum gibi, iskelede bir gelgit dalgasına dönüştüğünü izledim. Gözlem yapmamam gerekiyordu, ama öfkesinin kabarmasını, sıkıca tuttuğu şemsiyeyi izlerken gözlerimi ondan alamadım. Tepkisel alevin tutuşmasını izledim—tam da onu bir silah gibi sallamadan önce.

Şimdi, kalbindeki acı, gri gözbebeklerini saran altın iplikler kadar parlak bir şekilde alevleniyor ve bu beni dehşete düşürüyor—onu burada kaybedebileceğim ihtimali. Okyanusa değil. Kayıp bir kalp atışına değil. Ama burada, kederi ve suçluluk duygusu tarafından sürüklenerek. Her şeyi tüketen bir boşluk.

Bunlar, onun benim erişimimden kaçabileceği tehlikeli, karanlık sular.

Nazıkçe belini kavıyorum, kendimi ona bağlıyorum. Onu sıkıca tutuyorum, uzaklaşmasına izin vermiyorum. Eğer öfkesini dindirecek birine, onu

cezalandırarak birine, savaşmaya, nefes almaya devam etmesini sağlayacak birine ihtiyaı varsa—

Ona bunu verebileceğime karar verdim.

Hepsine dayanabilirim. Acıya, öfkeye. Soğuk, karanlık bir gelgit gibi iini kemiren korkuya.

Ben onun ihtiyaı olan kişi olabilirim.

“Önemli,” diyorum ona, sabırsızlık sesime sinmiş bir şekilde. “Bana söylemeliydin.” Gömleğinin etek ucunu yakalayıp kumaşi bir kez daha açıyorum ve elimi yarasının üzerine sahiplenici bir şekilde yayıyorum. “Gözlemevide benden bunu istemeden önce, neler olabileceğini bilerek beni haberdar etmeliydin.” Anı, bedeninin benimkine yaslanıp nefesinin ve kalp atışının düzensizleştiği anın içgüdüsel bir saldırısı gibi. “Beni boğmaya nasıl teşvik edebilirdin, nasıl bildin ki—”

“Bana dokunmaya bile cesaret edemezdin,” diye sözümü kesti, göğsü avucuma doğru kabardı. “İstedin. Ama yapamadın, yapmadın. Yapmamalıydın.” Sesi alaycı bir tona büründü. “Tüm bu süre boyunca, benimle ilgili bu şiddet dolu düşüncelerden muzdariptin ve eğer bunu bilseydin—” Sözünü kesti, dudakları titredi. “Bana bakmaya bile izin verir miydin?”

Yoğun sessizliğim karşısında, başını anlamlı bir şekilde salladı. Sonra tereddütle elini göğsüme götürdü, parmak uçları tenime kazınmış mürekkep çizgilerini, takımyıldızın çizgilerini—onun takımyıldızını—izledi. Gözleri, ürpertici bir vahiy gibi gözlerime saplandı. "Zihnin gerçekten de işkence dolu bir yer olmalı."

“Ya sana zarar vermiş olsaydım... ya da daha kötüşü?” Boğazımda şiddetli bir acı hissediyorum ve teninin sıcaklığı avucuma yayılırken acıyla yutkunuyorum. “O zaman benim berbat beynim ne kadar işkence görürdü sence?”

“Tanrım, Orion. Eğer bu kadar kırık olduğumu düşünüyorsan, neden beni geri getirdin ki?” Suçlaması içimi derinden yaraladı, acı dolu bir şekilde. “Neden beni buraya geri sürüklüyorsun? Sürekli acı, amansız mücadele ve

—” Titreyerek nefes aldı, gözleri alev alevdi. “Bunun ne kadar yorucu olduğunu anlıyor musun? Neden beni bırakmıyorsun ki?”

Onun talebinin ardındaki ham acı beni yerle bir ediyor. Gözlerindeki ateş sönerken, kaburgalarımın altında öfke kıvrılıyor—yaralarına, sakladıkları cevaplara, anlamlarının dehşetine. Ve şu anda öldürecek kimsem olmadığı için içten içe öfkeleniyorum.

Şelalenin altında duruyoruz, her damla bir katalizör. Eli göğsümde, benimki onunkiyle kenetlenmiş, kalp atışları arasındaki sessizlik uzuyor. Bir sonraki notayı, bir sonraki sarsıcı vahyi bekliyoruz.

Aramızdaki bu boşluk, uzayın en karanlık boşluğu kadar sonsuz ve ebedidir, mutlak sessizliğiyle dehşet vericidir.

Yine de, bu soğuk ve karanlık yerlerin en derinlerinde bile sürtünme, titreşim, ısı vardır; yıldızların doğmasına neden olan çarpışmalar.

Onun nabızı, benim nefesim. Paylaşılan dokunuşun akımı. Bu sessizlik uçurumunun ötesindeki mesafeyi ve korkuyu ortadan kaldırmak için gereken şey bu.

Gözleri, kanımı tutuşturacak kadar parlak, o kızgın altın bantlarla yanıyor. Toz ve yıldız ışığından oluşan gözlerinin içinde bir umutsuzluk ve arzu fırtınası esiyor. Benden bir şeyler yalvarıyorlar.

Ve kahretsin, bu beni sefil, aşağılık bir yaratığa dönüştürüyor. Sağ elimle eteğinin belini kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. "Kahretsin," diye tıslıyorum ve hemen elimi bırakıyorum. Sert bir nefes vererek elimi fayansa vuruyorum ve üzerine eğiliyorum, kalbinin kırık ritminin avucuma çarpması beni yere sabitliyor.

"Bana öyle bakamazsın," diye fısıldadım kulağına, sesim ihtiyaçtan dolayı kısılmıştı. Başparmağım teninde nazik bir dokunuş yaptı. "Benden ne istediğinin farkında bile değilsin. Sana hiçbir şeyi reddedemem, bu yüzden lütfen... kahretsin, meleğim. Bunu benden isteme."

Başını geriye doğru eğdi, boğazını meydan okurcasına açtı ve parıldayan bakışları, sert ve tavizsiz bir şekilde benimkilerle buluştu. "Tam olarak ne istediğimi biliyorum," diye ısrar etti, ancak bu sefer dudakları meydan

okumayla titriyordu. Bu çelişki, sakinliğimi bozdu. "Ve ben o kadar kırılgan değilim."

Nefes alışverişi hızlandıkça güzel göğüsleri dikleşiıyor, eli ıslak göğsümün üzerinden kayarak gergin karnımın üzerinden geçiyor, ince parmakları kemerimin altına takılıyor.

"Tanrım—kahretsin, Collins. Beni şu duş duvarına yaslayıp seni mahvetmeye zorlama." Kaslarım alev alev yanarken, ellerimi iki yanına dayadım, onu sıkıştırıp kendimi de aynı çaresiz hareketle geri tuttum. "Sana zarar verme riskini göze almaya zorlama."

Onun altımda duran baş döndürücü görüntüsüne karşı gözlerimi kapatıyorum, parmak uçları deri kemere dokunurken karnımdaki her kas geriliyor. Kanıt istiyor; yaraların ötesini, kırık yerlerin ötesini görebildiğime dair kanıt. Sulamasının yanlış olduğunu kanıtlamak için.

Onun tek bir sözüyle, bu doymak bilmez açlığa teslim olacağım. Onu ölümün eşiğinden kurtarmış olsam bile, daha da aşağılık ve ahlaksız bir şeye dönüşeceğim. Ama kaburgalarımı sıkıştıran ezici bir mengene var, onun burada var olduğu, sürekli bu tehlikeli uçurumun kenarında dengede durduğu korkusu.

Tokasını gevşetiyor ve ben de kolunu yakalayıp başının üstüne doğru itiyorum. Onu fayansa sabitleyerek parmaklarımı bileğinin nabız noktasına bastırıyorum ve içimdeki sayımı her hızlı kalp atışıyla senkronize ediyorum.

Ve kahretsin—

Mahvoldum.

Onun altımda kısıtlanmış halinin hissi bile kurtuluşa dair tüm yanılsamalarımı paramparça etti.

"Bana sanki..." Sesi titriyor, kollarımda geriliyor. "Sanki hasar görmüş, kırılmış bir şeymişim gibi." Boğazında bir hıçkırık düğümleniyor, parmakları göğsüme yumruk şeklinde kenetleniyor, sonra da güçsüz bir vuruşla indiriyor. "Kalbim bozuk, ama ben..."

Öfke içimde parçalanıyor, savunmamın bir katmanını daha soyuyor. Nazikçe elimle yumruğunu kapatıyorum, onu orada tutuyorum. Bakışlarını buluyorum, acısının içimi parçalamasına izin veriyorum. Tüm acısı, yorgunluğu, teslimiyeti.

Duшта yürürken sesi titreyerek, "Kalbim rahatsız ama yıkılmadım," diyor.

Dizlerimin üzerine çöküp onu yakaladım, vücudumla duvar arasına sıkıştırdım. Başının arkasını çerçeveyerek, diğer elimle belini kavrayıp yüzüne baktım. "Biliyorum, bebeğim. Kahretsin." Alnımı karnına bastırıp derin bir nefes aldım. "Kırık değilsin. Benimsin," diye fısıldadım sertçe. "Kalbin kötü değil. Bana ait." Biraz geri çekilip göbeğinin altındaki yumuşak yere bir öpücük kondurdum. "Kırık değilsin. Benimsin. Kalbin kötü değil," diye mırıldandım dudaklarım, vücudunda bir bağlılık çizgisi çizerek yukarı doğru ilerlerken, şefkatli ve umutsuz öpücükler bırakıyordu.

Bu sözleri fısıldamaya devam ediyorum, onları tenine kazıyorum, her birini bir yemin gibi her yara izinin üzerine işliyorum. "Sen benimsin." Göğüslerini ayıran soluk çizgiyi öpüyorum, köprücük kemiğine, boğazına, çenesine tutkulu öpücükler bırakıyorum, ta ki onun üzerinde yükselene, aramızdaki mesafeyi yok edene ve başını geriye doğru eğene kadar.

Titreyen dudaklarına fısıldayarak, "Sen benimsin," dedim. "Ve seni asla bırakmayacağım. Seni asla kaybetmeyeceğim. Seni her zaman geri getireceğim."

Başını hafifçe salladı, gözleri buğulu loş ışıktaki acı dolu bir kırılganlıkla parıldıyordu. "Bunların hiçbirini nasıl söyleyebilirsin ki..." Sesi titreyerek, "Yarı çıplak bir şekilde suyun altında duruyordum ve sen bana neredeyse hiç bakmadın. Yara izini gördüğünden beri, bana aynı şekilde bakmıyorsun." Boğazı belirgin bir şekilde düğümlendi. "Bana aynı şekilde bakmıyorsun."

"Kahretsin." Bileğini kavrayıp elini sıırıslıkla pantolonumun önüne getirdim ve avucunu fermuarın altında gerilen, acıyan, taş gibi sertleşmiş penisime bastırdım. "Bu sana seni istemediğim hissini mi veriyor?"

Yutkunuşunun sesi duyuluyor, bakışları gözlerimle buluştuğunda parlak ve muhtaç bir şekilde parlıyor ve kahretsin, ona tamamen teslim olurken çaresiz kalıyorum.

"Beni kullan," dedim ona, sesim umutsuzluktan titreyerek. "Umurumda değil. Eğer bu, senden bir damla bile olsa tatmak, ağzının zevkten gevşediğini, o güzel gözlerinin memnuniyetle parladığını görmek anlamına geliyorsa... o zaman beni kullan, meleğim."

Islak eteğinin yüksek yırtmacını kavrayıp kenara çekiyorum, çıplak avucum kalçasının yumuşak kıvrımını kavlıyor. Parmaklarımın teninin baştan çıkarıcı, ipeksi dokusunu tatmasına izin veriyorum, bu beni iyice çıldırtıyor, sonra da ince külotunun kumaşını yırtıp atıyorum.

"Bacaklarını aç." diye emrediyorum, bir yandan da uyluğum onun bacaklarının arasına girerek onu bana doğru açıyor.

Elleri omuzlarımda destek buluyor, künt tırnakları kaslarıma saplanırken ben de kalçalarını kavrayıp ıslak sıcaklığını yavaşça uyluğuma sürüyorum. Sol elimle ensesini kavrayıp parmaklarımı ıslak saçlarının arasına geçirirken ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Beni daha kötü bir şey yapmaya, geri dönüşü olmayan bir şey yapmaya kışkırtma sakın..."

Kalçalarının hareketini kontrol ederek, vücudunu yavaş ve işkence dolu bir ritimle sallıyorum, çenemi onun şehvetli dokunuşuna karşı sıkıyorum.

Kollarımın arasında titreyerek duruyor, nefes nefese inlemeleri aramızda akan tuzlu suya karışıyor, elektrik yüklü ve akan bir akıma dönüşüyor. Burada kilitliyiz, bu kuantum dansının içinde esir alınmış durumdayız. Moleküller titreşiyor, çılgınca bağlantı arıyor. Bedenlerimiz arasında daha fazla hareket, ısı, sürtünme gerektiren bir enerji alışverişi.

Dokunmak.

Boğazından yırtılmış bir ses yankılanıyor ve kahretsin, biliyorum ki bu yeterli değil.

"Yeterli olmalı," diye hırıldadım, istemsiz, ateşli bir talep ağzımdan döküldü ve onun cevaben çıkardığı inilti, zayıf yumruğunu göğsüme indirirken kasıklarına kadar indi—sanki beni aynı acı verici hareketle hem itmeye hem de kendine çekmeye çalışıyormuş gibi. Öfkesi, acısı ve ihtiyacı çarpıştı, ham, teslimiyet dolu bir açlığa güzelce parçalandı.

Yüzünü kavradım, başparmağım çene hattını okşarken ona baktım, dudaklarımız bir nefesle ayrılmıştı. Parmakları ıslak, açık gömleğimin

kumaşına saplandı, en ufak bir hareket bile beni kaçınılmaz bir şekilde daha da yaklaştırdı. Dokunuşu süzüldü, parmak uçları göğsümün üzerinde gezindi, takımyıldızının yıldızlarını takip etti.

"Ben her zaman senindim," diye fısıldıyor dudaklarıma doğru. Buharın altında, neredeyse dayanılmaz bir sıcaklık yayılıyor. "Ve sen de benimsin," diye fısıldıyor. "Sen benimsin, Orion."

"Seninim," diye hırıltılı bir sesle, onu daha da kendime doğru çekerek söylüyorum. "Benden her şeyim senin." Dudaklarını onun dudaklarına yapıştırmadan önce son bir iddia daha, dudaklarını amansız bir öpüşle yakalıyorum. Dizinin arkasını kavrayıp bedenini kendime iyice yapıştırırken, ağzından yumuşak, muhtaç bir inilti çıkıyor. Fayanslardan kalkıyor, kalçalarını sürtünme arayışıyla yuvarlayarak beni onu hissetme, onu tatma ihtiyacıyla tamamen aklımı başımdan alıyor—

Onu götür.

Büyük bir öz kontrolle, avucumu göğsünün ortasına koyarak bu cazibeden kurtuluyorum. Kalbi dokunuşumun altında hızla çarpıyor ve ben de parmaklarımı hafifçe oraya vurarak, kalp atışlarının ritmine uyarak, nabzının temposunu yakalıyorum. Sayımı tutuyorum—kendimi tutuyorum—acı verici, çılgınca bir şekilde kendimi geri tutuyorum.

Sıcak su, açıkta kalan tenlerimiz arasında akıyor, öpüşümüzü derinleştirdikçe, duyuşsal bir sıcaklıkla dolduruyor. Eli benimkinin üzerinde hareket ediyor, cesurca beni ameliyat izinden göğsünün kıvrımına doğru yönlendiriyor; orada, avucumun içinde onu mükemmel bir şekilde kavramaktan başka bir şey yapamıyorum.

Dudaklarına sert bir inilti bırakıyorum, başparmağım sivri meme ucuna değerken kaslarım geriliyor, parmak uçlarım teninin yumuşaklığını nazikçe okşarken içimde bir uyarılma dalgası yaratıyor, iki küçük, yuvarlak yaranın izini taşıdığı yerdeki etin şişkinliğini hissediyorum.

Titreyen bir iniltiyle, sırtı duvara yaslanarak, kalçaları acı verici, işkence dolu hareketlerle kıvrılarak, dokunuşuma doğru kıvrıldı; bedeni daha fazlasını istercesine yalvarırken, sertçe ereksiyon halindeki penisime bastırdı.

“Kahretsin, meleğim, seni istiyorum,” diyorum, sesim karanlık, sahiplenici bir hırıltı. “O kadar güzelsin ki, fiziksel olarak acıtıyor bana. Senin her zerreni istiyorum, Collins. Bana aitsin. Benimle birliktesin.” Elimi sıkılaştırıp onu imkansız derecede kendime çekiyorum. “Bana o kadar mükemmel geliyorsun ki, beni korkutuyor, canım. Senin içinde olmanın ne kadar doğru hissettirdiğini keşfettiğimde... tamamen kaybolacağım.”

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diyor, gözleri arzu ve kararlılığın karışımıyla parlayarak. "Sadece... Orion, lütfen. Seni tamamen hissetmeye ihtiyacım var."

Bakışlarımda ölümcül bir parıltı beliriyor ve bunu onun görmesine izin veriyorum. "Bir kere başladım mı, durmayacağım. Ve nazik de olmayacağım."

"Kahretsin, umarım öyle değildir," diye fısıldadı, kibirli sözlerimi bana aynen geri ileterek, içimde tehlikeli bir akım uyandıran bir meydan okuma.

"Bunun ihtiyacın olan şey olduğunu söyle bana," diye yalvarıyorum ona, sesimin keskinliği aramızdaki buğulu havayı delip geçiyor. İnanılmaz bir şekilde hareketsiz kalıyorum, kaslarım kilitlenmiş durumda. Kendimi tutmaya çalışırken dişlerimi sıkıyorum.

Nefesi kesik kesik, titrek göz kırpışlarında ıslak kirpikleri parıldıyor. "İhtiyacım var—" Sesi kırılğan itirafta titriyor. "Beni sıkıca tut. Başka türlü yapabilir miyim bilmiyorum..."

"Kahretsin."

Onun ne sorduğunu çok iyi biliyorum ve bu, ahlaka dair son zayıf bağı da yakıp kül ediyor.

Geçmişinde bir canavar var ve ben onunla yüzleşmek istiyorum.

İçimden şeytani bir arzu yükseliyor, o korkuyu ondan söküp atmak için neredeyse vahşileşmiş ilkel bir canavar gibi kin gütüyorum.

"Durmamı istesen bile," diye fısıldadım boğuk bir sesle, alnımı onun alnına yaslayarak, "durduramayacağım. Beni savuşturmak zorunda kalacaksın, küçük okçu."

Bu karanlık dürtülerimi daha fazla bastıramam. Onun savaşıması gerekecek

Ve o, savaşımdan asla vazgeçemez. Hiçbir zaman.

Üzerimize su yağıyor, istikrarlı ritim bizi bu gergin anın içine hapsediyor, hızla çarpan kalplerimiz birbirine çarpıyor, bekliyoruz. Cesurca.

Göğsü benimkine karşı inip kalkıyor. Sonunda, "Sana güveniyorum," diyor. "İhtiyacım olan şey bu."

Ve bu yeterli bir izindir.

Bu basit sözler kontrolümü paramparça ediyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum sertçe ağzına doğru. İçimde tehlikeli ve nihai bir şey serbest kalıyor ve bacaklarının arasında sertçe sürtünüyorum. Nefesi kesiliyor, gözleri kapanıyor ve aralanmış dudaklarındaki su damlacıklarını yalıyor, boğazımdan kısık bir inilti koparıyor. "Kahretsin, çok büyük tehlikeydesin meleğim. Bana sıkıca tutun—"

Tam fayanslardan uzaklaşırken kolları boynuma dolandı. Bacaklarını kalçalarıma dolayarak bana yapıştı, ben de tezgahdan ilaç kutusunu kaptım.

Onu odamın karanlık bir köşesine sürüklüyorum. Söylemediği her şey, ikimizin de söylemediği şeyler, buhar ve gölgede asılı kalıyor, terk edilmiş durumda.

Collins'i yatağa yatırırken, ilaç kutusu parmaklarımın arasından kayıp battaniyenin üzerine hafif bir tık sesiyle düştü. Üzerinde durarak göz teması kurdum ve onu kimin becereceğini tam olarak anlamasını sağladım.

"Kahretsin," diye fısıldadım boğuk bir sesle, başparmağım boğazının hızlı atan nabzına dokunurken. "Bunu senin için daha nazik yapamıyor olmaktan nefret ediyorum."

Yutkunuşunu avucuma sürttü, bakışları hiç değişmedi. "Benim için başka biri olmana gerek yok. Ben hiçbir zaman bunu istemedim."

İtirafı derinden yaraladı. Kırılan o değil. Tehlikeli çatlaklar benim yüzeyimde örümcek ağı gibi yayılıyor. Eğer bu çatlakları görürse, geri adım atmıyor.

Aşkım şiddet, yokluk ve kayıpla derinden iç içe geçmiş durumda. Yine de, gözlerimin yoğunluğunu sarsılmaz bir inançla koruyor.

Yavaşça ıslak tişörtümü çıkarıp arkamda bir yere atıyorum, bu sırada bilekleri boynuma kenetlenmiş halde kalıyor, sanki bağlantıyı kaybetmekten korkuyormuş gibi. Bakışları vücudumu saran karmaşık dövmelemin üzerinde geziniyor. Göğsümün üzerinden, karın kaslarımın üzerinden, kollarımın üzerinden. Aşağıya doğru iniyor, belimin altından kayan gergin çapraz kaslar boyunca uzanan gölgeli çizgileri takip ediyor.

Onun müziği, onun üzerinde durduğum yerde içimde yankılanıyor. Nabzı, nefesleri arasında titreşen acı dolu bir staccato, Öklid armonileri teninin altında tatlı notalar yankılıyor ve ben de bedeninin her gizli melodisini, incelikle, ölçü ölçü öğrenmeye çalışıyorum.

Elimi boynumun arkasına uzatıp ince bileğini parmaklarımla kavradım. O da refleks olarak bileğini bükerek direnci test etti. Ben de sıkıca kavradım, parmak uçlarım nabzının telaşlı atışını buldu.

Kalp atışlarını saymak. Nefesleri saymak. İkisinin de durmaması için ritüel bir şekilde saymak.

Bakışlarım onunkilerle kenetleniyor, sert bakışlarımın bir emri bu. Beni durdurmak için son şansı, saymaya devam ederken saniyeler uzuyor, kendi kalbimin atışı kıkırdağa sürtünen acı verici bir gıcırtı gibi geliyor, akıl sağlığımın bir parçasını daha kaybetmeme neden oluyor—

“Saymayı bırak Orion. Sadece benimle seviş.”

“Kahretsin.” Ham ve boğuk bir inilti koptu. “Seni becermekten çok daha fazlasını yapacağım, meleğim,” dedim, dudaklarım onun dudaklarına acı verici bir yemin bastırırken. Elim yan tarafı boyunca aşağı doğru kayd, başparmağım derisinin altındaki her hassas kaburgayı yokladı. “Bana tapmana izin vereceksin. Ama önce”—sesim sertleşti—“seni tam burada, altımda güzel, kirli bir karmaşaya dönüştüreceğim. Ve sen buna katlanacaksın. Bu ilahi bedene yaptığım her aşağılık şeye.”

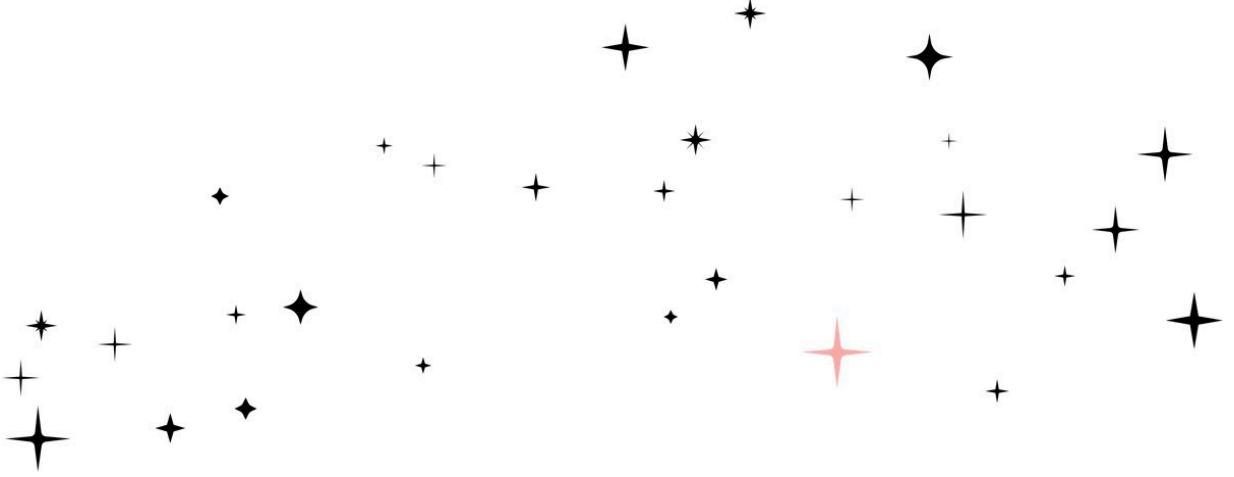
O benden bunu istiyor, bana bunu istiyor ve Tanrı şahit olsun ki, ona hayır demeye gücüm yok.

Titremesi zayıf irademi paramparça ederken bile saymaya devam ediyorum. Parmak uçlarım istemsizce tenine dokunuyor, nabız noktalarını işaretliyor, melodisi damarlarımda yankılanıyor. Phi'nin altın simetrisi, Fibonacci'nin sarmal mükemmelliği ve kalbinin dizginsiz temposu arasında bir yerde düşen sarhoş edici bir ritim—

Her nefes kesici duraklamanın boş, korkunç bir sonsuzluğa uzandığı yer. Korku ve hayranlık, umut ve yıkım arasında askıda kalmış bir boşluk. Bir sonraki kritik vuruşun gelmesini acı verici bir sessizlik içinde beklemek.

Yine de, ne kadar acı verici olursa olsun, bu sessizliği doldurmak için acele edemeyiz. Bu, bir nota çalınmadan önceki gerilim, nefesin bırakılmasından hemen önceki nefes gibidir.

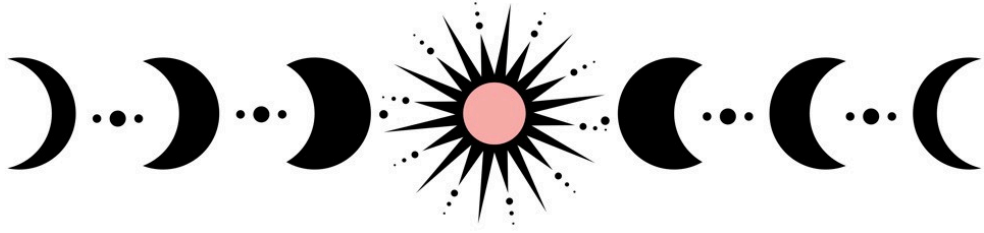
Ve kalbi yeniden benimkiyle aynı şekilde attığında duyduğum o tarifsiz rahatlama.



Dördüncü temas bir son ve bir başlangıçtır. Gölgeden güneş ışığına döndüğümüz, tanık olduklarımızla sonsuza dek değiştiğimiz an.

— DR. KATE RUSSO, PSİKOLOG VE GÜNEŞ
TUTULMASI UZMANI

ÇARPışMA



Müzikte, kalp atışı temposu, nabızla uyumlu bir müzik hızıdır.

ORION

Beklentinin teslimiyete dönüştüğü, arzusun yenilgiye çöktüğü bir an vardır. Yerçekimine karşı güçsüz, serbest düşüşte asılı kalmış, pervasız bir an. Özlemin deliliğe dönüştüğü o tehlikeli sınır.

Bu, sınırın ortadan kaldırılmasıdır.

Bu korkunç uçurumun eşiğinde, açlık öylesine acımasızca, öylesine doymak bilmez bir şekilde yakıp kavurur ki, acının kendisi gerekli bir pranga haline gelir.

Ta ki dizginleriniz kırılana ve isteyerek, çaresizce yıkıma sürüklenene kadar.

Yatağımdaki o esrarengiz meleğe bakarken, bakışlarım onun güzel, çekici vücudunda gezinirken, açlıktan bitmiş durumdayım. Tamamen yok olmaya

odaklanmış, çılgın bir atom yığınıyım.

Başparmağımla yanağını son bir kez saygıyla okşayarak yumuşaklığını tadıyorum. Parmak boğumlarımı hassas morluğun üzerinde gezdirirken, dokunuşum tahriş olmuş derisine nazik bir dokunuş oluyor. İşte burada incelik sertliğe dönüşüyor. Direnç göstermekten gerginleşmiş kaslarımdaki titreme dinliyor ve kaslar ile tendonlar istikrarlı bir kuvvete dönüşüyor.

Öyle zevkli bir teslimiyet ki, neredeyse orgazmik bir deneyim.

Collins, büyüleyici kirpiklerinin arasından bana doğru göz kırptırıyor, davetkar bir şekilde aralanmış ağzıyla, elim boğazına yerleşirken. Dudaklarından kaçan şaşkın nefes, avucumu çenesine daha da yaklaştırıyor, parmaklarım narin omurgaya sıkıca bastırıyor.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirip, havada yayılan nefis kokusunu içime çektikten sonra dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırdım. Ağzının içine doğru vahşice yalayarak, yavaşça ve iyice tadını çıkardım, ardından öpüşmeyi derinleştirdim.

"Bacaklarını aç." Bu emir, ağzına karşı derin bir tonda dile getirildi ve nabızı parmak uçlarıma karşı vahşi bir isyanla alevlendi.

Onun tereddüdü dudaklarımda karanlık, çarpık bir gülümsemeye neden oldu. Bedenimi onun üzerine ağır bir şekilde bıraktım ve boynuna olan kavrayışımı sıkılaştırdım.

Yutkunuyor, parmaklarımda altındaki titreme hızlanıyor.

"İstediğin gibi olsun, meleğim." Bacaklarım dizlerinin arasına giriyor, ıslak eteğinin kumaşı, onu parçalama isteğimi daha da artıran kısıtlayıcı bir bariyer oluşturuyor. Aceleci bir hareketle, ıslak kumaşı uyluklarından yukarı çekip bacaklarını ayırıyorum.

Kararmış gözlerinin ardında bir anlık korku beliriyor ve kahretsin, bu onun kokusu kadar baş döndürücü. "Tahriğini neredeyse tadabiliyorum," diyorum, sesim sürtünme ve inilti dolu.

Dirseğim yatağa saplanırken ağırlığımı hissetmesini sağlıyorum. İçine girme ihtiyacıyla kalçalarım acı içinde kasılırken, omzunun kıvrımına nazik

bir öpücük konduruyorum, dilimi daha da içeri sokarak kendime işkence etmeye devam ediyorum.

Sonraki kısmı onun için hızlıca hallediyorum. Elimle aramızda bir boşluk açıp eteğinin düğmelerini hızla açıyorum. Kısa ve kesik bir küfür savuruyor ve nefes nefese gelen bu ses, parmakları battaniyeye dolanırken kaslarımda sıcak bir esinti yaratıyor. Parmaklarımı bel bandının altına doğru kaydırıyorum ve karnının istemsizce titremesi boğazından gelen bir iniltiyi ortaya çıkarıyor.

Dudaklarımı omzunun ve boynunun birleşim yerine hafifçe değdirip, dişlerimi nabzının üzerinde gezdirdikten sonra, elimi kemerin etrafına sıkıca kavrayıp, geriye doğru iterek eteğini kalçalarından aşağı doğru çektim.

Diğer odadan süzülen loş ışık, onu gölge ve ışık kontrastıyla sararak vücudunun seksi hatlarını ortaya çıkarıyor. Ve ben de her bir mahrem kıvrımını gözlerimle takip ediyorum. Omurgamda bir ürperti hissediyorum ve bu hareket ondan hafif bir nefes kesilmesine neden oluyor.

Ağzımı elimle kapatarak onu açgözlülükle süzdüm. "Kahretsin, çok güzelsin, nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Alev alev yanan bakışlarım onun narin hatlarını ve kıvrımlarını inceliyor, göğüslerinin şehvetli dolgunluğunu, karnının seksi çukurluğunu, kıvrımlı uyluklarını ve kalçalarını hayranlıkla izliyor; vücudunun her santimini zevkle inceliyor, ellerime izin vermeden önce gözlerimin onu ele geçirmesine izin veriyorum.

Sabırsızca homurdanarak onu yüzüstü çevirdim. Collins ellerini beyaz battaniyeye bastırdı, parmakları tutunacak yer ararken eteğini uyluklarının ortasına kadar indirdim. Günahkar kalçalarına son bir kez bakmama izin verdikten sonra, gömleğinin yakasını kavrayıp kollarından aşağı doğru çektim ve ön kollarının etrafına bağladım.

Sonra hızla elimi bileğine doladım, belinin alt kısmına doğru getirip iki hafif gamzesinin arasına sıkıştırdım. Avucumun içini pelvisinin altına bastırarak kalçasını bana doğru kaldırdım. "Aman Tanrım, beni ne kadar çıldırttığının farkında bile değilsin."

Onun her şeyini bir anda tatma ihtiyacı yüzünden delirmiş bir manyağa dönüşüyorum. Onu paramparça etmemek, onu öylesine baştan aşağı ele geçirmemek için tüm irademi kullanıyorum ki, ikimizden de geriye hiçbir şey kalmasın.

Nefes alışverişi hızlanırken, bileğindeki yükselen nabza sertçe bastırıyorum, parmaklarım onun ateşli kalbine doğru işaret eden mürekkeple çizilmiş yıldızların üzerinde yoğunlaşıyor.

Bu, göz kamaştırıcı ve hızlı olacak, insanlığımın tamamen yok oluşu. Onun için, geriye kalan tüm sınırlarımı yakıp kül edeceğim, o parlak ateşte içi boş bir kabuğa dönüşene kadar kendimi yakacağım.

Ve boşluk ruhumun son kırıntılarını da yuttuğunda, bu kalp atışı yıldızları benim dayanağım olacak.

Kalp atış hızı dakikada bir yirmi ile otuz vuruş arasında değişiyor ve ben onun ritmini haritalandırarak, kalbinin atışını nota çizgileri üzerine yazılmış gibi kemiklerime kazıyorum.

Çenemi sıkıca kasarak kemer tokamı kavradım ve nemli deriyi ilmeklerden kopardım. Keskin ses karşısında tüm vücudu titredi, bu da ısınmış damarlarımda şeytani bir heyecan yarattı. Derinin ucunu omurgasının üzerinde gezdirdim ve bu tehdit karşısında titredi, nabızı parmaklarıma karşı hızlandı.

İstemeyerek de olsa kemeri gümüş kutunun yanındaki yatağa bıraktım, sonra da nasırlı avuçlarımla kalçalarını hırsla okşayarak, baş parmağımı kıvrımlarının arasına sokarken kalçalarının kıvranışını zevkle izledim.

“Çok seksi görünüyorsun, sığırıcık. O boğuk inlemelerini duymak istiyorum.” Baş parmağımı vajinasının sıcak merkezinde gezdiriyorum, ne kadar ıslak olduğunu, beni mahvetmeye çok yakın olduğunu hissettiğimde vahşi bir iniltiyi bastırıyorum. “Aman Tanrım, sıcak tenini bana değdirdiğim anda—”

Başparmağımın içeri girmesiyle hafifçe irkildi ve birdenbire onu bu yatakta kıvranırken görmeyi çok istedim. Parmağımın ucunu kaygan dudaklarının arasından geçirirken vücudu gerildi.

"Derin nefes al, Collins."

Derin bir nefes alırken sırtı yukarı kalktı, bu da kontrolümü bir nebze de olsa zayıflattı. Yavaşça nefesini verdiği anda, parmaklarımı içine soktum, baskıdan dolayı kalçalarının yukarı doğru fırladığını görünce çenemi sıktım.

“Aman Tanrım. Kahretsin—” Kelimeleri yutkunarak, dişlerimi onun sıkı vajinasının etrafımı saran tatmin edici hissine karşı gıcırdatarak söyledim. Ateşli tenler birbirine değiyordu. Aramızda hiçbir şey yoktu. Ve aşağıda kıvrınmasının erotik görüntüsü—Aman Tanrım. Cehennem.

Kollarını tişörtünün altından belinin altından kavradım, onun için, kendim için, ikimizi de unutulmaya yüz tutturmadan önce bu işkence dolu sınırdaki bir an daha kalabilmek için bileğini daha sıkı kavradım.

Çok sayıda kanlı ve şiddet dolu sahneden gelen rahatsız edici görüntüler yüzeye çıkmaya çalışıyor ve onları karanlık suların altına geri itmiyorum.

Sanki çırpınışımla hissetmiş gibi kalçalarını hareket ettiriyor, parmaklarımı sıkarken vahşi bir şehveti alevlendiriyor. Boğazımdan bir küfür savuruyorum ve başparmağımı sakrumuna bastırarak omuriliğinin tabanındaki o erojen bölgeye masaj yapıyorum. Ve Tanrım, o kadar alıcı ki, ıslak bir sıcaklık parmaklarımı sarıyor.

Uylukları bacaklarıma bastırıyor. Bacaklarını kapatıp daha da açamadığı için eteğinin bandıyla sıkışmış durumda. Battaniyenin altında sessizleşmiş, çaresiz bir ses çıkarıyor; bu ses, acımasız bir arzuyla benim kısıtlamalarıma saldırıyor ve beni daha da derine inmeye, ritmik bir şekilde parmaklarımı içeri sokmaya teşvik ediyor. Onu ilk kez gerçekten hissediyorum. Sıcaklığı, uyarılması. Yumuşak, kaygan teni.

"Bu kaltak çok muhtaç ve benim," diye homurdanarak söylüyorum. "Bunun nasıl bir his olduğunu bana anlatmalısın," diye talep ediyorum, parmaklarımı derinlere doğru kıvrarak.

Boğazından boğuk bir inilti çıkarır ve onu bağlayan kemeri çekiştirerek başını yatağa yaslar.

"Collins, kelimeleri kullanmanı istiyorum." Bu isteğim üzerine ses tonumdaki sertlik çatladı.

“Harika hissettiriyor...mükemmel,” diyor. “Orion, mükemmel hissettiriyorsun. Senden daha fazlasını istiyorum.”

"Kahretsin, beni yok etmek istiyorsun."

Bu yavaş ve çılgın tempoyu koruyarak, yavaş yavaş deliriyorum, parmaklarımı ıslatmasının verdiği tahrik edici duyguya kapılıyorum. Sırtını kamburlaştırıp, daha fazlasını istercesine elime sürtünürken, ihtiyaçtan aklımı kaybediyorum.

Kalçalarını bu kadar utanmazca sallayışını görmek, kontrolümün bir başka ipliğini daha geriyor. Ve onu bağlı, tamamen benim insafıma bırakmış halde görmek... Kahretsin. O karanlık iplikler kıpırdanıyor ve kırbaçlıyor, beni tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarına yaklaştırıyor.

Elimi bileğinin etrafına sıkıca dolayarak, kalbinin her öfkeli atışını sayıyorum, kalp atışlarının ritmi düzelene kadar işkence dolu uzun bir süre bekliyorum. Parmaklarımla onu okşamaya devam ediyorum, beni almaya hazırlıyorum. Çünkü bunu yaptığım an, artık geri durmanın imkanı kalmayacak.

Vücudumu onun üzerine örterek parmaklarımı daha derine ittim, altımda kıvranışını çok sevdim. Parmaklarımı çekip onu tattığımda savaşı kaybediyordum ve kısık bir hırıltı çıkardım. "Kahretsin. Sadece amını bile yiyebilirim."

Kontrolü ele geçirerek, nemli saçlarını yüzünün yanından nazikçe yana doğru ittim ve avucumu ensesine indirdim. Orada onu destekleyerek dudaklarımı kulağına bastırdım. "Böyle kal."

Nefes alışverişi hızlanıyor, sırtı göğsüme çarpıyor. Fermuarımı indirmek için biraz doğruluyorum ve çıkan sert ses gergin sessizliği bozuyor.

"Orion—"

Adım dudaklarından bir yalvarış gibi döküldü. Pantolonumu daha yeni indirmiştik ki, arsız bir meydan okuma hareketiyle yatakta kıvranmaya başladı.

"Bu durumu çok daha kötüleştirecek," diye uyardım onu, pantolonumu aşağı doğru indirirken sesim koyu ve hırıltılıydı.

Kolları hâlâ arkadan bağlıyken, dizleriyle kendini itiyor. Kaçmak için verdiği mücadelenin yasak görüntüsü, kanımı coşkulu bir adrenalin

patlamasıyla dolduruyor.

Dizginsiz bir açlık damarlarımda kıvılcımlar saçıyor, kemiklerimin iliklerine kadar uzanan ilkel bir dürtüyü kışkırtıyor ve gölgeler görüş alanımı kaplıyor. Bundan sonra yapacağım her şeyin lanetli olacağı bilgisi beni durdurmuyor.

Üzerimdeki son dar kıyafetleri de çıkarırken şiddetli bir açlık pençelerini serbest bıraktı. "Ah, sığircık kuşu—" Yatağın üzerinden uzanıp ellerimi ayak bileklerine doladım. "Kaçmak için şansın vardı. Sana kaçmanı söylemiştim bebeğim. Artık kaçış yok."

Onu zorla kendime doğru çekiyorum ve o da tekme atarak, iştahımı kabartmak için vücuduma hafifçe vuruyor. Yatağa çıkıyorum. Kısa süren mücadele sırasında eteğini tamamen bacaklarından sıyrıp, bluzunu da kollarından yırtıyorum.

Ve ben onun üzerinde havada asılı kalırken, göğsüm kabarıyor, kasıklarım onun altımda sıkışıp kalmasının şehvetli görüntüsüyle sızlarken, bir elini kurtarmayı başarıyor. Diğer bileğini başının üstündeki yatağa sabitliyorum, böylece mücadele etmesi için o tek elini ona bırakıyorum.

Parmaklarımı sıkıca birbirine kenetleyerek, penisimin ucunu kalçasının kıvrımı üzerinde gezdirirken kendimi onun nabzına bağladım. Sonra aşağı doğru, ucunu uyarılmış bölgesinden kaydırarak, onun sıcak ve ıslak hissiyle neredeyse aklımı kaybediyordum.

Bacaklarının arasına oturdum, boşta kalan elimi seksi kalça kıvrımına kenetledim. Altımda meydan okurcasına kıvranıyordu ve kahretsin, boğuk küçük iniltisi omurgamda bir ateş hattı başlattı. "Tanrım, resmen vahşi bir sikiş için yalvarıyorsun."

"Süzgeçsiz düşüncelerin çok iğrenç," diye fısıldıyor battaniyeye, istemsizce titreyerek.

"Hım. İnan bana"—göğsümün derinliklerinden karanlık bir inilti yankılanırken, arsızca kalçalarına sürtünüyorum—"en kötülerini saklıyorum."

"Yapma."

O tek kelime, içimde bir kibrit çakması gibi, zayıflamış olan irademi aramızda küle çevirdi. Gözlerimi sıkıca kapatarak, onun talebine en sapkın, en yıkıcı şekilde cevap verme dürtüsüyle mücadele ettim.

“İşte bu kadar—” diye homurdanarak dizlerimin üzerine çöktüm. “Seni becerirken gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum.” Onu altına alıp, bacaklarını iyice açarak kalçalarımın etrafına doladım ve kaygan uyluklarının arasına ağır ağır yerleştim ve—“Siktir,” diye hırladım, boğazımdan kopan harap bir ses.

Ona karşı kaskatı bir şekilde hareketsiz kalıyorum. Kaslarım geriliyor, tendonlarım geriliyor, her parçam titrek kontrolüme isyan ediyor. "Meleğim, bu bedene karşı her türlü iğrenç, sapıkça eylemi gerçekleştirmek üzereyim. İçine iyice girdiğimde..." Sözlerimin ardındaki tehdidi, penisimin aralıksız dürtülmesiyle ona hissettirerek sözlerimi yarıda kesiyorum.

Onu bedeniyle, zihniyle, kalbiyle yok edeceğim korkusu, kaburgalarımın arkasında kontrol edilemeyen bir kütle gibi. Geçmişinin peşini bırakmayan şeylerin kaba bir resmini oluşturacak kadar parça topladım ve bu, içimde derin bir öfkeyle beni parçalıyor.

Gözleri dipsiz bir ifadeyle, içgüdüsel olarak elini göğsündeki yara izli bölgeye doğru uzatıp üzerini örtmeye çalışıyor. Bu hareketi sayısız kez yaptığını izlemiştim, vücudunda şimdi fark ettiğim diğer yara izlerinin farkında değildim. Desenlerini tanıyorum. Onları oymak için kullanılan dişli bıçağın boyutunu ve şeklini biliyorum.

Başımı eğip göğsünün yumuşak kıvrımının altındaki yara izine bir öpücük kondururken, göğsümün ortasında dayanılmaz bir acı belirliyor. Nefesi kesiliyor, boğazında boğuk bir ses çıkıyor.

"Bana anlatmalısın, Collins," diye fısıldadım tenine doğru. "Seni neyin korkuttuğunu söyle." Bu isteğimi, kalçalarımın yavaş ve kontrollü hareketleriyle, penisimin ucunu tam da hassas merkezine yerleştirirken vurguladım.

Ve aramızdaki kırılğan boşluk nefese, nabza ve ısıya dönüşüyor.

Bu yatakta onu acımasızca, gaddarca becerebilirdim. Karanlığın içine gömülmüş. Kurtarılabilecek tüm mantığın ötesinde kaybolmuş. Bu keskin

gerçek aramızda titriyor, kalçalarımın en ufak bir hareketiyle tatmin edilebilecek cazip bir meydan okuma.

Bu şekilde, o her zaman benim için yaratılmıştı—benim kurbanım olmak için. Çaresizce yere serilmiş, hareketsiz bırakılmış. Bu yatağa saplanmış—

"Bu kas hafızası," diyor, sesi beni düşüncelerimin uçurumundan geri çekiyor ve gözlerimi kırıpıyor.

Yutkunması boğazının ince çizgisinde ilerliyor. "Felç, kas hafızası," diye açıklıyor, sesi nefes nefese bir mırıltı. "Tenimde derinin dokunuşu. Keskin kokusu. Ağzımı boğan his... Üzerime çöken ağırlık..." Gözlerini sıkıca kapatıyor, nefes verirken bir işkence dalgasını bastırmaya çalışıyor. "Donakaldım. Karşı koyamadım. Düşündüm ki... eğer sadece hareketsiz kalsaydım, çabuk biterdi." Nefesleri arasında bir hıçkırık takılıyor. "Ama çabuk bitmedi ve sadece hayatım çalınmadı. Kalbim hala atıyor olsa da, ciğerlerim hala nefes alıyor olsa da, hayatta kalmadım. Ne zaman yakın bir dokunuş tehdidi olsa, bedenim beni o cehenneme kilitliyor. Sadece... donakalıyorum."

Kanımda öfke alevleniyor, hücrelerimi saran yakıcı bir hiddet. Bütün dünyayı yakıp küle çevirebilirdim, sadece onun da alevlerin içinde küle dönüşmesini sağlamak için.

Onu kurtaracak bir kahramana ihtiyacı yok. Savaşacak bir canavara ihtiyacı var.

Bilinçli hareketlerle bileğini yakalayıp başının üstüne doğru itiyorum. Bu hareket onu geriyor, ameliyat izini ortaya çıkarıyor ve göğüslerinin günahkar güzelliğini tüm ihtişamıyla bana sergiliyor. Onu yatağa sabitleyerek bedenimi onun üzerine ağır bir şekilde bırakıyorum, böylece mükemmel ve kusursuz bir şekilde hizalanıyoruz.

"Benimle dövüş," diyorum sesim kırık bir hırıltıyla. "Vermen gereken her türlü acıyı sadece kabullenmeyeceğim. Ondan zevk alacağım, meleğim."

Titrek nefes verişinde alnımı onun alnına yaklaştırdım. Başparmağım bileğindeki yıldız deseninin üzerinde ritmik daireler çizerek, nabzımı derisinin altındaki kesik kesik atışlarla birleştirdim. Ve tıpkı onu ses dalgalarının hoparlörüne yasladığım o an gibi, bedeninin altımda

gerildiğini, kaslarının bir mücadeleye hazırlanmak için sıkıca toplandığını hissettim.

Bakışlarını yeniden yakalamak için geri çekilirken, göz bebekleri büyümüş. Karanlık, parıltıdan, yoğun duygularla dolu havuzlar. Orada birikmiş olan korku beni mahvetmeliydi. Yine de erimiş bir şekilde damarlarıma sızıyor, bu korkunç, sefil arzuya sarhoş edici bir çağrı gibi; bir kez tadına bakıldığında, beni tüketecek.

Geri dönülemez şekilde.

Dudaklarımı ıslatırken aceleyle, "Dövüşünü istiyorum," dedim. "Seni alacağım Collins. Sert, çetin bir şekilde. Ve savaşman gerekiyor."

Onu hareketsiz tutarken, bedenim onun etrafında sıkı bir kafes oluşturmuş gibi, bakışlarını üzerimde tutuyorum; bu, gözlerimden yansıyan sessiz, sert bir uyarı. Çünkü bu sınırı bir kez aştığımda, geri dönüş olmayabilir. Her yok oluş, tozdan ve yıldız ışığından bir yaratım doğurmaz. Ve eğer bir şey ortaya çıkarsa, bu canavarca ve kayıp bir şey olabilir.

Gölgenin altındaki kıyıda, onu kurtarmak için mücadele ettim. Zihnimi tırmalayan sinsi, karanlık dürtüleri bastırdım. Ama bu—bu, bilinmeyene, boşluğun ta kendisine uzanmak ve insanlığın bir nebze de olsa hayatta kalmasını ummak demek.

Ağızdan yırtılmış bir ses çıktı ve bakışları yüzümün sert hatlarını ararken dudağının kenarını ısırdı. Fırtınalı derinliklerinde, öfkesinin bir kıvılcımının tutuştuğunu, öfkeyle alevlenmek isteyen o göksel ateşi gördüm.

"Bunu yapması için güvendiğim tek kişi sensin..." diye fısıldadı, kelimeleri boğazında düğümlenmişti. Yutkunması duyuluyordu. "Sana güveniyorum, Orion."

İçimdeki ilkel bir arzu serbest kalıyor ve açgözlülükle dudaklarını ele geçirip, acı dolu teslimiyetini kesiyorum. Onu öperken, nefeslerimiz birbirine karışana kadar dudaklarım onunkilerde oyalanırken, ağızından çıkan ses neredeyse insan sesi gibi.

"Dayan bakalım, meleğim." Parmaklarımızı birbirine kenetlerken sesim titriyor. O da karşılık veriyor, kasları geriliyor ve uylukları kalçalarım bastırıyor.

"Collins, lütfen bir nefes al."

Başını hızla sallayarak onaylıyor, tırnakları elimin arkasına saplanıyor; ben onun içine girerken acı ve zevkin şiddetli bir zıtlığı oluşuyor.

Ve biz, bir yıldızın ateşli kalbinde birleşen atomlar gibi, yoğun ve akkor bir şekilde çarpışıyoruz. Füzyonun en temel hali, şiddetli ve yıkıcı bir çarpışma.

"Tanrım, inanılmaz derecede iyi hissettiriyorsun," diye inledim dudaklarına doğru. Kaslarım gerilmiş, tamamen bitkin bir halde kaba bir küfür mırıldandım. "Fazla mükemmelsin—kahretsın."

Bir anlığına, acı dolu bir an için, kendimi onun derinliklerinde tutuyorum. Sonra, elini kavrayıp geri çekiliyorum ve tekrar itiyorum—daha sert, daha derin—o en yumuşak çığlığı atarken, benliğimin ta özünü alt üst eden erotik bir notayla kendimi ona karşı paramparça ediyorum.

Collins altımda kaskatı kesildi, kalbi korkudan kilitlenmişti, tırnakları parmak boğumlarıma hilal şeklinde izler bırakıyordu. Vücudundaki gerilim benimkini yansıtıyordu ve onu saran, yerinde kilitleyen paniği hissedebiliyordum.

Bir sonraki bastırılmış hamlemlerle titreyen bir nefes veriyorum, kısık bir küfür ağzımdan dökülüyor. "Donmak çok daha acı veriyor, küçük sığırcık," diye fısıldıyorum aralanmış dudaklarının üzerinden, onu sahiplenmenin günahkarca yozlaşmış hissine kendimi kaptırarak, vuruşlarımı derinleştirirken onu aceleyle ikna etmeye çalışıyorum.

Bir an için o korkunun esiri oluyor, sonra bedeni altımda canlanıyor. Tepkisel, telaşlı.

Şiddetli.

Bedeni benimkine çarptı.

Parmaklarım onun parmaklarına kenetlenmiş, diğer elimle bileğini yatağa sabitlemişken, geriye doğru çekilip ona sertçe çarptım. Boğazımdan hırıltılı bir küfür koptu, tenim sürtünmeden alev alev yanarken kendimi imkansız derecede daha derine gömdüm.

Her bir yükseliş daha da zorlayıcı, daha da acı verici hale geliyor, bedeni benimkine karşı çırpınıyor. Kalçaları şiddetli bir meydan okumayla yukarı doğru fırlarken çığlıkları havayı dolduruyor. Ve kahretsin—kıvranıp çırpındığını hissettiğimde vahşi bir inilti kopuyor, erotik bir isyan beni lanetli bir canavara dönüştürüyor, onu daha da derin bir teslimiyete zorlarken tüm ağırlığımı üzerine bırakıyorum.

Gözleri sıkıca kapandı, kirpiklerinin parıldayan uçları o kadar acı verici derecede güzeldi ki, ben de acımasızca içine girip, her gaddarca hamleyle onu kirlettim. Onu, beni paramparça ettim.

Ve onu zapt altında tutuyorum—

Yani dövüşebilir, yani isyan edebilir.

Böylece dalga üstüne dalga üzerime çarpabilir, çalkantılı öfkesini serbest bırakabilir.

Onun öfkesinin şiddetlenmesine izin verdim. Kızgınlığının kabarmasına izin verdim.

Hepsini kabul ediyorum.

Bir an için kalbim paramparça oldu, bileğindeki tutuşum gevşedi ve o da kurtuldu. Yumruklarını omzuma indirdi. Bir kez daha. Acımasızca vurmaya devam etti. Sonraki darbesinde eli terle ıslanmış tenime değdi, ama gücü tükenene kadar durmadı, hırıltılı nefesi yerini pençe gibi keskin tırnaklara bıraktı ve beni öfkeli ateş izleriyle damgaladı.

“İsa, kahretsin—”

Acı bir fitili ateşler gibi alevlenirken, lanet sıkılmış dişlerin arasından geçiyor ve elim boğazına dolanarak, nefesleri kesilmeden çığlık atabileceği kadar baskı uyguluyor.

Ama kahretsin, her nefes nefese attığı çığlık, duyularımı kışkırtıcı tırmalamalarla delip geçiyor, tıpkı tırnaklarının direncimi kırıp etimi parçalaması gibi, boğazının narin sütununu sıkma yönünde çarpık bir arzu uyandırıyor.

“Evet, siktir—” Sesim, itişler arasında kaba bir emir gibiydi. “İşte böyle, bebeğim. Pençelerini hissetmeme izin ver.”

Onun direnci beni daha da sıkıca kavramasına, her geri çekilip kaygan sıcaklığına tekrar dalmaya çalıştığımda beni daha da derine çekmesine neden oluyor. Tam kendimi tamamen kaybederek ileri doğru atılırken, tırnakları yanağıma takılıyor—

Tatmin edici bir yanma hissi, bedenimde derinden, lezzetli bir acı bırakıyor.

Bir anlığına şok olmuş bir halde, gözleri karanlığın içinden benimkilerle buluşana kadar perişan görünüyordu; ve karşısında, onun acısından beslenmekten daha fazlasını isteyen sapık bir canavar duruyordu.

Öfkesi giderek artarken, göğsü kabarıp inip kalkarken ve gözleri alev alev yanarken, "Tanrım, sen hastasın!" diye hırıldadı.

Dudaklarımın kenarında şeytani bir gülümseme belirdi. “Hım. Hastayım...” Elimi ensesindeki saçlarına geçirip sertçe çektim, başını geriye doğru eğdim ve dudaklarımı kulağına bastırdım. “Bana her zarar vermeye çalıştığında ne kadar ıslandığını hissedebiliyorum.” Sesim koyu bir hırıltıya dönüştü, her boğuk hece acımasız bir itişle noktalandı. “Hadi bakalım, daha çok savaş bebeğim—söz veriyorum, her lezzetli, cezalandırıcı acı darbesinde seni becereceğim, ta ki sadece benim adım haykırana kadar.”

Vücudu benimkinin altında baştan çıkarıcı bir şekilde kıpırdanıyor. "Siktir git—" Ağzından bir sürü acımasız küfür dökülüyor. Her kaba küfür, her ateşli suçlama, omurgamda yakıcı bir zevk izi bırakıyor.

Ona sertçe vururken dudaklarımdan karanlık bir eğlenceyle karışık bir homurtu dökülüyor. "Ah, beni becerme şeklimi seviyorsun, meleğim." Onun meydan okuyan çırpınışları boğazımdan ilkel bir hırıltı koparıyor. "Eğer bana zarar vermek istiyorsan—" diye hırlıyorum ona bir, iki kez, morartarak ve amansızca "—o zaman bana zarar ver."

Bir sonraki hamlem yıkıcı olacak, ondan seksi, korumasız bir inilti koparacak. Kalbi o şiddetli, öfkeli ritmiyle atmaya devam ettiği sürece, küçük ateş burcumun közlerini harlayıp, alevini canlı tutacağım.

Acımasız bir darbe daha, tatlı dudaklarından umutsuz bir çığlık kopardı. "Ah, Tanrım... Orion. Durma..." diye inledi her acımasız darbe arasında.

"Durma."

Sırtı teslimiyetle yataktan kalkmış, ateşli bakışlarımı vücudunun baştan çıkarıcı kıvrımına çekiyordu. Zorlayıcı bir dürtüyle, kalçalarımınla acımasız bir ritim tutturdum, her amansız itiş, teninin altındaki ateşli ritme göre zamanlanmıştı.

Ağzımı göğsüne indirdiğimde, dilimi sivri meme ucunun üzerinde gezdirirken -alaycı, işkenceci bir şekilde- göğsümden sahiplenici bir inilti yükseldi, ardından onu dişlerimin arasına alıp sertçe emdim ve boğazımdan bir inilti daha kopardım.

"Bu muhteşem göğüsleri bunca zamandır benden sakladığına inanamıyorum, Collins Holbrook." Sözümü vurgulamak için, gergin tomurcuğun üzerinden dişlerimi gezdirerek meme ucunu cezalandırıyorum. Sonra göğsünün dolgun kıvrımına bir ısırık atıyorum, parmaklarım yan tarafındaki yuvarlak izleri arzuyla okşarken inliyorum.

Zevk ve acının yakıcı bir karışımı göğsünü benimkine bastırıyor, kalbi çılgıncasına kaburgalarımın vuruyor. Tırnaklarının bıraktığı ham çizikler, bedenlerimizin her kaymasında tatmin edici bir yanma hissiyle alevleniyor, vuruşlarım savunmasız hale geliyor.

Ağırlığımı daha da artırarak, kalçalarımın etrafında bacaklarını daha da genişletmeye zorluyorum, onun amansız fırtınasının amansız akıntısı altında tamamen kaybolmuş durumdayım.

Ve ben aklımı yitirmiş, tatmak, dokunmak ve sevişmek arzusundan deliye dönmüş durumdayım; bedenim, dayanılmaz bir ihtiyaçla onun çırpınan bedenine bastırılıyor.

Bu çarpık açlık her şeyi istiyor, kırık dökük çılgınlıklarından bir obur gibi besleniyor. Kötü, açgözlü bir canavar, dilimi morarmış yanaklarından süzülen gözyaşlarının üzerinde gezdirirken onun mücadelesinin tadını çıkarıyor. Ve Tanrım bana yardım et—onlardan zevk alıyorum. Tuzlu su mükemmel bir iletken görevi görüyor, aramızdaki bu sapkınlığı yoğunlaştırıyor.

Burun deliklerim genişledi, karnım kasıldı, kalçaları altımda kıvrılırken vahşi bir güçle ona girdim. Künt tırnakları dokunabildiği, yaralayabildiği

her yeri kesti; kaburgalarımı, kollarımı, sırtımı. Dişleri omzuma saplanınca boğazımdan hırıltılı bir ses koptu.

Acı, duyularımı harekete geçiriyor. Her darbe, her sıyrık ve ısırık, içimde derin bir ateşi körüklüyor, ta ki tamamen yıkılana kadar. Arzu, bu doyumsuz açlıkla birleşiyor, adrenalin omurgamdan yukarı doğru yükselirken eriyor ve damarlarımı baş döndürücü bir coşkuyla dolduruyor.

Bu zevk, yıkıcıdır.

“Ah, kahretsın—” diye homurdandım. Kalçalarım acımasız bir öfkeyle onunkilere sertçe çarptı. Bedenim onunkine doğru itildi, her itiş bizi uçurumun kenarına daha da yaklaştırdı. Onu çıplak bıraktım. Beni derimi yüzdüm.

İki karanlık ve şiddet dolu güç birbirine doğru sarmal şeklinde yaklaşıyor, çarpışıyor, birleşiyor, birbirini ele geçiriyor ve sonunda kaçınılmaz, parçalayıcı bir çekim gücüne hapsoluyoruz.

Sadece lanetli bir sapık, onun altımda çırpınış şeklinden böylesine sadistçe bir zevk alabilirdi. Kuvvet, çekim kadar baştan çıkarıcı. Alma, teslimiyet kadar sarhoş edici. Tırnaklarının yakıcı tırmalamasını, dişlerinin keskin ısırtığını özlüyorum. Kanımı emme şeklini tadıyorum—daha önce hiç ememediği kanı. Her damla, gidermesi gereken bir susuzluğu gideriyor.

Ve benim için -maskesi düşmüş bir canavar olarak- bu, kendi sapkın zevkimi haklı çıkarmanın tek yolu. Çok sevilen, çok arzulanan bir şeye, tam da sınırdan, onu onarılamaz bir şekilde kıracağım noktada dokunmak.

Çıplak ellerim, filtrelenmemiş bir saygıyla onu keşfediyor. Eldiven yok, teninin tüm inceliklerini hissetmemi engelleyecek hiçbir bariyer yok. Dudaklarım çenesinin altındaki yanal izlere değiyor, orada tutulan ve bir mücadele sırasında vücudunun her şiddetli sarsıntısında onu kesen keskin nesneyi ortaya çıkarıyor. Dilimi izlerin üzerinde gezdirirken, içimde vahşi, ilkel bir öfke alevleniyor. Öfke, kaburgalarımın kafesini parçalayan bir şeytan gibi.

Onu yere yatırıp, sanki beni bu dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi içine girip çıkıyorum. Deli bir canavar gibi içine girip çıkıyorum, sanki bu

hayaleti bedeninden cezalandırıp kendi bedenimi de yok edebilecekmişim gibi.

Bu karanlıkta ışık yok.

Ufuk çizgisini geçtik, geri dönüşü olmayan noktayı aştık; burada her türlü ışık ipliklere dönüşüyor ve gölge tarafından yutuluyor.

Ve böyle bir uçurumdan yeniden ortaya çıkan şey bencil ve felaket dolu. Kendi yıkıcı açlığı tarafından şiddetle tüketilen bir aşk. Bir saplantı, bir hastalık; bizi ya bağlayacak ya da kıracak bir hastalık.

Dokunuşumun altında nabızı düzensizleşiyor, korkunç bir ritim bozukluğuyla sendeliyor. Kalbim de onunla birlikte duruyor, nefesinin sıkışmış sesinin yankısıyla donup kalıyor.

Aniden elim ilaç kutusuna uzandı, içimde umutsuz bir panik kıvranıyordu

—
“Hayır,” diye fısıldadı Collins, bakışları benimkilerle kesişince yüzünü buruşturarak. Beni daha sıkı kavradı, titreyen parmakları saçlarımın arasında dolandı. “Durma—durma.”

Duraksadım, göğsüm acıyla sıkışmıştı, gözlerine baktım. "Collins—"

"Orion," diye karşılık verdi, ismimi söylerken sesi titriyordu, kalçalarını baştan çıkarıcı bir ritimle sallayarak aklımı başımdan aldı. "Aman Tanrım. Lütfen, durma."

"Kahretsin." Yerçekiminin beni ele geçirmesine izin verirken, sert ve teslimiyet dolu bir şekilde ağızından dökülüyor bu sözler. Çaresizce ona doğru düşüyor, akıntısının erotik kayasının altında isteyerek boğuluyorum.

“Collins, seni kıracağım,” diye sertçe kulağına fısıldadım. “Tanrım—kahretsin,” diye homurdandım, dudaklarım boğazındaki zayıf nabızı buldu. “Yapamam...” diye hırıltılı bir sesle söyledim. “Durduracak gücüm yok.”

Daha da derine çekilerek, onun direnişinin son kalıntılarını acı verici, sahiplenici bir öpüşle ele geçiriyorum. Direnişi tükenen Collins, altımda çöker ve bir sonraki dizginsiz hamleme teslim olur. Parmakları benimkilerle kenetlenir, o kadar sıkı kavrarlar ki eklemlerimiz bembeyaz olur.

Başparmağım, saplantılı bir bağlılıkla onun kalp atışını takip ediyor, yükselişini ve düşüşünü izliyor, tek bir atışını bile kaybetmekten korkuyorum. O zayıf nabzın tempomu belirlemesine izin veriyorum. Zayıfladığında yavaşlıyor, hızlandığında hızlanıyorum. Onun çekim gücüne kilitleniyorum, ritmim teninin altındaki düzensiz tempoya göre ayarlanıyor.

Bir elimle onun elini sabit tutarken, diğer elim göğüs kemiğinin üzerinde yayılıyor ve avucumun altında kalbinin atışını hissediyorum. "Seni tutuyorum bebeğim," diye fısıldıyorum, dudaklarım onun dudaklarına değerek kalp atışına uyum sağlıyorum. "Asla bırakmayacağım."

Ve o altımda çözülmeye başlarken, ben de boşluklara doğru ilerliyorum, her titrek sarsıntının içinden geçerek, onu zevkinin doruk noktasına kadar takip ediyorum. Üzerimden, içimden geçerken, onun ateşli çarpışmasında diri diri yanıyorum. Nabzına kapılıyorum, nefesini açlıktan kıvranan ciğerlerime çekiyorum, tıpkı yüzeyle çıktıktan sonraki ilk nefes rahatlaması gibi.

Onun müziği hiçbir zaman sadece notalarda var olmadı; öncesindeki nefes kesici beklentide, aradaki gergin sessizlikte var oldu. Bir dokunuştan önceki duraklama, bırakmadan hemen önceki titrek nefes alış. Bıçak sırtında asılı kalan o gerilim.

O, acı dolu bir askıda kalmış, güzel ve kaçınılmaz çözümü bekleyen, yıkıcı derecede mükemmel bir akor gibidir.

Ve onun öfkesinin özleme, acısının coşkuya dönüştüğü anı tam olarak hissediyorum. Beni tamamen saran, öforik bir değişim.

Yavaş ve saygılı bir niyetle kalçalarımı yuvarlayarak tempomu düşürüyorum. Uzun, uyuşuk hareketlerle içine giriyorum. Nefesini öğrenmek, hızlı bir nefes alışında nasıl titrediğini ezberlemek için zaman ayırıyorum. Beklentinin bedenini nasıl gerdiğini, göğsünün benimkine nasıl yaslandığını, kaslarının nasıl titreyip gerildiğini, kırılmanın eşiğinde nasıl durduğunu.

Onu, melodisinin notaları gibi zevkle dinliyorum, ritmindeki her ince değişikliğe kendimi kaptırıyorum.

Onun yaklaştığını hissettiğimde—kaslarım geriliyor, nefeslerim sığlaşıyor—kendimi daha derine doğru eğiyorum, adımlarımı işkence gibi bir

yavaşlığa indiriyorum ve sıcaklığı beni sardıkça titriyorum.

"Ah, Tanrım—kahretsin. Aynen böyle," diye inledim sertçe aralanmış dudaklarına. "Tam burada, senin içinde gömülü olarak yaşayabilir ve ölebilirim."

Dizlerini iyice açtım, elimi aramızda kaydırmak için hafifçe kaldırdım. Parmaklarım, kalçalarımın yavaş ve sahiplenici hareketleriyle uyumlu bir şekilde, klitorisinin etrafında baştan çıkarıcı dokunuşlar yaptı. "Sağa mı, sola mı?" diye sordum.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı, benimkilerle göz göze geldi. "Ne yani, gerçekten bu kadar titiz mi davranıyorsun şu an?"

"Her zaman." O hassas sinir demetinin sağ tarafını ovuşturuyorum, vücudunun tepkisini ölçüyorum, sonra kasıtlı olarak sola doğru hareket ediyorum—ve altımda geriliyor, başını geriye doğru eğiyor ve boğazında nefessiz bir çığlık düğümleniyor.

"Sol!" diye kibirli bir memnuniyetle ilan ediyorum.

Ve sonra da yılmadan devam ederim.

Sağ elim nemli saçlarının arasına giriyor, onu sıkıca kavriyor. Parmaklarım onu sıkı, kontrollü spiraller halinde işlerken, her acı verici, ritmik vuruşla onu esir alıyorum.

Ağzım onun ağzının hemen üzerinde duruyor, her nefes alışını, her iniltisini yutuyorum. Omurgası kavisleniyor, kaygan sıcaklık bana bastırıyor ben daha derine, daha sertçe sürtünürken; her itiş, parmaklarımın acımasız temposu ve basıncıyla eşleşiyor.

"Kahretsin, işte bu kadar bebeğim," diye mırıldandım, dudaklarım onunkilere değerken, sesim kaba ve talepkardı. Dudaklarımı çene hattı boyunca yukarı doğru sürükledim, aralanmış ağzının üzerinde amaçsızca bir yol izleyerek yaladım. "Beni o kadar mükemmel bir şekilde alıyorsun ki." Alt dudağını ısırdım, sonra onu doruk noktasına yaklaştırırken dizginsiz bir açlıkla öptüm. "Tanrım, benim için çok ıslaksın, o kadar mükemmelsin ki. Gelmeni istiyorum meleğim. Benim için gel. Etrafımda kırıldığını hissetmek istiyorum. Vücudunun her çılgın atışını hissedene ve tamamen mahvolana kadar durmayacağım."

Dudaklarını ısırırken, ağzını tekrar kavradım, dillerimiz birbirine dolanarak inlemelerini vahşi bir şekilde yuttum.

Ve boşalmanın etkisiyle her şey altüst oluyor. Tam anlamıyla yer yerinden oynatıyor. Bedeni beni sıkı, titreyen bir kucaklamayla sarıyor, kalçalarının şiddetli yükselişi beni çıldırtıyor.

"Tanrım, kahretsin, beni çok sıkı tutuyorsun," diye hırıltılı bir sesle konuştum. "Benim için boşalırken çok sıkı ve ıslaksın bebeğim... sadece benim için." Sertçe inledim, derinlere doğru iterek. "Söyle bana, seni kim beceriyor, bu tatlı vajinayı kim boşaltıyor?"

"Aman Tanrım... aman... Tanrım," diye fısıldıyor, bacakları bana bastırırken titriyor. "Sen—"

"Söyle—" diye sertçe bastırdım "—adımı duymak istiyorum, Collins. Kime aitsin?"

"Orion...kahretsin. Orion." Sesi ismimi söylerken titredi, omurgası yataktan kalktı ve beni acımasızca yatağın kenarına doğru çekti.

"Kesinlikle haklısın, meleğim. Kimsenin senin üzerinde hakkı yok. Sen benimsin."

Sırtımın dibinde kızgın bir gerilim birikiyor, bir kez daha ileri doğru itiyorum kendimi orada tutarak, o kışkırtıcı zevkin kavrayışını hissediyorum. Boğazının yumuşak boşluğuna karşı kırık bir inilti kopuyor, boğuk ve harap olmuş ses, kaslar ve kemikler arasında yankılanıyor, kalçalarımı kontrolsüzce, çılgınca sallayarak, derinlere boşalırken, onun sıkı sıcaklığına karşı sert ve nabız gibi atıyorum.

Nefesim kesik kesik, Collins tırnaklarını sırtımda gezdirirken titriyorum. Hafif bir inilti ağzından kaçıyor ve ben de hızla yükselip dudaklarımı onunkilerle buluşturarak o narin sesi bir iniltiyle yutuyorum. Aç, doyumsuz bir şekilde, titrek bedeninin her damlasını tüketmek için onu öpüyorum.

İstemeyerek ondan uzaklaşırken, nefeslerimiz çarpıştı, aramızdaki gergin boşlukta birbirine karıştı, bedenlerimiz hâlâ artçı şoklarla titriyordu. Kollarımın üzerinde kendimi destekleyerek, kızarmış yanaklarından nemli saç tellerini düzelttim.

Ve bu yıkıcı olayların ardından, bakışlarımız karanlığın içinden birbirini buluyor. Aramızda derin, sözsüz bir anlayış kıvılcımı çakıyor. Kalbi, kusursuz, yankılanan bir uyum içinde göğsüme çarpıyor.

"Tanrım, ne kadar güzelsin." Bu düşünce, sansürsüz bir şekilde ağzımdan dökülüyor.

Alnındaki gerginlik hafifliyor, yüzünde ışıldayan bir gülümseme beliriyor ve sanki dördüncü bir temas gibi, son gölge de nihayet kayboluyor. Taş levhayı saran parlak altın iplikler parlayarak karanlığı dağıtıyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor, parmakları sırtımın gergin hatlarında gezinirken. "Acı verici derecede güzelsin, Orion Gecesi."

Gözlerinin yıldızlarla dolu okyanusu içinde, onun bakışları altında boşluktan ziyade bütün bir şeye, bir ışığa dönüştüğümü hissediyorum.

Parmak uçları yukarı doğru kayarak boğazımdaki mürekkeple yazılmış yazıya, ölümün hatırlatıcısına dokundu. Nazik dokunuşu ham bir acı uyandırdı, nabzımı durdurdu. "Bunun sana neye mal olduğunu biliyorum..." demeden önce tereddütlü bir nefes kesilmesi oldu.

Dudaklarım titreyen dudaklarının köşesine değdi, nazik bir öpücükle onu susturdum. "Sadece benimsin de."

İçinde kırılğan bir pencere açılıyor, korumasız bir duygu derinliği açığa çıkıyor. "Seninim," diye fısıldıyor usulca. "Her zaman senin oldum."

Elimle uyluğunu sıkıca kavrayıp onu kendime bağlıyorum, diğer elimle de ensesindeki kıvrımı okşuyorum. Bedenlerimiz kaynaşmış, bu samimi sessizlikte sıkıca tutulmuş. Sessizliğin daha da derinleştiği, kendi söylenmemiş ritmiyle nabız gibi attığı, henüz söylemeye cesaret edemediğimiz her şeyle dolu bir an.

Bu gerilim, aradaki sessiz boşluklarda kendini gösterdi.

Bu onun tuttuğu nefes.

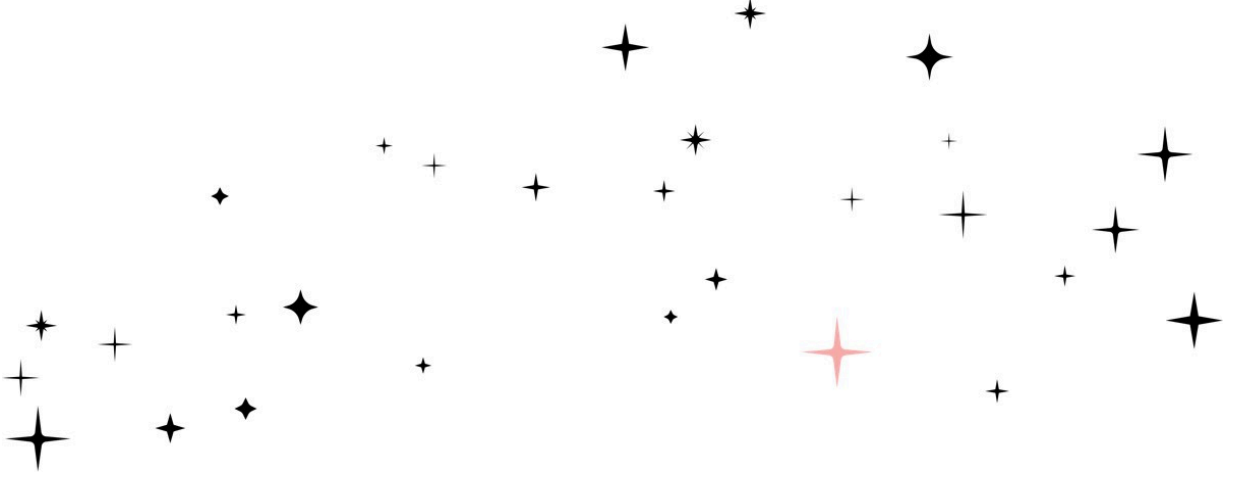
Kalp atışı durdu.

Onun bir sonraki notunu heyecanla bekliyorum.

Yıkıcı yükselişimizi bekliyoruz—

Kaçınılmaz düşüşümüz.

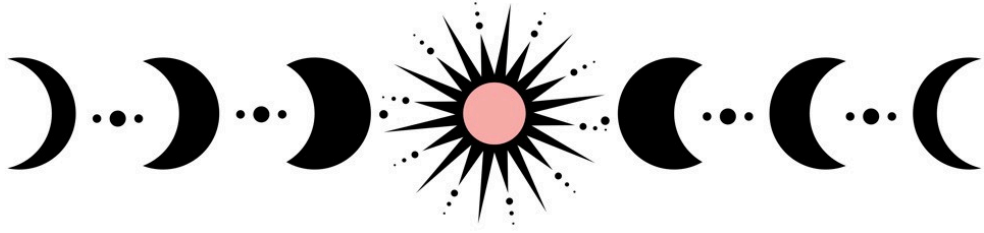
Ve o bir sonraki kritik anlar ortaya çıkana kadar, onu bütünüyle deneyimliyorum, tadını doyasıya çıkarıyorum; o güzelim karanlık notamı, akılda kalıcı nakaratımı. Gölge ve yıldız ışığının o güzel, sarsıcı çarpışmasını.



Cassiopeia, Yunan mitolojisiinde kibri tanrıları kızdıran bir kraliçeydi. Ceza olarak, tanrılar onu yıldızların arasına yerleştirdiler ve böylece Cassiopeia takımyıldızı olarak sonsuza dek gece gökyüzünde yerini aldı.

— HYGİNUS, ASTRONOMİK; SÖZDE-
ERATOSTENLER, FELAKETLER

CASSIOPEIA'NIN HAMLESİ



Mermerde meleşı gördüm ve onu özgür bırakana kadar yonttum.

— MICHELANGELO

COLLINS

Bir ömürdeki kalp atışlarının sayısı ölçülemez gibi geliyor. Milyarlarca kalp atışı, her biri bir hayatın tek bir karesini yakalıyor. O kadar ölçülemez ki, onları sıradan kabul ediyoruz; gece gökyüzündeki yıldızlarla kıyaslanabilecek sonsuz bir sayı.

Yine de, tek bir yanlış ritimde bile dehşeti hissedebiliriz.

Son sayıya ulaşıldığı korkusu. Kalbimiz bir sonraki atışı yakalayamıyor, nabzımız bir sonraki atışı bulamıyor.

Çünkü bir sayı var.

Ve beni dehşete düşüren şey, Orion'un benimkini tam olarak bilmesi. Her birini sayacak, hayatımı saniyelik aralıklarla ölçecek olması. O güzel turkuaz gözlerinde, son dalganın çarpmasını, gelgitin son kırılma için toplanmasını beklerken, o uçucu saniyelerin hızla geçtiğini göreceğim olmam.

Son nefes alındı, asla verilmedi.

O, kalbimin atışlarının çoğunu çoktan çaldı. Kalbim onun için hızlanıyor, onun için hopyayıp zıplıyor, damarlarındaki güçlü nabza ayak uydurmaya çalışıyor. Şimdi nefesimi de ele geçirdi.

Bu nefesi ciğerlerimde tutmaya çalışırken bile, teslim edilemeyecek kadar kıymetli olan bu nefesin kayıp gittiğini hissediyorum. Acıya rağmen tutmaya çalışıyorum, sanki bu anı uzatabilir, zamanı durdurabilirmişim gibi, yeter ki dudaklarımdan kayıp gitmesine izin vermeyeyim.

Ama çıplak eli—derisiz, pürüzlü ve sıcak—kalçama değdiğinde, titrek bir hızla geri çekiliyor, tükenmiş bir halde.

Orion, yatakta vücudumun yarısını altına almış, sağlam ağırlığı ve sıcaklığı rahatlatıcı bir etki yaratıyor. İnce bir çarşaf vücudumun üst yarısını örtüyor. İnce beli bacaklarımdan arasına yerleşmiş, kalp atışı en mahrem bölgenin üzerinde yönlendirici, istikrarlı bir nabız gibi atıyor. Çenesi karnımın üzerinde dururken parmakları kalçamın kıvrımını okşuyor, tenime bir melodi gibi vuruyor. O kadar samimi ki, titreyen bir nefesimi daha alıyor.

Buradaki hava serin ve filtrelenmiş, Orion'un çevresini düzenleme konusundaki takıntılı ihtiyacı tarafından kontrol ediliyor. Sessizlik de onun alanını yaratıyor. İkimiz de aramızda asılı duran bu kırılgan şeyin fazlasıyla farkındayız. Bu geçici ateşkesin altında biriken gerilim, eğer dokunmaya, öpüşmeye, kelimelerin dökülmesini engellemeye devam edersek, bu balonun patlamasını önleyebileceğimiz bir durum.

Burada, çok fazla açık yara var. Doğru düzgün iyileşmeyen, acı veren kırıklar. Zehirler, suda beliren kan gibi dışarı akmış.

Ve yer üstünde bir yerlerde Darby, aranan bir seri katilin peşinde. Beni arıyor. Okyanusta bir ceset var. Orion yakında ne yaptığımı öğrenecek.

Bu düşünceye karşı gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve nefesim kesiliyor.

Gitar çalmayı bırakıyor. Elini kaburgalarımın yanından yukarı kaydırarak ön kolumu tutuyor ve çeviriyor. Başparmağı bileğimdeki yıldız desenini okşuyor. "Bunu bana anlat," diyor, boşuk sesinin titreşimi bacaklarım arasında baştan çıkarıcı bir sürtünme yaratıyor.

Yutkunuyorum, boşta kalan elimi kaldırıp dağınık saçlarına dokunuyorum, onun hislerini hafızama kazıyorum. Ellerimi ondan uzak tutmakta bir o kadar zorlanıyorum, ama yine de temkinli davranıyorum.

İçindeki yükselen fırtına suları doruk noktasına ulaştı. Karanlık dürtüleri beslendi ve tatmin oldu. En azından, şiddet ve korku arasında denge kurulduktan sonra, bir süreliğine. Ve şimdi, sonrasında sakinleşmiş durumda, dokunmaktan, tatmaktan, vücudumun her nabız noktasını haritalamaktan korkmuyor, kendinden mahrum bıraktığı şeyleri telafi ediyor.

Yanına bir de telli çerçeveli gözlük takmış, bu yüzden "Her şey değişmeden önce kendim için yaptığım son şey buydu" dediğimde yüzümdeki üzüntüyü gizleyemiyorum.

Gözlerinde bir anlık anlayış beliriyor, ardından daha karanlık bir şeyin kontrolsüz bir parıltısı geliyor. Bakışlarım, alnını bozan girintili çıkıntılı yara izine kayıyor; bir şekilde bunu bildiğini biliyorum.

"Hâlâ nefes alıyor mu?"

Soru sessizliği bozuyor. Nefesim göğsümde düğümleniyor, parmak uçlarım saçlarını okşarken duraksıyor. Söyleyiş biçiminde, sakinliğin altında bir gerilim var, sanki bunu değiştirecek sözsüz bir tehdit varmış gibi.

Nefesimi yavaşça veriyorum, etrafımızı saran tüm bu beton ve toprağın ne kadar derinlerde olduğunu unutmaya çalışırken, onun keskin bakışlarını üzerimden atmamaya gayret ediyorum.

"Sanırım öyle," diyorum, ona gerçeğe en yakın şeyi sunarak.

Çenesindeki bir kas kasılıyor ve zorla yutkunmasını içimde hissediyorum. Başparmağı iç bileğimi okşamaya devam ediyor, yıldız takımyıldızlarını hafifçe takip ediyor.

Göğsümde hafif bir ağrı var, hâlâ hassas ve ağrılı, rahat bir pozisyon bulmak için kıpırdanıyorum ve çarşafın daha da aşağıya kaymasına izin veriyorum.

Orion'un gözleri öfkeyle parladı, bu da benden bir başka dengesiz nefes almama neden oldu. "Bunu bilerek yaptın," diye suçladı.

Gülümsüyorum. "Belki de. Çok kolay dikkatin dağılıyor."

Göbeğimin altına bir öpücük kondururken hafif bir inilti çıkardı ve bakışlarım, göğüs kemiğimin üzerinde koruyucu bir şekilde duran dövmele eline kayd.

Vücudu, her bir izi derisine kazınmış bir sır olan, göksel bir mürekkep dokusu gibi. Narin spiraller omzunu sarıyor, göğsünün ortasına mürekkeple işlenmiş Yılan Takımyıldızı'na doğru akıyor, yıldızları kalbine doğru kanıyor ve burada spektral çizgiler ve dalga biçimli desenler, kaburgaları boyunca iplik gibi bir kalp atışına dönüşüyor. Orada müzik notaları var, sanki etine kazınmış bir şarkı gibi. Bakışlarım, dağılmış yıldız tozlarını takip ederek ön kolundaki kum saati şeklindeki uzay-zaman konilerine ve daha da ötede kalçasına işlenmiş kuantum çubuklarına ve karmaşık sembollere ulaşıyor.

Parmaklarımı onun parmaklarının üzerine koyup, eklemlerine işlenmiş sembolleri nazikçe takip ediyorum. Sürekli peşinde olduğu altın simetri sembolü olan phi'nin üzerinde duruyorum.

"Neden sığırcıklar?" diye sorarak, baş parmağımla elindeki kuş resmine dokunurken düşüncelerini daha da dağıttım.

Tenime bir öpücük konduruyor, nefesinin sürtünmesi kalçalarımın arasında derin bir sızıya neden oluyor. "Sığırcıklar eşsiz desenlerde hareket eder," diyor, sesi alçak ve hırıltılı. "Eğer onları kulelerin üzerinde uçarken gördüyseniz, gökyüzünün hareketini izlemek gibidir. Anında yön değiştiriyorlar, küçük bir hareket, sürü boyunca yayılan ve hareket dalgaları oluşturan bir dalgalanma etkisi yaratıyor." Gözleri yukarı doğru kayıyor, gözlüklerinin ardında gözlerimle buluşuyor. "Akıcı, büyüleyici bir sürü."

Parmakları kaburgalarımın üzerinde daha yukarı doğru ilerlerken nefesim kesiliyor, başparmağı göğsümün altındaki ince yara izlerinin derimi

birleştirdiği bölgeye dokunuyor. Parmak uçları, yan tarafımdaki tp Şeklindeki yara izinin üzerinde nazik bir ęizgi ęiziyor.

"Sadece nefes kesici değil," diye ekliyor kısık bir sesle, "aynı zamanda hareket kalıpları da kağamaklı, savunmacı. Hayatta kalmak için. Binlerce ayrı kalp atışının tek bir hareket gibi senkronize olması gibi, avcılarını Őaşırtmak için senkronize oluyorlar. Bu da onları tahmin edilemez ve yakalanması imkansız kılıyor."

Nefesim dudaklarımdan titreyerek çıkıyor. "Ama neden bana öyle sesleniyorsun?"

"Hım." Beni daha da altına çekmek için yukarı kalkarken mırıldanıyor. "nk güzelsin," diyor, sesi ihtiyaçtan dolayı hırıltılı ve pürüzlü. "nk eşsiz bir desenin var, tahmin edilemez, yakalanmaktan kaçan." Eli bileğimi buluyor, başparmağı mürekkeple çizilmiş noktaları belirginleştirirken sesi derinleőtıyor, saygılı bir tonda. "Sen, en yıkıcı güce doğru ok fırlatan bir yıldız takımı gibisin, küçük okçu."

Dokunuşu altında kalbim çılgınca çarpıyor. "Peki, o nerede?"

Bakışları yukarı kalktı, nefesimi kesen bir yoğunlukla gözlerimi yakaladı. "Tam da ateşli kalbe, her şeyin merkezine." Gözleri gece kadar derinleőt. "Tam da kalbime. Ve bana baktığında, o karanlık boşluğun bir şekli oluyor."

Sonra dudaklarını benimkine yaklaőtırıp beni derinden, umutsuzca öptü, her nefesimi çalmaya çalışırken parmaklarım sırtında geziniyor, gölgeli mürekkebin altındaki kasların hatlarını çiziyordu. Oraya bıraktığım çizikleri hissediyordum; gömülü acımın dışa vurulmuő halinin kanıtıydı bu. Bir eli omurgamın altına kayarken, diğer eli kalçamı kavrayıp bedenimi ona sabitledi.

Dudakları boğazımın çukuruna değmeden önce gözlüklerini fırlatıp attı ve kalçalarının dikkatli bir şekilde bastırmasıyla içime girdi. Aynı anda hem tapınma hem de tehdit hissi uyandıran bir tür kısıtlama. Acele etmiyor, her kontrollü itile beni çılgıncasına yavaşça zyor.

"...Seni asla bırakmayacağım, sığırık kuşu," diye fısıldıyor kalbimin içine.

Ona teslim oluyorum. Onun tarafından altüst ediliyorum. Aramızdaki bu tutkulu anda, bu vahőı açlık, en tehlikeli haliyle aşktan başka bir şey

olmaktan çıkıyor.

Oda, duyumlarla dolup taşıyor. Beton, umutsuz hareketlerimize sarsıcı bir yankı veriyor, dokunmanın ve teni okşamanın müziğinin altında yankılanıyor. Orion, boğazından gelen, aklını kaybetmek üzereymiş gibi tınlayan alçak bir sesle bana doğru sallanırken, dizginlenmiş bir kontrolle hareket ediyor.

Çöktüğümde, bu sessiz bir teslimiyettir. Parlayan bir ışığın sönmesi, karanlıkta kaybolan bir işaret fişeği gibi. Çığlıklarımı yutuyor, etrafımı sarıyor, ta ki bir parça yığını haline gelene kadar. Kalp atışları arasındaki sessizlikte, nefesimi tutuyorum ve o da istemsizce parmaklarını oynatıyor, ikimiz de o anın bozulmamasını sağlamaya çalışıyoruz.

Sonrasında, ateşkesimiz bozulmamaya çalışıyor. Orion dudaklarını kaburgalarımın altındaki boşluğa bastırıyor, parmakları belimde geziniyor. Göğüs kemiğimi kesen sternotomi yarasını bir söz verircesine öpüyor.

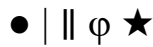
Elimden geldiğince nefesimi tutuyorum ve kalp atışlarımın benim için sayıldığı, zamanın günler yerine notalara bölündüğü bu mekânda yaşayabilirim. Yukarıda bizi neyin beklediğini unutabilirim.

Sesi tenime sürtünen, tahrik edici bir gıcırtı gibiydi. "Sen benimsin. Bütün evrenimsin, meleğim."

Elimi göğsüne koydum, parmaklarım oraya dövme olarak işlenmiş takımyıldıza kenetlendi. "Her zaman senin olacağım."

Beni öpüyor—derin, tutkulu, şefkatli—ve ayrıldığında, dudaklarımı alnındaki yara izinin derisini kestiği yere bastırıyorum, bu tek karelik kalp atışını ezberliyorum. Biraz daha nefesimi tutuyorum.

Ve sonra, kaçınılmaz olarak, onu bıraktım.



Onu uyandıran şey yazıcının cızırtısı olmalı. İnleme sesini duyduğumda parmaklarım klavyede durdu. Bir anlık suçluluk duygusuyla birlikte alarm göğsüme saplandı, sonra onu bastırıp konsolu bıraktım.

Dikkatli adımlarla, Orion'un yatağının grafikler ve veri okumalarıyla çerçevelendiği nişin doğru loş odasını geçiyorum. Sırtüstü uzanmış, sert hatları uyku ve laboratuvarından aldığım sakinleştiriciyle yumuşamış.

"Yani bana ilaç verdin."

Sesi alçak ve kaba, ama hiçbir kırgınlık belirtisi yok. Boğazımdaki gerginliği yutkunarak geçiştiriyorum. "Çok fazla değil," diye itiraf ediyorum. "Sizin kullandığınız kadar felç edici ilaç kullanmadım, ama sakinleştirici gerekliydi."

Yüzünde tedirgin bir ifade beliriyor ve maskesi düştükçe huzursuzluğunun arttığını hissediyorum.

O baygın haldeyken, bileklerini demir çerçeveye bağlamak için kemerini kullandım. Sersemlemiş bir halde kollarını hareket ettirmeye çalıştı, tendonları deriye sürtünüyordu. Bu, kaslarını tamamen kullanmaya başladığında kemerin onu uzun süre tutamayacağını, sadece kaçması için yeterli süre sağlayacağını acı bir hatırlatıcısıydı.

"Orion'un kemeriyle kısıtlanmış. Kahrolası bir ironi." Göğsü, uyuşuk ve teslimiyet dolu bir nefesle inip kalkıyor. "Lanet olsun. Sır saklamakta iyisin." Bakışları bana dikildi. "Öyleyse sonunda benden ihtiyacın olanı aldın mı?"

Ses tonundaki pasif kabulleniş, zayıflamış savunmamı delip geçiyor. Sol göğsümün altındaki acıya dokunma dürtüsüne direniyorum. "Hatta dahası da var," diyorum, şaka aramızda etkisiz kalırken sesim titrek çıkıyor. "Ama kolay değildi. Hiçbiri."

Bakışları gözlerime kilitlenmişti, dile getirilmemiş talebinin ağırlığını hissettim ve bir kez başımı salladım. "Biyometrik kilidiniz, bana kodu kendiniz vermeseydiniz aşılmaz olurdu."

Dikkati köşedeki donanıma kaydı. Orada iki siyah raf duruyordu, koaksiyel kablolar damarlar gibi metal, fıçı şeklinde bir kriyostatın içine örülmüştü.

"Bu kadar kolay kandırılabileceğimi fark etmemiştim." Kaşını kaldırarak, eğlenmiş bir ifade takındı.

Bilinçli bir adım öne atarak, "Erkek ateş böceklerinin belirli bir sırayla titreştiğini biliyor muydunuz?" dedim. Bu, ondan şaşkın bir bakış kopardı. "Her tür, iletişim kurmak ve eş bulmak için kendine özgü bir flaş deseni kullanır."

Yüz ifadesi donuklaşıyor, tüm neşesi kayboluyor ve kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor.

"Erişim kodunuz için Zamansal Kimlik Doğrulama Kalıbı—bir TAP—kullanıyorsunuz. Bu zekice," diye devam ediyorum, umutsuz bir gülümsemeyle. "Fibonacci dizisi, phi'ye vurgu yapılmış hali." Göstermek için parmaklarımı hafifçe bileğime vuruyorum. "Bunu bana işledin, Orion. Bileğime, uyluğuma. Yedinci vuruşu daha ağır bir basınçla, daha sert bir dokunuşla vurgulayarak. Bir ateşböceğinin nabızı gibi, kendine özgü bir sinyal." Bu bilgiyi algılamasını izlerken duraklıyorum.

"Sayma ritüelinizi defalarca gözlemledim, bu diziyi takıntılı bir şekilde tekrar tekrar vuruyorsunuz. Her zaman on iki vuruş. Cildimdeki tam basıncı hissettim... ve değiştiği anı fark ettim. Küçük bir sapma, fazladan bir vuruş."

Sahilde, birlikte bir kayanın üzerinde mahsur kaldığımız o gecedan sonra, onun saplantılı sayma alışkanlığı değişti. O gece onun kurbanı olmuş olmalıym, takıntılı düşünceleri on üçüncü takımyıldıza odaklanmıştı.

Ve bu değişimi yanlış yorumladım. Felaket bir şekilde. O zamanlar Orion'un kendi döngüsünün son kurbanı olduğuna inanıyordum.

Orion yutkunuyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Sanki tetiklenmiş gibi, parmakları kemere doğru seğiriyor: Bir—başparmak. Bir—işaret parmağı. İki—orta parmak. Üç—yüzük parmağı. Beş—serçe parmağı. Sonra yüzük parmağıyla son bir dokunuş.

"Ophiuchus," diye onayladım. "On üç dokunuş. Sıralamanızı ve dolayısıyla kodunuzu değiştirdi."

Çenesi kasıldı. "Evet, tüm varlığım tek bir anormallik yüzünden bozuldu."

Kontrollü bir nefes vererek yazıcı tepsisine doğru baktım ve bacaklarımı hareket ettirmeye karar verirken kararlılığımı güçlendirdim. Çıktıları

aldıktan sonra, parmaklarımı tahtanın üzerindeki mermer parçaların üzerinde gezdirdim ve birini seçtim.

Ona baktım. "Dokunmatik yüzeyde, tuş vuruşlarınızın zamanlamasını ve ağırlığını okumak için tasarlanmış plakada, tuş vuruşlarınızın ritmini taklit ettim."

Gözleri karardıkça dili yavaşça alt dudağını yaladı. "Zeki küçük sığırcık," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Boğazım düğümlendi, zorla yutkundum. "Desenleri tanıma konusunda yeteneğim var."

"Öyle görünüyor." Yüzündeki çelişkili ifade beni delip geçiyor.

Aramızda çalınan her nefes, çalınan her dokunuş, çalınan her kalp atışı—

Onlar her zaman numaralandırılmıştı.

Orion, uykulu bakışları üzerimde gezinirken, hayal kırıklığı ve hayranlık arasında bir şey olan derin bir ses çıkardı. Ben de onun kıyafetlerini çalma özgürlüğünü kendime tanıdım; Oxford gömleklerinden birini ve dar eşofman altını giydim.

"Kahretsin," diye homurdandı sertçe. "Şu anda neden bu kadar seksi görünmek zorundasın ki?"

İstenmeyen bir sıcaklık dalgası tenimi yakıyor. "Sana çok fazla ilaç vermiş olabilirim," diyorum. Başımı yana eğerek onu dikkatlice inceliyorum. "Ama sormam gerekiyor... Bunun olmasına izin verdin mi?"

Gözlerinin ardında bir fırtına kopuyor, acı ve öfke akıntıları kalbimi acı verici bir düğüme çeviriyor. Bakışları dikkatle gözlerimi kenetliyor, ardından sağ elimde tuttuğum satranç taşına iniyor.

Derin bir nefes vererek, "Satranç sadece tahtadaki hamlelerden ibaret değil. Tahtanın dışındaki tüm hamleler de önemli. O kritik ana götüren tüm ince hareketler. Bir şey istediğinizde nefesinizi tutma şekliniz. Bastırmaya çalıştığınız öfke. Bastıramadığınızda parmaklarınızın yumruk haline gelmesi. Belirli bir şey beklemiyordum—" Kolunu hafifçe oynatmayı

başarıyor, bileklerini saran kemer hareketle gıcırıyor. “Sadece bir şey bekliyordum.”

“Beni de oldukça iyi okudun.” Nabzım boynumda gümbür gümbür atıyor, parmaklarım mermer parçayı daha sıkı kavıyor. “İşin doğrusu, beni şaşırttın. Beni kurbanın haline getirdin.” Başımı hafifçe sallıyorum. “Dürüst olmak gerekirse bunu beklemiyordum, Orion. Ancak beni kurtardın da—”

“Ve bunu her yaptığımda kendimi daha da büyük bir belanın içinde buluyorum gibi görünüyor.” Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor, yüzündeki sert ifadenin ardındaki umutsuz teslimiyeti gizleyemiyor.

"İster kasıtlı olsun ister olmasın, dikkatimi dağıtmak için iyi hamleler yaptın," diyorum.

“Hım, belki.” Sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı, gözleri kızardı ve dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrıldı. “Ama itiraf etmeliyim ki, senin hamlen çok daha ateşli, küçük sığırcık kuşu.” Bileğini deriye doğru esneterek bana yıkıcı bir göz kırptı.

“Kodunu inceledim,” dedim hızla ve algoritmasından bahsetmem, öfkeli dikkatini anında tamamen çekti. “Orion, asla senin kurbanlarından biri olamazdım. Bana odaklandığın an, beni kurbanın yaptın. Bunun kanıtını bulmaya çalıştım, ama kodun... Gerçekten, benim yeteneklerimin ötesinde. Ama bir şeyleri, bir parametreyi değiştirmiş olmalısın.”

“Seni asla tahmin edemezdim. Yeterli veri noktası yoktu.”

“Ben bir veri kümesi değilim.” Omuzlarım hafifçe silkelenerek, “Ben sadece hesaplaşması gereken bir kızım.” dedi.

İçgüdüsel olarak, soğuk nesneyi elimde sıktım. İçimde paramparça olan acıya, hâlâ oluşturduğu tehdide rağmen, aramızdaki son mesafeyi cesurca kapattım. Çıktıları yatağın kenarına koyup, yanına yavaşça oturdum. O kadar yakındım ki, vahşi okyanus spreyinin kokusu boğazımı yakıyordu.

Üzerine eğilerek uzanıp satranç taşını açık avucuna yerleştirdim ve zayıf parmaklarını beyaz vezirin etrafına sarmasına yardım ettim. "Boğma matı teknik olarak bir mat modelidir," dedim. "Atın hamlesi olabilir, ama tuzağı kuran vezirin fedasıdır."

Dudaklarımı kulağına bastırıp fısıldadım, "Şah mat."

Boğazı yutkunmaya başladı. "Kirli bir taktikle vurabileceğini biliyordum ama vay be, bebeğim. Bu çok acımasız."

"Bunu hak etmiştin."

Doğrulurken bakışları beni takip etti. "Evet, yaptım." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve bakışlarım, tırnaklarımın yüzünü çizdiği yanaklarındaki çiziklere takıldı. "Peki, senin fedakarlığın neydi?"

Gözlerime biraz daha uzun süre bakıyorum, tam olarak nelerden vazgeçtiğimin acısını görmesini sağlıyorum. Bu oyunda kazanan yok.

Sesine ciddi bir ton karışarak sordu: "Ama neden riske atıyorsun? İçeri girdin, giriş kodumu aldın. Anlaşılan istediğin buydu. Neden bu kadar ileri gittin? Neden beni mahvettin Collins? Bırak da... şunu yapayım." Sesi titredi, genellikle sergilediği dürüstlük boğazında düğümlendi ve kesik kesik bir nefes verdi. Sonunda, "Neden kalbini riske atıyorsun?" dedi.

Bakışlarını ondan ayırıyorum, gözlerim göğsünü kaplayan karmaşık dövmelemin üzerinde dolaşıyor. Yavaşça doğrulup üzerine çıkıyorum, bacaklarının arasına oturuyorum. Avuçlarımı karnına dayayarak, dokunuşumun altında karın kaslarının kasıldığını hissediyorum.

"Teslim olmanın gücü var," diyorum karanlığın içinden gözlerine bakarak. "Savunma mekanizmanı tamamen bırakmanı, bana tamamen güvenmeni istedim."

Gözlerindeki turkuaz renginde ani bir öfke parıltısı belirdi. "Benden istediğin her şeyi sana verirdim."

Gerçek hariç. Bu düşünce bir bıçak gibi saplandı, derine gömüldü. Duşta o gerçeğin gelmesini, onun beni tamamen içeri almasını bekledim.

Uzaklaşmak için hamle yaparken, sesi aceleyle titredi. "En azından bir cevap ver. Bir şey, herhangi bir şey." Nefesi kesik kesik çıktı, sonra: "Adın."

Bir an tereddüt ettim. "Hollyn Elara Cawthorn," dedim, fısıltıyla söylediğim isim, kaburgalarımın altındaki yaralı organı adeta deldi. "Ama onun

hikayesi çok karmaşık. Bu yüzden kendime bunu seçtim." Dudaklarımda hüzünlü bir yarım gülümseme belirdi. "Ortak bir noktamız var."

"Meleğim, birden fazla ortak noktamız var. Aradaki simetri inanılmaz."

O'nun bildiğinden daha fazlası.

"Ama o çok uzun zaman önce öldü. Bu yüzden kodu kasıtlı ya da bilinçsizce değiştirmiş olmalısın. Çünkü Collins Rayne Holbrook bir hayalet olduğu için, o isim asla kurbanlarından biri olarak ekranında belirmemeliydi, Reaper."

Gözlerinde soğuk, ihanet dolu bir parıltı belirdi, hızlı ve keskin bir şekilde.

Derin bir nefes alıp omurgamı dikleştirdim. "Bu lakabı ben verdim," diye dürüstçe söyledim. "Teknik olarak hoş karşılanmıyor ama sana daha yakın hissetmeme, bir şekilde bağlantı kurmama, sana bir isim vermeme yardımcı oldu. ViCAP'te psikopatologdum - ya da öyleydim, yoldan çıkmadan önce. Veritabanları benim özel ilgi alanım."

Dudaklarını yaladı, bakışları keskinleşti, tedirgin bir merakla gölgelendi.

"Ayrıca anormal psikoloji ve uyumsuz davranışlar konusunda da uzmanım," diye ekliyorum, gerçeğin artık özgürce akmasına izin vererek. "Şiddet suçlularıyla kırktan fazla görüşme yaptım. Siz kırk birincisiniz."

Orion takımyıldızı altımda o kadar hareketsiz duruyor ki, insanı tedirgin ediyor.

"Stonehurst'e gelmeden önce, varoluşçu bir katilin peşindeydim. İzleri sürülemeyen suçluları bulmak için üst düzey, algoritmik bir veri tabanı kullanan biriydi. Onu bulmak için dar bir zaman aralığım vardı. Ve lanet olsun—" Parmaklarımı sıcak teninin üzerinde kıvırıyorum, ona dokunurken, onu hissederken saygı duyuyorum "—karşılaştığım en sofistike suçluydu."

"Öyle mi?" diye sordu Orion, tırnaklarım tenine değerken boğuk bir inilti ağzından kaçarken.

Ağırlığımı ona yasladım, hafif bir gülümsemeyi bastıramadım. "Onu çok güzel buldum," diye itiraf ettim, "zekasının parlaklığı, sahnelerinin

sanatsallığı. Daha ilk sahneden itibaren bana yardımcı olabileceğini biliyordum... keşke onu bulabilseydim. Ama bu imkansız gibiydi." Avuçlarım kalçalarına yerleşti, başparmaklarım kemerinin hemen altına kayd ve vücudunda bir ürpertiye neden oldu.

"Ama sonra bana bir ipucu bıraktı." Sesim yumuşadı, samimi bir tonda. "Bu ona hiç benzemiyordu. Böylesine dikkatsiz bir hata yapacak kadar titiz, düzenli ve hassas biri değildi. Ama ben ona, algoritmasına olan takıntım yüzünden bu gerçeği ancak yakın zamanda fark etmeye başladım."

Orion nefes nefese, "Kahretsin," diye mırıldandı. "İşte bu yüzden senin hakkında kayda değer hiçbir şey bulamadım. Geçmişin silinmişti. Aklımı kaçırdığımı sandım."

Kaşımı kaldırarak "Tamamen değil." dedim.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu hiç profesyonelce değil."

"Profesyonel bir hizmet istiyorsan, belki de terapistinle birlikte olmamalıydın."

"Hâlâ başka bir şey istemiyorum." Yavaş, sinsi bir gülümseme dudaklarını büküyor ve alt dudağını dişleriyle ısırıyor. "Madem buradasın..." Kalçalarını altımda yukarı doğru itiyor. "Hadi, hadi yüzüme otur, meleğim."

Göğsümde tehlikeli bir titreme belirdi ve sesimi kontrol altına aldım. "Orion. Lütfen beni dinle. Kuantum algoritman... Daha önce hiç buna benzer bir şeyle karşılaşmadım. Kimsenin de karşılaşmadığından şüpheliyim. İnşa ettiğin şeyin tam olarak farkında olduğundan bile emin değilim. Potansiyeli, sonuçları..." Sözümü kestim, başımı salladım. "Neler yapabileceğini."

"Önce bana bunun senin için neler yapabileceğini anlatarak başlasan iyi olur," diyor, sert ifadesinin ardında fırtına kopuyor.

Üzerine oturmuş, gergin ciğerlerime titrek bir nefes çekiyorum. "Collins Holbrook kimliğini yıllarca tek bir amaç için oluşturdum." Duygu selini yutuyorum. "Emery Collins. Lyra Rayne. Irene Holbrook. Hollyn Cawthorn." Her isim derinden yaralıyor, açık bir yaradan geçen bir bıçak gibi. "Bilinen kurbanlarının isimleri. Sadece beni rahatsız etmekle

kalmayan, aynı zamanda her gün onu avlamayı bırakamayacağımı hatırlatan isimler."

Orion, "Sana zarar veren adam," diyor.

"Beni öldüren canavar. Bunu yapan"—göğsümü ikiye bölen yara izinin uzunluğunu takip ederek göğsüme dokunuyorum—"izini bulmak mümkün değil ve federal kaynakları gerektirecek kadar etkileyici bir kurban sayısı yok. Yüksek öncelikli olarak değerlendirilmiyor. Ama bunun nedeni, sanırım, yöntemini değiştirmesi. ViCAP'teki en gelişmiş teknoloji bile, onun gibi imzasını ve motifini değiştiren bir faili takip edemez. Ama," nefesimi tutmak için duraklıyorum, "biliyorum ki, kimliği tespit edilenlerden daha fazla kızı öldürdü."

"Ve siz onu yakalamak, hapse atmak istiyorsunuz—"

"Hayır." Kelime aramızda ağır bir şekilde düştü. "Onun kalbine en kör bıçağı saplamak, kendi çürümüş kanında boğulmasını izlemek istiyorum. Ve bunu bir tiyatro sahnesinde, göz kamaştırıcı ışıkların altında yapmak istiyorum. Sonra cansız bedenini dekor kumaşına sarıp, ormanın en karanlık köşesine sürüklemek, üzerine toprak ve nehir taşları yükleyip, çamura gömmek istiyorum. Orada unutulmaya bırakmak istiyorum. Çürümeye. Leş yiyicilerin kemiklerini didikleyip, ondan hiçbir şey kalmayana kadar."

Bakışlarının ağırlığı beni esir alıyor, okyanusların ve galaksilerin ışıltılı gözleri çarpışıyor ve intikamımın kırık, utanç verici gerçeğine kadar iniyor. Tenim kızarıyor, bakışlarımı kaçırmaya zorluyor.

Orion, içimdeki sertleşmiş kısımları eriten o yumuşak tınıyı alarak, "Senin rakibin olmak zorunda değilim," diyor. "Hiçbir zaman da olmadım, meleşim."

Gözlerimi ona çevirirken kalbim tekliyor. Okyanusta beni sıkıca kucakladığı sırada, karanlığım onun karanlığına uyum sağlarken tam olarak bunu fark ettiğimi ona söylemiyorum. Belki de ona güvenmenin bir yolunu bulabilirdim. Korkunç ama güzel bir şekilde, çatlaklarımız birbirine uyuyor.

Farklı türler olmadığımızı ancak çok geç fark ettim.

"Doğru," dedim sesime acı bir ton katarak. "Peki, sana bu konuda ne zaman güvenmem gerekiyordu Orion? Beni on üçüncü takımyıldızın yapmadan

“önce mi, yoksa sonra mı?”

Çenesinde bir kas seğiriyor, yüz ifadesi taş gibi bir maskeye dönüşmeden önce kısa bir suçluluk belirtisi belirliyor. Aramızdaki gergin havada bir acı nabız gibi atıyor, kendi geçmişinin notalarıyla titreşiyor, acı verici bir şekilde öncesi ve sonrası olarak ikiye bölünmüş. Ve benimki de, kurban ve hayatta kalan arasında şiddetli bir şekilde parçalanmış. Beni tekrar kurban etmeye cüret etti ve bu ihanet yeni bir öfke dalgasını ateşliyor.

“Benim de bir öncesi ve sonrası vardı,” diyorum ona, parmak uçlarımla karnının gergin kıvrımlarını nazikçe okşayarak, dövmelemin hatlarını belirginleştirirken. “Artık eskiden olduğum kız değilim. Şu anki halime gelmek, bu noktaya ulaşmak için geri alamayacağım şeyler yaptım. Bir adım bile fazla, eğer bunu bitirmezsem, yapılan her fedakarlık anlamsız hale gelir.”

Orion'un boğazı zorlanarak yutkunuyor, gözlerinin ardındaki karanlık gelgit, amansız bir dalga gibi sonunda çarpıp geri çekiliyor.

Daha fazlasını istemiyor, itirafımın acı dolu özünü inkar etmeye çalışmıyor. Konuştuğunda sesi boğuk, yenilgiden dolayı boşalmış. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle, Collins. Benden neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Zaten bana verdiniz," diyorum dürüstçe. "Onu bulmak için, onu şu anda takip edebilecek kadar gelişmiş bir tahmin modelleme sistemine ihtiyacım vardı. Hata yapmasını bekleyemem."

"Bana nedenini açıklayın."

“Nesli tükenmekte olan bir türüm.”

“Bu ne anlama geliyor—”

"Ölüyorum."

Kelimeler çarpma anında patlıyor, aramızdaki kırılğan mesafeyi kozmik bir çarpışmanın gücüyle paramparça ediyor.

“Hayır.” Orion'un reddi anında geliyor. “Bu mümkün değil—”

"—Tüm verilerinize rağmen, sizi temin ederim ki durum böyle değil—"

“Seni kurtardım.” Sesi titriyor, sert bakışlarının ardında inatçı bir reddediş okyanusu yükseliyor. “Sonunu değiştirdim. Kalbin durdu, ama seni geri getirdim—”

Acımasız, duygusuz bir kahkaha ağızından döküldü. “Ölü bir kızı diriltemezsin,” dedim inanmaz bir şekilde. “Tek yaptığın aynı acıyı, aynı mücadeleyi, aynı amansız intikam arzusunu geri getirmek oldu. Kaderimi yeniden yazmadın, Orion. Sadece kaçınılmaz olanı erteledin.”

Uzun bir süre boyunca beni inceliyor, bileklerinin tendonları kasılmış, derin bir yenilgi güzel yüz hatlarını keskinleştirmiş, adeta yaralamış gibi. “Ne kadar sürecek?”

Kollarımı göğsümde kavuşturup yüzümü yana çevirdim, “Yeterince uzun değil” dediğimde yüzündeki acı ifadesine dayanamıyordum.

“Ne kadar süre?” diye soruyor, bastırılmış öfkesi her kelimesinin altında bir titreme gibi yankılanıyor.

Bakışlarımı zorla onun gözlerine çevirdim, oradaki şiddet dalgasıyla karşılaştım. “Bir yıl,” diye zar zor söyleyebildim. “Belki iki. Muhtemelen sadece birkaç ay.” Omuzlarım çaresizce silkildi. “Onların zaman çizelgesine göre, benim zamanım çoktan doldu. Ödünç alınmış bir zamanım var.”

Sessizliği havayı dolduruyor. En azından bariz, bayat soruları sormayacak kadar zeki. Ameliyat seçeneği kalmadı. Uygun bir eşleşme yok. Alternatif tedavi yok. Tüm uygulanabilir seçenekleri tükettim.

Neyse ki, bunu söylememi istemiyor.

“Öyleyse neden hâlâ buradasın?” diye soruyor, sesindeki şiddet adeta kabarmış bir tona bürünmüş. “Buraya tek bir amaçla geldiyse, amacına ulaştıktan sonra neden gitmedin, Collins?”

Yavaşça başımı salladım, bakışlarım yanındaki basılı belgelere kaydı. “Plan hep buydu, sen hiçbir şey fark etmeden ortadan kaybolmak. Bu, işleri kolaylaştırırdı. Benim hakkımda hiçbir şey bilmemek. Sadece ortadan kaybolduğuma inanmak. Sonra kendim için bir şey fark ettim.”

Sayfayı kaldırıp onun önüne tuttum. “Bethany Plajı'nda böylesine bariz bir hatayı nasıl yapabildiğini anlamadığımı söylemiştim. Ta ki buraya gelip

seni gözlemleyene kadar. Hiçbir zaman pervasız değildin, Orion. Korkusuzdun, evet—ama arkasında kanıt bırakamayacak kadar temkinliydin. Ve dürtüsel davranışların... uyuşmuyordu. Sanki her ritüelde, her öldürmede kendinden parçalar kaybediyordun. İlk başta psikolojik çöküntü sandım ama—”

Çıktıyı onun görüş alanına doğru eğiyorum. Ekli onay raporuyla birlikte yapısal bir MR. Banner'ın iki yıl önce istediği, değiştirilen versiyon. Kanıt, inkar edilemez.

"Dosyanızdaki evrakları kendiniz değiştirdiğinizi gerçekten düşündüm," diye devam ettim, tepkisini ölçerek. "Kazadan sonra herhangi bir bozulma belirtisinin araştırmanızı, hibelerinizi, itibarınızı tehlikeye atacağından korktuğunuzu sandım. Bir kurum, bilişsel işlevleri bozulan bir araştırmacıyı destekleme riskini almazdı. Bu, çalışmanızın bütünlüğünü sorgulatırdı."

Orion sessiz kalır, bakışlarının yoğunluğu rahatsız edicidir. Aramızdaki suçlayıcı kanıtlara bir kez bile bakmaz. Sonra, kontrollü bir nefes alarak, "Devam et," der.

Göğsüm sıkıştı. "Bunu bulduklarım yüzünden düşündüm." Sayfanın köşesine dokundum. "Bu, güvenlik soruşturması raporu, Orion. Üniversiteye sunulan versiyon."

Aynı başlığı, aynı tarihi gösteren ama içeriği farklı olan ikinci kağıdı kaldırıyorum. "İşte asıl olan bu," diye açıklıyorum. "Ventriküler genişlemeden bahseden ve takip öneren belge bu."

Kaza sonrasında hasar hemen belli olmazdı, zamanla oluşurdu. Ayrıca, belirtiler bildirilmediği sürece, nereye odaklanılacağını bilmek zor olurdu; bu tür bulgular kolayca gözden kaçabilir.

Sayfaları indiriyorum. "Sonra anladım ki, hidrosefali gibi ilerleyici bir nörolojik rahatsızlığı gizli tutmaktan kim daha çok fayda görürdü? Kuruldan. Üniversiteden." Yavaş ve sakin bir nefes alıyorum. "Hatta senden bile."

O gün, Banner'ın sözleri sütunlu geçidin altından bana yankılandı: Onu korumak için elimden gelenin en iyisini yaptım.

“Banner senden bolca para kazanıyordu,” dedim ona. “Ama sen dengesizleşip, özellikle şiddet olayları ve büyük harcamalarla kontrol edilmesi zorlaşınca, bir önlem alması gerekti.”

"Leo sizi buraya durumumu teşhis etmeniz için getirdi," diyor, inanmaz gülüşü boğazından acı bir ses gibi çıkıyor. "Beni ortadan kaldırmak için. Herhangi bir suçlamadan arındırmak için."

“Evet,” diye yanıtladım sesimi yumuşatarak. Ona daha da yaklaşırken saçlarımı omzuma doğru ittim. Vücut ısısı tişörtümden sızarak beni ürpertti. “Ama bu yaşadıklarını açıklıyor. Baş ağrıları. Bulanık görme. Bilişsel bozukluklar. Dürtü kontrolünde bozulma. Öfke nöbetleri ve şiddetli patlamalar. Hatta sadist dürtüler ve sapkınlığa yönelik zorlamalar.”

Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. "Bana deli de diyebilirsiniz."

İçimde derin bir acı hissediyorum ve göğsüne nazık bir dokunuş yapıyorum. "Anılarınız bozuldukça, kendi zihninizde bir yabancıyı hissediyormuşsunuz gibi oluyor," diye onaylıyorum. "Çoğu zaman şiddet içeren bir yabancı, daha karanlık, yıkıcı bir doğanın yerleşmesine izin veriyor."

Parmakları satranç taşını sıkıca kavlıyor, eklemleri bembeyaz oluyor—ve o acı dolu an için, onu bırakmaya, dokunuşunu bir kez daha hissetmeye can atıyorum...

Kendimi güvenli bir adım geri çekilmeye zorluyorum. "Orion, bu heyecan ihtiyacın, kafatasının içindeki kabaran gerçek gelgitle savaşmanın bir yolu," diyorum nazikçe. "Bu, okyanus dalgaları gibi yükselip alçalan, bilişsel yetenekleri sıkıştıran kafa içi basıncı."

Kraliçe onun kollarından kayıp yere düşerek gürültüyle yere çarptı. Göğsümde bir çarpıntı hissettim, kalbim göğüs kafesine vuruyordu.

"İşte bu yüzden araştırmalarınıza bu kadar takıntılısınız," diye ısrar ediyorum, beni duymasını sağlayarak. "Kaybolmuş yankıları, anılarınızı geri getirmek için bu kadar çaresizce çabalamanızın nedeni de bu."

Derin bir nefes alıyor, çenesinde gergin bir ifade var. Parmak uçlarım tereddütle kalkıp pazusundaki mürekkeple çizilmiş yıldızların spiralini takip ederken, aramızdaki sessizlik geriliyor.

“Onları kendi bedenine kazıdın,” diye fısıldıyorum, kolundaki izi takip ederek. “Göksel haritalardan ve sembolik imgelerden kodlanmış, bir hafıza sarayı gibi, anımsatıcı bir harita oluşturdun. Anılarını kaydetmek, önemli olduğunu düşündüğün şeyleri hatırlamana yardımcı oluyor.”

Bu yüzden önemli olanlardan herhangi birini kaybettiği belli olmuyor. Acaba onları ne sıklıkla deşifre etmesi, mürekkebi değiştirmesi gerekiyor? En acı verici anıları dışarıda bırakıp, solmalarına izin vermeye razı olmuş mu diye merak ediyorum ve aklıma istemsizce Emma geliyor.

"Tanrım, ne kadar da zekisin, sığırcık kuşu," diyor sonunda. Ama bu sefer sözlerinde hiçbir eğlence yok.

Bir dürtüyle, bakışlarım deri kemerinin hemen üstündeki eline çizilmiş sığırcık kuşuna kaydı. Onun bu korkunç sırrına dair ilk ipucu buydu. Kıyıda, gün batımında, parçalar acı verici bir şekilde yerlerine oturmaya başladı.

Uzandım ve elini kavradım, parmaklarımızı birbirine kenetledim. Parmaklarımın uçlarını, parmak boğumlarının üzerindeki sembollere bastırdım. Kod, siyah mürekkeple yazılmıştı.

● | || φ ★

Bir nokta. Bir çizgi. İki paralel çizgi. Phi açısı. Ve beş köşeli bir yıldız.

Fibonacci'nin etkisini derisine yansıtmış, vuruş ritüeli altın oran olan phi'ye doğru sayarak ilerliyordu; yedinci vuruşta daha fazla basınç uyguluyordu - bu dizi simetriye, evrensel sabite doğru ilerleyen bir süreçti.

Baş parmağımla mürekkebin üzerinden geçiyorum, boğazımda boş bir yanma hissi belirliyor. Unutması ihtimaline karşı erişim kodu buraya basılmış, ritmini kaybetmekten korkarak takıntılı bir şekilde tuşlara basıyor.

Hep on iki atım. Ta ki yüzük parmağına sembolik kalp damarını ekleyerek bir anormalliği işaret edene kadar.

"Bir dokunuş daha," diye fısıldadım dudaklarının üzerinden, mürekkebi daha koyu, daha yeni olan sığırcığa tekrar bakarak.

Çenesi kasılıyor, korunaklı gözlerinin ardında kırılğan bir gerçek gizli.

“Son zamanlarda hafıza haritanıza sığircık kuşunu eklediniz.” Bakışlarım gölgeli tüyleri takip ediyor. “Bu sadece unutmamanız için kodunuza yaptığınız bir güncelleme değil. Sığircık... onu bir sevgi sözcüğü olarak kullanma şekliniz—bu bir hafıza hatırlatıcısı,” diyorum, acı verici bir şekilde, “böylece beni unutmazsınız.”

Beni en önemli anılarının bir parçası haline getirdi.

“Ama küçük şeyler, mesela yağmurda bana şemsiyeni vermen gibi, hatırlanmaz. Her an kaydedilemez.”

“Bütün büyük ve küçük şeyleri,” diye fısıldadı sertçe, parmakları benimkileri sıkıca kavradı. “Hepsini hatırlamak istedim. Hatırladığımı sandım.” Dudaklarında melankolik bir gülümseme belirdi ve bunu görmek kalbimin etrafındaki sert duvarı yonttu.

“Ne olursa olsun, teşekkür ederim,” diye fısıldadım ona. “Son birkaç ay... Evet, Orion. Mutluydum.”

Sesi titreyerek, sert bir nefesle çıktı. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Sözlerinin ardındaki ham duygu, kaburgalarımın arkasındaki keskin acıyı daha da derinleştiren ikili bir gerçeği yansıtıyor. Son bir dokunuşla parmaklarım sığircığa hafifçe dokunuyor, hikâyemizin başka hangi parçalarını kendi üzerine kodladığını merak ediyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamandan hangilerini unutmak istemedi?

Elini bırakmak için kendimi zorluyorum. "Ben senin sandığın kişi değilim," diye itiraf ediyorum. "Beni bırakmalısın. Collins'i bırak."

Karanlık laboratuvara doğru göz ucuyla baktığımda, köşede duran robotik kolu görüyorum. Anılarını dövmelemek için kullandığı otomatik alet. "Bunu kapat," diyorum ona elimi elinden çekerken.

Vücuduma güç toplayarak ondan uzaklaştım ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Ayağa kalkarken, basılı sayfaların geri kalanını göğsünün üzerine koydum.

"Tedavi edilmezse," diyorum, titremeyi bastırmak için sesime klinik bir ton katarak, "durumunuz kötüleşecek ve hafızanız daha da bozulacak. Almanız gereken tedaviyi yazdırdım. Hemen," diye vurguluyorum.

Orion'un taşını yontan ben değildim, amansız suydı. Acımasız bir gelgit onu azar azar aşındırıp, sonunda uzayın en karanlık boşlukları kadar boş ve oyuk hale getirene kadar yıprattı.

Eğer gidişatını düzeltmek için harekete geçmezse, çok geçmeden beni hatırlamayabilir bile.

Aradan geçen onca zamandan sonra her şeyi geri kazanamayacak, ama daha büyük kayıpların önüne geçebilir. Ve belki de Emma'nın onun için gerçekten kim olduğunu hatırlayacaktır. Bu düşünceyle, duvara monte edilmiş monitörlerden birindeki saate göz attım, göğsümde oluşan sıkıntı nabzımı hızlandırdı.

El bileğinde hafif bir tendon bükülmesi ve omuzunda hareketlenme var; bu da felç edici ilacın etkisinin geçmeye başladığını doğruluyor.

“Birkaç dakika içinde tam hareket kabiliyetine kavuşmaya başlayacaksın,” diyorum. “Bana yetişmek yerine zamanını akıllıca kullanmanı öneririm.” Bakışlarım onunkiyile kesişiyor, o derin, sonsuz okyanuslar içinden geçiyor. “Burada birilerinin senden şüphelendiği, hatta FBI'ya bilgi sızdırdığı ihtimali var; üstelik Stonehurst'te bir FBI ajanı da var. Yalnız mı, yoksa daha fazla ajan mı var bilmiyorum. Ama seni arıyor, Orion.”

Arkamı dönüp bu perili yeri terk etmeye hazırlandım. Kendimi toparlayıp botlarımı aldım ve merdivenlere doğru yöneldim—sonra durdum. “Sadece merakımdan soruyorum,” dedim sırtımı ona dönerek, “kafataslarıyla ne yaptınız?” Omzumu çevirip baktım. “Kupa mı yoksa sadece adli tıp karşıtı bir önlem mi?”

Dudaklarının kenarında hafif, sinsi bir gülümseme belirdi. “Biraz gizem korumamız gerek, değil mi bebeğim?” Göz kırptı bana.

Kararlılığımı güçlendirerek merdivenlere doğru ilerliyorum—

“Collins.”

Sesindeki incelikli emir beni durduruyor, her geçen saniyeye karşı kalbim hızla çarpıyor.

Orion, sesinde kararlılıkla, “Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor,” diyor.

“Kahretsin,” diye mırıldandım.

Tereddütlü adımlarla dönüp ona yaklaştım, karşı koyamadığım umutsuz bir dürtüyle. Eğilerek parmak uçlarımla pürüzsüz çenesini okşadım, dudaklarımı onun dudaklarına bastırırken ona yol gösterdim.

Orion'u yavaşça, derinden öpüyorum. Acı dolu bir şefkat, kalp kırıklığı ve aramızda yarım kalmış her şeyle dolu bir öpücük. Kalbimin kırık telleri son bir kez onun güçlü, istikrarlı nabzının ritmiyle uyum sağlıyor.

"Riski göze almaya değdin," diyorum dudaklarına doğru, sorusuna cevap vererek. "Kalpimi riske atmaya değdin."

Sonra, kendimi zorla oradan uzaklaştırıp, geriye bir daha bakmamak için aceleyle alt kattan çıktım.

Tesisten çıkarken, Orion'un ekipmanına göz atarken ani bir kararla sakladığım telefonumu kaptım. Deri ceketini giyerken, tanıdık kokusu beni sarınca göğüs kemiğimin altında bir sızı hissettim. Anahtarlarını kaptım ve kendimi kemerli kapılara doğru zorladım.

Kampüs karanlık ve sessiz, şafak öncesi sisle örtülü. Islak kaldırımında ilerlerken kaçışıma yalnızca gargoyller ve taş heykeller tanıklık ediyor.

Orion'un motosikletine oturduğumda içimde bir özlem kıvılcımı beliriyor ve dalgalar çarpıp kükrerken bacaklarımın arasında onun hayaletimsi hissini, kollarının beni saran rahatlatıcı gücünü bastırmaya çalışıyorum.

Soğuktan titreyen parmaklarımla telefonu açıyorum.

Laurel telefonu açıyor. "Onu buldun mu?"

Derin bir nefes alıyorum, okyanusun sisini ve tuzlu kokusunu, onun sıcak ve zengin notalarını hafızama kazıyorum. "İhtiyacım olanı buldum."

"Aferin kızım," diyor akıl hocam.

Orion bana kalıplar hakkında bir şey daha öğretti: daha zor fark edilenleri nasıl tanıyacağımı. Onsuz asla bağlayamayacağım bir şey; katilimi avlamak için ihtiyacım olan bu hayati parça. Bunun için ve daha birçok şey için ona sonsuza dek minnettarım.

Ancak sonsuza dek sürececek olan o zaman dilimi ne kadar kısa olursa olsun.

Bulanık bir nefes dışarı çıkıyor ve elimi göğsüme bastırıyorum. Nabzımı yatıştırıcı ritmine göre ayarlayarak, dörtlü kutu sayımlarıyla nefes alıp vererek, kemiklerime onun sayımını dokunduruyorum.

“Bana neyin yanlış olduğunu söyle.” Laurel’in sesinde hafif bir endişe vardı.

Hedefinize çok yaklaşmamalısınız. Onlara aşık olmamalısınız.

"Hiçbir şey," diye onu temin ediyorum. "İyiyim. Sadece bunun nihayet bitmesini istiyorum."

Sesi yumuşadı. "Biliyorum." Ağırlıklı bir sessizlik. "Geriye kalan kısmı temizledin mi?"

"Evet."

Ona söylediğim ilk yalan bu.

Orion'dan canlı çıkmamam gerekiyordu aslında.

Ama o ve ben aynı avcı türündünüz. Aynı zehirlerle besleniyoruz.

"Acil durum çantasını nereye sakladın?" diye soruyorum ona, kontağı çevirirken.

“Shorehaven limanında. On üçüncü lokomotif.”

Acı ve nefes nefese bir kahkaha ağzımdan kaçtı, sesi susturmadan önce. "Elbette." Boğazım düğümlendi. "Şimdi oraya gidiyorum. Ve... teşekkür ederim Laurel. Raporu benim için aldığın ve görüntüleme kaydındaki tutarsızlığı bulduğun için."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Ona bir iyilik yaptın, Hollyn," diyor.

Yanan acıyı yutuyorum. "Biliyorum."

"Sadece güvende ol," diyor nazikçe.

Göremediği bir şekilde sert bir baş sallamasıyla telefonu kapatıyorum.

O kış akşamı orman dallarının altında üç dakikadan fazla bir süre ölü halde yüzerken, üzerimdeki örtüyü kaldıran, ciğerlerime yeni hava üfleyen ve bana yeni bir hayat veren kişi Dr. Laurel Montgomery'di; Hollyn Cawthorn'un ölü kalmasına yardımcı oldu, böylece katilim beni görmedi.

O beni birden fazla yönden kurtardı.

Beni aralarına alarak. Barınak, yuva, amaç sunarak, benimki çalındıktan sonra bana bir amaç vererek. Parlak geleceği, kalbi gibi şiddetli bir şekilde parçalanan profesyonel bir bale dansçısıydım; artık bir dansçının hayatının zorlu taleplerine asla dayanamayacak bir kalp.

Sonra Laurel bana yol gösterdi ve stratejik referanslarla beni yeni bir role yönlendirdi. Önce FBI'a, sonra da ViCAP'e girdim ve en gelişmiş veri tabanlarına erişim sağladım. Başka bir sahnede, başka bir performans biçimi, başka bir dans koreografisi.

İntikam öykülerinden biri.

Laurel'in bana bir keresinde söylediği gibi: Bir yırtıcıyı avlamanın en iyi yolu içeriden avlamaktır.

Orion'un kaskını başıma geçirip çene kayışını bağladım, artık karanlık ve dar alandan korkmuyordum. Anahtarı çevirdim ve motosiklet gürleyerek çalışmaya başladı. Ardından, Stonehurst'ten uzaklaşırken, Orion'un motosikletinde yaptığı her hareketi taklit ettim.

Dişi ateşböceği, farklı türlerden erkekleri agresif taklit yoluyla kendine çeker. Onların ışık sinyallerini taklit ederek onları yakalar ve tüketir. Bu sadece açlığı gidermekten öte, hayatta kalma meselesidir. Avını yiyerek savunma amaçlı toksinleri emer ve kendini yırtıcılardan korur.

Ve ölümümünden bu yana geçen her anımı, en yırtıcı türlerin en iğrenç erkeklerini yiyerek geçirdim. Zehir biriktirdim. Savunmamı güçlendirdim. Hayatta kalma becerilerimi mükemmelleştirdim.

Bazı canavarlar yalnızca daha karanlık olanlar tarafından avlanabilir.

Otoyolun bomboş kısmına doğru gaza basarken, okyanusu arkamda bırakırken, bu anda hissetmem gereken o kapanış duygusunu, Gestalt'ın kapanış yasasının vaat ettiği bütünlüğü arıyorum.

Zihnimiz içgüdüsel olarak eksik parçaları tamamlayarak bir bütünü oluşturur; parçalanmış olanda, kırık olanda anlam bulma dürtüsüyle hareket eder. Sanatçıların boşluk bırakmasının, hikaye anlatıcılarının sonlarını tamamlamamasının nedeni budur.

Çünkü boş yerler bize musallat olur.

Çünkü yokluk bizi aç bırakır, daha fazlasını istememize neden olur.

Çünkü hiçbir zaman tam anlamıyla eksiksiz veya bütün değiliz. Ve hiçbir şey asla gerçekten sona ermez.

Hayatım, öncesi ve sonrası ile tanımlanır.

Son nefesimi vermeden önce, o da.

Beni öldüren adam.

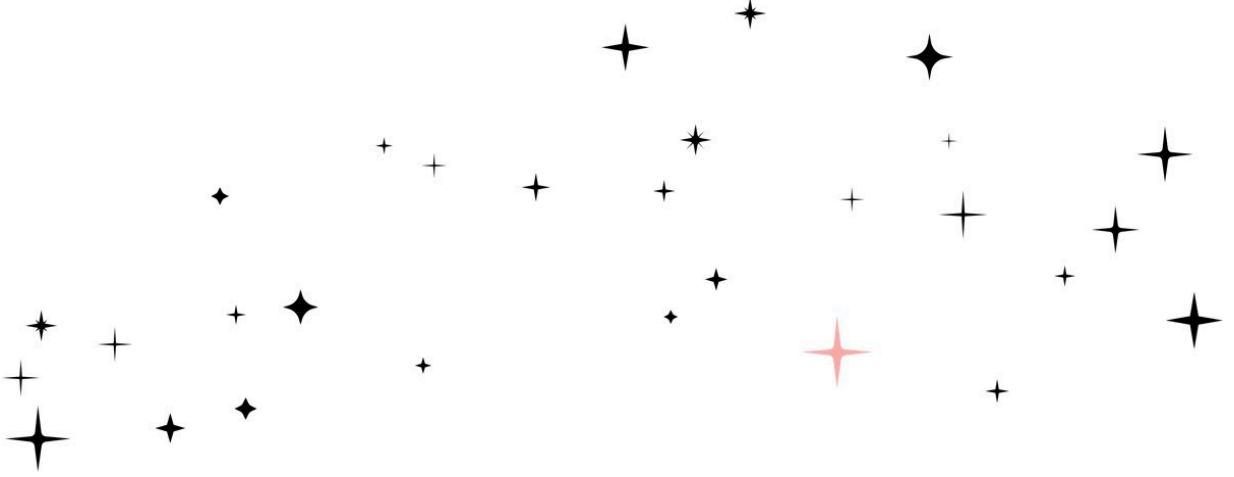
Şimdi, iki kez.

Alaycı bir kahkaha boğazımdan kaçtı. Daha fazla beni öldürebileceğini, artık dayanabileceğim hiçbir şey kalmadığını düşünmüştüm. Ama şimdi bunu da çaldı—sevebileceğim bir adamla ikinci bir yaşam şansını—

Keşke kalbim bu kadar rahatsız olmasaydı.

Ama ölümünde intikamını alacaktır.

Ve bu sefer, katilimi de benimle birlikte mezara götüreceğim.

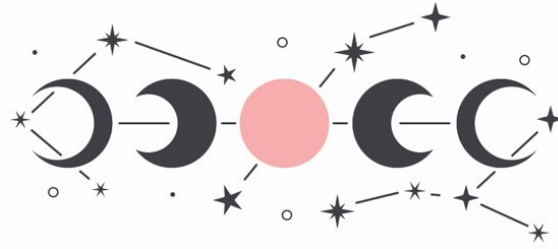


Doğada, uçurumun kenarında titreyerek atlamayı düşüneninki kadar şeytani derecede sabırsız bir tutku yoktur. Bir an için bile olsa düşünmeye kalkışmak, kaçınılmaz olarak kaybetmek demektir; çünkü düşünme bizi sadece vazgeçmeye zorlar ve bu yüzden, diyorum ki, vazgeçemeyiz. Bizi durduracak dost bir kol yoksa veya uçurumdan geriye doğru kendimizi yere sermek için ani bir çabada başarısız olursak, düşer ve yok oluruz.

— EDGAR ALLAN POE, SAPKINLIĞIN CİNİ

BOŞLUĞUN ÇAĞRISI

BOŞLUĞUN ÇAĞRISI



O halde, yıldızlar, size meydan okuyorum!

— ROMEO

ORION: ARA BÖLÜM ^

Evrende, Dünya üzerindeki kum tanelerinden daha fazla yıldız var.

Tam olarak kavranamayacak kadar engin, engin bir özdeyiş. Amaç da bu zaten; o enginliği hissetmek, kırılğan, harika varoluşumuzun sadece bir nefeslik bir an için yakalandığını fark etmek.

Sagan'ın özdeyişinin gerçekliğini tartışabiliriz -ve birçok kişi bunu kanıtlamak, sonsuzluğu kavramak için matematiksel formüller ve astronomik modeller kullanarak tartışmıştır. Ancak, sürekli yeni yıldızlar

doğuran, sürekli genişleyen bir evrende, bunu en ince ayrıntısına kadar görselleştirebilsek bile, sayı yine de şaşırtıcı ve hayret vericidir.

Ölçülemeyecek kadar büyük, ölçülemeyecek ve dipsiz bir şeyin varlığını fark etmek korkutucu. Sayılması imkansız.

Sonsuz yıldızlar denizi.

Ve o da onlardan biri—sonsuz bir kozmik okyanusta sürüklenen tek, parlak bir ışık noktası. Bir zamanlar ikili bir yıldız olan, eşi ortak yörüngelerinden kopararak çok uzaklara sürüklenen ve zamanla karanlığın boşluğunda birbirlerini kaybeden bir yıldız.

Oysa ses, tıpkı hafıza gibi, engin mesafeleri aşabilir, zaman ve mekânın ötesine geçebilir. Ve onun sesi bana melodi damlacıkları, notaların parçaları, beni kendi çekim alanına çeken güzel, Öklid ritmiyle ulaştı.

Evrenin muazzam büyüklüğü, varlığımızı şekillendiren daha büyük bir şeyin, evrenin karanlık köşesinde gizlenmiş, ele geçirilmesi zor bir etkenin olması gerektiğini düşündürüyor.

Ve o, benim en karanlık köşemde beni şekillendiren bilinmeyen bir güçtür.

Benim karanlık anomalim.

Tıpkı bir yerçekimi dalgası gibi, fark edilmeden, hissedilmeden içimden geçip gitmesi gerekiyordu.

Yine de ardında derin bir iz bıraktı.

Botumu kayalık çıkıntıya sürterek tuzlu deniz suyu ve yağmur izlerini bırakırken göğsümde bir pişmanlık sancısı yankılanıyor. Elimle cebime uzanıp satranç taşının soğuk mermerine dokunuyorum, dudaklarımda hafif, acı dolu bir gülümseme belirliyor.

Bir yıldızın yaşamı, yerçekimi kuvvetine karşı sürekli bir mücadeledir. Kaçınılmaz bir çöküşe karşı acımasız bir gelgit kuvvetiyle savaşıyor. Hiçbir şey onu durduramaz.

Ama ben dayanılmaz derecede inatçı biriyim.

"Keşke senden daha önce kurtulacak kadar inatçı olsaydım," diye yüksek sesle söylüyorum, aşağıya doğru sert bir bakış fırlatarak.

Kahrolası Leo.

Yeni ay batarken, gökyüzü gece ve gündüz arasındaki o dansa kapılmışken, parıldayan güneşin ilk ışıkları ufka dokunarak kıyı boyunca gölgeler oluşturuyor.

Collins'in taramayı göstermesi beni daha çok şok etmeliydi. Ama Leo'nun kendi açgözlü çıkarları için beni manipüle edebilecek kadar bencil olduğunu her zaman biliyordum. Ama kahretsin, bu şeytani bir şeydi.

Collins'i buraya bana yardım etme umuduyla getirdiğine inanmak istiyorum. Sonuçta suçluluk duygusu onu ele geçirse bile, bunun tamamen vicdanını rahatlatmak için olmadığını düşünüyorum. Belki de durumun ciddiyetini tam olarak kavrayamamıştı, ya da belki de gerçekten çok büyük bir yük haline geliyordum. Koparmak zorunda kaldığı gevşek, tahmin edilemez bir iplik gibiydim.

Altı yıl geçti ve bu süre boyunca sel suları yavaş yavaş içeri sızdı, biriken basınç nöronları aşındırdı, anıları yok etti. Kazadan sonra her zaman bildiğim şeyi doğrulamak için herhangi bir sonuca ihtiyacım yoktu. Hasar görmüştüm; gri maddemde bir arıza vardı.

Şu anda kafamda dayanılmaz bir dalgalanma yükselirken bile, onun orada olduğunu, karanlık gelgitin akması için yeni bir kanal, bir geçit açtığını hissediyorum.

Saatimi ayarladım, doğru hissettirene kadar yerine oturttum. Kıyı boyunca Leo'nun cesedini ararken astronomik saati yeniden kalibre edebildim. Açıkçası, Collins okyanus çevresinde hiç zaman geçirmemiş, gelgitler hakkında çok az şey biliyor. En azından bu konuda yalan söylemiyordu.

Güneş tutulmasının etkisiyle oluşan güçlü gelgit sırasında bir cesedi rip akıntısına atmak korkunç bir ceset imha yöntemidir. Güçlü gelgit dalgası, gelen dalgaların itmesiyle cesedi tekrar kıyıya sürükler.

"Gece-?"

Adımın rahatsız edici bir şekilde söylenmesine doğru döndüm ve Prescott'un bana doğru geldiğini izledim. Kirli sarı saçları dağınık, kıyafetleri karmakarışıktı; sanki dünkü kutlamalardan sonra akşamı dışarıda geçirmiş gibiydi.

Mükemmel.

Yanıma gelirken, "Daha kahve bile içmedim," diye homurdandı. "Burada ne işin var? Banner sana da mı mesaj attı?"

Hiçbir şey söylemeden, gömlek yakasından tutup onu öne doğru çektim. Şaşkına dönmüş halde, onu uçurumun kenarından aşağı bıraktığımda neredeyse hiç karşı koymadı.

Çılgılığı yavaş yavaş kaybolur, bedeni kayalık bir çıkıntıya çarparak Leo'nun şişmiş cesedinin çok yakınına düşer ve bu yüzden sesi kesilir.

Eldivenli parmaklarımı esneterek, sakın bir şekilde kravatımı düzelttim ve gömleğimin yakasına yaslayarak kenardan baktım. "İşte size çözüm, Doktor Holbrook."

Kendime avcı diyordum.

Ancak kurbanımın gözlerindeki dehşet, bana onun bana yakıştırdığı şeyin, yani efsane ve kâbusun uğursuz bir gölgesi olduğumu fark ettirdi.

Orakçı.

Sahnenin inandırıcı görüldüğünden emin olmak için havuza son bir kez baktım. Stratejik olarak yerleştirdiğim delillerle birlikte, sahnenin belirli bir anlatıyı aktarması gerekiyordu. Görünüşe göre bu, Eugene'in akademik kaderiydi, önemsiz bir ölüm, neredeyse hiç akla gelmeyen bir olay. Gerçekten de uygun. Tıpkı ilham vermeyen araştırmaları gibi.

Bu yüzden sempozyum sırasında Leo'ya çıkıştı, ardından da kin dolu bir öfkeyle ona saldırdı. Kovulmasına, kolayca yerine başkasının getirilmesine ve vasat araştırmasının fonlarının kesilmesine çok kızmıştı.

Yani, birinin günah keçisi olması gerekiyor. Cinayetin bedelini ödemesi lazım—Prescott'ın durumunda kelimenin tam anlamıyla. Araştırmalarımı çalan rakibim de olabilir. Ayrıca, Federal yetkililere bilgi sızdırmanın o

olduğundan oldukça eminim. Çalışmalarım her zaman biraz fazla ilgileniyordu, çok yakınımda dolaşıyordu, etrafımda biraz fazla ürkekti. Ama bunu yakında teyit edeceğim.

Topraktan atılmış usturlapımı alıyorum, üzerindeki kumu temizliyorum. Onu berrak gökyüzüne kaldırıp, nişan alma kanadını o örtülü yıldız kümesine, yani gizli on üçüncü takımyıldıza hizalıyorum.

İçimde derin bir acı beliriyor ve içgüdüsel olarak küçük Yılan Taşıyıcımı taklit ederek göğsüme dokunuyorum. Tıpkı efsanevi şifacının yıldız şeklindeki bir yılanın ağırlığını taşıması, zehir ve şifayı ebedi bir denge içinde tutması gibi, ben de acıdan dikilmiş yarasını taşıyorum.

Bu, onunla paylaşmayı dört gözle beklediğim, oldukça ilgi çekici bir hikaye. Hem de samimi bir şekilde.

Ona tek bir tadımın asla yeterli olmayacağını söylemiştim.

Şimdi içimde daha büyük bir açlık uyanıyor, daha karanlık bir şey ortaya çıktı.

Ve doyumsuz.

Alışkanlık gereği, baş parmağım cetvelin üzerinde geziniyor, varlığı tanıdık bir melodi gibi yankılanıyor. Belki Collins, cetveli olay yerinde bırakarak yaptığım bu dikkatsiz hata konusunda haklıydı. Belki de bilişsel gerilemeydi, ya da belki de—

Bazen önemli bir şeyi kaybetmek, onu yeniden bulmak için şarttır.

Ve onu sonsuza dek kaybetme riskini göze almaya hazır olmalısınız.

Yüzde doksan dokuzu bilim, yüzde biri sihirli düşünce. Bir yıldıza dilek tutmak gibi—ya da evrenin dört bir yanına dağılmış kum taneleri gibi koca bir okyanus dolusu yıldız. Sonsuz bir olasılıklar denizi, her biri çöker ve sonunda yalnızca kaçınılmaz bir sonuç kalır.

Usturlabı kraliçenin yanındaki cebime koyuyorum, dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme beliriyor. Atılımı yapan at, mat kaçınılmaz, son darbeyi indiren de at.

Ateşböceğim çok erken mat ilan etti. Bu iş henüz bitmedi.

Ders programımı belirledikten sonra, üniversiteye doğru yola koyuluyorum.

Sarmal merdivenlerden yukarı çıkarken tesise ağır bir sessizlik çöküyor. Gözlem kubbesine ulaşmadan önce, Collins'in belirgin kokusu göğsümü sıkıştırıyor. Boş bir umut kıvılcımı çakıyor, ancak her şeyin aynı olduğunu görünce anında sönüyor.

Eğer beni kendi lanet kemerimle yatağıma bağlayıp bırakmadan önce buraya tesadüfen girmiş olsaydı, işler farklı sonuçlanabilirdi.

Aşağıya bakıyorum, teleskobumun direğine kelepçelenmiş, ağzı bantlanmış FBI ajanından birkaç adım ötede duruyorum. Omuz silkip geçiştirdikten sonra elimi cebime sokup kokulu tuz kapsülünü çıkarıyorum. Açıp burnunun altına doğru sallıyorum.

“Ama muhtemelen değil,” diyorum, boş kapsülü bir kenara atarken düşüncelerimi yüksek sesle dile getiriyorum. Ağzındaki bandı yırtıp çıkarıyorum, sonra onu daha da uyandırmak için yanağına vuruyorum. “Çok kararlı görünüyordu.”

Gözlerini birkaç kez kırptırdı, bakışları yavaşça yüzüme odaklandı. "Nerede o?" diye sordu, kelepçelere karşı güçsüzce direnerek. "Eğer ona zarar verdiysen..."

“Demek onun için buraya geldin.” Başımı yana eğerek, gözlerindeki gerçeği anlamaya çalışırken koyu renkli gözlerini inceledim.

Ertesi gün karanlık gökyüzü koruma alanına döndüğümde cesetlerin kaldırıldığını, tüm alanın delillerden arındırıldığını görünce aklımı sorgulamaya başladım. Belki de o anki kontrolsüz halimde, kompulsif bir alışkanlık yüzünden sonradan temizlik yapmışım. Ya da daha da endişe verici olanı, oraya hiç gitmemiş olmamdı.

"Beni nasıl tanıdınız?" diye soruyor ajan, düşüncelerimi bölerek.

"Polisleri fark etmek oldukça kolay," diyorum, kolumu dizimin üzerine koyarak.

Sempozyumda yaptığım konuşma sırasında -gözlem evimde bağlı olan kadından uzak durmak için verdiğim konuşma- kalabalığın arasında sinsice dolaşan bir adam fark ettim.

Konuşmasının ortasında ayrıldım, onu gözlemesine kadar takip ettim; Collins'e yaklaştıkça düşüncelerim şiddete doğru kayıyordu. Ve onu kayıp bulduğumda... o şiddet patlak verdi. Kafasını cama çarptıktan sonra onu iskeleye sürükledim. Ağzını tıkamadan ve iyice sakinleştirmeden önce, bu sefer iyice kontrol ettim; kilit açabilecek herhangi bir şey olup olmadığını kontrol ettim.

Ve sonra, telefonunu pencerenin yanından aldığımda, Collins ve Leo arasında olan biten her şeyi orada izledim. Şiddet ve kaçınılmazlığın mükemmel bir simetrisi, onun ışığı sönyordu.

Hâlâ doldurmam gereken bazı boşluklar var. Mesela karanlık gökyüzü koruma alanındaki delilleri kim sakladı, gerçi artık bu konuda oldukça iyi bir tahminde bulunabilirim. Ve bunu beni korumak için yaptığına inanmak istesem de, bu muhtemelen sadece zavallı, aşık kalbimin bir yansıması. Hayır, Collins sadece beni Stonehurst'te saklamakla kalmayıp, kendini de korumak için her şeyi riske atmaya hazırды.

Ve bu ajanın buraya gelmesine nihayetinde benim kaotik cinayet mahallimin mi yoksa Prescott'un mu sebep olduğu bilinmiyor, ancak FBI ortaya çıktığında Collins ile geçireceğim zamanın sınırlı olduğunu biliyordum. Ama onunla geçirebileceğim her saniyeyi değerlendirecektim.

Şimdi, bu ajanla çok yakın arkadaş olmak üzereyiz.

"Madem kim olduğumu biliyorsunuz..." diyerek kaşımı kaldırdım.

Adını söylemeden önce tereddüt etti. "Özel Ajan Zeke Darby." Kelepçelere karşı irkildi, hayal kırıklığı giderek artıyordu. "Bana sadece nerede olduğunu söyleyin," diye tekrar talep etti, teslimiyet dolu bir nefes vererek. "Sadece iyi olduğundan emin olmam gerekiyor."

Onu biraz daha inceledikten sonra, homurdanarak ayağa kalktım ve ana konsola doğru yürüdüm. "Gitti," dedim açıkça.

"Ona ne yaptın sen böyle—"

"Gitti," diye sözünü kestim. "Benden ihtiyacı olanı aldı, sonra da gitti."

Kendi kendine sert bir küfür savurdu. "Kahretsin, Hol."

Sesindeki tanıdıklık karşısında göğsümde şiddetli bir kızgınlık düğümü oluştu. Ellerimi masaya dayadım, eldivenli parmaklarım tuşların üzerinde gezindi. Collins iyiydi, etkileyici derecede iyiydi, sistemimden dijital izini silmekte harika bir iş çıkarıyordu. Neredeyse mükemmel.

Ama yankıları hala sürüyor.

Ve bu kalan kalıplar benim takip etmem için yeterli.

Bilime yaklaşımım bir zamanlar duygusuz gibi gelmişti ama hiçbir zaman duygusuz olmadı.

Bir amaç.

Ben bir algoritma kodlamaktan ziyade, bir algoritma besteledim. Ada Lovelace buna "şiiirsel bilim" demişti; bir motorun cebiri müziğe dönüştürebileceği, makinelerin beste yaratabileceği fikri.

Benim eserimin de benzer bir etki yarattığını düşünüyorum, ancak çok daha karanlık bir tonda. Minör bir tonda yazılmış.

Deseni kavradığımda parmaklarımı vurup son bir tuşa basıyorum, sinyal içimdeki bu karanlık, musallat olmuş parçanın derinliklerinde yankılanıyor. Ruhumun bir parçası bekliyor, dinliyor, nefesini tutmuş bir beklenti içinde melodisinin sonraki notalarını bekliyor.

Şarkısının tamamı.

Bizim kompozisyonumuz.

Sistem kapatıldıktan sonra, ajanın önünde çömelerek anahtarı çıkarıyorum. Kelepçelerden birini açtığımda, gözleri bana dikiliyor, yüzünde şüphe dolu bir ifade var.

"Beni serbest bırakıyorsunuz, değil mi?" diye soruyor, ben ikinci kelepçeye uzanırken sesinde şüphe vardı.

Bir an duraksıyorum, bakışlarım bileğini saran yıpranmış, örgülü bilekliğe iniyor. Bilekliği açıp gözlerine bakıyorum. "Evet."

"Neden?"

"Çünkü yıldızları çok sevmenin acısını biliyorum."

İtirafın sözleri yürek burkan bir acıyla dolu; ışıklarının sönmesinin, gök cisimlerinin o ışık bize ulaşmadan çok önce yok olmasının verdiği ıstırabı çok yakından biliyorlar.

Yüzünde çelişkili bir ifade belirdi. Serbest kalan bileğini ovuşturdu, kafası karışıklığı küçümsemeye dönüşürken beni dikkatle izledi. "Hollyn'e aşık olduğunu mu sanıyorsun?" dedi yavaşça, ses tonundaki alaycılık hassas bir noktaya dokundu.

Çenem kasıldı, kanımda öfkeli bir ateş alevlendi. Bir anda boğazını kavradım. "Collins," diye düzelttim dişlerimi sıkarak. "Onun adı bu. Kendisinin seçtiği isim."

Acımasız tutuşum altında bile meydan okuyan, tehditkar bakışlarıma karşılık veriyor, sonunda zoraki bir baş sallamasıyla teslim oluyor.

Onu aniden bırakıp ayağa kalktım. "Hadi gidelim."

Kıpırdamadan, olduğu yerde duruyor. "Nerede?"

"Benimle geliyorsun."

Kendini zorlukla doğrultarak kaşlarını çattı. "Hem neden böyle bir şey yapayım ki?"

Duraksadım ve omzumun üzerinden ona keskin bir bakış fırlattım. "Birincisi, ihtiyacım olan bilgilere sahipsin. İkincisi, aracına ihtiyacım var." Merdiven sahanlığına doğru yöneldim. "Kız arkadaşım benimkini çaldı."

Hangi kısmın onu daha çok tereddüte düşürdüğünden emin değilim, ama gergin bir sessizlikten sonra adımları benimkilerin arkasından geliyor. "Önce nereye gittiğimizi söyle bana."

Bakışlarım gözlem evinin pencerelerine doğru yükseliyor ve gölgeli ufku buluyor. Gökyüzünde avını sonsuza dek takip eden avcıyı gördüğüm kadar içgüdüsel olarak onun yörüngesini çiziyorum.

Benden kaçabileceği kadar uzağa gidebileceği hiçbir yer yok.

Onu avlayacağım.

Onu bulacağım.

Parmak uçlarım uyluğuma ritmik bir şekilde vururken, kaburgalarımın arkasında amansız, derin bir acı nabız gibi atıyor; bu vuruşlar onun hüznü, kesik kesik ritmine, derinden kazınmış melodisine uyuyor.

Adı ekranımda belirdiği andan itibaren tek bir takıntıya kapıldım; susturulması imkansız, rahatsız edici bir düşünceye.

Onu kurtarabilirim.

Bilinen evrende dağılmış tüm ışık saçan, aydınlık cisimlere rağmen, sonsuz sayıda karanlık mevcuttur. Bizi cevap vermeye çağıran fısıldayan boşluk.

Ve beni engelleyecek hiçbir korku olmadan cevap veriyorum: "Ona bir kalp bulmak için."

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu, nereden başlayalım...

Dürüst olmak gerekirse, tam olarak bilmiyorum; tek söyleyebileceğim şey, bir noktada bu el yazmasını kelimenin tam anlamıyla elimden zorla almak zorunda kaldığım, yoksa katmanlama, düzenleme ve yineleme süreçlerini asla bırakamayacağım oldu.

Orion'un dediği gibi: saplantı bir ateş gibidir.

Bu durum sizi delirtebilir.

Şükürler olsun ki, yazma tıkanıklığından çıkmama yardımcı olan, inanılmaz derecede destekleyici okuyucularım var; böylece en azından bir kaçış sunacağını umduğum bir hikayeyle yeniden ortaya çıkabiliyorum. Belki de biraz daha fazlasını.

O halde başlayalım (son bir okyanus göndermesi yapmadan duramadım...).

Aşk acısı nereden doğdu —

Kalbimdeki kitaplar olan Hollow's Row serisine tüm kalbimi verdikten sonra, itiraf etmeliyim ki, aşık olmuştum. O serinin sonunda, hem fiziksel olarak çok yorgundum hem de Halen ve Kallum'a duyduğum aşktan dolayı çok bunalmıştım ve tüm bu kalan duyguları boşaltabileceğim bir yere ihtiyacım vardı.

Ve Lovely Wicked Things'ten çok sevdiğim ama sahneye uymayan, uydurmak için çok uğraştığım ama sonuçta doğru gelmediği bir paragraf,

özellikle bir satır vardı. Bu yüzden o kelimeleri sakladım. Bir belgeye yapıştırdım. Ve işler yoluna girdiğinde, onları çıkardım ve aşk acısıyla dolu kalbimi yazmaya başladım.

O belirli dize "karanlık uyarlama" ile ilgiliydi. Bu yüzden, başlangıçta bu düete Karanlık Uyarlama Düeti adı verilmişti.

Collins ve Orion'un öyküsünün özü buydu: Karanlığa doğru kademeli iniş. Sadece gözlerimizin değil, zihnimizin, ruhumuzun da karanlığa nasıl uyum sağladığı. Ona karşı nasıl duyarsızlaşabileceğimiz. Ama bu sadece karanlığa gömülmek, onun tarafından gölgelenmekle ilgili değildi; aynı zamanda, eğer kendimizi uyum sağlamaya bırakırsak, o karanlığın içinde her zaman var olan ışığı bulabilmekle de ilgiliydi.

Aylar süren ve birçok kez yeniden yazılan bu süreçte, Collins ve Orion'un gerçek hikayesi, tıpkı karanlık bir odada, güvenlik lambası altında yıkanıp temizlenen ve sonunda görüntü ortaya çıkan bir negatif film gibi gelişmeye başladı.

Ve onların o ilk şaşırtıcı fotoğrafı beni derinden sarstı.

Halen ve Kallum'a kendimden çok şey vermiş olsam da, birçok açıdan temkinli davrandım. Onlara her şeyimi, tüm benliğimi, kırık dökük parçalarımı verdiğimi sanıyordum ama bazı acı verici kırılmaları saklamıştım. Ve, ah, oraya gitmek istemiyordum... Aslında Lovesick'ten üç kez vazgeçtim (Evet, Kallum, biliyorum sihirli sayı bu, teşekkürler), ta ki bazı yaraları yeniden açmadan ve kemikleri yeniden birleştirmeden sona ulaşmanın başka bir yolu olmadığını kabul edene kadar.

Sanırım bu karşılaştırmadan doğrudan Orion'a geçelim ve ilk başta Orion'un artıkları aldığını düşündüğümünden bahsedelim. Kallum Locke'a tüm favorilerimi verdiğimi biliyoruz—hayallerimdeki MMC'yi kurdum—ve Orion'a verecek hiçbir şeyim kalmadığından, sadece artıkları verebileceğimden korkuyordum. Tabii ki, takıntılı kompulsif bozukluğumu aldı (ve siz ve karakteriniz çok benzer bir takıntılı kompulsif bozukluğu paylaşıyorsanız, vay canına, kaç kere "baştan başlamak" zorunda kaldık!; Tanrım, birbirimizi ne kadar sık tetiklediğimizi düşünürsek, bu kitabın nasıl bittiğine gerçekten şaşıyorum ha)—ama aynı zamanda benden bazı gizli parçaları da aldı, bu da nevrotik kompulsiyonların, onlara biraz ışık tutarsak

ve değişimin acısından korkmazsak, güçlü yönler de dönüşebileceğini anlamama yardımcı oldu.

Parmaklarını acı içinde çıtlatıyor

Bu da bizi Collins'e getiriyor.

Onunla birlikte bazı zor konuları ele alacağımızı biliyordum ve kendimi hazırladığımı sanıyordum. Yıllar, zamanın getirdiğı mesafenin tüm yaraları iyileştirdiğı yanılsamasını vererek, yanlış bir kapanış hissi yaratabilir. Oysa Orion'un da açıklayacağı gibi, zaman bir yanılsamadır. Travma zamanı, geçmiş, mesafeyi anlamaz.

Ve biliyordum ki, karakteriyle, en azından başlangıçta, bağ kurmak, onu anlamak, ona sempati duymak ve hatta onu desteklemek muhtemelen zor olacaktı. Özellikle de hikayesinin büyük bir kısmı kitap boyunca ortaya çıkmadığı için.

Bu, hikâyenin üzerinde çok kafa yorduğum bir yönüdü: Collins'in geçmişinin ne kadarını baştan, hatta belki de sonunda ortaya çıkarmalıydım? Çünkü neden hikâyesini anlatmasın ki? Neden okuyucuya geçmiş travmasının tüm detaylarını vermesin, davasını yürüten yetkililerin "SAECK kitini yanlış yere koyduklarını" ve "suçlu delillerini" yanlışlıkla kaybettiklerini anlatmasın... Elbette. Acil serviste iki erkek polis memuru tarafından uygunsuz bir şekilde sorgulanırken, utanç verici delil toplama işlemini yürüten kadının bile gözlerinde onlarınkine benzer bir yargı izi vardı.

Cevap, açıkçası...

Hikayesini anlatmayı bitirdiğini söyledi.

Bunu anlatmaktan bıkmıştı.

Harekete geçiyordu.

Ancak umudum şu ki, Collins ile tam olarak bağ kuramasanız bile, en azından ona anlayış gösterirsiniz. Hikayesini kendi yöntemleriyle anlatması ve onu dinlemesi için ona zaman tanıyın.

Şimdi de bilime dair kısa bir not —

Her zaman olduğu gibi, araştırma hakkında uzun uzun konuşabilirdim (ve inanın, evren çok geniş; bu kitapta evrenin sadece küçük bir kısmına değindim, bu da seçici olmayı, Collins ve Orion ile en iyi bağlantı kuran motifleri ve unsurları seçmeyi zorlaştırdı... uzun uzun anlatmak ve lafı uzatmak istediğimde gözümde bir seğirme oldu lol), ve biliyorum, eğer bir astrofizikçi bu kitabı eline alırsa, girişimime çok fazla kafa sallama olacaktır—ama gerçek şu ki, ben bir bilim insanı değilim. İçimde anlatmak istediğim bir hikaye vardı ve bunu elimden gelen en iyi şekilde yaptım. Bu yüzden bana karşı hoşgörölü olduğunuz ve bilime dair bazı şeyleri geçiştirmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. (Gerçi, biraz daha derinlemesine incellerseniz, sadece teorik olsa bile, korkutucu derecede olası olduğunu görmeye başlayacaksınız... şimdilik.)

Orion'un daha önce karanlık maddeye odaklandığını söylemesi, kurgusal bir unsur değildi. Bu gerçektir. Bu kitap, karanlık madde etrafında neredeyse tamamlanmış halde yazıldı... ta ki çok acı bir şekilde (ve hala beni ağlatıyor) bunun işe yaramadığını fark edene kadar. Hem genel olarak bilimsel açıdan hem de hikayelerinin arka planı olarak.

Yani, yaklaşık bir hafta boyunca bir kara deliğe düştüm (hah, çok özür dilerim, elimde değil), sonra da tekrar araştırmaya koyuldum. Evrenin cilvesi işte, o sırada Born, Darkly'yi sesli kitap için yeniden düzenliyordum ve beni olduğum yerde durduran bir pasajla karşılaştım. Yerçekimiyle ilgiliydi ve bir kara delik metaforuna yol açıyordu. Ve bir şey... bağlantı kurdu.

Sonra kitaplarımın çoğunu tekrar gözden geçirdim ve "kara delik" kelimesini aradım. Hım. Bir örüntü vardı—tamamen bana ait bir örüntü. Anlaşılan, hep buraya doğru gidiyorduk, bu karanlık, kozmik unutuluşa doğru sürükleniyorduk, bir tür yazarın kaçınılmazlığı. Collins ve Orion her zaman benimle birlikteydiler, sadece anlarını bekliyorlardı—hikayelerini anlatmak için doğru zamanı.

Yeniden yazmak kolay değildi. Bu, durumu hafife almak olur. Bugüne kadar üstlendiğim en zor yazma projesiydi (üzgünüm Kallum, ama her şeyin tacını sen alamazsın), ama yine de en iyi okuyuculara sahibim ve bana gösterdiğiniz sabır ve güven için çok minnettarım.

Sevgili okuyucum, eğer benimle birlikte bu noktaya kadar geldiyseniz—tavşan deliğinden aşağıya, en uzak noktalara kadar—umarım bu yolculukta benimle birlikte devam edersiniz. Ve her zaman olduğu gibi, özellikle bu noktadaki yazılarımı okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

...karanlık kalbimin en derininden.

Çılgınca okuyun,

Trish

Bundan sonra ne yapacağız?

Projelerimi, karakterlerimi, sanat eserlerimin tanıtımlarını ve günlük  ılgınlıklarımı takip etmek isterseniz, beni Instagram'da @Trisha_Wolfe adresinden takip etmenizi çok isterim.

Daha yoğun olay örgülerine, karakterlere ve heyecan verici sürprizlere sahip eski kitaplarımın dünyasına dalmak istiyorsanız, tercih ettiğim okuma sırasını görmek için sayfaları çevirmeye devam edin.

Eğer şu anda daha fazla Collins ve Orion okumak istiyorsanız, okuyucularımıza özel bir hediye:



Azalan bölümden Collins ve Orion arasındaki silinmiş Tidal Lock sahnesinin bir kopyasını edinin. Ayrıca, üç adet yazdırılabilir karakter çizimi de dahildir. Bu silinmiş sahne, Lovesick'i henüz okumamış olanlar için spoiler içerebilir.



Hollow's Row Serisi ve Trisha Wolfe'un diğerk birçok eserini düet tarzında sesli kitap anlatımıyla bulun. İşte Lovely Bad Things'ten bir örnek.

CALLUM

Çoğutakıntı küçük, zararsız başlar. Zihninizin bir köşesinde ufak bir rahatsızlık, masum bir saplantı. Takıntılı düşünce derimizin altına girer ve arzu bizi ele geçirene kadar didik didik etmeye başlarız; sonunda pençelerimizle onu parçalayıp kan akıtmaktan başka çaremiz kalmaz.

Yara bir tür rahatlamadır.

Bütün büyük zekâlar bu rahatsızlıktan muzdariptir. Bizi tekdüze bir varoluşa mahkum eden bir azap.

Ama sanat ve güzellik acı değilse nedir ki? Çok kolay elde edilen her şey hem yaratıcıya hem de tüketiciye hakarettir.

Acıyla kendimizi paramparça ederiz ve yaranın iyileşmesine izin veririz. Yara izini kabulleniriz. Takıntıyla ise deriyi tahrip olana kadar sakat bırakırız, hasarın onarılmasına asla izin vermeyiz.

Kan asla pıhtılaşmaz. Akmaya devam etmesini, tutkuyu, arzuyu beslemeye devam etmesini istiyoruz.

Küçük Halen St. James, önemsiz bir ağrı olarak başlamadı. İlk günden itibaren derimi genişçe yüzdü ve kendini derine gömdü.

Ve kaşınmayı bir türlü durduramıyorum.

“Locke, sıra sende.”

Bekleme salonunda, bankta oturan hastaların arasından adım çağrılıyor. Suçlu Akıl Hastaları için Briar Islah Enstitüsü'nün küçük, sekize on metrekaarelik bekleme alanı rutubetli ve kalabalık. Sade beyaz duvarlar, eskiliğin ve ihmalin izlerini taşıyor. Sürekli bir çamaşır suyu kokusu ve hafif bir küf kokusu var; asla tamamen gizlenemeyen bir koku.

Psikotik mahkumların kokusu daha da kötü.

Nötr renkli hasta önlüğümü giyip plastik sandalyeden kalktım ve elimi düzgünce şekillendirdiğim saçlarımın arasından geçirdim. Birkaç tutam saç gözümün önüne düştü, ama ziyaret masasında gördüğüm manzara karşısında bu istenmeyen tutamlar unutuldu.

Odaya girmeden önce, beş duyumun da onu tam anlamıyla algılamasına izin veriyorum.

Yakasında üç düğmesi açık bırakılmış, sade, açık gri bir termal bluz giymiş. Basit, zarif beyaz altın bir zincir, boğazının çukurunda bir karatlık, damla şeklinde bir elmas sarkıtıyor. Koyu kahverengi saçları, yolundan çekilmiş, alçak bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Beyaz bir tutam saç, doğal yüzünün yan tarafını çerçeveleyiyor.

Tek makyajı, kirpiklerini koyulaştırmak için sürdüğü bir miktar rimel ve dolgun dudaklarına sürdüğü hafif bir parlaticı. Ama neden doğal güzelliğini zehirli kimyasallarla kaplasın ki? O dramatik ela gözler beni kan akıtmak istese de, sadeliğini takdir ediyorum.

Odaya girdiğimde, onun da beni aynı dikkatle izlediğini fark ettim. Bilerek göz kırpmamaya çalışmasını, yanaklarının hafifçe pembeleşmesini sevdim. Bu onun için bir aldatmacaydı; utangaç, çekingen ya da bana hayran biri değildi.

Ah, biliyorum, görölmeye değer bir örneğim. Bu kemiklerde hiç tevazu yok. Alçakgönüllülük taklidi yapmak gösterişçilik olurdu. Beş yaşından beri annemin arkadaşları gözlerime hayran kaldılar. Lisedeki kız arkadaşlarım dağınık siyah saçlarıma ve çarpık gülümsememe bakıp iç çamaşırlarını ıslattılar. Düşününce, annemin arkadaşları da öyleydi.

1.85 boyunda, ince ve kaslı vücudum, kadın zihnine ve bedenine yıkım saçmak için şekillendirilmiş durumda.

Karşımda oturan ufak tefek kriminologla ilgili birçok can sıkıcı şeyden biri de şu: O asla tuzağıma düşmedi. Yara almadan, etkilenmeden kurtuldu. Dahası, üzerime bir bardak fırlattı ve beni sıradan bir ev örümceği gibi tuzağa düşürdü.

Düzeltmeye kararlı olduğum bir yanlış hesaplama.

Isırığım zehirli.

“Merhaba, Halen.” Sesimin boğuk, hırıltılı tınısı adının hecelerini kıvrıla kıvrıla söylüyor. Heyecanın ilk titremesi tenimin altında yayılıyor.

"Profesör Locke," diye resmi bir şekilde yanıtlıyor. "Bana Doktor St. James diye hitap etmenizi tercih ederim."

“Seni aylardır ilk kez görüyorum ve işte burada oturmuş, taleplerde bulunuyorsun. Etkileyici. O gölgelerden çıktıktan sonra bir daha geri dönmedin galiba.” Bakışlarım, zırhındaki çatlağı aramak için sakın yüz hatlarında gezindi. Bir kere bulduğumu sanmıştım ama yanıldığımı görünce hoş olmayan bir sürpriz yaşadım. Hem de on iki jüri üyesinin arasında.

"Kayıt altına alınıyor muyum?" diye soruyorum, ses tonumdaki sertliği gizlemeden.

“Hayır. Bu konuşma tamamen ikimiz arasında kalacak—”

"Sonuncusunun öyle olduğunu sanıyordum."

Başını yukarı kaldırıp telefonunu göstererek, içinde kayıt uygulaması olmadığını kanıtladıktan sonra cihazı çantasına geri koydu. "Ama konuşmamızın resmi kalmasını tercih ederim."

“Hadi ama,” diyorum, “isimlerdeki harfleri ve nezaket saçmalıklarını bir kenara bırakabiliriz. İkimiz de eşit şartlardayız.”

İnce bir kaşını kaldırır. "Size Dr. Locke diye hitap etmemem canınızı mı sıkıyor? Çünkü felsefe doktorası akademide en yaygın olanı olduğundan, bunu hakaret olarak algılayacağınızı düşündüm. Gerçi, egonuzu tatmin edecekse, Profesör Locke, PhD diye de ekleyebilirim."

Beni nasıl işlediğimi öğrenmek için çok çalışkan bir küçük arı gibi beni inceliyor.

Ryder -ki kendisini en yakın arkadaşım olarak sayabilirim- bu fiyaskodan sonra geriye kalan birkaç arkadaşımı ve iş arkadaşlarımı nasıl sorguladığını anlattı. Belki de ona bazı ilginç bilgiler vermek için onu kullandım.

Ne kadar da karmaşık ağlar...

Dudaklarımı yavaşça yalıyorum, duyularımı harekete geçiren o tahrik edici kokunun yakıcı etkisini zevkle içime çekiyorum. Müge çiçeği ve ylang-ylang'ın ağız sulandıran birleşimi, ona çok yakışan eşsiz bir koku.

Zehirli. Zehirli, ancak sadece yutulduğunda. Hafif bir afrodisyak etkisi de var.

Parfümü kendi markasıyla pazarlayabilirdi: Cezbet ve öldür.

"Küçük Halen, beni tahriş edip canımı acıtıyorsun, tüm vaatleri yerine getirmiyor." Gümüş yüzüğü başparmağımda döndürüyorum.

Kadın, kışkırtmalara kapılmayı reddederek, oturduğu yerde gözle görülür şekilde kıpırdanıyor.

Çizik, çizik, çizik.

"Doktora eğitiminizi ne büyük bir israf," diye devam ettim, derin bir nefes vererek. "Kendiniz akademide çalışmalı, kendi araştırmalarınızı yapmalısınız. Bunun yerine, hâlâ suç mahallerinde dolaşıp kovalamaca oynuyorsunuz."

"Beni mi takip ediyorsun?"

Gülümsüyorum. "Bolca boş zamanım var."

Sanki bir şüpheyi doğrulayacak bir şey söylemişim gibi ağzı aralandı.

Cesurca elimi masanın orta noktasını geçecek şekilde uzattım. Plastik bölmeler yok. Metal ızgaralar yok. İstersem uzanıp ona dokunabilirdim ama henüz o kaşıntıyı gidermek için pençelerimi kullanmaya hazır değilim.

Bakışları elime, elimin üzerindeki solmuş mürekkeple çizilmiş göksel güle ve parmak boğumlarımın altındaki işaretlere kaydı.

"Beni kelepçelemeyi talep etmemenize şaşırdım." Parmaklarımı sert plastik masa tablasının yüzeyine vuruyorum.

Bakışlarını kaldırıp gözlerimle buluşturduğunda, kararlılığı iyice belirginleşmişti. "Bunu yapmalı mıydım? Bana zarar vermeyi mi planlıyorsun?"

Bu görüntü o kadar ani ve şaşırtıcı bir şiddetle geliyor ki—ellerim onun ince boynunu kavramış; oksijen için nefes nefese kalmış—kokusundan kurtulmak için gözlerimi kırıpıştırıp masadan daha da uzaklaşmak zorunda kalıyorum.

"Öfke, gemiye daha çok zarar verebilecek bir asittir," diyorum.

"Bu sorumu yanıtlamadı."

"Mark Twain, ne demek istediğini tahmin edebiliyorsanız, buna cevap verdi. Muhteşem bir yazar, berbat bir iş adamı."

Keskin, alaycı bir kahkahayla ayağa kalktı. "Burada neden olduğumu bilmiyorum. Bu kötü bir fikirdi. Görünüşe göre gerçekten de delisiniz."

Bir içgüdüyle uzanıp bileğini kavradım.

Enerji yüklü bir nabız avucumun altında bir ateş yakıyor. Değişken ve gergin hava, zamanı bir anlığına durduruyor ve bedenimin, yalnızca gözlerimle dokunmasına izin verdiğim yerde onun hissini doymak bilmez bir iştahla emmesine olanak tanıyor.

O dokunuşun etkisiyle bakışlarımız kesişiyor ve onun korku dolu gözlerindeki çatışmayı görüyorum. Etkilenen tek kişi ben değilim.

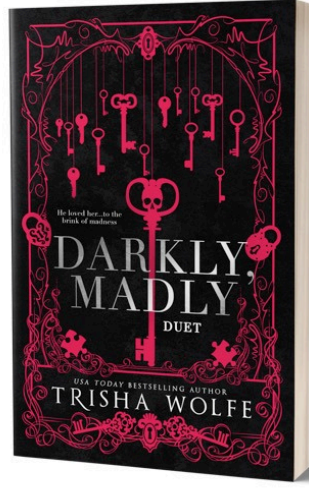
Kolunu çevirerek elimden kurtulmaya çalışırken göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu ve onu elimde tutma isteğim çok yoğun olsa da, ona izin verdim.

O benden uzaklaşırken, parmak uçlarım onun düzensiz kalp atışlarını ezberliyor. Bah-dah-bump. Bah-dah-bah-dah-bump. Bunu tenime kazımak istiyorum.

Kollarını kavuşturmuş, cevabımı endişeyle bekliyordu. Gözlerim bileğinde bıraktığım görünür izde oyalanırken elimi esnettim. "Buraya gelmek senin için zor olmalıydı," dedim, kendimi toparlamak için onu düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Kaçmadan önce en azından neden geldiğini söylemelisin."

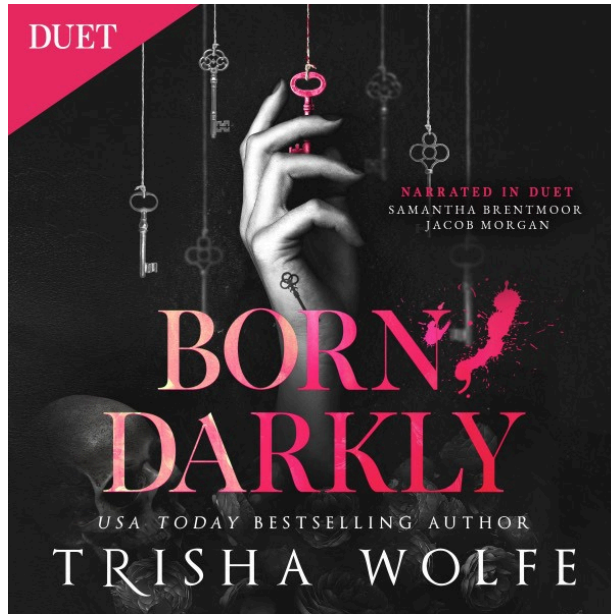
"Aday değilim." Zorlanarak yutkunması, iddiasını sorgulamak için boğazının sütununda baştan çıkarıcı bir şekilde sürünür. Sonra: "Bir felsefe uzmanına ihtiyacım var."

"Ve bir tanesini nerede bulacağınızı tam olarak bilmeniz ne kadar da uygun."



Maine Meleği olarak da bilinen seri katil Grayson Sullivan ve hastasına aşık olan psikolog Dr. London Noble ile tanışın; karanlık ve çarpık bir ağın içine çekiliyorlar. Karanlık romantizm severler için nihai kedi fare oyunu olan Darkly, Madly Duet'te bu ikiliyi izleyin.

İkili seslendirme tarzında anlatılan bu eser, sesli kitapların bulunduğu her yerde mevcuttur.



TRISHA WOLFE OKUMA SIRASI

Trisha'nın tüm serileri bağımsız olarak okunabilecek ve okuyucuyu içine çekecek şekilde yazılmıştır, ancak burada her seride kesişen dünyaları ve karakterleri tanıtmak için tercih ettiği okuma sırası yer almaktadır.

Kırık Bağlar Serisi

Kırmızı Vizyonlarla

Bağlayıcı Bağlarla

Alay

Karanlık, Çılgın Düet

Doğmuş, Karanlık

Doğmuş, Çılgınca

Zihnin Nekrozu Düeti

Acımasız

Hastalık

Hollow's Row Serisi

Güzel Kötü Şeyler

Güzel Şiddet Şeyleri

Sevimli Kötü Şeyler

Karanlık Mafya Romantizmi

Evlilik ve Kötü Niyet

Yıkımdaki Şeytan

Bağımsız cihazlar

Kemik iliği

TRISHA WOLFE HAKKINDA

Trisha Wolfe, küçük yaşlardan itibaren kurgusal dünyalar ve karakterler yaratmış ve kendi kendine konuştuğu yönünde suçlamalarla karşılaşmıştır. Bugün ise tam zamanlı olarak yazarlık yapıyor ve kurgusal dünyalarını kendi kendine konuşmaya devam etmek için bir bahane olarak kullanıyor.

Gelecek yayınlarla ilgili güncellemeleri TrishaWolfe.com adresinden takip edin.

Trisha Wolfe ile sosyal medyada şu platformlarda bağlantı kurabilirsiniz: [Instagram](#) | [TikTok](#)

Trisha Wolfe'un tüm kitaplarıyla ilgili yeni kitap yayınlarından, özel promosyonlardan ve etkinliklerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? Trisha Wolfe'un VIP listesine kaydolun.

TrishaWolfe.com adresindeki mağazada sesli kitaplar, karakter çizimleri ve ürünler bulabilirsiniz.



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM